

ПЕТЪР ДЪНОВ-
УЧИТЕЛЯТ
ЛЕЧИТЕЛЯТ
ПРОРОКЪТ

ТОМ ТРЕТИ

СТАРА ЗАГОРА
2009

ПЕТЪР ДЪНОВ -
УЧИТЕЛЯТ
ЛЕЧИТЕЛЯТ
ПРОРОКЪТ

ТОМ ТРЕТИ

Стара Загора, 2009

ПЕТЪР ДЪНОВ: УЧИТЕЛЯТ, ЛЕЧИТЕЛЯТ, ПРОРОКЪТ

ТОМ ТРЕТИ

Първо издание

Формат 16/70x100

Художник на корицата Христо ТАНЕВ

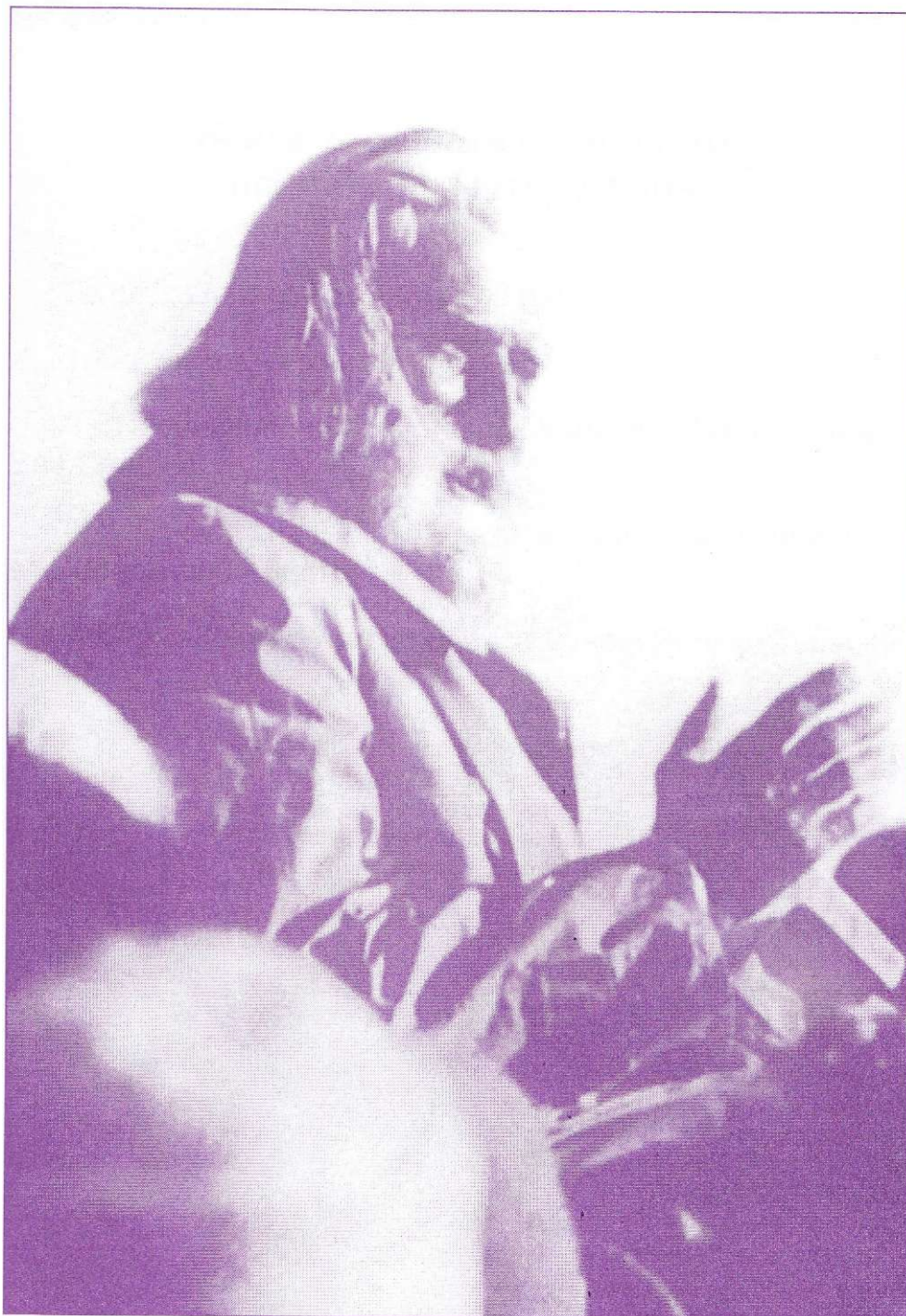
Предпечатна подготовка и печат
"Литера принт" АД - Стара Загора
тел. 042/620133, e-mail: litera_print@abv.bg

Стара Загора, 2009 година

СДРУЖЕНИЕ "АЗЪТ НА БЪЛГАРИТЕ - ДЕН"
e-mail: azatnabulgarite@abv.bg

6000 Стара Загора, ЦП, п.к. № 439
тел. 0877/423-210
0890/162-589

ISBN 978-954-487-082-9

ПЕТЪР ДЪНОВ:

Книга за живота и Учението на Учителя Петър Дънов

За съставянето на книгата са използвани:

1. Беседите на Учителя;
2. "Необикновеният живот на Учителя Петър Дънов" - Влад Пашов;
3. "Изгревът" на Бялото Братство пее и свири, учи и живее - Вергилий Кръстев;
4. Всемировият Учител Беинса Дуно и Велико Търново.

*С уважение и признателност
на д-р Вергилий Кръстев
за неговия епохален труд,
който ни бе от изключителна
полза при съставянето на тази книга!*

Издателите

СЪДЪРЖАНИЕ:

Учителят за държавите.....	7	Грехопадението	
Учителят за българите.....	9	на човечеството.....	202
България и богомилите.....	19	Последен зов.....	205
Мястото на българите в		Природни бедствия	
общочовешкия организъм.....	20	и катаклизми.....	208
Мисията на славянството.....	22	- Изпитания чрез огън.....	212
Социални въпроси.....	27	- Наводнения.....	216
- Нови разбирания.....	27	- Земетресения.....	218
- Материално благополучие.....	28	- Социални бедствия.....	221
- Ролята на отделния човек.....	29	Пророчества за войните.....	224
- Живот за цялото.....	32	Космичен план за промяна	
- Любов.....	33	на света.....	234
- Любовта изключва насилието.....	35	Епохата на Водолея.....	239
- Социална правда.....	36	Шеста раса.....	242
- Добрите хора.....	39	Победа на доброто.....	253
- Партии и политика.....	40	Вехтото премина.....	258
- Свобода и робство.....	44	Ново небе и нова земя.....	261
- Частна собственост.....	45	Новият човек.....	263
- Задачата на жената и майката.....	47	Нов живот.....	266
- Божествените и природни		Идването на Христос и въдворяване	
законо в обществения живот.....	48	на Царството Божие на Земята.....	269
Кой спаси българските евреи.....	53	Пророчества за комунизма.....	276
Царе и управници.....	60	Пророчества за България.....	284
Търпението на Учителя.....	71	Изгревът и бомбите.....	291
Братът на най-малките.....	77	Заминаването на Учителя.....	295
Повелител и Господ.....	85	- Последни екскурзии	
Учителят за себе си.....	99	с Учителя на Рила.....	299
- Животът на Учителя.....	105	- Последните дни с Учителя на	
- Божествена същност и мисия.....	108	Земята.....	300
Духовенството.....	112	- Последни слова и напътствия.....	303
Гонения срещу Учителя		- Заминаването на Учителя.....	305
и Братството.....	118	- Погребение тялото на Учителя.....	316
Побоят над Учителя.....	135	Изгревът и Братството след	
Бог поругаем не бива.....	147	заминаването на Учителя.....	327
Учителят за Евангелието.....	174	Задачата на учениците	
- Съставяне на Евангелието.....	178	и българите.....	339
- Редактиране и промяна на		- Барометърът на българското	
Писанията от Новия завет.....	179	плодородие.....	340
- Христос и есеите.....	180	- Барометърът на българското	
- Евангелие на мира на Исус Христос		сърце.....	340
от ученика Йоан		Една неизпълнена задача.....	350
/Евангелие на есеите/.....	182	- Закон за хляба.....	356

учителят за държавите

Записки от беседите на Учителя

Държавите две по две са любимки. Рано или късно, Америка и Русия ще си подадат ръка, ще си отстъпят, ще дойдат до едно средно положение, което ще го нарекат "идея за Бога". Те на север граничат, при Камчатка ги разделя една ивица от два километра - те ще се обединят на север, т.е. в името на Истината ще се обединят. Русия е страж на мира. Русия ще дава новите идеи, идейната страна, а Америка - материалното. На Америка се дават Отгоре още 100 години кредит да бъде силна над всички народи.

В Русия ще стане духовна промяна. Там ще се приемат новите идеи. Русия ще изпълни своята духовна мисия.

В Русия ще избухне много по-голяма революция от тази, която стана.

Гърците са на юг от България, затова българите трябва да действат към гърците с добро. На никого не пожелавам това, през което трябва да мине гръцкият народ.

Румъния няма представител в Божествения свят. Затова тя окупира в Междусъюзническата война България, за да направи връзка с нея. А посредством нея, да направи връзка с Великия Учител.

Сърбите нямат още оформено астрално тяло. То сега се оформя. Ето защо техните песни са такива, които оформят чувственото им тяло като народ. Като видя и чуя как българи слушат с прехлас и пеят сръбски песни, взети от техните кафенета и пивници, веднага разбирам тези българи с какво се занимават и как живеят.

Евреите няма да се спасят от страдания, докато не приемат християнството.

Ако искаш някой да те приеме добре, да ти измие краката, да ти даде добър обяд, да ти постеле меко легло - това е руснакът. Говори руски език! Ако искаш някой да ти свърши работа без да го надзираваш, това е германецът - говори немски език! Ако искаш някой точно да изпълни някое обещание, това е англичанинът - говори английски език! Ако искаш някой да те запознае с модата и хубавата обхода - говори френски език! Ако искаш да носиш цялата Земя на гърба си - това са китайците, говори китайски език! Ако искаш някой да ти направи от нищо нещо - това са японците, говори японски език! Ако искаш да намериш професор по инат и твърдост - това са българите, говори български език!

Бъдете в хармония помежду си! Това всеки човек, всеки народ може да направи. Това се иска от българите, това се иска от всички народи. Хармония е нужна, както на семействата, на обществата, така и на всички народи. Щом имате хармония, нищо друго не ви остава, освен да сеете. Ще имате голямо плодородие, изобилна жътва. Без хармония нищо не се постига. Защо иде глад между народите? - Поради отсъствие на хармония. Омразата, антагонизмът, завистта между хората, кой да управлява, кой да вземе надмощие между държавите, са причина на глада, лишенията и мор.

Държавите се борят помежду си коя от тях да вземе първенство. Ако е въпрос за предимство на държава, има една държава над всички държави - тя е Божествената.

Бог готви велико бъдеще за ония, които искат да живеят разумно. Не е въпрос да се отречеш от себе си, но ако си българин, да станеш истински българин; ако си англичанин, руснак, французин или от каква и да е народност, трябва да станеш истински човек.

УЧИТЕЛЯТ ЗА БЪЛГАРИТЕ

Спомени на ученици

Веднъж след беседа, Боян Боев запитал Учителя: "Учителю, идват ли тук на Вашите беседи някои големи окултисти, намиращи се вече в другия свят?" Учителят отговорил: "Рудолф Щайнер и Седир са единствените от заминалите окултисти, които идват тук редовно на лекции в невидимата за вас Школа. Дори водихме разговори с Щайнер, който ми каза: "Учителю, чудя се, как можете в толкова малко и обикновени слова, в един обикновен език, да изразите такива велики идеи и истини!" Учителят му отговорил: "Само че този език, не е обикновен език. Този език е най-точният език на Земята и единствено с него могат да се предадат окултните Истини. Затова се родих и дойдох в българския народ, защото той е най-старият окултен народ на Земята."

Записки от беседите на Учителя

Вие сте българи, но не знаете какво значи думата "българин". Първият елемент на тази дума е буквата "Б", която означава посвяване на семето. Вторият елемент е буквата "Ъ", която означава товара, който българинът носи. Третият елемент - буквата "Л" - означава това, което българинът носи от Горния свят. Четвъртият елемент - "Г" - е вечното начало, за което българинът се е хванал. Петият елемент е буквата "А", която показва, че българинът е бременен с нещо. Шестият елемент - "Р" - показва, че като се хване за нещо, българинът не се отказва от него. С девет чифта волове да го теглиш, той не се отказва от идеята си.

Какво значи думата "българин"? Тя е от древен произход. Коренът ѝ се крие в дълбока древност. Под "българин" разбирам човек, който търси Учителя си, намира Го и учи. От гледището на Божествената филология, това е значението на думата "българин". Като българин, намери своя велик Учител и кажи: "Велики Учителю на Светлината, Ти ще бъдеш между нас и ще ни управляваш." Значи, българин е всеки, който търси и намира своя велик Учител, за да приложи Неговото Учение и да покаже на своя народ и на своя ближен как трябва да се живее.

"Българин ли съм?" - Ако ме разбираш, българин си; ако не ме разбираш, не си българин.

Всеки човек, бил той германец, французин, англичанин, който се справя правилно със своите мъчнотии, е българин. Ако не може да се справи с мъчнотиите си, не е българин.

Кръвта, която тече в един народ, създава известни елементи, общи за всички хора от този народ. Кръвта на различните народи е различна. Кръвта на българина се отличава от кръвта на всички останали народи.

Българинът е смесица от няколко народа. У него преобладава славянската кръв. Чист тип ще се намери в Родопите. У българина има примес от

монголска, римска, гръцка кръв. Римските типове се познават по широчина на брадата долу; монголската кръв се познава по скулите на някои българи. Гърците са оставили следа в носа. Монголските типове са напълно консервативни, римските - смели.

Чисти българи, много умни типове, има в Родопите. На други места има смесица с римска и гръцка кръв. Римската кръв е направила челюстта много широка. Гръцката кръв е направила челото широко, по-тясно отгоре. Гърците копираха, което взеха от Индия, Египет, Асирия и с чуждото се прославиха. Единственото нещо, което създадоха гърците, е скулптурата. Българинът те първа трябва да се развива. Американците са антипод на българите, затова си приличат в някои отношения. Например: бързане, изтощителен труд, стяженолюбие. Всеки антипод има три точки: две точки на дейност и една точка на проява. Заселването на Америка е придобивка за Балканския полуостров, защото по този начин може да стане едно подобрене на Балканския полуостров.

В българите има три хубави черти. В България преди идването на славяните, е имало местно население, което е вървяло по пътя на доброто. Тези хора по характер са били много благи, затова околните хора са ги наричали "благите хора". В основата на характера на българите има следи от тези най-ранни жители на България. Те имали стремеж към духовното, към мистичното. После са дошли славяните и са залели Балканския полуостров. От тях българите са приели духа на жертвата и самоотричането. Най-после са дошли Аспаруховите българи. От тях българите са наследили храбростта и волевия елемент.

Неправилна е тезата на някои историци, които сочат българите като потомци на скитници и азиатски скотовъди-грабители. Моите проверки на голям брой черепи потвърждават обратното. Българинът има един овал на главата, резултат на заседнал хилядолетен живот. Прочутата гостоприемност на българина красноречиво говори за домолюбието, което притежават добрите стопани. Скитническите племена и народи, произлезли от тях, нямат качествата на подобно домолюбие.

Представите за азиатския произход на българите се получават от кръвосмешението на азиатските племена, които впоследствие са останали и заживели с българите или както ги наричаме - благари. Духовността на българите има по-друг произход. Има ли друг народ по света с толкова много ясновидци и гадатели? Има ли друга страна в света с такива движения като древните богомили, а в наши дни като толстоисти, теософи и всички други религиозни култове? Ясновидците са някои от древните еврейски пророци. А това не е случайно. Засега те са предтечите на Новото Учение. Те разбиват преградата, сложена от материалистичните възгледи. Новото Учение намира прием в тази страна и това не е случайно. От стотици хиляди години се подготвя почвата за настоящите духовни движения. След закриването на Христовата Школа преди 2000 години, душите на древния Израил почват да се прераждат в България. Христовите последователи стават гръбнака на богомилското движение и на редица възрожденски школи.

В България има много ясновидци. Това е добър признак. Значи духовното действа в България.

В тая страна кога е имало лъвов? Никога! Даже нашите южни съседи Гърция и Турция не познават съжителство с лъва. Идеята за лъва е пренесена от подсъзнанието на ония българи, имали редица прераждания в миналото като стари евреи, живели на Синайския полуостров, като египтяни в поречието на река Нил, като древните асиро-вавилони и прочие. Така че, за да бъдат верни известни исторически хипотези и теории, трябва да се основават и на проверки в записките на Природата, наричани от някои "Акашови летописи".

Какво представя България? - Тя е място, дето всичко расте добре. Който иска да се научи правилно да расте, в България да дойде, българин да стане! Българинът е избран народ, както и евреинът.

Децата брулят хубавата круша. И затова ще видите, че което дете мине покрай нея, все по клонищата се катери. Ето защо, избраният народ от всички се брули. Има какво да се брули! Зелени, узрели плодове - всичко се брули.

Когато духовният свят иска да кали човека, да му придаде твърдост, изпраща го на Земята между българите. Когато иска да придаде на някой велик дух твърдост, той пак го праща на Земята да се роди българин. Българинът е професор по твърдостта. В това отношение, когато се касае за установяване на някаква Божествена идея, човек трябва да бъде българин.

Кое е съществено за българина? Той е най-твърдият елемент, който съществува. Всеки човек, който слиза на Земята, трябва да мине през българите, за да добие твърдостта, да му ударят печата на твърдостта. Най-доброто семе, което най-добре расте, това е българинът.

България е единствената страна на Балканския полуостров, която има представител в Божествения свят. Това е необикновена привилегия, но и голямо задължение. Ето защо, българинът трябва да бъде крайно внимателен - на първо място в отношенията си с Божествения свят, след това - към народите и след това - към своя собствен народ. А това още значи да погледне много отговорно своята съдба. Благословието Отгоре трябва да бъде оправдано. "Българин" в космически смисъл на думата, е "човекът на Духа". Оттук, съвсем не случайно, България е средище на духовен подем - извор на идеи, люлка на Новото Учение. Ако богомилите успяха да раздвижат европейските народи и да внесат необходимото просветление, то сегашните българи имат не по-малката задача - да поднесат на човечеството най-високия идеал - Любовта към Бога. Богознанието е основата на Новата култура, която иде. Настъпило е времето човечеството да се освободи от химери и заблуждения, от суеверия и предразсъдъци, от религиозни увлечения и фанатизъм и да поеме по Пътя на живота. Това е Божествената привилегия на българския народ, между който работя. Така ние Отгоре познаваме българина - това е представата за неговата аура, такава е златната нишка на неговата съдба.

Какво представя българинът? Още в Рая българинът е бил градинар - слуга на Ева. Тя се занимавала с ботаника, а Адам - с градинарство. По-

неже Адам не излязъл добър съветник на Ева, и двамата били изпъдени от Рая. Името "българин" произлиза от думите "благ" и "градинар". От времето, когато е бил в Рая досега, българинът е все градинар. Дето и да отиде - в Америка, в Русия, той се занимава с градинарство. Българинът обича да работи земята. Това е славянска черта.

Българинът е щедър. Българинът лесно се приспособява навсякъде. Тук, в България, е упорит, а навън е гъвкав - славянска черта.

Човешката мисъл е в състояние да измени лицето на Земята. В това отношение колективната мисъл на българина е много силна, много активна.

Солта ни избавя от зло. Българите обичат много сол. Северните и западните народи много малко сол ядат. Много малко сол трябва на човека, микроскопическо количество сол - ще вземеш с върха на една игла.

Българинът има една черта - не обича да му заповядват. Остави го свободен, ще направи много повече за тебе.

Българинът има три отличителни качества: обича духовното, мистичното - това е от благатите хора; обича да се самопожертва - това е славянска черта; той е мъжествен, храбър.

Най-религиозни са евреите и славяните. Понеже българите са от славянски произход, те са били всички религиозни, но тъй като в България има примеси от други народности, затова някои българи не са религиозни.

В българина има нещо добро вложено, той е музикален, но чувството му към Бога и благоговейното чувство не е развито в него и това ще му пречи.

Аз съм изследвал българина. Той от философия не се интересува, от поезия не се интересува, но българинът е крайно любознателен. Като му споменеш за късмет, той веднага проявява интерес. Почти не съм срещал изключения. Познавам един от българските философи - студен, хладнокръвен - като че не се интересува от нищо. Дойде ли въпрос за щастието, за гаданието, даже и той се вълнува. Като се гадае на ръка и той си поглежда ръката, но тъй, че да не го видят. Казва: "Трябва да има нещо." Българинът е суверен.

У българския череп центърът на постоянството е слабо развит. У българина много работи остават недовършени. Религиозното чувство е слабо развито. Когато човек има развито религиозно чувство, той има уважение, почитание. А българинът критикува, не уважава. Това е поради слабо развитото религиозно чувство. У българина трябва да се събуди моралният свят. Две неща му липсват: религиозно чувство и милосърдие.

Ако българите са страдали толкова много, това се дължи на факта, че у тях тази жлеза - Любов към Бога, този център на Любовта към Бога, е слабо развит. Силата на човека се дължи на тази жлеза - Любов към Бога.

Съвременните хора са дошли до едно положение, по-горе от което не могат да се повдигнат. Защо? Защото като им изнесат известни истини, те започват да се подиграват. Тази черта особено се забелязва у българите, които не оценяват нещата и са готови винаги да се подиграват, да се надсмиват. Това се дължи на факта, че религиозното чувство у тях е слабо развито. Затова горната част на главата им, където се намира центърът на религиозността, е сплесната. Отсъствието на религиозно чувство им създава големи

нещастия.

Да кажем онова - най-великото, значи да кажем думите: "Господи, Боже мой!" На български няма по-висока, по-свещена дума от тази. Българинът като дойде донякъде, дето не може да разреши въпроса, въздъхне и си каже: "Господи, Боже!" Тогава в неговата душа наставя облекчение. Българинът трябва да превърне тези две думи в едно. Като се объркат работите на българина, той е практичен човек, той казва: "Господи Боже, веднъж да се оправят работите ми, аз ще посветя всичко на Тебе, ще Ти служа завинаги!" Щом обаче се оправят работите му, той казва: "То не беше нещо особено, аз произнесох тези думи, обърнах се към Бога в един момент на слабост." И се отказва. Но не се mine време, Господ го стисне втори път за гушата, но вече така, че не може да произнесе тези думи, въздъхне, падне и умира. Тъй свършват всички онези, които казват "Господи, Боже!" и след това са се отrekli.

Обективният ум у българина е силно развит, а философският - слабо. За близки работи мисли, а за далечни не иска да мисли, няма философия за последствията. У българина има чувство за ред. Религиозното чувство у него е недоразвито, то е в потенциално състояние. Богомилите са дошли тук, понеже българинът е твърд, има смелост, морал, справедливост, има хубави заложи, които трябва да се развият. Богомилите са дошли да развият религиозното чувство у българите.

Българинът има едно чувство - много преувеличава. Като иде някой на сбор, казва: "Свят, свят - яйце да хвърлиш, няма къде да падне!" Преувеличава. Пък то - събрали се сто-двеста души. Ако му кажеш за материалните работи, как е берекетът тази година, започва да мисли, едва ще се изкаже, хич не преувеличава. Ако попиташ турчина, казва: "Бинберекетверсин!" Той обича да се хвали, че е много. Българинът казва, че е малко. Българинът го е страх да каже, да не би Господ да чуе и да му вземе; казва, че е малко, че Господ като чуе, да увеличи. Хитрина има малко. Понеже знае, че Бог е щедър, да даде повече, понеже е заинтересован. Психологически е това. Аз така разсъждавам. Туй, което не засяга него, е щедър. Когато хвали някого, той е учен човек, всичко знае, много знае. Рекох: Всички тия работи имат своя психологически произход. В българина чувството Любов към Бога е слабо развито, това съм установил в моите наблюдения. Съвестен е, твърд е. Съвест има от Божествения свят. Твърд е. Когато в духовния свят искат дирек, хващат българина. На Невидимия свят всички дирекци са българи. Другаде няма да го намериш, но за дирек става. Когато наблюдавах една от най-големите български ясновидки, казвам й: "Много си съвестна, честна, справедлива, но Любов към Бога нямаш. Много малко Любов имаш. Всичко, което го правиш, не го правиш от Любов." - То, казва, ме мъчи. Ако има нещо, което ме мъчи, то е. На главата на известна част показва това. Когато има това чувство, успява навсякъде, носът, ноктите са нормални. Когато човек има това религиозно или Божествено чувство, в него има един свещен трепет, благоговее пред всички хора. Когато е слабо развито, казва, че никой нищо не струва.

Личните чувства са много силно развити у българите. Ако моралните им чувства са толкова развити, българите щяха да бъдат гениални. Религиозно-

то чувство в тях е слабо развито. Мястото на това чувство горе на главата на темето е вдлъбнато. Тая е причината, че българинът няма чувство на благоговение, на почит, на уважение. Като влезете в някое българско семейство, ще видите, че синът не почита баща си, дъщерята не почита майка си. Това се дължи на отсъствието на религиозно чувство у тях. Има един тип българи, в които религиозното чувство е по-силно развито. Те са остатъци от старите славяни. Тези българи живеят в Родопите, около Стара планина. Останалите българи са претърпели криза в религиозно отношение, вследствие на смесване на кръвта им с чужди народности. Когато става смесване на кръвта, това се отразява върху възвишените чувства на човека.

У българина има разрушителна енергия. Той е активен.

У българина има един елемент, който руши. Българинът, където и да спре, възрастен или млад, той ще извади ножа и ще вземе масата да я прободне. Някой дърво ще накълца, някой камък ще хвърли. Излезте из българските гори, ще видите как са накълцани дърветата. Това е човек на действието. Не му дохожда наум, че това дърво ще страда. Или ще напише името си, ще го вреже. Аз съм виждал дървета, изписани отгоре до долу. За 20 години името му е изписано - еди кой си "Стоян от село Сапарево". Това са лични прояви, които говорят за един атавизъм от далечното минало, един лош подтик в човешкия развой. Така и съвременните хора и в Америка, и в Англия, и в Русия, и във Франция, и в Германия - навсякъде трябва да се освобождават от цялата грамада атавистични идеи, вложени преди хиляди години.

Атмосферата в България е много тежка. Най-много убийства стават в Балканския полуостров. Тук и доброто е голямо, и злото е голямо. Най-характерното за българите е упорството. Сатурн и Марс характеризират българина. Сатурн го прави скептик и затова българинът чрез Любовта трябва да смекчи този си характер.

В Швейцария, Англия и пр. няма такива големи препятствия, както тука. И там има препятствия, но там може по-лесно да се работи. Понеже българите са сатурнови типове, те не са толкова учтиви. Българинът казва: "Не давам стола си." - Да, защото си Сатурн, само себе си гледаш. Етикеция в такъв човек няма. Той гледа само себе си. Той счита, че всеки човек е по-долен от него. "Няма по-достоеен човек от мене" - казва той. Тъй мисли Сатурн.

Един българин считал себе си за добър, на никого лошо не е правил. Когато умрял, отишъл направо пред вратата на Рая. Свети Петър му казал, че името му го няма в списъка на праведните и го отправил към ада. Понеже много спорил, Господ накарал да проверят дали е направил някакво добро. Оказало се, че някога дал един морков на една бедна жена. Тогава Господ казал на един ангел да го изтегли с моркова нагоре от ада, но за неговите крака се хванали и други души. Той протестирал, не им позволявал като казвал, че морковът е негов. Тогава морковът се счупил и всички паднали долу.

Българинът започва добре, но като дойде до едно място казва: "Тази работа не върви напред, няма да се нареди, както трябва." Той обича да разсъждава, да философства. Българинът е енергичен, малко марсианец, но щом дойде Сатурн, всичките му работи се развалят. От астрологическо гле-

дище е интересно да се знае кога ще дойде времето, когато България ще се управлява от друга планета, освен от Сатурн. Днес всички се запитват кога Сатурн е взел надмощие над българите, кога са западнали под влиянието на Сатурн българите? Това е метафизически въпрос, върху който няма да се спирам. Едно нещо, което може да повдигне българите, е да дойдат под влиянието на Венера. Сатурн има особена слабост към Венера. Щом я види, сърцето му започва да тупти и той се оживява. Аз разглеждам Венера като напреднало същество, като отражение на Любовта, от чието влияние българите са лишени. Сега те трябва да направят връзка с този принцип. Не само българите, но и всички хора след грехопадението още са изгубили връзката с този велик принцип и днес трябва да я възстановят.

При това, бих желал да развиете едно друго духовно качество у себе си, което липсва в българите, а всички вие сте българи. Един от големите недъзи на българите е, че те нямат почитание един към друг. Туй липсва и у вас. От изследванията, които съм направил, съм заключил, че религиозното чувство у българина е слабо.

И тъй, да почнем с учтивостта един към друг. Да ви кажа, от Невидимия свят считат, че няма учтивост между нашите приятели. Аз не ви считам за неучтиви, но приятелите, които присъстват сега, ви смятат за малко неучтиви. Така минаваме ние, българите, на Небето за неучтив народ. И всеки българин носи тази неучтивост, ще я намерите в ежедневието на българите, между мъже и жени, между дъщеря и майка, между син и баща. Тя е недъг на народен, върху който Господ трябва да работи.

Сега вие ме слушате, аз толкова пъти съм ви говорил за това, но кога дойде да изразите вашия живот, аз ви виждам, вие сте пак старите български глави. По-упорит и по-своенравен човек от българина няма!

Магарето като символ на твърдост, упоритост, съществува във всеки човек. Българинът е много твърд. Тази твърдост се е отразила върху неговия ум. Кажете ли веднъж за нещо, че не иска да го направи, свършено е вече. Нищо не е в състояние да го накара да измени решението си. Българите си приличат с евреите по едно - както българите, така и евреите, са твърдоглави. Само че у евреина има досетливост, той цени времето, той слага всяко нещо на мястото си и на времето си, а българинът все отлага. И всичките му нещастия идват оттам, че той все отлага, казва, че има време.

Зае се с нещо. Чука се на вратата. Все по-силно се чука. Излизам. - "Само три минути, Учителю!" Пусна го вътре. Стои три часа, пет часа. Българинът няма никаква мярка за времето.

Българинът е мързелив, но когато се хване да работи, той работи. Най-трудното е да го накараш да работи за Бога даром.

Каквото вижда, българинът все мнението си дава, затова главата му страда.

Голяма част от изпитанията и страданията на хората се дължат на клетвите, произнесени в Името Божие. За никакви блага човек не трябва да изтрива мръсните си ръце в Бога. Както и да ви предизвикват, не се кълнете, не

кълнете и другите. И двете са крайно описани неща. Никаква лъжлива клетва не давайте!

Клетвата, макар и в Името на Бога, подразбира отричане на Божието Име. Българинът много се кълне: в очите, в децата си, в жена си, в живота си. За предпочитане е да страдате, отколкото да се кълнете в Името на Бога. Каква нужда има от клетва там, дето царуват Любовта, Мъдростта и Истината? Там, дето моралът го няма, има клетви.

Българският народ много се е свързал с материални работи и за да се повдигне, трябва да го развържем от материята. Вижте сами, че българинът иска да има и свине, и кокошки, и кози, и овце, и говеда, когато казват, че един германец е доволен от един кон. После, един германец е доволен от 50 декара земя да я работи и да поминава, когато българинът е доволен от много повече.

Цялата бяла раса минава през фазата на алчността. Бялата раса минава през фазата на алчността колективно, а пък българинът - индивидуално. Невидимият свят използва всичко това, разбира се, пак за добро.

Много неща съм ви казал, но не съм срещнал нито един българин, който да е изпълнил нещата, както съм ги казал. Той всякога ще внесе нещо от себе си.

Какво значи прилежание? По какво се отличава един прилежен ученик? Българинът тепърва ще трябва да се учи на прилежание. Той по своето естество не е прилежен. Всички лоши условия в живота не са нищо друго, освен едно принудително заставяне на човека прилежно да учи. А обикновено, при неблагоприятни условия вие роптаете. Излишно е. Ти получаваш известен материал, който трябва да проучиш. Ще си дадеш малко труд да го разбереш.

Лошото, което става в България, е за непослушанието на българите. От 30-40 години говоря на българите, но те не са готови да изпълнят Божиата Воля. Аз им говоря, а те хвърлят кал върху мене. Заблуждавал съм хората. Аз не създадох света. Следователно, всички трябва да се подчиняват на онова, което Бог е вложил във вас - на Божественото.

В Природата има такива извори, от които ние можем да черпим. Обаче, Природата дава само на умния. Тя дава богатствата си само на умните. България е една богата страна. И аз се чудя защо при това голямо богатство тя страда. България е една културна страна и аз се чудя защо при една голяма култура, българите живеят в невежество. Всички онези сили, които са вложени в тази страна, сили за култура и за прогрес, са били спъвани. Богомилите дойдоха в България с цел да проповядват, да покажат пътя на хората, да канализират тяхната мисъл, но ги изгониха. Само истинските поети, писатели, философи, талантливи и гениални хора са в сила да отворят пътя да се канализира човешката енергия. И всичко това ще се постигне с малко работа и усилие, не се изисква много работа, не се изискват големи усилия. Българинът е роб на труда, той е роб на своите чувства. Когато в него се фиксира една идея, той не може да се освободи от нея. Той е повече твърд, отколкото трябва. Твърдостта е чувство, не е способност. Българинът е толкова твърд,

че той по-скоро ще счупи черепа си от напрежение, отколкото да се склони да възпреме нещо, в което не вярва. Твърдостта не е добра черта, тя трябва да се култивира. Тя е чувство, което трябва да се смени с някое морално чувство. Тя е основа на моралните чувства.

Какво означава думата "Израил"? Израил е онзи, който излиза от Рая, из Рая, а пък "българин" - който влиза в Рая. Първоначално сте били Израил, излезли сте от Рая, после ще станете "българи", ще влезете в Рая. Така се примиряват противоречията.

Днес всички сте в Израил. Няма човек, който да не е в Израил. Значи, всичките извън Рая и отсега нататък трябва да влезете в Рая, да станете "българи". Засега, първи вкарват в Рая българите. Как ги вкарват? - С камшик!

Българите не са избраните, но хромите, сакатите, които са поканени на вечерята, на тържеството. Вие сте повиканите от улицата, радвайте се, че сте поканени на вечерята, на агнето.

Казано е в Писанието: "Ако баща ви и майка ви забравят за вас, Аз ще си спомня." На друго място е казано: "Написах ви на дланта си." Като погледне към дланта си, Бог вижда къде е мястото на българина и си спомня за него. Всички могат да тъпчат българите, но като погледне към дланта си, Бог казва: "Тук са те." Заслужава човек да бъде тъпкан от хората, но името му да бъде написано на Божиата ръка. Това значи, да бъдеш под зоркото око на Любовта.

Аз съм ви написал на дланта си, възлюбил съм ви в душата си и съм ви зъздигнал в Духа си.

Аз знам да рисувам, но не искам да засрамвам художниците. Аз знам да свиря, но не искам да засрамвам музикантите. Тези картини, които ги имате окачени в салона, аз даже в кухнята си не бих ги поставял. (А те бяха рисувани от наши даровити художници!) Знаем всички езици, но не искам да цапам устата си. Днес Словото се дава на български език, защото българският език е най-точният език, на който могат да се предадат окултните закони и Словото на Бога, защото българският народ е най-древният народ на Земята.

Христос ми каза: "Иди да помогнеш на този народ, да разгледаш всичките недоразумения и крамоли и да разнебитиш всичките препятстващи духове."

Затова дойдох, за да ви оживя, да ви просветя, да ви помогна, да ви дам Знание и Мъдрост, да ви утеша като взема част от мъката ви и ви предам радостта да чуете Божието живо Слово. Съдбините на този народ са в мои ръце.

Между българите като дойдох, взех от тяхната форма най-хубавия инструмент. А какво ще направиш от българското дърво? - От едно българско тяло, каквото можеше да се направи, направих, повече от това не може. Колкото и да го облагородяваш, все си е българин. Най-добрите хора са българите. Българин произлиза от "благ", а благите хора са българите. Понеже са много благи, че понякога път от сладчина горчат.

Аз съм дошъл да помогна на българите. Както и да се отнасят с мене, както и да ме гонят и преследват, аз съм дошъл да ги стопля, да им направя

такова добро, каквото никой досега не им е направил. След това ще им кажа: "Сбогом!"

Изворът все трябва да извира отнякъде. Един ден ще пусна крана да потече, сега ви приготвявам инсталациите. Но новото поколение, което сам Бог на Силите ще повдигне, ще осъществи Неговите възнамерения, предопределени да се изпълнят. Можете да ускорите или затрудните вървежа на вашето дело, ако се вдадете на разпуснатия живот на покварените народи и това ме прави повече да бодърствувам за вас, да не би изново да се повърнете и паднете в примката на лукавия, което падение ще ви коства живота. Това ме принуди да сляза Отгоре помежду ви, да ви застъпя изново, да изгладя и премахна адската омраза с братския вам род, който е положил за вас безброй човечески жертви. Той е свята Русия, на която Бог е отредил велико бъдеще да изпълни Волята Му за ваша слава и славата на Неговото Царство. Ще приемете от нея дан, както Мелхиседек от Аврама, когото и благослови. Днешната ѝ сила и слава я вам дължи. Такива са Божиите наредби - един сее, друг жъне, в края всички ще участвуват в Божието благо.

БЪЛГАРИЯ И БОГОМИЛИТЕ

Записки от беседите на Учителя

Ние сме извор, който е излязъл от Бога. Други течения са излизали от нас, но ние не сме излизали от друго течение. Богомилите имат сходни черти с нашето течение. Както богомилското движение, така и нашето, идат от един и същ велик център на Бялото Братство. Законът е такъв: "Дето е текло вода, пак ще тече."

Богомилите не са успели в България, поради гонението на реакционните кръгове, но са дали мощен тласък на европейската култура.

Българите направиха нещо за света чрез богомилите. Това, което изнесоха българите, е принципът на свободата. Непослушанието на българите и гонението на богомилите, които носеха едно Божествено Учение, от страна на тогавашните български власти - феодали и царе - доведе до вътрешна разруха и до падането на България под турско робство за петстотин години.

Богомилите едно време работиха и понеже българите не бяха готови, паднаха под робство. Богомилите отидоха горе и сега, като се освободи България, пак дойдоха. Това е дето се казва: слизане и качване. Те са сегашните ученици на Бялото Братство.

Кои са причините за робството на българите под турците? - Причината е в отношението на българите към Бога - нарушение на отношението им към Бога. Както евреите: като нарушиха своите отношения към Бога, дойдоха страданията. Всички страдания на народите идат от нечисти мисли, желания и постъпки. Българите бяха петстотин години под турско робство - наказание за гонението против богомилите.

Може да се напише книга, в която да се прокара идеята как българите като изгониха богомилите, пострадаха и паднаха под турско робство. Да се напише съчинение "Недобротото отнасяне на българите към богомилите и последствията от това."

Народите не трябва да спъват Новото, което иде, не трябва да спъват идейните течения, които се явяват носители на Любовта, братството, равенството, свободата и мира. Бъдещето принадлежи, именно, само на онези благородни народи, които се въодушевяват от онези възвишени идеали. Още в старото българско царство тогавашните водачи изгониха богомилите, които бяха носители на едно велико Учение за реформирането на живота и социалния строй по най-идеалния начин, но за това изгонване българите платиха с петвековно робство под турците, защото, когато един народ не приеме Великото, Божественото Слово, Кое то му се праща от Провидението и не приложи това Велико Слово в живота си, бива изоставен да понесе последствията на своята неразумност и тогава го постига най-голямото зло. Изгонените от България богомили занесоха своите идеи и културата си на Запад. Народите, които разбраха и приложиха на практика идеите им за социални реформи, процъфтяха. А сега, ако българите разберат грешките на своето минало и не повторят същите грешки спрямо сегашните идейни течения, ще имат много по-добри резултати в обществения си живот.

Ако не бяха изпъдили богомилите от България, тогава другояче щеше да протече историята на българите. Сега има закъснение. Затова много бързо трябва да се работи, за да се набави закъснението.

МЯСТОТО НА БЪЛГАРИТЕ В ОБЩОЧОВЕШКИЯ ОРГАНИЗЪМ

Записки от беседите на Учителя

Защо са се явили българите на Земята? Да станат велик народ ли? - Не, Българите са слуги на Бога и трябва да служат на Бога с Любов. Всички народи са слуги на Бога и трябва да служат на великата идея на Любовта. Всички трябва да бъдат носители на Божествения живот.

В общославянския организъм България представлява волята. Тя се явява като средоточие, дето тия две сили - умът и Любовта, трябва да се уравновесят.

Гърците са сърцето. Сърцето трябва да препраща кръвта навсякъде по тялото, но като се дойде до храносмилането, черният дроб работи. Той е фабрикант. Ако той не работи, с какво ще се занимава сърцето? То ще изпраща онази кръв, която черният дроб е изработил.

Българите представляват черния дроб. А черният дроб е цялата лаборатория на човешкия живот на Земята. Българите са заели най-трудната част в общочовешкия организъм, затова тук страданията и противодействията са най-големи. Така че, за клетките на черния дроб и за дебелото черво е много трудно. Затова българите, като преработят чрез черния дроб състоянията си и противоречията си, трябва да ги изхвърлят през дебелото черво и то навреме, като задържат в себе си като хранителни вещества само своите ценни опитности от живота си на Земята. Благодарим, че си тук в България! Тук има всичко, с което може да се справя ученикът на една окултна школа и да държи своите изпити като окултен ученик. Тук има изобилие от такъв материал за разработване, за проучване, за заучаване.

Всеки народ има строго определено място, свое предназначение в големия космичен човек. Българите заемат черния дроб. Дотогава, докато българите изпълняват службата на черен дроб на човечеството, работата ще върви много добре.

Ние дадохме Божественото Учение на българския народ и така лекувахме черния дроб на човечеството. Ако България възприеме новия мироглед, новия морал, новата обхода, новата религия, новата наука за живота, то българинът ще се излекува, а заедно с него ще се излекува цялото човечество. Ако българинът мисли добре и правилно, ще мисли и разсъждава правилно цялото човечество. Ако българският народ се обогати с новото отношение към Великия живот, ако се проникне от съвършената идея за единство между всички същества, то ще се раздере завесата на мрака, която забулва човечеството и пред нас ще изгрее действително светлият и творчески човек, който е определен да възглавява Новата култура.

Избрахме българския народ, понеже той представлява черния дроб на човечеството. А в черния дроб се намира единственият орган - жлъчката. Ако жлъчката заболее, черният дроб не функционира правилно, храносмилането се затруднява и отравянето на организма е неизбежно. Ако черният дроб оздравее, храносмилането е добро, то и вегетацията на организма е

хармонична. Добър и здрав черен дроб - добри чувства. Добър черен дроб - по-малко жлъч и омраза. Добър черен дроб - чиста и несмущаваща мисъл.

Черният дроб трябва да функционира, за да образува жлъчката. Изчезне ли черният дроб и жлъчката, и храносмилането не може да се извършва.

Следователно, ако българите изчезнат от света, ще има запичане, а от това - и големи страдания. Благодарете, че сте българи и не се безпокойте какво ще стане с вас!

Черният дроб е оная материя, която е създала света. Господ е създал света чрез черния дроб. Знаете ли какви киселини, какви сили са действали при създаването на черния дроб! Това на вас ви се вижда невъзможно, но аз ви казвам, че черният дроб е бил способен да създава.

Българите са черният дроб на Вселената. Частиците на черния дроб, както и всички същества, еволюират и постоянно се изменят. Така и българите след време ще минат в друга форма на развитие. Тогава ще търсите българина по-горе в общия космически организъм.

МИСИЯТА НА СЛАВЯНСТВОТО

Записки от беседите на Учителя

Коренът на думата "славянство" идва от думата "слава". Значи Бог ще се прослави в славянството. А какво значи прославяне на Бога? - Когато човек прояви Любовта, той слави Бога.

Освен "славяни", ние казваме "словени". Коренът на тази дума е "слово". Значи Словото Божие ще стане плът в славянските страни.

Славянството се бори с татарското влияние, влиянието на атлантската раса. Татарското влияние се изразява в крайния материализъм. Славяните сега носят силата на душата, на Любовта. Те са хора на човеколюбието. Хубавата страна на славянството е алтруизмът. Той е Божественото начало в тях. Славянството е представител на идеята за Бога. В съзнанието на славянството има нещо възвишено: Любов към Бога.

"Блажени кротките, защото те ще наследят Земята." - Кротките се отличават с вътрешна мекота. Ако търсите Божественото, ще Го намерите в мекия елемент. Мекият елемент работи вече в света между славяните. Какво означава думата "славянин"? - Човек, който слави Бога. Той е свързан със Славата Господня.

Няма друг народ в света, който да е преминал през толкова страдания, като славянския. Бог казва: "От вас трябва да излезе нещо добро!" Определено е славяните като едно голямо семейство, да извършат Волята Божия. В това е величието на тяхната мисия. Бог иска славяните да изпълнят една мисия. Чрез славяните трябва да се внесе нещо ново - щедростта. Щедростта е качество на славяните. Никой народ не е толкова щедър като тях.

Една от великите черти на славянството е самопожертването. В славяните работи Духът на жертвата. Ето защо бъдещето е в славянството. Новата култура ще излезе от славянството. Досега не е имало такава компактна маса като славянството, готова за Новата култура.

Най-хубавото у славяните е това, че те имат силно развито религиозно чувство, но не фанатическо, а алтруистическо, общочовешко. За да се развият силите, заложили у славяните, се изисква една мощна, духовна среда, която да ги видоизмени и приспособи за общополезна работа. На славяните предстои да внесат чувството на съзнателно побратимяване между народите. Също така и правилото, че всеки народ трябва в политическо отношение да действа не с насилие, а със силата на моралното въздействие и човеколюбие. Славянинът трябва съвършено да изключи насилието от живота си, защото насилието прилича на остър нож, който не признава никакъв господар, никакво добро, никакво право, освен правото на оновова, в чиято ръка се намира. С този нож, с който отрязваш главата на другите, със същия нож ще отрежат и твоята глава, ако попадне той в чужда ръка. Славяните не трябва да поддържат политиката на "точилото и ножа". И точилото, и ножът се изхабяват. Това показва, че всички народи, които употребяват тия методи на насилието, физически се изтощават и изхабяват, а морално се смаляват и

обезобразяват. А това на съвременен език значи - израждат се. Всеки народ, всяко общество, всеки индивид, всички, които си служат с насилието и не-правдите, самоосъждат се и ще погинат. На славяните препоръчваме четири неща. Великият закон на Братството е произвел четири лъча от себе си и ги е проектирал в света. Те са: Светлината, Животът, Любовта и Свободата. Всеки народ, за да намери своя път, трябва да има светлина в ума си. Всеки народ, за да постигне целта си, необходимо е да има съзнателен живот в душата си. Той трябва да има чисто, непокуварено сърце. Трябва да разбира методите на Любовта, която е една от най-могъщите сили, които свързват живите същества и ги подготвят за вътрешния смисъл на живота. И накрая - свободата, която трябва да внесе хармония в човешкия дух, да примири всички противоречия и да даде правилна насока на всички сили: физически, духовни и умствени, към една велика цел - Божественото в света. Само чрез тези четири лъча ще изгрее новият живот и ще се появи Новата култура, която ще даде нова насока на славяните и на всички други народи към великата цел на обединението им.

Днес Бог благоволи към славянството. Иска да го тури на работа, да свърши една велика мисия за човечеството. Големи блага, велики условия се предвиждат за славянството, но за това се изискват разумни, просветени хора, които да използват тия условия правилно.

Нека покажем сега какъв метод се налага на славяните, за да постигнат своето обединение, но не обединение частично, но обединение общочовешко:

1. Никакво насилие.
2. Да се приложи Светлината, Животът, Любовта и Свободата.

Славяните наближават златния век на своята история, но само при тия условия те ще могат да изпълнят своята мисия. Защото всяко нарушение на един природен закон води към смърт. И цели раси са били изтребени. Много раси има, които са изчезнали, поради неспазване на тези закони в Природата. Всички народи, които живеят с неправда, ще се изродят. Това е закон. Всички ръководители на народите трябва да знаят това.

В реда на нещата е всички южни славяни да се обединят доброволно. Ако не го направят, тогава ще ги заставят.

Ако славянството не използва благоприятните условия, вместо него ще дойдат други, но Божият план ще се реализира. Всеки народ като един човек трябва да изпълни своята мисия.

Западните народи достигнаха кулминационната си точка на своето развитие. Те цъфнаха и вързаха плод. Славяните отсега нататък ще цъфтят и връзват.

Това, което евреите не можаха да разрешат, славяните ще го решат. Бъдещето е на славяните. Славяните не трябва да вървят по пътя на западните народи, защото досегашната култура на бялата раса е култура на насилието. Петата раса ще предаде управлението на Шестата раса.

Славянството е дървото, върху което ще бъдат присадени Англия, Германия, Америка и Франция. Те са четирите професори на славянството. А

Шестата раса ще бъде плод на това присадено дърво, този плод ще съчетава всички положителни качества на народите на бялата раса.

У западните народи умът е развит. В славянската раса са развити чувствата, сърцето. Славяните сега носят силите на душата - Любовта. Те са хора на човеколюбието. Те носят културата на братството.

Западът организира света външно, а славянството ще внесе вътрешното съдържание, смисъла на живота.

Погрешно е да се мисли, че славянството трябва да господарува, да заповядва на другите народи. Напротив, то ще бъде полето, където ще се проявят техните положителни качества.

Мисията на славяните е да внесат Любов и Добро. Славяните днес са израснали духовно и те са най-подходящият материал за работа на Духа. Ето защо бъдещето е на славянството.

Славяните преминаха вече своя страшен студ и сега са пред възход.

Те ще открият великия духовен подем. Но те са само авангарда, не са най-големите сили.

Сега се дава възможност на славянството да заеме своето място в света. Сега Христос идва при славяните и ще ги прати да работят. Славата Господня ще се прояви в славяните!

Славяните са Новият Израил. Новият Израил, за разлика от евреите, ще изпълни мисията си, няма да пропадне като евреите. Българите сега са в златния си век. Той ще трае до края на XX век, до 2000 година. Русите сега са в желязния си век. За следващия век русите ще бъдат в златния си век, а българите ще преминат в сребърния век.

Славяните сега, с изключение на българите, преживяват желязния си век. Затова са сегашните изпитания на различните славянски народи. Към края на XX век славянството ще излезе из желязния си век и ще влезе в златния век на своята история. Единственият народ, който сега се намира в златния си век, това са българите.

Златният век е започнал в България, когато Бялото Братство е започнало да работи в тази страна. Богомилите едно време от България се разпростираха на запад. И сега това движение от България ще се пренесе в другите славянски народи и навсякъде.

Бъдещето на славяните е добро. Те носят такава култура, каквато никой не подозира. Всички народи ще черпят от тази култура. Тя ще бъде култура на братство, равенство и свобода. В името на тази свобода всички народи ще се обединят и то така, че големите народи ще покровителстват малките.

Който препятства славянството да се прояви, няма да види добро. В бъдеще всички народи ще работят за славянството. Така е писано в Божествената книга. Славяните са богати хора. Техните житници, техните кесии ще се отворят за всички народи и ще кажат: "Братя, елате при нас да живеем в мир и съгласие, в братство и равенство помежду си!" Това носи Новата култура за цялото човечество.

Славянската раса ще бъде жизнен център на Новата култура. Това ще бъде на първо време. А след това ще дойде Шестата раса. У всички славян-

ски народи ще се въплътят напреднали души. И това е вече почнало.

Тия изпитания, през които минават славянските народи, ще родят нещо хубаво. Те постепенно ще дойдат до Любовта, ще свършат с Любовта. Богомилите сега идат отново. Животът минава в нова фаза. В Русия има пръснати на разни места хора, които работят за духовната наука. Те са адепти, Божествени пратеници. В Русия се изработват нови форми на живот за бъдещето. Тя е творческото поле на тези нови форми.

Днес всички се интересуват за съдбата на славянството. Русия, като представителка на славянството, ще мине през големи изпитания, през специфичен път на развитие. Отсега нататък идат за нея изпитания. Ако сте живи до това време, ще видите през какви изпитания ще мине тя - разумни изпитания. Това се отнася не само за Русия, но и за Европа, за цялото човечество. Всички ще минат през разумни изпитания. Като минат през големите изпитания, хората ще кажат: "Не се живее така!" Има и друг път в живота!

Тази промяна, която сега става в Русия, се дължи на действието на много напреднали същества - братя на Любовта, предци на човечеството, които ще се вселят в славянските народи. Те ще докарат велик духовен подем. Тези същества, които слизат сега в славянството, именно те докарат тяхното обединение и работят за мисията им.

Тези идеи, които аз говоря тук, ще бъдат приети в Русия и там ще се играе Паневритмията.

Русия е връзката между Изтока и Запада. Тя е посредник между Европа и Азия. Това е една от нейните задачи. Българите трябва да се свържат с Русия и другите народи.

Бъдещето е на славянството, то ще се обедини. Русия ще бъде дървото, под което ще се подслонят славянските родове, племена и народи.

Българите са пионери между славянството. Латинската раса е дала формите. Славянската раса ще даде съдържанието. Азиатските народи имат голямо доверие на славянството. Славяните ще въведат в тези народи това, от което те имат нужда. Славяните ще бъдат обединени. Те ще бъдат мост между Европа и Азия. Всички славяни ще се приобщат в едно, След обединението на славяните трябва да се обедини цялото човечество. Бъдещата раса ще обедини всички. Славяните ще внесат един духовен елемент в света - поборатимяването. Тяхната мисия е поборатимяването на всички народи.

Българинът е взел от славянина самопожертвованиято. Духът на самопожертвованиято го има у славяните. Бог извика славяните да съдействат за Божието Царство на Земята. Славяните са определени от Бога да бъдат носители на една нова идея.

Бъдещето е на славяните, бъдещето е на българите! Те ще оправят всички народи! България ще бъде духовен кредитор, духовен разсадник за целия свят. Славянин е този, който слага Великия закон на Любовта като основа на живота си и познава своя Баща. Славянин е този, който познава своя Баща и върши Неговата Воля. Христос казва: "Аз и Отец едно сме." Днес славянството представлява Юдиното коляно, чрез което Христос проповядва.

Славянството е олтарът на Новата култура. Славянството е майката, ко-

ято ще роди Царството Божие на Земята.

До края на XX век слизат да работят чрез славянството 8 000 адепти. Всички пророци и мъдреци ще се въплътят в славянството до края на XX век. До началото на 2000 година ще дойде отново, защото сега се строи друга Земя. Ще дойде в Русия към Карпатите. Сега България е в златния си век, а Русия е в сребърния си век, а тогава ще бъде точно обратното - Русия ще бъде в златния си век, а България - в сребърния си век. Това ще стане, защото бъдещето е на славянството, защото то върви по пътя на сърцето и може да се сади от семената на Новото Учение у тях.

СОЦИАЛНИ ВЪПРОСИ

НОВИ РАЗБИРАНИЯ

Записки от беседите на Учителя

Това учение, върху което почива днешният обществен строй, е фалшиво. То е остаряло. Вашият живот е несносен, мъчен, което показва, че се нуждаете от нови разбирания, от нова философия.

Хората са дошли до едно място, където трябва по необходимост да се откажат от старите си разбирания. Тия стари разбирания са една мъглива област, в която не личат ясно предметите, нито пътеките, които водят към великата цел на живота.

Защо светът още не се е оправил? - Много естествено, светът е пълен с идеи, които хвърлят сянка в човешките умове и сърца, а с това пречат на светлината да ги озари.

Кога ще се изправим? - Когато изхвърлите старите идеи от умовете си и приемените идеи. Те хлопат вече на умовете ви, но вие не ги приемате. Казвате: "Ако приемем новите идеи, светът ще се обърне с главата надолу." - Светът сега е обърнат с главата надолу.

Съвременните хора са така заети със своите материални работи, щото мислят, че този живот, който сега живеят, е най-важен и че светът, в който протича земното им съществуване, едва ли не, е единствен. Ала, нито сегашният живот на хората е най-важен, нито светът, който е разкрит пред тях, е единствен. Земята е едно временно училище за човека, в което той няма да остане завинаги. Но, както един ученик, който остане три години подред в един и същи клас, бива изключен от училището като неспособен, така и човек, който остане три епохи подред на Земята, не може да живее повече на нея - той бива изпратен в един по-нисш свят.

Ще кажете, че всички искат един нов строй. Добре е това. Съгласен съм с вас. А какво ще стане, ако имаме нов строй, а запазим характеристиките си? Какво печелите, ако разрушите старата къща, а не може да съградите новата? Природата не позволява това. Тя едновременно руши и съгражда.

Противоречията имат еволюционно и инволюционно разрешение. Там е работата, че повечето хора ги разрешават по инволюционен начин. Не разрешават социалните въпроси! Речете ли да ги разрешите, става каша.

Детето прави само това, което отговаря на развитието и на възможностите му. То не може да излезе вън от своите възможности. Ще кажете, че искате идеален строй на живота. Днешното човечество не може да създаде по-идеален строй от този, който е създавало. Ако представите на съвременното човечество идеален образ на живота, то пак ще се върне към стария.

Изходният път, за да излязат хората от противоречията, ще се намери само тогава, когато решат да направят конфедерация на всички народи от цялата Земя, да премахнат всички граници. Така донякъде ще се решат социалните въпроси. Това е първата точка в уреждане на земния живот.

Сегашният живот трябва да се измени в своите форми и съвременният

строй трябва да се промени. И прави са хората на новите идеи, които изискват тази промяна. Тая промяна в Природата може да стане последователно, но тя ще стане и в живота - или последователно, или моментално.

МАТЕРИАЛНО БЛАГОПОЛУЧИЕ

Когато се говори за икономическия въпрос на един народ, вие трябва да имате предвид отношенията на този народ към Разумните същества. Ако тия отношения не са правилни, даденият народ е лишен от кредит и доверие. Когато един народ се намери в такова положение, той се обръща към големите народи да прави заеми, но икономическият въпрос пак не се разрешава.

Разумни разбирания се искат от всички народи! Ние не сме за фанатичните религиозни вярвания на хората. Ние сме за онези правилни разбирания, за съзнателната връзка между народите и разумния свят. Докато народите не съзнаят, че техният кредит, тяхното благоденствие и плодородие се определят от разумния свят, положението им никога няма да се подобри. Всеки народ има велико предназначение! Доколкото изпълнява своето предназначение, дотолкова той се ползва от кредита, определен за него. Същият закон се отнася и до човека: изпълнява ли Волята Божия, проводник ли е на Неговите мисли и чувства, човек всякога се ползва от Божието благословение.

Има ред мъчнотии в света, които икономически ограничават хората. Хората сами създават ограниченията си. Със своя непорядъчен живот един народ може така да разпръсне влагата от въздуха, че да създаде голяма суша, от която с години всички да страдат. Добрият и лошият живот имат отношения към хората. Следователно, ако хората са добри, ще има отлично налягане, ще има разширение на влагата и вътрешно напрежение на топлината. А за плодородието е необходимо тъкмо това - топлина, напрежение на въздуха, разширение на влагата и съответно налягане. От тези съчетания зависи благополучието или плодородието на дадена страна.

И тогава някой пита: Защо трябва да бъдем добри? - За да не гладуваме! - Защо не трябва да бъдем лоши? - За да не си създадем нещастия.

Днес хората пръскат лозите със син камък. Защо? - Защото са лоши. Но за да не се пръска гроздето, както аз казвам, хората трябва да станат добри. С вашата добра мисъл вие ще отстраните всички ония паразити, които нападат дървото.

Всички съвременни земеделци посяват повече, отколкото трябва. Земята трябва от време на време да си почива. Всякога не е нужно една и съща площ да се засява. Не мислете, че е безконечно нейното използване. И тя трябва да си почива. Земята с милиони години е събирала това богатство, с което ние днес се ползваме. Не мислете, че вие може да постъпвате с нея безразборно. Тъй, както хората се развиват и вървят, един ден тези ресурси ще изчезнат. Ако няма отде да дохождат нови притоци, нови средства, сегашните ще изчезнат. Тъй, както сега се развива индустрията, един

лен всичко ще се изхарчи и нищо няма да остане. Какво ще правите тогава? И вашето тяло съдържа в себе си известни сили, известни богатства, спрямо които вие не трябва да бъдете разточителни.

Следователно, доброто е един метод, не фиктивен. Доброто е метод само за материалния свят. Ти не можеш да постигнеш каквото и да е, каквато и да е реалност, ако не си добър.

Всички хора, семейства, общества и народи, които са умни, добри и силни, ще имат Божието благословение.

РОЛЯТА НА ОТДЕЛНИЯ ЧОВЕК

В съвременното общество съществуват много заблуждения, които спъват хората в тяхното развитие. За пример, казват: "Времето ще поправи нещата." - Това е първото заблуждение. Второто заблуждение: "Бог ще оправи нещата и света." Третото заблуждение: "За в бъдеще, когато ние се сазвием, когато станем силни и богати, тогава ще оправим света." Това са все заблуждения! Значи Бог досега не си е оправил работите, че за в бъдеще ще ги оправя! Божиите работи абсолютно са оправени, Бог няма какво сега да ги оправя! Времето пък, то има съвсем друго предназначение. Времето не е създадено да оправя живота. Времето само хроникира нещата, то е една справочна книга. Ние казваме: "Времето ще изправи живота, Господ ще изправи живота." - Не, нито Господ ще изправи живота, нито времето ще изправи живота, а ти ще си кажеш: "Аз ще оправя живота си, съобразно Божиите закони! Аз зная какво иска Господ от мене." Всеки ден трябва да туряте в ума си тази мисъл.

Съвременното човечество се намира пред великата задача да изправи живота си. Всеки сам трябва да се заеме с тази задача. Как? - Като изправи езика, устата, лицето, главата - цялото си тяло. Ако ръката, езикът, устата, тялото и всички негови удове не се подчиняват на човека, как ще изрази той своята интелигентност! Докато не стане господар на себе си, човек никога не може да бъде господар на другите. Човек трябва да стане живо тяло, едно с тялото на Христа. Неговите мисли, чувства, желания и постъпки да станат и наши. И тогава да поставим Бога като глава, Христа - като душа, а ние - като живи човеци, изпълнители на Тяхната Воля и работници за изправяне на своя живот, както и живота на своите ближни. Този е начинът за изправяне на света. Светът не може да се изправи механически.

Спасението на човечеството се обуславя от спасението на отделния човек. Когато всеки човек поотделно се спаси, тогава ще се спаси и цялото човечество. Да се спаси човек, това значи да постави в хармония своя физически, духовен и Божествен живот.

Днес всеки човек трябва да изправи погрешката на първите човеци в себе си. Този е пътът за изправяне на цялото човечество. Когато изправиш себе си, ще се изправят и окръжаващите.

Помнете: Всеки човек, който се стреми да се повдигне, той едновременно помага на цялото човечество! Всеки човек, който не иска да се по-

вдигне, той спъва цялото човечество! Та, въпросът е: Никой не живее за себе си. Ти като служиш на Бога, служиш на цялото човечество. И като не служиш, спъваш и себе си.

Оправянето на света е вътрешен процес. Щом в умовете и разбиранията на хората стане промяна, заедно с това се променя и външният свят. И тъй, за да се оправи светът, от всички хора се изисква съзнателна вътрешна работа. Когато изправим умовете си, и светът ще се оправи.

Ако вечер седате с най-скромни яденета, светът ще се оправи.

Ако всички хора се съгласят да мислят правилно, да влизат всеки един в положението на друго вътрешно, ако само вътрешно се разбираха, то веднага щеше да се оправи светът. Вие тогава ще сте готови да си услужвате. Човек има много стари неща, които трябва да изгори, че да не остане ни помен от тях.

Съвременните хора искат да създадат, да преорганизират най-напред човечеството, после обществото, дома и най-после индивидите. Този път, обаче, е неправилен. Ще ви приведа следното сравнение: Вземете най-видните музиканти, които са завършили своето музикално образование. Те владеят това изкуство и може да образувате от тях, какъвто искате оркестър. Но, ако не са добри музиканти и десет най-видни диригенти да дойдат да ги дирижират, ще видите какво ще излезе. Хората се стремят към едно физическо подобрене на строя. Трябва да стане, обаче, едно духовно подобрене на последния.

Като не разбират Истината, те очакват първо светът да стане добър, а после хората. Няма защо светът да става добър. Светът представлява съвкупност от хора. Когато всеки човек поотделно стане добър, целият свят ще стане добър.

И вие грешите като очаквате Царството Божие да дойде първо във вас, а после във света. Законът е точно обратен. Царството Божие трябва да дойде първо в отделния човек и после в света.

Бъдещото царство, бъдещата култура ще се създадат отвътре, а не отвън. Чрез Любовта на цялото човечество ще се реализират всички космични планове, които имат за цел човешкото повдигане. Само тогава ще настане между народите желаният мир.

Нито пророците, нито учителите, нито майките и бащите, нито управниците са в състояние да оправят света. Те са носители на Божествените идеи, които трябва да се реализират. Докато е носител на една Божествена идея, човек е на прав път. Обаче, в който момент помисли, че може да оправи света, той изпада в заблуждение.

Докато мислите, че сами ще оправите света, вие сте на крив път. Докато човек мисли, че отвън някой ще оправи работите му, и той е на крив път. Докато господарят разчита на слугата си, и той е на крив път. Докато хората вярват, че свещеници и проповедници ще оправят света, те са на фалшива почва. Поставете тази истина на опит и ще се уверите в думите ми. Значи всеки човек трябва да разчита първо на себе си и после на другите.

Никой не може да направи твоя свят по-добър или лош, отколкото ти сам си го направил.

Каквото е човек, такъв е външният свят спрямо него. Каквито промени направите отвън, каквото изчистите отвън, това става и вътре във вас. Закон е: Каквото става вън от нас, става и вътре в нас. И обратното е вярно: Каквото става вътре в нас, става и вън от нас. Няма по-голяма красота от зависимостта между явленията на външната природа и тези, които стават в самия човек!

Оправянето на света, за което така често говорят хората, не е човешка задача. На човека е дадена задача да оправи своя свят, с което той допринася нещо за оправянето на целия свят.

Народ се освобождава с разумно слово, без убийства и кръвопролития, без изтезания и измъчвания един други. Само с Любов може да се освобождават народите. Само с Любов може да се освобождават хората от тяхното робство. Всеки човек, всеки народ, па и цялото човечество разрешават днес една велика задача в света. Когато човек разреши тази задача единично в себе си, когато приеме Божественото начало в себе си и Му даде първо място, тогава народите, па и цялото човечество ще разрешат своята задача. Светът ще се изправи, когато се изправи единицата. Невъзможно е да се повдигне един народ колективно. Народите сами по себе си не съществуват. Те представляват възможности за индивидите, за душите. Както семките и листата са възможности за развитието на растенията, на дърветата, така и всички външни форми са възможности за развитието на онзи разумен, възвишен живот, който се проявява в света. Следователно, всеки човек трябва да каже: "Когато аз изправа живота си, и светът ще се изправи." Всеки човек има възможност сам да изправи себе си. Този момент е велик и важен в живота на индивида. Днес България се нуждае от такива хора. Нека бъдат те 5-10-100-1000 души - колкото повече, толкова по-добре! Такъв трябва да бъде великият идеал на всеки човек, на всеки народ. Ако българите искат да съществуват като народ, трябва да си дадат подтик към идейното, защото само в идейното има истински живот. Личността може да съществува само в идейното. Племето може да съществува само в идейното. С какво е велика днешна Гърция? Тя е велика със своите учени хора. Тя е велика със своята минала култура. Нейната велика култура е изразена в лицето на Орфея, Сократа, Питагора, Платона и др.

Трябват училища, в които младежите да се възпитават върху тия велики закони - как да могат да станат добри бащи и майки, а също и строители на бъдещото общество.

Адвокатът, съдията, които съдят, трябва да бъдат чисти, да не са направили нито едно престъпление. Всеки човек, който прави престъпления, не може да бъде нито майка, нито баща, нито учител, нито съдия, нито търговец.

Лекарите трябва да бъдат най-добрите хора. Свещениците трябва да бъдат най-добрите хора. Съдиите трябва да бъдат най-добрите хора. Офицерите трябва да бъдат най-добрите хора. Войниците трябва да бъдат най-добрите хора. Навсякъде, във всички съсловия се изискват най-добрите, най-умните хора. Като турим всички тия хора на своето място, ще имаме ред и порядък, каквото светът изисква.

ЖИВОТ ЗА ЦЯЛОТО

Идеята, че всеки трябва да живее за себе си, е идея на стария живот. Тя безвъзвратно залязва, въпреки всичко. Идеята, че всеки трябва да живее за цялото - ето великата идея на новия живот, на Новата култура. Тази основна идея сега преустройва целия живот на човечеството. Сегашният свят преминава към нови форми. Твори се един нов морал и този нов морал, чиято първа заповед е "живот за цялото", ще пресъздаде коренно света. Това е великата задача, която трябва да се разреши на Земята, това е път към вечния живот. Така старите ще се подмладят и младите ще станат силни.

В организирания живот всяка част живее за себе си, но живее и за цялото. В неорганизирания свят частите живеят изключително за себе си. В организирания свят хората се познават напълно, в неорганизирания - отчасти се познават. Следователно, когато частите не са свързани помежду си, тогава се говори за неорганизиран свят. Като проследите личния, семейния, обществен, религиозния, духовния живот на съвременните хора, навсякъде виждате тази неорганизираност.

От осем хиляди години се явиха множество философски и педагогически системи на възпитание, но нито една от тях не е дала това, което животът изисква. Защо? - Защото във всички досегашни системи все има нещо ограничено, неразбрано, недоказано. Всяка философска система разглежда въпросите от свое становище. Всеки въпрос трябва да се изяснява от гледището на цялото човечество като общ, велик организъм. Значи човечеството е велик организъм, държавите - негови системи, общества - органи на тези системи, а индивидите - клетки на системите. Човекът се е отделил от общия организъм и мисли, че може да разреши въпросите на живота самостоятелно. Не, той трябва да разбере своето предназначение като част от целия организъм, там да намери своето място. Какво ще стане с организма, ако всяка клетка иска да живее самостоятелно? - Ще се разпадне. Ето защо, и човек като клетка на Великия организъм, трябва да знае мястото и службата си в него и да не се отделя.

Бог ви е дал ум, сърце, воля. На вас е възложил задачата да работите върху ума, сърцето и волята си и чрез тях да усъвършенствате своята форма - тялото си. Щом формата е съвършена, и съдържанието ѝ ще бъде съвършено. Това значи да работи човек съзнателно за себе си, за ближните си и за Бога. Работи ли само за себе си, той е осъден на смърт. Кой човек, кое семейство или коя държава като са работили за себе си, са оцелели до днес?

Човечеството досега е живяло в колективното подсъзнание, както животните, а отсега цялото човечество минава в колективното съзнание, т.е. хората започват да съзнават, че те са нужни един за друг. Досега всеки човек е живял сам за себе си, всеки е търсил за себе си спасение, а сега в цялото човечество има един вътрешен импулс да се подобри общото състояние - тъй че не само за една обществена класа, а за всички обществени класи да се подобри положението и то по един разумен начин, а не да ми-

слим, че ние сами ще подобрим живота си.

Най-първо човечеството трябваше да започне със служене на Бога, после със служенето на своя ближен и най-после със служенето на себе си, но понеже човечеството се отдалечи от Бога, отклони се от правия път, то започна с най-мъчното учение - служене на себе си, вследствие на което лойдоха най-големите страдания и Земята се обърна с главата надолу.

Мъжът не може да се подвизава с жената, не може да се търпят. Не трябва хората да се измъчват, а да живеят колективно и да си помагат. Ако вие работите задружно, ще помогнете на много хора, ще ги избавите от много беди. Същото става и с духовния свят. Трябва да си помагате един друг. Ако ти помагаш на ближния си, то по-добре ще вървиш по пътя. Трябва личността да се премахне, а колективността да живее с вяра. В старо време какса живели хората задружно! Когато някой има нива за жънене, викат мъдрия и като идат на нивата, поженват я. Също и с гроздобера. Също и с царевицата - съберат седеянка и я отрошат. За каквато и да е работа, ще се съберат и ще я свършат. И вие така правете. Има някой някаква беда - съберете се две, три сестри и си помагайте и ще ви помогне Господ. Ако не може двама, трима, съберете се четирима, пет и така ще се облекчите, без разлика кой е. Живейте всички в едно!

Един човек, едно семейство, едно общество сами нищо не могат да направят. Всички хора, всички семейства и всички общества трябва да се обединят в един народ и така да се развиват. И тъй, духовният живот подразбира обединяване на цялото човечество в едно. Съзнанията на всички добри хора по лицето на Земята трябва да бъдат свързани в едно цяло.

Така и вие не можете да подигнете себе си, ако не подигнете другите. Направете опит в това и ще видите, че не може да се усъвършенствате, ако не помагате на другите. Павел казва, че не прие да помага на ангелите, а на човеците.

Кога хората се радват наедно? - Когато има единство между тях и във физическия, и в духовния, и в умствения свят. Докато хората са разделени помежду си, докато сам човек е разделен в себе си, не може да става въпрос за радост. Днес всеки има свое верую, всеки принадлежи към специална църква, вследствие на което се явява спор кое верую е право, коя църква трябва да има предимство над всички останали. Една църква съществува в света - вечна и неизменна - Христовата църква. Тази църква подразбира църквата на Любовта, която обединява всички хора, всички народи. Тя признава един народ, една земя, която никой не може нито да превземе, нито да победи.

ЛЮБОВ

Три неща могат да спасят света: Истината в човешката душа - тя ще внесе онази свобода, която ще освободи хората от всички слабости и пороци; Мъдростта в човешките умове - тя ще внесе онази светлина, която ще помогне за изучаване на природните закони; Любовта в човешките сърца

- тя ще внесе онази чистота, при която силите на човека се развиват и той може да реализира своите благородни желания.

За да се повдигне едно общество на по-високо стъпало, хората, които го съставят, трябва да имат братски отношения помежду си. Няма ли истински братски отношения между хората, никаква хармония не може да има между тях. Дето има братство, там може да се очаква истински, хармоничен живот.

Дето Любовта царува, там дяволът не идва. Липсва ли Любовта, дяволът я замества.

Никаква друга култура не може да повдигне човечеството, освен взаимното доверие и сътрудничество между народите, а тяхната основа е Любовта. Страданията са, които ще заставят индивидите и общества да влязат в света на Любовта.

Народите имат много закони, обаче, подобриха ли те обществения си живот с тях? Народите се обезвериха и станаха крайни материалисти, животът се механизира. Всички противоречия в живота се дължат на безлюбие. Днес в живота има противоречия навсякъде - в отделния човек, в семейството, в народите. В последна сметка Любовта ще разреши всички въпроси и противоречията ще изчезнат.

Любовта - това е великата истина на живота. Новият социален строй ще се основава на Любовта. Тя е метод, чрез който се разрешават всички противоречия - народни и международни. За изграждане на новия международен строй трябва да се приложи принципът на Любовта. Вторият принцип е Мъдростта. Любовта носи живота, а Мъдростта ще донесе светлина и знание за неговото изграждане. Третият принцип е Истината, която носи свобода, простор за творчество и проявление.

Онези, на които съзнанието е будно, които са узрели, трябва да убедят целия свят, че съвременният строй трябва да се измени по какъвто и да е начин. Хората трябва да се убедят, да им се каже, че е дошло време, когато въпросите трябва да се разрешават с Любов. И ако ние не направим това, ако ние закъснеем, въпросът пак ще се разреши, но вече не в наша полза. Този въпрос няма да се разреши откън. За нас е важно да се запали първият въглен и от него ще се запалят всички други въглени.

Днес хората очакват Христос да дойде втори път на Земята, за да оправи света. Не! По външен път светът не може да се оправи! Христос трябва да дойде в сърцата и умовете на хората като вътрешна сила, която да ги обедини в едно цяло. Тази вътрешна сила е Любовта. Само чрез Любовта хората могат да работят в единство. Само чрез нея те могат да осъществят мир. Само Любовта е в състояние да оправи света!

Светът ще се оправи като се приложат трите закона: Любов към Бога, Любов към ближния и Любов към своята душа.

Всички социални въпроси не могат да се уредят по друг начин, освен по закона на Божествената Любов.

Та затова казваме, че Любовта има социално положение. Любовта е, която ще изправи света във всяко направление, понеже Бог е вътре в Любо-

вта, Той се проявява. Любовта е най-мощното направление на Божествения Дух в света.

Любовта изисква всичко да ѝ слугува: и парите, и силата, и властта, и всичко. Тя ще донесе соковете на Новата култура. Тя е лост на всичко; макар и наглед най-малката, тя е най-великата сила. Любовта ще донесе материал, който да отговаря на формите на бъдещия строй. Когато дойде тази велика култура, индивидите, обществата и народите ще имат истинска свобода.

Побеждавай злото чрез Любовта като велико начало на живота, като велико оръжие в ръката на добрия и разумен човек. Любовта внася ред и порядък в живота. Ако една държава няма ред и порядък, тя е лишена от основа. Ако няма ред и порядък като основа на живота, тя не може да се развива. В развитието на държавата е смисълът на нейното съществуване. Следователно, Любовта трябва да влезе като подтик, като начало на живота във всички държави, общества, семейства и отделни индивиди; редът и порядъкът - като основа, а развитието - като смисъл на човешкия живот.

ЛЮБОВТА ИЗКЛЮЧВА НАСИЛИЕТО

Светът може да се оправи с Любов, а не с насилие. Светът може да се оправи само чрез Любовта, чрез Мъдростта и чрез Истината, поставени като основа на живота.

Вън от тези три принципа не може да се съгради никакво общество, никаква държавна и международна организация. Те имат приложение в цялата Природа, те имат универсален характер. Всяка инициатива, особено от международен характер, която не започва с Любов, няма бъдеще. Любовта ще изправи международния, обществения и народния живот; с мъчение и насилие не могат да се оправят социалните отношения. Култура, в която не се образува връзка на Любовта между индивидите, не е още истинска култура. Досега, вместо с Любов, съвременните държави са поставяли закона, мъчението, насилието и парите. Съвременният обществен строй е задръстен; в тръбите му има камъни, пясък и др. За новия обществен строй трябва да се направи нова инсталация.

Народите и обществата си служат със закона на насилието, както във физическо, така и в психическо отношение. Насилието унищожава хората, но не ги променя. Насилието е подобно на чук или брадва. Какво допринася чукут? След като е удрял няколко години върху камъка, той се е изтъркал и унищожил. Така постъпват всички насилници и тирани. По този начин се самоунищожават. Днес хората повдигат въпроса: "Трябва ли да се налага смъртно наказание?" - Според законите на живата Природа, смъртното наказание не се позволява. Докато хората се бият и наказват, те вървят в разрез със законите на живата Природа. Истинската, разумна култура изключва всяко насилие. Днес цялата Земя е пълна с насилие - и между животни, и между хора.

Насилието е животинско качество - то трябва да се изостави. Лъжата

е човешко качество - то трябва да се изостави. Злото е придобито от падналите ангели - и то трябва да се изостави.

Всички насилия и беззакония, които сега се вършат, трябва да изчезнат, да се заменят с нов ред и порядък. Невидимият свят не може вече да търпи престъпленията и беззаконията на хората.

В Божиите книги не е предвидено никакво бесене, никакво умъртвяване. И духовете, които съгрешили, Бог ги е изпратил в ада да се учат и работят; да горят, без да изгарят. Бог казва: "Не благоволявам в смъртта на грешника."

Не съдете, за да не бъдете съдени! Нас ни трябва една наука на Любовта, за да може да ни извади от ония противоречия, които се намират в нашия ум сега. Какъвто и порядък да турим, колкото и идеален да бъде, с туй разбиране, което сега имаме, всякога ще има нещо, което да ни липсва. Съвременните въпроси са тези, че сега хората са лишени от хляб, дърва, сол, захар, жилища хигиенични и т.н.

За да се задоволи обществото и да се вразумят други, някои мъдруват, че трябва да се обесят виновниците; да се бият жените, които създават раздори и други пакости; да отворим война на неприятелите, за да им отмъстим. Нима жените не са бити; нима досега не е имало кланета, бесилки, войни? - "Да сменим съдиите!" - Нима новите съдии ще са по-добри? Има нещо друго, което куца.

Доброто не може да се внесе с насилие. Ако се внесе с насилие, каквото и да е добро, то ще роди злото. И злото е дошло в света по единствената причина, че е внасяно с насилие.

Християнството също е внесло насилието и в сегашната си форма то не може да спаси света.

Културите, които са били основани на силата, са останали в архива на историята. Всички трябва да учим тая велика наука, с която можем да преобразим живота си. Грешката лежи в това, че човешкият порядък е в противоречие с порядъка на живата Природа.

И всеки строй, който поддържа насилието, също не може да спаси света. Може да въведе известен ред, но онова благо, което хората очакват, ще дойде не чрез насилие. Има и други начини за избавление на хората.

В света всичко трябва да се измени. Никой народ не трябва да изнасилва друг народ, никое общество не трябва да изнасилва друго общество и никой човек не трябва да изнасилва друг човек, а всички трябва да живеят в този велик закон на Любовта.

СОЦИАЛНА ПРАВДА

Всички хора искат да участват в Доброто, което се разпределя на Земята във вид на разни блага. И това тяхно желание е законно, защото благата са за всички. Те искат тези блага, които днес са така несправедливо разпределени, поради злата воля на хората, да се разпределят справедливо и затова ратуват по своему за социална правда. Дори думите, които съвре-

менните хора употребяват - "разпредялба на благата", "социална правда" - ясно показват, че те интуитивно долавят оня мирови закон, който свързва Правдата и Доброто. Ала едно все още не могат да разберат хората днес - оня велик принцип, от който Доброто произтича и на който Правдата е израз в материалния свят. А този принцип е Любовта! Само чрез Любовта могат да се разпределят благата справедливо. Това е великата формула на социалния живот!

Бог е Любов, която трябва да съедини хората да живеят в любов, в мир и в братство, а дали те са царе, управляващи и какво положение заемат, това са второстепенни неща. Всички хора трябва да живеят по любов, братски, трябва да имат взаимно уважение. Всичко трябва да разделят по братски.

Иска ли разумно да използва от благата на Природата, човек трябва да ги разпредели между ближните си. Взимат ли всички хора участие в природните блага, те ще ги използват рационално.

Иска ли да не страда, човек трябва да спазва закона на обмяната: Колкото даваш, толкова ще получиш! Ако даваш много, ще получиш много; ако даваш малко, ще получиш малко. Много от работите на хората не вървят добре, защото не прилагат правилно Закона на обмяната. Те дават малко, искат да получат много. Други пък дават много, получават малко. И едното, и другото положение са неправилни. Правилна трябва да бъде обмяната, както във физическия живот, така и в психическия. Не става ли правилна обмяна в отношенията на хората, те са изложени на големи дисонанси и във физическия, и в психическия си живот.

В живота на всички същества се забелязва стремеж едни други да се използват. И в човека, който минава за разумно същество, се забелязва стремеж да използва труда на другите хора. Няма същество в света, което да не е склонно да използва другите същества. Нямах право да използвам брата си. Нямах право да трупам пари от гърба на брата си. Право в света е туй, което е благо за всички. Кривото в света е това, което е за малцина.

Единственото нещо, което спъва сегашната раса, е голямата лакомия във всяко отношение.

Днес всеки иска да взема, без да дава. - Не, ще даваш! Това значи да признаваш само едно начало в света - Бога. Не свързвайте моите думи със сегашния строй. Аз нямам предвид сегашния строй на държавите. Имам желание да освободя хората от обърканата каша, в която са попаднали. Питам се: Как мога да направя всички хора щастливи? Това са два милиарда и половина! Така, както сега хората мислят, светът не може да се оправи! Всеки трябва да вземе дял в оправянето на човечеството.

Всеки трябва да работи, да изкарва прехраната си по честен начин. За човека, който разполага със здраве, със сили, никаква прося не се позволява. За човека, който има ум, сърце, който може да мисли и чувства правилно, никакво насилие, никаква неправда не се позволява.

Нямах право да използвам брата си! Нямах право да трупам пари от гърба на брата си!

Божественият морал е такъв: Ние можем да използваме само нашия ТРУД.

Лакомията, алчността на хората към лесно забогатяване е причина за техните неуспехи, за загубване на Божественото.

Материалните блага, които хората търсят, са причина за отклоняване от правия път. Материалното богатство е резултат на човешката енергия. То трябва да се разпредели правилно между всички хора. Богатият няма право да обсебва всичките блага. Те не принадлежат изключително на него. Определено е на кого принадлежи дадена монета. Тя е запечатана с кръвта на някого. Вн от него никой няма право да я притежава. Не мисли, че ако откраднеш една ябълка от дървото на съседа си, ще се ползваш от нейните сокове. И да изядеш ябълката, соковете ще се върнат там, отдето си я взел. От окултно гледище причината за болестите се дължи на отнетите чужди капитали, складирали във вашия организъм. Вие сте складирали тези капитали по незаконен начин в тялото си. Ще дойде ден, когато собствениците на тези капитали ще си ги вземат по насилствен начин.

Когато Бог ни е пратил на Земята, Той е промислил за всичко. Знаете ли защо идват тези страдания? Господ по един ексекутивен начин иде да възстанови Своя закон. Той пита: "Де е царицата, де е житото? Я викайте главния директор на пансиона да каже де е хлябът на децата, де е мармаладът, де са ябълките, крушите, които бях изпратил?" - "Е, продадохме ги." - "Защо ги продадохте?" - За да имат пари да си купят хубави шапки, дрехи, та да излезат навън като някой пуяк, с вирната опашка - тър-тър-тър! А че хората умирали от глад!?

"Хайде сега да отидем на църква!" Всички облечени и Господ ще ги намери облечени. За обличане, всички са облечени, но има и техни братя, които не са облечени. Господ ще пита: "Защо вашите братя са гладни и жадни?" И тогава всичките тези богати с хубавите дрехи ще се намерят в положението на богатия, който като умрял, се намерил на мястото на мъчението. Някои мислят: "Ще дойде ли такъв ден?" Аз ви казвам, че Господ всички тези богати до един ще ги прати на мястото на богатия, дето има скърцане със зъби.

Ето, имате закони в държавата, писани от хората. Ако някой човек открадне 100 лева, веднага ще го затворят. Друг, ако открадне стотици хиляди, ще кажат, че това е комисионна. Като вземете цялата процедура на сегашното право по отношение на Божието, то е пълно безправие. В живота има ред заблуждения, създадени от самите хора.

Има ред постъпки на европейците, които не ги препоръчват. Аз не искам да изнасям техните постъпки, но казвам: това, с което европейците се хвалят, не е никаква култура. Може ли да се оправи светът с такава култура? Знаете ли, че един ден съзнанието у бедните, у сиромасите ще се пробуди? Божественото съзнание и у тях ще се пробуди и ще заговори. Време е вече да се живее разумно! Не се ли приеме разумният живот, катастрофите неизбежно ще дойдат. Разумното, Божественото ще се наложи в света. Това ще стане не чрез разрушение, но чрез разумност и Любов. Разумните

същества идат вече в света и насаждат новите идеи. Аз бих желал всички млади, всички учени и философи да дадат ход на новите идеи в света и да ги приложат поне в минимална степен. Това не може да стане изведнъж, но постепенно - лъч след лъч ще иде, докато светлината на изгряващото слънце се усили и освети всичко около себе си.

Сега почваме да пренасяме онзи свят в този. Материалите от онзи свят пренасяме в този.

Сега има ново разпореждане във Вселената до всички - да сменят етапите мерки, с които са работили досега, с нови. Ново движение, нови мерки се изискват. Старите мерки ще се сменят така, както в България аршинът се сменя с метър. Постарому вече не може да се живее. Нова мярка има в света, обща за всички хора, на която се превеждат всички работи. Тази обща мярка гласи: "Мери другите тъй, както искаш тебе да мерят. Храни другите тъй, както искаш и тебе да хранят. Обличай другите тъй, както искаш и тебе да обличат. Говори за другите тъй, както искаш и за тебе да говорят." Тази мярка е добра, но всички трябва да я прилагат с абсолютна вяра. Всеки трябва да знае, че благото, което те искат за себе си, е благо и за другите. Иначе, продължават ли да прилагат за себе си една мярка, а за другите особена мярка, светът ще бъде такъв, какъвто е бил досега.

ДОБРИТЕ ХОРА

Когато добрите хора се увеличават, когато справедливите и разумните хора се увеличават, увеличават се и благата в света. Гледам от икономическо гледище негодите на живота: с намаляването на добрите хора, на справедливите и на разумните хора, намаляват се и благата. Те са кредит. Невидимият свят, Слънцето определя благата Божии, съобразно с добрите хора, които са на Земята и за Англия, и за Германия, и за Русия, и за България. Навсякъде един добър народ повече приема. Един справедлив народ повече приема. Един разумен народ повече приема. Колкото народите стават по-несправедливи, намаляват се и благата. Така седи органически въпросът. Един народ, щом се отклони от доброто, справедливостта и разумното, Божиите блага го напускат. Бог е на страната на доброто, на справедливото, на разумното. То е принцип, без разлика всеки народ, който иска да се повдигне, трябва да тури за основа доброто. Да се увеличат в него добрите хора, да зачита добрите хора, защото те са кредит!

Бъдещето на един народ зависи от дейността на духовните хора в него. Величието на един народ се дължи на неговите морални сили, на неговите високодуховни, просветени хора. Величието на един народ се дължи на неговите вътрешни идеали, които се прилагат в обществения и политическия живот. Добрите, разумните хора в една държава представят ядрата на нейния вътрешен живот. Те са спасители, както на своя народ, така и на цялото човечество.

За да се оправят нещата, светът се нуждае от гениални учители, гениални свещеници, гениални майки и бащи, които живеят за Бога, а не за

себе си. На първо място те имат предвид благото на другите хора, а после своето. Ако днес се яви един гениален човек в света, веднага ще го турят в затвор, ще го обвинят, че е носител на злото, че иде да руши.

Това, което добрите хора вършат в света, то е за благото на цялото човечество. Този е начинът, по който човечеството може да се избави от голямата катастрофа, която виси над главата му, както и над цялата Земя.

Ние няма защо да създаваме една Нова култура. Тази култура е създадена вече.

От вас зависи изправянето на света. Добрите хора ще спасят света. От всички краища на Земята добрите хора трябва да си подадат ръка, да се обединят в името на Божията Любов, Мъдрост и Истина и да внесат между хората Новата култура с всички нейни блага и придобивки. Велико е бъдещето на Земята! И затова, старите да казват: "Ние ще се подмладим!" Младите да казват: "Ние ще вършим Волята Божия!" Слабите във вярата да казват: "Нашата вяра ще се засили!" Онези, на които сърцата са празни, да казват: "Нашите сърца ще се напълнят с живот!" Бог се проявява в света. Няма да мине много време, и вие ще Го опитате. Кога ще бъде това, аз не определям; никакъв срок не давам. Не казвам, че това ще стане след 10, след 100 или след 1000 години, но ви говоря за неща, които вие сами ще проверите. Вие сте съвременници на това, което става и което ще стане. Ако вървите в Божия път, ще се радвате; не вървите ли в този път, главата ви ще побелее. Ние не говорим за религия на формите, но говорим за религия на съвършен мир и порядък, за религия, която внася Любов между хората, а не раздори и недоразумения.

Когато всички разумни хора - и мъже, и жени, и деца, и възрастни, и господари, и слуги си подадат ръка, всички ще заживеят един разумен живот - тъй, както ангелите сега живеят на Небето.

ПАРТИИ И ПОЛИТИКА

Има две партии в света - партията на Божията Любов и партията на личния егоизъм. Да се гласува за партията на Божията Любов, това значи да изчезнат всички крамоли, недоразумения, спорове между семействата, обществата и народите. Всички трябва да платят своята дан на Бога доброволно и с любов. Тогава няма да има бедни и онеправдани, няма да царува безправието - в света ще царува Великата Божия Правда.

Ние не сме секта, а сме партия на Доброто и няма нищо по-добро от тази идея.

Една партия съществува в света - партията на Бога. Запишете се членове на тази партия. В тази партия няма болни и страдащи - всички хора са радостни и бодри. В тази партия няма невежи - всички си помагат взаимно, всички се просвещават. В тази партия няма бедни и богати, прости и учени. В тази партия няма генерали и редници по чин. Там всеки заема мястото си според интелигентността си и според работата, която върши. Който работи най-много, той е генерал. Който работи малко, той е редник.

Често ме питат: "Защо България страда?" - Ами че вие поставяте начело на управлението за министър-председател човек с един талант и искате да оправи България. Че как ще я оправи? Този човек, както казва Христос, трябва да се смъкне и изхвърли вън. За поста министър-председател се иска човек с пет таланта, не даже с два. Хора с два таланта би трябвало да бъдат жандарми, войници; офицерите трябва да имат по четири таланта; генералите и министрите - по пет, а за царете, които заемат най-високите места в държавата, трябва десет таланта.

България страда, защото начело на управлението ѝ не се поставят хора с пет таланта. Често са поставяни с един талант и след това ги викат и ги съдят; както виждате и сега ги съдят. Тия, които са крали, са глупави, но пък и ония, които са ги турили на власт, са още по-глупави. Един човек уславянегоден слуга и очаква от него добра работа, а после се чуди как не се е свършила работата. Трябва да се чудим по-скоро на господаря. И сега в България ние се нуждаем от хора с два, четири, пет, десет таланта. Имаме ли ги, ще бъдем пръв народ в света. Не ще има мъчнотии и спънки за нас; дори всички държави да се опълчат против българския народ, не ще успеят. Тогава, аз ви уверявам, никакво нещастие не би ни сполетяло. Затуй, молете се да се създадат такива хора. Те ще дойдат. Да турим тия таланти - два, четири, пет и десет - в работа.

Първо трябва да се оправят гражданите, а после държавата. Държавата може да се оправи, когато между гражданите ѝ има поне няколко напълно съзнателни държавници или министри, които абсолютно да са убедени в своите идеи. Ако имаше поне няколко такива държавници или министри, те щяха да образуват една верига, едно ядро, около което щяха да се съберат още много съзнателни граждани, да формират новите идеи.

Днес в България има много разделения, много партии и всяка се надпреварва коя да властва, но по-добре ще бъде всички да се обединят, да свирят всички заедно като в един оркестър. В дадения момент трябва единство, а не разделение. С това деление българите си пакостят много.

Всички партии крият нещо користоно в себе си. Те първо уреждат своите си работи, а после работите на народа. Една партия има в света, която има предвид благото на всички живи същества. В нея няма никаква корист. Тя е партията на Бога. Всички останали партии са човешки.

Ако влезеш в театъра, ще видиш един морал; между търговците ще видиш друг морал; между политиците - трети морал. Всеки има специфичен морал. Накарайте търговеца да не търгува. Накарайте политиканта да не политиканства. Това е невъзможно! За кого търгува търговецът? - За себе си. Той не работи за народа. За кого работи политикът? - За себе си, а не за народа. Народът е знамето, в името на което всички говорят. То е привидно - никой не се бие за знамето, никой не работи за народа.

Условията на живота ще се подобрят, но работа е нужна за това. Работа се иска от човека, а не бързане. Ако сегашните бедни станат управници, мислите ли, че те ще оправят света? Пак ще има събиране на данъци, бесене, клане, убийства.

Вземете комунистите - те искат братство и равенство. И християнството иска същото. Принципите им са верни, но по какъв метод ще се приложат те, чрез насилие ли, или с Любов? Те мислят, че по мирен начин богатите не искат да си дадат парите. Не, всеки богат ще отвори касата си и ще каже: "Братко, тези пари са общи, ще си ги разделим." Иначе, насилието ще дойде.

Социализмът си послужи с милитаризма. Но виждайки, след като капитализира труда и колективизира капитала, че тия два съюзника не са достатъчни, той днес гледа да привлече под най-благовидна форма и четвъртия фактор - религията. Защото целостта на кръга и на двете съвременни системи на диктатура - пролетарската и фашистката, фатално се налага: омагьосаният кръг се върти, макар като горна, господстваща на социалния зенит точка, да се явява ту клерикализъм, ту милитаризъм, ту капитализъм, ту социализъм. Напразно хората, които са свързани с този неумолим кръг, се мъчат да го разкъсат - рекат ли да сторят това, колелото на обществения живот не върви. Ето защо, дори и когато искат да се освободят от влиянието на властта на едно от тия четири течения, те се мъчат да трансформират енергията му и да я пуснат в обществения живот под друга форма. Нима антирелигиозният социализъм можа да освободи от догматиката, обредността, церемониалността и идолопоклонството на клерикализма? Той разруши едни догми, но изгради други; събори едни идоли, но възправи други, защото масата винаги се нуждае от идоли, на които да се кланя.

Така е в света на отраженията: клерикализмът съответства на Любовта; милитаризмът - на Мъдростта; капитализмът - на Истината; а социализмът - на Правдата. Клерикализмът е изопачена форма на Любовта, милитаризмът е изопачена форма на Мъдростта, капитализмът е изопачена форма на Истината, а социализмът е изопачена форма на Правдата. Във всички тия учения се прилага насилието, принудата, убийството. Те всички, в края на краищата, си служат с едни и същи средства и методи. Фатално свързани с омагьосания кръг, който се върти от слугите на "княза на този свят", те водят до едни и същи резултати - борби, неправди, разрушения.

Какво трябва да бъде управлението на една държава? - Такова, че народът да се повдига и поданиците да се развиват правилно. Когато едно управление дойде на времето си, то е добро. Управниците трябва да бъдат умни и здрави. Може да се случат и изключения между тях, това е в реда на нещата, обаче, повечето управници да отговарят на изискванията.

Всяко политическо течение, което дава в резултат 75% за повдигане на обществото и народа, трябва да се поддържа, защото то е Божествено. Тъй че всички леви течения и в обществения, и в политическия, и в духовния живот работят в съгласие с Божествения план. Всички сегашни леви течения работят в съгласие с този план, а десните - против него. Ако един социалист проповядва ляво течение с цел да забогатее, той е десен; той има само надписа на лявото течение, а прилага методите на дясното. Преди всичко, всеки човек, от каквото и да е течение, който схваща идеално живота, работи винаги в съгласие с Божествения план. Сегашните леви течения

трябва да се стремят да подобрят положението на страждущото човечество, сиреч, неговото морално състояние. Не да подобрят жилищата, защото щом се подобри моралното състояние на хората, въпросът за жилищата ще се разреши сам по себе си.

Когато държавникът създава закони, преди всичко той трябва да знае Божиите закони и по тях да ръководи управлението на своята държава.

Когато създават закони, хората трябва да имат предвид повдигането на човечеството. Закон, който служи за спирачка в развитието на човека, а него повдига, не го импулсира, не е Божествен.

Българският народ е определен да съществува като народ, а различните партии са негови сенки. Съществуването на партиите зависи от народа.

Всяка партия в България си има своя програма. Те хубаво правят, правят опити, аз ги уважавам. Някои опити дават резултати, сполучливи са, а други са несполучливи. Принципно те са донякъде прави, но методите им са криви.

Аз знам, че политиката, политиците няма да спасят човечеството. И те носят идеи, но не са носители на Новото. Днес човечеството живее в безлюбие, Любовта ще го спаси. Затова казвам, че и без партии хората ще се спасят и ще се развиват.

Ние, съвременните хора, трябва да оставим политиката, понеже политиката е само за мъдрите хора. Затова казвам: Не влизайте в никакви човешки организации. Днес се отварят много осигурителни дружества да подкрепят българите. Каквито подкрепителни дружества и да са, те не носят спасение на човечеството.

Всички тия социални въпроси, които днес се повдигат, това е аларма, за да ви отклонят от тази велика идея.

Ако всички българи обмисляха добре всяка своя постъпка, всяко свое действие, то щяха ли днес да ядат хляб с купони, захар с купони, щяха ли да воюват? Българските държавници не се грижат за даещата се мравка, а за големите граници на България, но те не знаят, че съдбата на България се определя от съдбата на тая мравка. Българските държавници се интересуват от България дотолкова, доколкото са засегнати техните кесии. Това не са родолюбци, това са предатели. Те играят ролята на Юда съзнателно или несъзнателно, с пари или без пари. Аз ви говоря върху тези два Велики закона (Люби Бога и обичай ближния си), защото, ако се приложат те и ако точно се изпълняват, те ще спасят и поправят човечеството. Сега българите като отварят разни училища, не мислят за мравките, за подобрението на техния живот, а мислят за печалби и казват: "Ние да имаме пари, ще намерим добри учители, добри работници." Покажете ми едно общество, което да е работило с пари и да е много успяло. Не искам да кажа, че всички дружества трябва да спрат своята дейност, но трябва да изменят начина на живота. Предпочитам цял живот да посветя за един човек, който възприема това, което казвам, отколкото да работя за хиляди хора, които нищо не възприемат. Всеки, който започва една работа, трябва да работи с присърце, а не да ходят по 10 пъти в къщата му да го викат да направи едно или друго.

Външният свят е отражение на вътрешния свят в нас. Външният политически свят е израз на нашия вътрешен живот. Няма какво да се сърдим на управниците, на държавата. Те са излезли от същия живот, прилагат законите и принципите, които са учили в него. Какво има да им се сърдите?

Нека приложим Христовото правило в обществения живот! Казва Христос: "Да се не смущава сърцето ви!" В България първите, които управляваха и тези, които сега са на власт, трябва да знаят, че всяка власт от Бога е дадена. Тези, които ще управляват, те са малкото карамфилче, което вие грижливо трябва да поливате. Ще им кажете: "Дано изпълните Волята Божия тъй, както е казал Господ!" Всички ще се молите управляващите да изпълнят Волята Божия тъй, както Господ ги е пратил Отгоре. Те сега са дошли Отгоре в България. Тия седем министри тук са псевдоним на ония седем души, които са дошли Отгоре да управляват България. Вие казвате: "И тези като другите, кой знае какво ще направят!" Че кой ще оправи тогава света, я ми кажете! Всяка разумна власт е от Бога дадена. И ако тази власт не е разумна, ако тя е лоша, причините по някой път се дължат и на народа: Какъвто е народът, такива са и неговите управляващи! Не са криви само управляващите. Народът трябва да измени своето положение. Народът трябва да вярва в управляващите. Той не трябва да се колебае. Народът не трябва да бъде маса. Под думата "народ", аз разбирам съзнателното. Масата, според мене, не съставлява народа. Туй, което мислим, туй, което чувстваме и туй, което вършим, и то възвишеното и благородното - туй е народът. Кой е праотецът на българите? И българите не го знаят. Българите нямат един Авраам, който ги е създал. Тогава мислете добре за всички. Да пожелаем сега на управляващите, които са дошли в България, да извършат Волята Божия. И тогава ще бъде радост за всички.

СВОБОДА И РОБСТВО

Виждам - носят някой герой, подигат му паметник и пишат за него: "Тук лежи еди-кой си герой, въздигнал българския народ." Какво направил за него? - Освободил го от турско робство. Ами вижте в историята колко пъти освобождаваха евреите ту от римско робство, ту от египтяните, но освободиха ли се като народ? Не, има едно вътрешно робство, за което хората още не са намерили този пробен камък, който турците наричат "мехенк-таш".

Такова е общото положение, в което се намират почти всички съвременни хора - те са роби едни на други. Всички хора живеят в общества, състоящи се не от свободни членове, но от роби. Всеки човек е роб, освен на себе си, но и на другите. Той прекарва двойно робство и цял живот трябва да прави усилия да се освободи от това страшно заробване. В това отношение до известна възраст детето е свободно. Щом мине тази възраст, то влиза в закона на обикновените неща като изгубва свободата си, изгубва живота си на изключението. То помни тази щастлива възраст на своя живот и при всяко ограничение, въздъхва и си казва: "Колко щастлив бях в своето детинство! Бях в Рая, напуснах го и влязох в обикновения живот на ограни-

чения и робство."

Съвременните народи са вече освободени от затвора, но още не знаят, как да се приспособят на външните условия. Проблемът, следователно е, не да поддържа нашите затвори и да ги реформираме, а да се съобразим с външните нови условия на живота, защото затворите се създават от неуредбата на живота. Всички обществени системи трябва да бъдат само помагала, упътвания на човечеството, а не ограничения, понеже с последните не се постига нищо положително. Затворите и всички съвременни институти, създадени да ограничават свободата на известни индивиди, които не следват установените обществени порядки, не само не намаляват злото, а напротив, увеличават го, защото при ограниченията се разрастват известни енергии, които не се оползотворяват, вследствие на което те рушат формите, които ги ограничават. Хората остаряват и умират, защото подпушват в себе си известни сили, които остават неоползотворени. Тези сили разрушават формите, които са ги подпушили.

Ако искат българите, мога да им дам една идея какви трябва да са бъдещите затвори. Осъждат някого на петгодишен затвор. Осъденият е млад момък. Вместо да го затворят, да го хранят наготово без да работи, без да чете, нека го изпратят на работа при един добър селянин-земледелец да му работи пет години по пет часа на ден - да копае, да оре. В свободното си време да чете, да свири на някакъв инструмент - на гъдулка, на гайда. Остане ли в затвора, той ще гледа час по-скоро да излезе оттам. Казват: "Кой ще го пази при селянина да не избяга?" - Нека направят опит, да видят ще избяга ли.

ЧАСТНАТА СОБСТВЕНОСТ

Христос казва: Който намери частната собственост, ще изгуби себе си, живота си; а който изгуби частната собственост, ще придобие живота си.

Следователно, вие като християни, трябва да премахнете частната собственост. Частната собственост е едно зло, както за всеки човек, който иска да се развива, така и за всеки окултист и мистик специално, който иска да проучва тайните на Природата. Частната собственост е велико зло. Аз не подразбирам държавния строй, но който иска да разбере човешкия живот, трябва да се откаже от частната собственост.

За да не изпада в изкушения, светията не трябва да има никаква собственост. Даже за иглата той не трябва да казва, че е негова. Обсеби ли нещо, съблазънта непременно ще дойде. Ползвайте се от всичко като пособие, но като ти вземат пособията, остани тих и спокоен - нищо да не те смущава.

Извадете тази греда, т.е. частната собственост от околото си. Христос казва: Извадете от вашето око тази собственост, за да се оправи светът. Тогава малките спънки, малките сламчици ще изчезнат.

Единствената собственост, която човек има, това е неговото тяло. Ако човек може да изменя всеки ден своите части на тялото, да управлява же-

ланията и действията на своите органи, както и на мозъка си с всичките му центрове, той ще бъде отличен човек. Кажи си: "Сега не ми трябва никакви къщи, ниви, това е за бъдещата култура."

Земята е само една работилница, на нея не може да имате собственост. Най-голямото заблуждение е собствеността. Земята е едно велико училище и като научиш на нея изкуството, за което си дошъл, ще си заминеш, като оставиш ножиците и всички инструменти; нищо няма да вземеш със себе си.

Човек има право да обработва земята, но не да я обсебва. Това изисква Бог от нас. Това изисква Любовта.

Който разбира Любовта, порядъка и смисъла на нещата, дохожда до такова разширение, че всичко в света счита за свое, а всичко свое - за притежание на Бога.

Ако обичаме братята и сестрите си, ние може да разполагаме с това, което те имат. Ако не ги обичаме, явява се Законът за частната собственост. Частната собственост е дошла, когато Любовта е престанала да действа. В случай на раздори, жената казва: "Ще се разведе от него, но ще го накарам да ми плаща." Хора, които не изискват от живота нищо особено, може да живеят с тази идея за частната собственост; но хора, които искат да разрешат тайните на Природата, да проучат своето съществуване и смисъла на живота, за тях частната собственост е голяма спънка, голямо зло.

Едно от качествата на новия живот е, че той не търпи никакъв излишък, никакъв недоимък. Тия излишни енергии в Природата създават злото. Никога не дружете с човек, който има излишък - нищо повече.

И тъй, бъдещата разменна монета е Законът на Любовта. Ще дойде ден, когато парите ще изчезнат от употреба. Питате: "Как ще живеят хората без пари?" - Както на Небето. Ако отидете на Небето и предложите на някой търговец пари, той ще се почувства крайно обиден и ще каже: "Тук парите не вървят." Той ще се чувства щастлив, че може да ви даде от стоката си без пари. Там се купува и продава без пари. Разликата между земния и духовния живот се заключава в следното: На Земята се купува и продава с пари, а на Небето - без пари. На Земята се живее повече с омраза, а на Небето - с Любов; на Земята си служат с лъжата, а на Небето - с Истината.

Днес ние сме влезли в частната собственост, за да завладяваме света, а с това сме изгубили Висшето. И затова Христос казва: "Който намери частната собственост, ще изгуби себе си, живота си." Който е напуснал учението на частната собственост, той се приближава към Бога и към бъдещата култура, а който вярва в частната собственост, той се отдалечава от Бога.

Пак повтарям: Пазете се от идеята за частната собственост, която задушавя човека. Идеята да бъдеш пръв в света, да бъдеш най-силен, е идея на частната собственост. Тая идея ще ви заведе в гроба. Тя задавя човека, както всяка хапка, която попада в кривото гърло. Гърлото, сърдцето трябва да се отворят и разширят, да диша човек свободно. Извадете хапката, която е отишла в кривото гърло и ви задушавя! Идеята за частната собственост може да задуши човека. Умът, сърцето, душата и духът са притежанието

и нищо друго. Твое е само това, което носиш със себе си неизменно, което Бог ти е дал. Ти не можеш да вземеш нито един атом от другите, нито те от тебе.

Кое е Новото, което се очаква? Какво носи новият живот? Какви блага носитой? - Той превръща гъсеницата в пеперуда; освобождава човека от идеята за частната собственост. В Божественото право няма никаква собственост.

Прогресът на човечеството не стои в произвеждането на материални блага. Човечеството си докара толкова болести и нещастия със своята лакомия. Докато има учители, които работят за пари; докато има проповедници, които проповядват за пари; докато има съдии, които служат за пари; докато всичко става с пари, ние ще имаме свят като сегашния.

Първият член на новата конституция гласи: Ще обичаш хората без пари!

Вторият член на новата конституция гласи: Ще учиш хората без пари!

Третият член на новата конституция гласи: Ще работиш на хората без пари!

Възможно ли е това? - Възможно е. Колко плащаш на малката рекичка, която полива твоята градина? Ако малката рекичка може да ти направи една услуга без пари, защо и човек да не направи същото?

Светът ще се оправи, когато всички хора - учители, свещеници, проповедници, майки и бащи започнат да работят без пари. Всеки трябва да работи даром от Любов.

Новото работене е работене без пари - от Любов. Това ще разреши всички въпроси, които вълнуват човечеството.

ЗАДАЧАТА НА ЖЕНАТА И МАЙКАТА

Ако привечер започне да пере (жената), тогава само работите ѝ ще се оправят. С утринното пране светът не може да се оправи.

Майката, ако не е одарена, тя не може да роди гении. За да се родят свети, трябва да се повдигне жената. Само свободната майка може да роди добри и разумни деца. Жената трябва да бъде така свободна, както първоначално е била създадена. Тя е последното дело на Твореца.

Животът на сърцето е мелодия на песента. Животът на ума е хармонията на песента. Съединете хармонията с мелодията, да имаме цяла песен. Докато хората пеят, мир ще има по света. Коя песен носи мира? - Песента на любовта, песента на душата. Днес светът пее тази песен. Жената ще унищожи войната и ще внесе мира. Когато жените се сплотят в едно и се откажат да раждат престъпници, те ще турят край на войната. И ако всички майки се откажат от своите синове убийци, войната ще дойде до своя край. Спасението на човечеството седи в съзнателното отказване на майките да раждат престъпници, както и в отказването на майките от синовете убийци.

Тазие задачата на съвременните майки, жени и сестри. Не изпълняват ли задачата си, те ще се държат отговорни за погрома на човечеството. И ако

жените от хиляди години търпят бой, непосилни страдания, причината за това е великият закон на отговорност, който е неумолим, строг към тях. Защото жените имат сила да разрешат въпроса за спасението на човечеството, но не искат да употребят своята сила. Жените трябва да насочат силите си към целия свят и да кажат: "Долу войната! Долу заблужденията! Долу езическите учения!"

Новата жена, новата Ева трябва да затвори пътя на Каина да не се ражда. Светът не се нуждае от престъпници! Нека дойдат Авеловци и Ситовци. Светът се нуждае от добри хора.

Днес проповядвам на жените: Вие трябва да обърнете мъжете си към Господа! Спасението на света е във вашите ръце - в ръцете на жените. Вие сте емблема на Любовта. Вие трябва да изправите изопачените умове на мъжете си! Как ще стане това? - Като внесете Божията Любов в сърцата си. Ще обичате мъжете си. Ще обичаш мъжа си - едного, без да му ставаш роб. Ще обичаш Едного, т.е. Бога ще обичаш в него. За някои жени казвам: Откак жените влязоха в Новото Учение, те забравиха мъжете си. Аз искам жените на Новото учение да бъдат идеални. Искам всяка жена да бъде спретната, смела и решителна в проявата на своите добродетели. Искам жената да бъде умна, съобразителна, да схваща добре нещата и пред никаква мъчнотия да не се колебае. Желая всяка жена от Новата култура да се отличава по нещо; по вървежа си - да има нещо пластично в нея, да бъде подвижна, дете минава, всички да казват за нея: "Ето една благородна жена, сърце има тя." Ако я срещне мъж, който отива да пие или да върши престъпление, да каже: "Отказвам се от лошото си намерение, не искам да върша повече престъпления." Искам жената да бъде изповедник на мъжа, да го погледне строго и да каже: "Пътят, по който си тръгнал, не е прав. Не ми харесва този път. Ела с нас в пътя на Любовта!"

БОЖЕСТВЕНИТЕ И ПРИРОДНИ ЗАКОНИ В ОБЩЕСТВЕНИЯ ЖИВОТ

Под култура аз разбирам известно познаване на Бога.

Докато прилага Божиите закони в живота си, човек може да бъде свят. Престане ли да ги прилага, той губи светостта си. Това показва, че човек не се ражда свят. Светостта е резултат на усилието на човешкия дух. Докато мисли, чувства и постъпва според Божиите закони, човек може да постигне всичко, каквото желае. Всички разумни същества ще бъдат на негово разположение. Престане ли човек да мисли, да чувства и да постъпва според Великите закони на Битието, всичко се опълчва против него. Мисли ли човек, че може да живее, както разбира и пак ще бъде здрав, щастлив, той е на крив път. Това никога не е било и няма да бъде. Здравето, доброто, щастието се обуславят от спазване на Великите Божии закони. Прогресът на един народ зависи от това, доколко е спазил моралните, обществените и духовните закони. Това са едни и същи закони - закони на Битието, на разумната Природа или Божествени закони, но хората са ги разделили на категории, според разбиранията си.

Не е важно само да се констатира, че машината е развалена, но трябва да се пригответи тя за работа; също така не е важно само да се констатира недъзите на обществото, но да се намерят начини за изправление, и то разумни; не е важно само да се констатира, че религията се намира в упадък, но трябва да се намерят причините на този упадък и да се премахнат.

Същата идея можем да поясним и по следния начин: Всичките хора говорят за Бога, без обаче да изпълняват Неговата Воля - също, както за един милионер, т.е. само по отношение на неговите пари. Прицелната точка не е милионерът, а парите му. Ние като говорим за Бога, подразбираме само неговата Сила, от която се нуждаем, без да Го разбираме като Любов, от която произтича животът. Вместо да се стремим да използваме само Сивата Му, необходимо е да вникнем в съдържанието и смисъла на Неговата Любов, Която е извор на всички блага; не само да вникнем, но и да приложим! И тогава Бог ще ни се изяви във всичкото си разнообразие и величие. Следователно, в съвременното общество трябва да дадем съвършено друга насока на своето развитие, като премахнем еднообразието в неговите прояви и внесем разнообразие.

Най-първо, съвременните народи трябва да се определят какви трябва да бъдат техните идеали, тяхното верую, техният мироглед и към каква цел да се стремят. Защото те са опитали вече материалната сила, опитали са богатството, опитали са удоволствията - с една реч, всичко, което може да се вкуси на физическото поле, те са го опитали. А законът в Природата е, че тя не търпи еднообразие, повторение; тя обича разнообразието в прогресивна и възходяща степен. Единственото, прочее, което остава сега, то е чистодуховното развитие, проявяването на силата на човешката душа. Най-възвишените и благородни чувства, върху които се изгражда духовната култура на хората, се намират още в латентно състояние, а те трябва да се проявят във всичката си сила, за да донесат великото благо, което е скрито в тях. Всички народи, общества и индивиди, всички системи, каквито и да са те, трябва да се насочат само към тая област. Ако съвременните народи не вземат в най-скоро време тая насока, те ще бъдат заставени за това от Природата чрез изтощаване на тяхната нервна система; ще станат всички неврастеници и така, дали го желаят, или не, ще бъдат принудени да напуснат старите понятия, разбирания и стремежи и да тръгнат по новия път.

Всяко общество, което приема новата струя, ще се повдигне. Нему принадлежи бъдещето, то ще има всички благоприятни условия.

Писанието казва: "Бог поругаема не бива. Кой каквото сее, това ще и да пожъне." Не че в Бога има някаква омраза или неразположение към когото и да е, но Бог гледа еднакво спрямо всички същества и народи. Когато един народ живее съобразно Божиите закони, когато изпълнява Волята Божия, Той ще му изпрати разумни управници, разумни духовници, разумни учители, разумни майки, бащи, съдии и всичко друго; а когато един народ не живее според Божия закон, тогава Той ще му изпрати такива управници, духовници, учители, майки и бащи, каквито той не е очаквал.

Ето, Господ ни е дал в света пълна свобода и ни казва: "Аз ви давам

живота, с който можете да разполагате, както искате. Почнете ли обаче да ядете и пиете безразборно, да изтощавате силите си, нещастията и страданията ще се нижат едно след друго върху вас." Приложим ли Божия закон в живота си, всички нещастия и страдания ще избегнат от нас. Нима управляващите в една държава не могат да приложат този закон в икономическия живот? - Могат, но не искат, понеже още вярват, че има лесен път в живота, който ще ги доведе до желаното щастие. Няма друг път, освен Божественият! Преди всичко, в света трябва да се роди такава религия, в която хората да повярват абсолютно. Не мислете, че тази религия ще се изработва отсега нататък. Тя е съществувала още от времето на първия човек; тя съществува и сега. На тази религия са служили всички хора, които са завършили своето развитие на Земята. Тази религия ще бъде обща за цялото човечество. Казвате: "Царството Божие насила не се взима." - Някои хора насила ще бъдат турени в Царството Божие, а които не искат насила, ще ги утаят. Какво значи утаяването? - Потъване дълбоко някъде - да чакат там своето време, докато най-после сами се убедят, че трябва да вършат Волята Божия.

Във всяка епоха има идеи изгряващи и залязващи. Възприемането на първите повдига културата, а неприемането им води към упадък и израждане.

Народ, в който вярата, знанието и любовта отслабват, идва в упадък.

Всеки народ, всяко общество, което не приеме новите схващания, новите веяния във всички отрасли на обществения живот, няма бъдеще.

Всеки човек или народ, който се е опитал да измени един от Божиите закони, е изчезнал от лицето на Земята. Обаче, който се е подчинил на Неговите закони, той и до днес съществува. Като е дошъл на Земята, човек трябва да живее като истински човек, да прилага разумните закони на Природата и да се развива.

Когато един народ или една култура се отклони от законите на развитието, от законите на разумната Природа, отива към израждане.

Един народ има право да съществува дотолкова, доколкото спазва естествените отношения към законите на разумната Природа. Първото отношение на народите, на обществата, на семействата, на индивидите е към разумната Природа, а после един към друг. Всички народи, всички държави са удове на Великия Божествен организъм. Следователно, ако не функционират в съгласие с този Велик Божествен организъм, те са осъдени на изчезване. Тази е причината, поради която много държави и народи за изчезнали от Земята. В далечното минало са съществували атлантска и лемурийска раси, но днес нищо не е останало от тях. Какво ще остане в бъдеще от бялата раса, не се знае. - Защо? - Защото Природата не търпи никакво израждане.

Съвременните хора са се отклонили от Божествения път и търсят нещо отвън, което никой не може да им даде, нийде не могат да намерят. Те дишат Божествения въздух, възприемат Божествените мисли, а насочват погледа си далеч някъде в бъдещето, отгдето нищо не могат да получат. В настоящето човек може да постигне това, което желае, няма защо да очак-

ваот бъдещето. Достатъчно е още днес да поеме той чрез въздуха Божествените мисли и да ги обработи в себе си. Един ден тези мисли ще израснат и ще дадат своя плод. Дойде ли това време, хората ще бъдат разположени един към други - те ще се обичат.

Всеки Божествен подтик, колкото и малък да е, вложен в обръщение, след време дава грамадни резултати. Следователно, вложете най-малкото добро, което имате, в Божествената банка, да получите след време ония грамадни резултати, които тласкат цялото човечество напред.

Време е човек да даде ход на Божественото в себе си. Докато дойде до това положение, човек ще срещне ред препятствия, съмнения, колебания, безверие, но в края на краищата всичко ще бъде за добро. Божественото ще си пробие път в света и ще донесе на човечеството онова, което от хиляди години насам очаква.

Вие сте изпратени на Земята като в училище, за да учите заповедите на вашия Отец, Който ви е пратил да учите. Ако изпълнявате Неговата Воля, ще дойдат другите благословения. Ако изпълнявате Неговата Воля, ще имате възлюблена, ще имате майка, ще имате баща, ще имате брат и сестра, ще имате приятели - всичко ще имате! Ако не изпълнявате Волята на вашия Отец, всичко ще изгубите. Така само могат да се решат социалните въпроси в живота. Колко култури са се образували досега, но понеже не са изпълнили Волята Божия, всички са отишли по вятъра. И сегашната култура, ако не възприеме Божията Любов и не изпълни Неговата Воля, също ще отиде по вятъра, нищо няма да остане от нея.

Някои системи искат да подобрят света по механичен начин. Това е една трета от Истината. Други системи искат да въведат равенство и подобрие по вътрешен начин. Това е духовният начин - друга трета, но това са две трети от Истината. Божественият начин действа чрез Любовта. Трябва физическото, духовното и Божественото да дойдат в хармония.

Нито една човешка философия досега не е могла да освободи един народот мъчнотиите и изпитанията му. Само една философия може да спаси човека - Божествената философия. Една Вярa, една Любов, една Истина могат да повдигнат човека. Те са Вярa в Единния Бог, Любов към Бога и приложение на Божията Истина в живота. Било е време, когато човек е вярвал в себе си. Това е било в инволюционния период. Сега, обаче, във фазата на еволюцията, човек трябва да вярва във Висшето начало в себе си, т.е. в Бога в себе си. Човек е дошъл до фазата на обединяването, когато човек за човека трябва да бъде брат. При това положение само той ще разбере копнежите на своята душа, както и тия на ближните си. За да постигне своите копнежи, човек се нуждае от малка светлина, както детето, което прохода, се нуждае от малка подкрепа.

Ако всички се бяха обърнали към Бога с молба: "Господи, ние употребихме всички методи за оправяне на света. Кажи ни един начин, по който да го оправим!" Помолете Го от сърце, методът ще дойде. Този начин е много прост, но като го приложат, ще дойде Господ в света и ще помогне на хората.

Ние трябва да бъдем готови да приемем Бога с всичката си любов, която имаме в душата си, да приемем живота, светлината, свободата, която Бог ни дава. Това трябва да бъде задачата на младото поколение. Свещено да пазят живота, светлината и свободата и всичко да жертват за тях. Това разбирам религия, това разбирам държава, това разбирам обществен строй. Това са закони, без които всичко друго е празнота!

Има Един в света, Който всякога помага. Ако всички хора се обърнат към Него, светът ще се оправи. Обаче хората не търсят този път. Те искат да изправят света по свой начин. Затова се натъкват на страдания и нещастия. Казвам: Обърнете се към Бога и вижте какъв резултат ще имате! Каквата опитност имате, не я разказвайте.

Учението, което ви изнасям, е опитано и то крие в себе си онези основни методи, които показват на индивидите, обществата и народите как да живеят. Аз ви изнасям едно Учение, върху което се основава бъдещият строй. Това Учение се крепи върху реалните закони на Природата.

Моето Учение, което ви предавам, не е на буквата, на сектантството, а Учение на Мъдрост и Любов, което, ако се приложи, ще обнови целокупния живот.

Ако се намерят 12 души, които да възприемат това Учение, светът в 29 години ще се оправи. Как? - Ако всеки един от тия 12 души се наеме всяка година да обръща по един човек към Бога. Тия новообърнатите, от своя страна, да се наемат да обръщат всяка година по един човек към Бога. Тия новообърнатите, от своя страна, да обърнат други 12 и по такъв начин в 29 години светът ще се оправи.

кой спаси българските евреи Спомени на ученици

Единствено и само в България евреите бяха оставени живи и запазени отяростта на своя враг. На кого принадлежат заслугите за това добро дело? - Преди всичко това се дължи на нашия Учител и на Неговото влияние в сред най-големите фактори на тогавашната власт.

Може би сега, при днешните обстоятелства, това събитие да се оценява като нещо лесно и обикновено. Но ако се пренесем във времето, когато ставаше поголовното избиване на евреите в Европа, при онова страхотно, неумолимо диктаторство на Хитлер върху завладените територии, ще се види, че това съвсем не е нещо лесно и обикновено, а е равносилно на истинско чудо. То

говори твърде много за онези, които тогава имаха куража, мъдростта и избирането да го направят. Това е повече от подвиг, повече от граждански и човешки дълг и беше извършено с риск за собствения живот, за спасяването живота на други хора. Това говори за хуманността, великодушието, морала и духовната висота на тях, които го извършиха, както и за голямото прозрение и далновидност за значението на този факт в бъдеще. Жалко, че и досега не е оценен, както трябва!

Един път към 8 часа сутринта бях при Учителя по моя частна работа. Останах незадоволен от тази среща, защото Учителят нищо не ми каза за работата, по която бях отишъл, а през всичкото време ми говори за много лошото положение, в което се намираха тогава евреите. Аз не разбирах всичко това, защото до този момент нямаше нищо лошо по отношение на евреите. След срещата с Учителя, се разходих из Изгрева и след около половин-един час видях цяла тълпа евреи, които панически и с викове се насочиха към брат Лулчев, молеха да ги спаси като веднага се застъпи за тях пред царя. Бях потресен от вида на тези ужасени хора и едва тогава разбрах смисъла на думите на Учителя. Разбрах, че Той предварително, по свой чуден начин, е виждал тяхното положение, въпреки че не беше излизал от стаята си, не беше се срещал още с никакъв външен човек.

При друг случай Учителят ми каза следното: "Хората в България не могат да разберат, че евреите пазят София." Аз не разбрах значението на тези думи, но по-късно, след като станаха бомбардировките, разбрах, че София е бомбардирана, защото евреите бяха изпратени по други градове.

От някои изказвания на Учителя при други случаи, разбрах, че в древността евреите действително са имали големи заслуги, че са били много умни, духовни и надарени Свише и че са дали много неща на света, особено в духовно отношение. Учителят казваше за тях: "Техният дух от древността днес се продължава и изявява от англичаните."

Тодор Божков

През времето на войната Хитлер реши да се разправи с евреите и за-

почна изселването им от цяла Европа и препращането им в концлагерите за пълно унищожение.

Еврейската община в София бе предусетила как ще се развият нещата. Съветът на синагогата и управата на еврейската община вземат решение, което озадачи всички ни. Идват трима техни представители на Изгрева, търсят среща с Учителя и в присъствието на брат Боян Боев Го запитват дали може да им запази няколко диаманта, които се явяват символи при тяхното богослужение в София. Тази синагога е най-голямата от всички в Европа. Това не е случайно - да се построи такава голяма и висока синагога в града, където е Великият Учител! Тримата представители бяха поставили тези пет-шест камъка в една епруветка. Те можеха да бъдат лесно укрити на всяко място, но ги донесоха на Учителя, Той да ги пази. Не е ли това мълчалив зов за помощ? Учителят ги прие и каза: "Добре, оставете ги, ще ги пазя!" Най-чудното е, че Учителят прие да ги пази. Даването на диамантите представляваше една безмълвна молба към Учителя да ги закриля. А това, че Той ги прие, означава, че взема тях, евреите, под Своя закрила. Трябва да се знае, че Всемировият Учител бе в България и то на Изгрева. Това означава, че представителите на евреите в София и техният равин не бяха случайни хора, а бяха от подходяща духовна йерархия в Невидимия свят. Същият този равин след войната отиде в Израел и започна да проповядва идеите от Словото на Учителя, т.е. евреите да приемат Учението на Христа, за което бил гонен много от тамошните... По този въпрос Учителят бе казал: "Докато евреите не приемат Христа, те няма да получат право на отечество. Чак тогава ще се помирят с арабите и с целия свят." Какво стана по-нататък с този равин, ще ви разкажа след малко.

А какво стана с диамантите? Известно време след заминаването на Учителя, когато се беше оформил Братският съвет, пристигнаха същите трима евреи, които навремето бяха оставили диамантите при Учителя. Те бяха уплашени и разтревожени, защото чули от членовете на Съвета, че никой не знае за тази епруветка с диаманти. Братският съвет се събра и изслуша цялата история, разказана от еврейските представители. Тогава Никола Антов ги попита: "Имате ли разписка за диамантите?" Отговориха: "Нямаме." Антов добави: "Тогава няма да ги дадем!" Евреите посърнаха и наведоха глави. Каква разписка може да се иска от Учителя?! Това беше смешно, глупаво и нахално. Тогава брат Боян Боев стана и каза: "Аз бях там и присъствах, когато евреите предадоха тези диаманти в епруветка на Учителя да ги пази." Евреите се посъживиха и ободриха. Тогава аз станах и казах: "Щом каза това брат Боян, значи е истина и трябва да върнем диамантите. Не трябва да се хвърлят върху Името на Учителя лъжи и клевети заради това, че не ги връщаме. Значи заради нас, хулите ще отидат върху Учителя!" Но само аз и брат Боев бяхме за връщането на диамантите. Другите, които не искаха да се връщат, бяха Никола Антов, Коста Стефанов и Емануил Иванов. Накрая нашите доводи, че трябва да се застане на страната на истината и да не се хвърля кал върху Учителя заради нашите недостатъци, надделяха. Евреите слушаха нашите разправи. Бяха навели глави и мълчаха. Тогава донесохме епру-

ветката и ние всички за първи път разгледахме тези диаманти. Надвесихме се да ги оглеждаме като ги изсипахме в една чиния, Еврейската делегация стоеше настрана и беше примряла. Не знаеше как ще се развият събитията. По едно време, както ги разглеждахме, Никола Антов запита; "Колко струват тези диаманти?" Боян Боев се обади с неговия гръмогласен глас за първи път. Обикновено в Братския съвет той само мълчеше и не проговаряше нито дума. Само накрая казваше своето мнение "за" или "против". Но тук гласът му затръбя: "Няма значение колко струват, защото са символи за тяхното богослужение. Бог поругаем не бива! Бог Йехова, Бог Саваот, поругаем не бива!" Думите на Боян Боев бяха силни, а неговият глас ехтеше в стаята. Евреите трепереха от гласа му и за пръв път слушаха неща за онзи Бог, комуто те се молеха и се кланяха. Боян Боев продължи: "Това са диаманти-символи. Това са техни символи и скрижали от скинията на Моисея тук в София. Нали си спомняте заповедите от скрижалите с десетте Божии заповеди? - "Не лъжи!" - Аз не излъгах, казах истината, че Учителят ги прие да ги пази в мое присъствие. Другата заповед е: "Не кради!" Аз не мога да крада, а вие, ако ги задържите, значи крадете и сте престъпили и газите тези десет заповеди и сте противни на Йехова, на Саваот, на Бога, Което е едно и също! Бог поругаем не бива! Амин!"

Евреите стояха като гръмнати. Те плачеха на глас от тази проповед на Боян Боев и неговото застъпничество. След малко и Боян заплака. Тогава разбрахме, че друг говори чрез него, за да се застъпи за символите от скинията на евреите, които бяха донесени и оставени при нозете на Всемировия Учител. Това бе най-чудното явление, което ни се случи след заминаването Му и което засвидетелстваме в Дух и Истина!

Диамантите с епруветката бяха предадени на еврейската делегация. Те се поклониха и си тръгнаха. На сбогуване ни казаха, че когато имаме нужда от нещо и ако е в тяхната власт да сторят това, винаги могат да направят услуга на Братството в Името на онзи Бог, Който запази и спаси техните символи и скрижали от скинията на Моисея в София.

След войната евреите масово се изселиха от България и отидоха в Израел, в своята нова родина.

В София имаше голяма синагога, построена от евреите. Еврейската община тук бе голяма и много богата. За равин на синагогата в последните години беше назначен Даниел Цион. Как се случи така - не зная, но той дойде на Изгрева, срещна се с Учителя, направи контакт с Него и присъства на няколко беседи. Много пъти той идваше на Изгрева, провеждаше разговори с Учителя и четеше Неговите беседи. Дори се качи на нашия лагер на Рила, престоя известно време и взе участие в общия братски живот. Най-важното е, че благодарение на Учителя, Даниел Цион прие християнството. Прие го от Учителя в Дух и Истина. Той продължаваше да изпълнява службата си на главен равин в София, но в своите проповеди вмъкваше идеи от Словото на Учителя. В последните години написа и няколко книги, в които вмъкна идеи оттам. След 1945 г., когато всички евреи се изселваха доброволно в Израел, когато продаваха имотите и къщите си на безценица и много българи

ги изкупиха, тогава и Даниел Цион замина за Израел, за Обетованата земя. Като се прибра в Израел, макар че по титла бе равин, започна да проповядва Учението на Христа. Използваше главно идеи от беседите на Учителя. Но старите идеи, идеите от Стария Завет, чрез техните днешни представители в съвременен Израел, го погнаха и преследваха. Последваха мъчителни дни и той трябваше да премине през вътрешната Голгота на Христа в себе си. Премина я с успех. Не се отказа от Христа. Наистина, той изпълни думите на Учителя, Който каза: "Еврейският народ трябва да приеме Христа. Докато не Го приеме, ще бъде разпъван на римските кръстове." А ние сме свидетели, че точно това става сега. Последните тридесет години има непрекъснати войни между евреите и арабите. Този, който разпъва Христа отвътре, ще дочака да дойдат римските полкове и да го разпънат отвън. Такъв е законът и евреите трябва да го научат!

По времето на Школата на Учителя в нашите среди имаше евреи. На тях Учителят нареди официално да приемат християнството и да се покръстят. Някои послушаха и го сториха. Имаше една сестра Буча Бехар, учителка по професия и писателка. Тя официално се покръсти и прие името Божанка. Друга сестра беше Лилия Аладжем. Тя също изпълни нареждането на Учителя, покръсти се официално и прие християнството. Същото стори и нейната рождена сестра.

Тези сестри бяха запознати с Учението и за някои ще бъде чудно, че те трябваше да преминат през този ритуал. Тук няма нищо чудно. Еврейската религия е едно поле, което има своя охрана и свой егрегор. Християнството е друго поле, което също има свои пазачи и егрегор. Както човек не може да премине от една държава в друга без паспорт и без виза, така също един поданик от едно религиозно поле не може да премине в друго без съответното разрешение и без тайнството на покръстването. Учението на Учителя е друго поле, създадено от Словото на Всемировия Учител. Това е нов свят за Синовете Божии! Амин!

Ще цитирам какво казва Учителят за еврейския народ: "Цели 40 години еврейският народ пътува през пустинята с намерение да влезе в страната Ханаан, а отиде в Палестина. Ханаан като страна не съществува на Земята, но само на Небето. Ханаан е място, където живеят съществата на Любовта."

Борис Николов

В Германия Хитлер дойде на власт с неговата нацистка партия. За най-големи врагове смяташе комунистите и евреите. С комунистите се справи. Някои от тях изпрати в концлагери и затвори, други изби, а трети побегнаха в чужбина. Останаха евреите, а те бяха с голяма икономическа мощ в Германия. Голяма част от финансовия капитал беше в техни ръце. Някои от тези среди Хитлер още в самото начало привлече на своя страна и те му помогнаха с пари да вземе властта. Други среди от финансовия капитал бяха принудени да се откажат от своите капитали. Трети бяха принудени да се откупят, да оставят своите капитали на Хитлер, срещу което получаваха паспорти за изселване в чужбина. Така тези, които пожертваха парите и богатствата си,

се спасиха. Това се отнасяше за едрия финансов капитал. Останалата маса трябваше да плати с живота си. Бяха изпращани в концлагери и избивани. Следващият етап бе да се приберат евреите от окупирани по време на войната области на Германия и също да бъдат ликвидирани. България също бе поставена в едно такова положение. Германските войници минаха от туки отидоха да воюват в Гърция и Югославия. Българското правителство изпълняваше волята на цар Борис, който се стремеше да се укрива зад него и министрите и да се оправдава, че решенията се вземат от правителството, а не от него.

По това време аз работех в Дирекцията на пропагандата и заемах важен пост. Един ден ме извика министърът на вътрешните работи Габровски. Отидох в неговия кабинет и той ми връчи заповед, в която бе написано, че съм определен да придружавам всички евреи, които ще бъдат изпратени на ешелони в Полша. Попитах го защо аз съм назначен за тази работа, а не някой друг? Отговори ми, че аз съм висш служител в Дирекцията на пропагандата, че тя се приема със симпатия от германците, че в мен имат доверие и накрая, че съм учил в Полша и знам полски език. Бях не само изненадан, но и шокиран и не можах да кажа нито една дума повече. Взех заповедта и уплашен забързах към Изгрева при Учителя. Като служител в тази дирекция през мен минаваха всички новини от 120 чужди радиостанции. Узнах, че в Полша германците избиват евреите в концлагери. Значи аз трябваше да заведа всички български евреи да бъдат избити там! Целият разтреперан пристигнах на Изгрева и предадох заповедта на Учителя, с която съм назначен да придружавам евакуацията на българските евреи в Полша. Учителят ме попита: "Какъв е въпросът?" - "Учителю, вече няколко години всички евреи от окупирани територии от Германия се изпращат в концлагерите в Полша, където ги избиват." Учителят хвърли на земята моята заповед, стана изключително строг и ми нареди: "Веднага иди и извикай Лулчев!" На бегом аз пристигнах в бараката на Лулчев и го намерих там да чете някакъв вестник. Предадох поръката на Учителя и по пътя му разправих какво се е случило с мен. Застапахме двамата с Лулчев пред Учителя. Учителят бе ядосан и се движеше наляво-надясно в стаята си. Спря се, огледа ни и изрече към Лулчев: "Иди и намери царя и му кажи, че ако изпрати дори един еврей в концлагерите, от него и династията му и помен няма да остане!" Лулчев каза само: "Слушам!", обърна се по военному и напусна стаята. Аз го последвах. Лулчев отиде в бараката си, облече се и тръгна да търси царя, за да му предаде съобщението на Учителя.

През това време аз посещавах службата си и следях всички новини, които се отнасят до евреите. Нито съм жив, нито съм умрял - такова страшно напрежение. На третия ден Лулчев се върна и заедно отидохме при Учителя. Обърна се към Учителя: "Учителю, бях във всички резиденции на царя - на Враня, Чам Кория, но никъде го няма. Скрил се е някъде, за да не го открием." Ние сме пред вратата, а Учителят - застанал на прага. Огледа ни и каза: "Почакайте малко!" Влезе в стаята си и затвори вратата. След една минута вратата се отвори, Учителят се появи в целия си ръст и изрече само една

дума: "Кричим!" Лулчев каза: "Слушам!" И отново се обърна по военному и напусна Изгрева, за да търси царя.

Лулчев отива в Кричим и го намира. Царят го пита: "Кой ти каза, че аз съм тук?" А Лулчев, целият напрегнат, изрича следното: "Изпрати ме Учителят Дънов да ти предам, че ако изпратиш дори един евреин в Полша, от теб и династията ти помен няма да остане!" Като изрича това, Лулчев се успокоява, а царят се разтреперва. Отронва само една дума: "София!" Излизат навън, качват се в автомобила на царя, запрашват за София и пристигат в кабинета на министър Габровски. Царят нарежда на Габровски: "Дай указа за евреите!" Габровски го изважда от желязната каса и му го подава. Царят с разтреперани ръце взема указа и го скъсва на парчета. После се обръща към Лулчев и казва: "Ти видя, че вече няма указ за евреите." Лулчев се навежда, взема едно крайче от скъсания указ и го слага в джоба си. Пристига на Изгрева, намери ме и ми разказа всичко, което е свършил. И за доказателство ми показва парченцето от скъсания указ. Казах му: "Да отидем и да го покажем на Учителя!" Двамата сме пред Учителя и Лулчев разправя всичко подробно. Накрая Учителят каза: "Не разрешавам пред Лицето на Бога да се извърши това престъпление!" После ни отпрати.

Така евреите бяха спасени, а царят намери начин да излезе от туй положение за скъсания указ пред германците.

Мнозина от евреите в София знаеха кой ги спаси, но не смееха да го казват открито пред старата власт. А когато дойдоха комунистите на власт, те отново не смееха да го разкажат, защото тогава властта им беше дала право да се изселят в Израел. И при едната, и при другата власт евреите мълчаха, макар че знаеха кой ги спаси. И сега мълчат и утре ще мълчат. За това си има обяснение. А онези евреи, спасили се и изселили се в Израел, още повече мълчат.

Причината е там, че еврейският народ и досега не признава своя син Исус от Назарет за Христос. Те Го отричат. За тях съществува само Мойсей, защото егегорът му още не е разбит. И тези страдания, през които сега преминава еврейският народ, това е ехото от онази карма, която те доброволно приеха с разпъването на Христа. Учителят е говорил много за еврейската карма и за причините за разпръскването на евреите по света. В нашите среди имаше няколко души евреи. Те трябваше да съберат и извадят онези мисли на Учителя за еврейския народ, да ги изпратят в Израел и там да ги публикуват, та да видят евреите къде е пътят на тяхното спасение, но това не го направиха. Учителят казва: "Евреите търсят правото си днес. Но ако търсят своето лично право, няма да го намерят. Ако търсят своето Божествено право - ще намерят своето лично право. Затуй сега ще им помагат християнските народи. Те разпънаха Христа и капиталите на Христа влезнаха в онези народи, които приеха християнството. И сега евреите ще ходят там, където са капиталите на Христа, за да се молят за помощ." Ето едно кратко изложение за спасяването на евреите по времето на Учителя, А евреите ще трябва да си направят труда да намерят и извадят всичко, което Учителят е казал за тях и да го възприемат. Докато не сторят това, ще бъдат заобиколени от един

враждебен арабски свят. Учителят бе казал: "Евреите, докато не приемат Учението на Христа, няма да могат да решат своята карма."

Аз съм един от свидетелите и бях един от участниците при спасяването на евреите. Видях величието на Учителя в думи и дела!

Методи Константинов

След заминаването на Учителя, новата комунистическа власт си приписа заслугата за спасяването на евреите. Това е лъжа! Наистина, имаше общественици, които протестираха. Но те бяха малко и нямаха никакво влияние върху царя, който управляваше България чрез своя послушен кабинет.

Никой по това време не можеше да се добере свободно до царя, освен Любомир Лулчев. Никой не можеше да му говори направо, освен Лулчев. И царят можеше да се вслуша единствено в неговите думи. Той не се вслуша в думите на Учителя, но се уплаши от тях, понеже знаеше, че неговият баща Фердинанд направи два погрома на България, поради непослушание и неизпълнение съветите на Учителя. Той знаеше защо баща му абдикира. Сега бе поставено на карта бъдещето на неговия престол и на неговата династия. Той знаеше, че ако не послуша и не изпълни нареждането на Учителя, всичко това ще се случи. А единствено той имаше власт да отмени това решение.

Може би ще дойде ден, когато и други политически сили ще претендират за това, че са спасили евреите в България от германските концлагери.

Ако това стане, ще означава, че този народ и неговите представители не са се отучили да лъжат. Това ще означава, че този народ, докато не измени отношението си към Учителя, светът и Небето няма да изменят отношението си в една по-благоприятна насока за развитието на обществения живот в тази страна! Тъй седи въпросът! Вярно, истинно и правдиво.

Борис Николов

Има само един начин за опропастяване на един народ и за спиране на неговото развитие, а той е неизпълнението на Волята Божия. Имаме хубав пример с израилския народ. Пръснаха се по целия свят, но Бог не допусна да изчезнат. Биха ги, гониха ги, но има нещо, което ги държи. Измежду тях има много умни хора. Кой пази евреите? - Пази ги Великият принцип на живота, който пази всички народи. Има едно учение, което всеки народ държи в себе си, пази го, изпълнява го, без да знае някой. Евреите точно спазват закона за десетъка. Каквото спечелят, отделят 1/10 за Бога. От хиляди години те пазят този закон. Имат и други хубави неща...

Учителят

ЦАРЕ И УПРАВНИЦИ

Спомени на ученици

Учителят бе заточен от цар Фердинанд във Варна през 1917 г., защото беше казал, че Германия ще загуби и трябва да се вземат навреме мерки и да излезем от войната. Тези съвети на Учителя към цар Фердинанд са известни. Той не ги изпълни и затова българският народ плати жестоко. Освен това, бе нарушен онзи Божествен план, според който Великият Учител трябваше да работи на Земята в освободена и обединена България. Балканската война трябваше да обедини всички български земи и българите в една държава и по този начин да се създадат условия на Великия Учител да развие Своята дейност и да изпълни Волята на Бога, за което бе слязъл на Земята. Но от преизподнята излизаха сили, които противодействаха на Божия план. И се намериха служители на тези сили, които да пречат. Едни бяха вън от България, други - вътре. Всички се стремяха да ограничат условията, при които трябваше да работи Великият Учител. Това веднъж се извърши на Берлинския конгрес, където България бе окастрена. А Учителят дойде да работи между този народ в границите, определени от Санстефанския договор. Онези сили се прехвърлиха и в България и попречиха да се обедини. През Балканската война не послушаха съветите на Учителя. След това дойде Междусъюзническата война. България загуби всичко. По-късно дойде Европейската война и отново не бяха изпълнени съветите на Учителя. Злото работеше като разрушителна сила чрез управляващите по онова време.

Учителят живя между българите, когато управляваше династията на Кобургите. Една от най-големите грешки на Стефан Стамболов бе, че отиде в Европа и измъкна от един вертеп, от едно кабаре Фердинанд, доведе го и го направи княз на България. И оттук започва цялата трагедия на българския народ след освободението му от турско робство чрез Русия. По този случай Учителят каза: "Фердинанд води много тесногръда политика. Изхожда от личната си политика и амбиция. Исква целият свят да загине, но да я осъществи. Той е много лош гений. Където стъпи и отиде, никой не прокопсва. Това е злият гений на Европа, дошъл в България." Ние, съвременниците на тази епоха, проверихме, че думите на Учителя са верни.

Фердинанд имаше адютант, казваше се Алекси Стоянов. Неговата жена, Мария Стоянова, бе последователка на Учителя. Чрез нея и мъжа ѝ се занасяха някои съвети от Учителя - онези неща, които трябваше да се изпълнят. Тя бе придворна дама и лично имаше достъп до Фердинанд в двореца. Тогава в главата на Фердинанд се загнездва една безумна идея - че трябва да влезе в Цариград, т.е. Истанбул - столицата на Турската империя. Наредил да му се построи златна каляска. Били приготвени шест чистокръвни коня, които чакали да бъдат впрегнати в каляската и Фердинанд да влезе с нея като победител. Предадоха за тези неща на Учителя. А Той, чрез Мария Стоянова, каза да се предаде на Фердинанд следното: "Аз не виждам тази каляска да влезе в Цариград." Предадоха думите, а царят казал: "Аз от

ясновидци не вземам съвети!" Злият гений на Европа го тласкаше към катастрофа за България. На 26 октомври 1912 г. Одрин бе обсаден. На 13 март 1913 г. българските войски превзеха Одрин. Паднаха 2 354 убити, 13 123 бяха ранени, 827 безследно изчезнаха. Пленена бе 80-хилядна турска армия на Шукри паша. Общо в Балканската война бяха убити 83 000 българи.

В 1913 г. Учителят изпраща генерал Стоянова при Фердинанд да му каже да не отваря война на сърбите в никакъв случай. Фердинанд отговори: "Аз не слушам ясновидци!" Накрая, поради непослушанието му към съветите на Учителя, българските войски нападат сръбските, след което идва погромът в Междусъюзническата война и окупацията на българските земи от Сърбия, Гърция, Румъния и Турция. Така че, съветът на Учителя бе проверен, както трябва!

Когато Фердинанд искал да тласне България в Европейската война, решил да се срещне с Учителя. По този въпрос, Учителят му казал следното: България трябва да остане неутрална. За неутралитета си тя ще получи онова, което ѝ бе отнето несправедливо след Балканската война." В отговор Фердинанд се обърнал, вдигнал си десния крак и с дясната си ръка се потупал по дирника. По онова време това бе една селска шега, която искаше да каже, че онова, което се чува от човешките уши, е достойно само за задните части на човека. Учителят казал: "Този задник, дете сега го виждам, в скоро време ще замине там, отдето е дошъл." Така завършила тази среща.

Николай Дойнов

Властта работеше против Учителя. Тя налагаше най-различни ограничения. Забраняваше Му да държи беседи и все под влияние на духовенството, което се повдигна с голямо настървение срещу Учителя и Братството. Тогава в Своите беседи Той се е произнасял и по политическите събития. В една от тях казва: "Препоръчах на България да не се намесва в никоя групировка." И когато българите се определиха на страната на Германия, Учителят каза: България да се оттегли от тази групировка, защото Германия ще загуби войната." За тези изказвания на Учителя, цар Фердинанд и Радославов Му забраниха да държи беседите си в София и Го интернираха във Варна. Учителят замина и на гарата каза на приятелите: "Аз отивам във Варна, но ще се върна пак в София, но те никога няма да видят България." И така стана, Германия загуби войната, цар Фердинанд абдикира, а Радославов забегна в Германия и те никога не се върнаха. Сбъднаха се точно думите на Учителя. Васил Радославов от 4 юли 1913 г. до 21 юни 1918 г. бе министър-председател. Той съдейства за въвлечането на България в Първата световна война на страната на Германия и Австро-Унгария. Забегна в Берлин. Бе осъден задочно от държавен съд след края на войната като виновник за втората национална катастрофа.

Учителят прекара 1917 г. и 1918 г. във Варна и след това се върна в София. Много приятели коментираха как е възможно Учителят да бъде интерниран във Варна. Защо е допуснал това? Отговорът е прост. Учителят беше дисциплиниран, Той с властта война не водеше, но Своя път и Своята работа

следваше. Значи Той не беше дошъл тук да се бори с тази власт. Не! Но тази власт Го преследваше през цялото време. Аз се чудя на комунистите, когато дойдоха на власт през 1944 г., не взеха под внимание това, че Учителят беше гонен от царската власт. Фердинанд не Го обичаше. Духовенството и свещеничеството Го преследваха. И те използваша властта, за да гонят Учителя. Мъчеха се да очернят Братството по всички начини и какви ли не провокации правеха! Учителят бе сериозен и си вършеше работата. Не се противеше. Когато кажеха да се спре събора, да спре беседите Си, Учителят изпълняваше. Минат няколко дни или седмици, Той пак започва работа, но не водеше пряка война с властта. За Фердинанд и Кобургите Учителят е казал силни думи. Не ги обичаше. Той каза: "Те пращат да вземат съвети от мене, но никога не ги изпълняват." Даваше десетки примери, какви въпроси са Му задавали, какви отговори им е давал, но не са изпълнявали нищо. "Те вземат сведения от мен, питат по някои въпроси, но никога не изпълняваха моите съвети." Имам го този разговор, където Учителят посочва какви съвети са искали от Него и как не са ги изпълнили.

Полковник Генчев бе дошъл с автомобил, изпратен от Фердинанд да пита Учителя какво да прави по-нататък. Учителят казал: "Ако иска да запази династията си, да абдикира в полза на сина си Борис." Този път Фердинанд нямаше какво да прави и трябваше да послуша съвета на Учителя.

Както Фердинанд, така и Борис бяха своенравни Хабсбурги. Затова не ги обичаше Учителят. Той веднъж каза: "Откъде се взеха тези духове? От векове мъчат българския народ!" Ние проверихме думите на Учителя и те се оказаха верни. Интересно бе, че с освобождението на България от турско робство, Учителят идва да работи в рамките на Санстефанска България, но тези духове я разделиха на две чрез Берлинския конгрес. Дойде онова време, когато Германия се раздели на две през 1945 г. и от едната страна бяха САЩ, Англия и Франция, а от другата страна Съветска Русия. Те сега проверяват какво значи думата на Учителя!

Борис Николов

В една топла лятна сутрин възлизахме с Учителя към Ел Шадай - бивака на Витоша. Повод за тази екскурзия бе обявеният тридневен празник по случай раждането на престолонаследника Симеон. "Случайността" да се повторят отново две имена, записани в историята на България, събуди спомени. Двете имена - Борис и Симеон - са известни. Времето е отбелязало културни и исторически върхове. Цар Борис покръства българите, а неговият син - цар Симеон, е позлатил своето време с достиженията на блестящи културни изяви. Поради това, изкачвайки се по стръмния склон към бивака, запитах Учителя:

- Има ли някаква връзка между настоящата царска фамилия и двете имена - цар Борис и цар Симеон, известни в българската история?

- Да, има! Сегашният Борис е същият дух, който покръсти българите! Младенецът Симеон, заради когото днес се разхождаме по планината, е духът на историческия цар Симеон. Баща и син отново се събират в един дом!

Но тогавашният Борис I послуша Бог, Който му се яви, изпълни волята Му и сполучи за себе си и за българския народ. Той пожертва първородния си син и гоослепи, свали го от престола, хвърли го в тъмница и го пожертва така, както навремето Авраам жертва първородния си син пред лицето на Бога. Тогаватой правилно реши задачата. На днешния Борис му пречи родовата карма, както на Бурбоните, така и на Кобургите. Днес Бог присъстватукчрез Великия Учитель и той, Борис, не се вслушва в думите Господни и ще плати своето непослушание. А сегашният младенец Симеон е същият прероден дух на предишния цар Симеон, чрез когото започна златната епоха на българската книжнина и култура. Но сега той има друга съдба. Той закъсня да се роди. Родил се много късно. Човек, когато закъснее с раждането си, пропуска благоприятните условия на живота. Така се получи с него - той закъсня.

Смълчани, удивени от "случайността", следвахме стъпките на Учителя.

С нетърпение очаквахме момента, когато ще стъпим на китната, терасовидна полянка над сипейте, за да продължим разговора. Неочаквано вдигнатата завеса около това кардинално прераждане на историческите царе Борис и Симеон пробуди голям интерес. Не бе без значение каква ще бъде съдбата на новото историческо русло. Не по-маловажен бе и въпросът за сплитането разплитането на този исторически паралел, разгледан от кармически аспект.

Краткият отдих на малката поляна отново ни събра около Учителя и Той продължи да ни отговаря на въпросите: "Съдбата на настоящите царски личности ще бъде твърде различна. Цар Борис ще е последният български коронован владетел. Симеон не ще бъде на неговия престол. Той няма да царува. България повече няма да има царе и няма да бъде царство. Това е последното царство. Последните двама царе - Фердинанд и Борис, не послушаха думите на Великия Учитель и провалиха условията на този народ, за да работи в него Великият Учитель. Затова има решение на Небето: България вече ще бъде република."

Учителят прекрати разговора на тази тема. Подпрян на бастуна, Той се вгледа към шипковите храсти, откъдето се задаваха на групи приятелите и заемаха удобни места за почивка. Позволих си да използвам този момент и поставих въпрос на Учителя:

- След като младенецът Симеон няма да царува, значи ли, че българският народ няма да изживее втория паралел - златен век, за който наново ре говори тези дни?

- България продължава да изживява дните на своя златен век. Тези златни дни на българския народ настъпиха години преди настоящия век. Господ стъпи на българска земя и заедно с Него слязоха много светли души.

Присъствието на Бога е, което позлатява века. Българският народ изживява едно изключително, свещено време. Бог благоволи да ви посети така, както никогадосега не е посещавал народите по лицето на Земята. Симеон този път закъсня!

Думите на Учителя бяха записани от мен. Аз ги пазех като съкровена тайна. Имах възможност да ги проверя 40 години след заминаването Му. До-

сега се оказаха верни. А вие ще ги проверите в бъдеще!

Групата се раздвижи. Първите навлязоха под свода от разперени клони на зеления лещак. Изкачването на гористия склон продължи. Категоричните слова на Учителя звучаха в ушите ни. Ние следвахме Неговите стъпки. Пътят е значително тясна, за да водим разговори. Свежата зеленина придава красота и ведрина. Бодро се движи групата към Ел Шадай. Разпуканата и раздвоена канара на бивака, който от години ни приютява, вече дими. Първите са запалили огънове, Вървим нагоре и мислим върху казаното. Учителят даде ново съдържание на възходящата спирала на един народ.

Галилей Величков

Беше февруари 1925 г., когато една група братя и сестри пожелахме да отидем на екскурзия на Рила. Бяха навалели големи снегове. Върху стария сняг бе навалял нов, така че много трудно се вървеше. Група от около 12 братя и сестри се подготвихме и смятахме да се качваме на Мусала. Щяхме да тръгваме вече, когато Учителят каза: "И аз ще дойда с вас." Учителят се приготви, наехме малък рейс. Заведе ни до Чам Кория и се уговорихме с шофьора кога да дойде и да ни вземе обратно. Тръгнахме по пътека за Мусала. Снегът бе много дълбок, много трудно се ходеше и ние с големи усилия се придвижвахме. Сутринта като тръгнахме, минахме покрай двореца в Царска Бистрица. На пост стоеше войник с пушка. Това означаваше, че царят е в двореца. Поздравихме и заминахме. Войникът е съобщил на царя, че една група е минала нагоре в планината. Изкачването беше трудно. А ние не бяхме се екипирали добре: нито обувката, нито дрехите ни са както трябва, излезли сме с най-обикновено облекло в планината; сестрите са с дълги поли, които се влачат, залепва се сняг по тях, размразява се, после пак замръзва и висят висулки лед по тях. Като вървят, дрехите им дрънкат от ледените парчета. При това Боян Боев куцаше с единия крак и вървеше много бавно. Онези, които вървяха най-отпред, бързо се изморяха и се сменяха. Върви някой известно време отпред и разбива пътината, като стъпи на стария сняг, пропада и хлътва до пояс. Беше много трудно и до скалата стигнахме към 2-3 часа следобед, но през зимата това е свечеряване. Слънцето се наведе и се скри, а ние сме до пояс в сняг. Опитяхме се да вървим нагоре, но снегът по-дълбок ставаше. Тогава Учителят каза: "Дотук!" Обърнахме се към Него: "Учителю, да се върнем до скалата и да направим лагер - там да преспим." Върнахме се до скалата. Разригнахме откъм южния край снега и направихме с него нещо като ограда. Запалихме огън. Наоколо имаше сухи клекове, което много ни улесни. Аз винаги нося брадва, без нея не ходя в планината. Тя ни послужи много. Насякохме клони и запалихме огън. Натрупахме на земята много сухи клони за огрев и за да можем да сядаме и лягаме. С платна заградихме наоколо да не духа. Като се засили огънят, стана приятно. А времето беше ясно, тихо и студено. Студът се засилва след залез слънце. Огънят гори непрестанно, чайниците врят. Ние се затоплихме, сякаш бяхме в стая. Дойде доброто разположение, запяхме песни, разговаряхме. Прекарахме цялата нощ в най-добро разположение и при всички удобства. Никой не

усетистуд, а някои подремнаха. Групата не спа. След като бяхме направили от клонки хубаво "гнездо" за Учителя, Той седна върху него и така прекара цялата нощ. Сутринта станахме рано. Направихме молитвата си, засилихме огъня, завряха чайниците и тъкмо да закусваме, гледаме отдолу по пътеката идват хора. Напред върви човек с калпак - висок селски калпак. Зад него следват няколко човека и 7-8 коня един след друг. Като се приближиха към час, гледаме цар Борис III с неговите хора. Той беше с калпак. Дойде при нас, катони видя, смая се, че ние сме се разположили, огънят гори, чайниците врят и сме в най-добро разположение. Тогава се разбра, че са му докладвали като сме минали покрай двореца и понеже не сме се върнали до вечерта, той помислил, че сме закъсали в снеговете. Тръгнал със своя адютант и още няколко човека с осем коня, за да ни спасят. Но като видя как сме се разположили, той върна конете назад и остана с двама придружители. Размени някоядума с Учителя от учтивост. Повечето разговори бяха с нас, понеже сестрите постоянно го разпитваха за най-обикновени неща. Той се учудваше на въпросите им, но им отговаряше. А това не бяха глупави въпроси. Всички сестрибяха студентки по онова време. Нямаше неук и прости хора между час. Като ни видя как сме се устроили, той се учуди много, защото бяхме закътани в заслон от платнище. Пиехме чай и разговаряхме на общи теми за времето, за планината, за чая, за туризъм и т.н. Имахме възможност да видим царя за първи път непосредствено до нас като обикновен човек. Той бе до нас, а ние бяхме в присъствието на Учителя. Учителят стоеше спокойно, пиеше чай и се усмихваше. Според мен, това бе единствената среща на цар Борис с Учителя. Повече те не се срещнаха на физическото поле. В това съм напълно сигурен и точен. След това ние се сбогувахме. Царят и придружаващите го войници с конете тръгнаха към Мусала.

Ние не можахме да продължим нагоре, защото нямаше приспособления за ходене по снега. Казваха се "ракети". Това са елипсовидни решетки, които се слагат на краката и с тях не се потъва в снега. Така те, трима души, заминаха нагоре, а ние останахме при нашата скала. Прекарахме още няколко часа и следобед слязохме в Чам Кория. В уречения час колата дойде и ни откара в София. Това бе зимната екскурзия до камъка през 1925 г.

Борис Николов

Бяхме на Рила. Цар Борис III беше дошъл на Първото езеро и се беше скрил в клеките при реката, където водата се влива в езерото. Беше дошъл инкогнито. Изпрати своя приближен Свилен, който му беше верен като сянка, да повика брат Лулчев от лагера на Второто езеро. Лулчев ми нареди да взема чайника и ние двамата отидохме при царя. Там накладохме огън, сварихме вода и брат Лулчев каза: "Сипи му вряла вода да пие!" Аз му сипах, а по-късно Лулчев ми каза: "Сипахме му вряла вода, защото е символ на чист живот, а царят няма чист живот. Сипахме му вряла вода да му се прочисти стомахът и кръвта и да добие чист живот." Лулчев и царят пиха чай. Ние със Свилен се отдалечихме, те имаха за какво да си говорят. Този ден Учителят че се среща с царя. Изобщо, Учителят никога не се е срещал с него. Никога

не е говорил с царя. Когато трябваше да му се предаде нещо, изпращаше Лулчев. Така стоят нещата. Дойде време и царят замина за Германия на среща с Хитлер. Върна се и след няколко дни научихме, че е умрял. От какво, не се разбра. Едни говореха, че е отровен, други - че е задушен с отровен газ, докато е пътувал в самолета и уж му подали маската да диша кислород. Всякакви приказки чухме. Убиха ли го, не можахме да разберем.

Йордан Бобев

За 1943 г. Учителят бе казал, че ще бъде фатална за цар Борис. Ако я премине благополучно, след това няма да има опасност. Както е известно, в тази година цар Борис завърши земния си живот при твърде загадъчни и неизяснени обстоятелства. Носеха се слухове, че бил отровен от Хитлер, понеже се противопоставил на изпращането на българска войска на Източния фронт, за да се бие срещу Русия.

Когато царят беше болен, при Учителя дойдоха от двореца да питат каква е причината за болестта. "Рекох, в храната вижте!" - това каза Учителят. После Той каза и друго: "Царят умря затова, защото тези, които му предаваха, не предаваха това, което аз съм казал."

Няколко дни след завръщането от последната му среща с Хитлер, царят се разболял. Тогава в присъствието на сестра Донка Проданова, която беше домашна прислужница на семейството на генерал Стоянов и имаше безпрепятствен достъп до двореца, Учителят каза следното за болестта на цар Борис III: "Ако има някой, който да даде на цар Борис да изпие само една чаша гореща вода, той ще оздравее!" Но се случи така, че тя не можа да се добере до него и да му поднесе тази чаша гореща вода и той си замина. Освен че това бе истина, бе и символика, която трябваше да стигне до онези, които управляваха България. Всяка човешка душа, зажадняла за Божествената Правда, може да се напои само с чашата, която е вместила в себе си истината за Словото на Всемировия Учител. Никой не се намери и не му поднесе тази чаша вода и той си замина от този свят. На България ѝ предстоеше съвсем друга политическа развръзка.

Николай Дойнов

Школата на Учителя от 1922 г. до 1944 г. премина през царуването на цар Борис. След Европейската война през 1919 г. имаше голям подем в Братството, в този народ се родиха онези, които трябваше да дойдат в Школата на Учителя. Но едновременно с това изскочиха и онези тъмни сили, които Му се противопоставяха. Тогава Учителят каза: "На Бялото Братство не трябва да му се пречи и противодейства, защото ще има тежки последствия, както за управляващите, така и за народа. Това изпита Фердинанд, това ще изпита и синът му Борис, ако върви по стъпките на баща си."

Учителят не обичаше Кобургите и неведнъж бе казвал това пред нас: "Кобургите имат много тежка европейска карма. И вместо да си седят в Европа и там да си я разрешават, дойдоха в България, че заангажираха и Бялото

Братство и за тяхното непослушание и вироглавство трябваше да плаща и ще плаща българският народ."

Чрез сестра Мария Стоянова, цар Борис се е допитвал за някои въпроси. Учителят даваше съветите си, те се предаваха на царя, но той не ги изпълняваше. Веднъж Учителят открито заяви пред всички на беседа: "Досега никоганикой цар не е изпълнявал това, което Великият Учител казва. Дори и когато идват да Му искат съвет за даден случай. Всички съвети, които съм ги давал, са били за доброто на България, но те нищо не изпълниха и по този начин изкушиха Бога и Неговото Слово. Такава е истината! Тя трябва да се знае и помни от българите. Защото българите ще отговарят пред Бога заради това!" Учителят по този повод каза: "Цар Борис е зает със своя си престол няма идейни подбуди. Той не мисли за бъдещето на България, а мисли само за бъдещето на себе си и на династията си."

Може би ще срещнете разни писания за срещи на царя с Учителя. Това не е вярно. Той, царят, не можеше да прескочи тази бариера. А това бе тежката карма на Кобургите. Когато царят трябваше да замине за Берлин за среща с Хитлер, за да му бъде поискано включване на България във войната на Източния фронт, да бъдат изпратени български войници да се бият срещу Русия, то Учителят бе казал: "Царицата не трябва да напуска кошера, когато кошерът не се рои, А когато кошерът се рои, царицата пак остава в кошера, а онези, които напускат кошера и създават нов рояк, то те си създават сами царица." Ето едно изказване, над което може да се умува столетия наред като се сравнява с историческите събития по това време. Не послушаха съвета на Учителя, Царят напусна кошера, замина за Германия, върна се оттам и след няколко дни почина. На Изгрева имаше пчелин с 20-30 кошера. Ние знаехме, че когато царицата напусне кошера си, тя загива. Така стана и в този случай. На деня на смъртта му - 28 август 1943 г., Учителят държа беседа и спомена за цар Борис, че в Невидимия свят е тръгнал по пътя на Любовта, че той там е простил на всички свои врагове и е тръгнал по един нов път: "Цар Борис тръгна за Невидимия свят по пътя на Любовта. Желая ви и вие да тръгнете така. Това беше най-демократичният цар в света."

Учителят беше предал да се каже на цар Борис да се приложи Паневритмията в основните училища до упражнението "Евера", а в прогимназията - останалите упражнения.

"Това е за доброто на този народ Паневритмията - това са разумни линии в живата Природа, които са живи, хармонични и действат на човека - на тялото му, на чувствата му, на мислите, на волята му да твори доброто. Другите държави ще вземат модел от България. България с друго не може да се похвали, както днес, така и утре, освен с Бялото Братство. Един народ е уд в общочовешкия организъм. И чрез Паневритмията този народ ще се развие. Ако Паневритмията се приложи в училищата, ще остане в историята на човечеството, че по време на неговото царуване - цар Борис, е приложена. Иначе, ако не се приложи по негово време, ще се затрие, както той, така и династията му."

Тези думи бяха предадени на Борис III, но не бяха изпълнени. Ние бяхме свидетели, че той затри, както себе си, така и династията си. Той почина през 1943 г., а след войната се стигна до референдум за република. Нашите бащи, които бяха воювали през войните от 1912 г. до 1918 г. и бяха преживели две национални катастрофи заради Кобургите, гласуваха за република. Бащите ни бяха воювали, гладували, умирали за една идея, за обединението на този народ, а Кобургите провалиха всичко. Ние, синовете на този народ, преживяхме царуването на цар Борис и също гласувахме за република. Всички въздъхнаха, че се отърваха от династията на Кобургите. Царското семейство с престолонаследника бяха изпроводени вън от България.

Учителят беше казал: "Кобургите имат тежка европейска карма. Те дойдоха в България, за да я разрешат и смекчат при нозете на Великия Учител. Но поради неизпълнение думите на Великия Учител, тяхната карма не само че не се смекчи, но се и задълбочи и те ще плащат за това."

Това са думи на Учителя, които изнасяме и които българският народ трябва да знае, защото сега България е република. И ако някой български политик и умник реши да докарва наследниците на Кобургите отново тук за царе, то трябва да знае, че тяхната карма е жестока и предварително определена. Тя е определена, поради непослушанието към Великия Учител, което доведе до драматични развръзки в историята на този народ. Техните деяния бяха насочени към Бялото Братство и срещу бъдещето на този народ. И тяхното бъдеще е предопределено. България никога вече не трябва да се свързва с Кобургите. Ако нямате послушание за това, което разказваме, ще го проверите и ще го изпитате на гърба си чрез страдание. Нашите бащи го провериха. Ние, техните синове, също проверихме колко струват Кобургите. Затова бащи и синове гласувахме на референдума за република.

Борис Николов

От 1940 г. започнаха изпитанията на Европа, на България, пък и на Братството. Границите се затвориха и гости от чужбина не ни посетиха. Започнаха оскъдни, гладни, мъчителни години в очакване да се свърши войната. Учителят препоръчваше българите да пазят неутралитет, но не Го послушаха и отвориха своята, макар и символична война на САЩ и Англия, която даде много разрушения и жертви. Учителят е давал съвети да мине българският народ по най-меката линия, с най-малко жертви, но не изпълниха думите Му. Ако Го бяха послушали, косъм от главата на никого нямаше да падне. Той обаче, запази Своите хора. Нито един наш човек тогава не пострада.

Учителят каза на цар Борис да предаде на Хитлер да не отваря война на Русия. Това беше предадено, но той не послуша думите на Небето. Никой не искаше да слуша гласа на Бога. Всички действаха от свое име. Хората не можеха да разберат, че думите на Учителя са за тяхно добро и че никога Бог не желае злото на Своите чеда. Хората на Земята не вярват на себе си, затова не вярват и на Бога, защото мислят, че и Бог е като тях.

Тодор Божков

Записки от беседите на Учителя

Аз предупредих Фердинанд за четири неща. През време на Балканската война казах, че не трябва да се воюва със съюзниците от Балканската война. На 16 юни 1913 г. Фердинанд обяви война на съюзниците. Ако не бяха воювали, щяха да получат Дедеагач, Кавала.

Когато започна Всеобщата война (Европейската война), аз казах да предадат на Фердинанд България да не се намесва във войната, а да пази строг неутралитет. Ако беше запазила неутралитет, България щеше да получи много повече земи. Затова през 1914 г. казах на Фердинанд България да не се намесва, а да пази неутралитет, защото България така ще спечели повече, ще получи земя за цената на своя неутралитет. Ако се намеси, ще изгуби. Те не ме послушаха, дори си позволиха да се подиграват. След като се намеси България в Първата световна война, казах в 1917 г., че Германия ще загуби войната, затова навреме да вземат българите мерки и да се оттеглят войната. Аз исках доброто на България, а те какво направиха? - Взеха, че ме интернираха във Варна. След това загубиха всичко. Е, кой провали Божия план? Не ме послушаха. После ме питаха след погрома, но казах: "Късно е вече!"

После казах на Фердинанд и Бориса, че трябва да имат добри отношения с всички съседни държави.

Фердинанд вървеше слепешката подир Австрия и българите пострадаха за нищо и никакво за Австрийската империя. По-късно българите нарушиха Божия план, когато им даваха територията, западно от линията Мидия - Енос. А те не я взеха, защото германците им казаха, че това ще бъде само за 6 години и им повярваха и загубиха условията. Фердинанд не послуша и загуби всичко. И накрая България изгуби условията, дадени от Небето. Не послушаха Мировия Учител, а злия гений на Европа.

Англия наруши Божествения план, като наруши границите на Санстефанска България и предизвика Берлинския конгрес и разделянето на България. А това бе най-хубавият Божествен акт на Земята. Англия се уплаши от Русия, че ще се увеличи влиянието ѝ. Тя сбърка. Напротив, щеше да се увеличи английското влияние. Тя не трябваше да се меси. Раздели България надве, за да не стане България руска губерния и да не би да се завардят и блокират проливите и Черно море. Но Англия сбърка. Ако беше оставила България в границите на Санстефанския мирен договор, то Санстефанска България щеше да бъде в услуга на Англия. Но те не можаха да предвидят това и сбъркаха. Но онези сили, които противодействаха, не сбъркаха, а сполучиха. Това са същите сили, които направиха атентат на двойния освободител цар Александър II и го убиха. Тези сили не се шегуват!

Свободата на българите е дадена от Бялото Братство и ако злоупотребят с нея, да му мислят! Щяха да видят българите свобода, ако не беше злязъл Бог в руския цар Александър II и не му беше внушил да освободи България! Манифестът на руския цар за обявяване на войната е Словото на Господа за освобождение на България. Така че, българите дължат освобож-

дението си първо на Бога, второ - на Бялото Братство, трето - на руския цар и четвърто - на руския народ.

Само онзи народ, който върви по пътя на Любовта, Истината и Мъдростта, има бъдеще. И Чърчил, и Рузвелт, и Хитлер трябва да разберат това! Иначе всичките ще бъдат повикани горе да отговарят за делата си. Сега горе започва да се гледа делото.

И нашият цар получи призовката и сега е горе, за да отговаря. Всеки поотделно ще го съдят за грешките и делата му.

ТЪРПЕНИЕТО НА УЧИТЕЛЯ

Спомени на ученици

Какви ли не хора имаше на Изгрева - всякакви чешити и екземпляри, различни по характер и темперамент. Ние бяхме за Учителя една задача, която Той разрешаваше - да ни търпи. Казваше: "Щом Бог ви търпи, и аз ще ви търпя. Щом Бог такива ми е дал, ще ви търпя, защото други няма. Каквито сте, такива сте."

Учителят проявяваше търпение не само, когато някой Му говореше. Той изслушваше дори някои, които се опитваха да Му дават съвети как да постъпва. Защото имаше и такива случаи! Някои мислеха, че знаят повече от негои могат да Му дадат съвет. Тъкмо в такива случаи се виждаше, както търпението Му, така и благородството Му, защото Учителят само премълчаваше. Такива случаи бяха по-редки, в сравнение с това, което Той претърпяваше от проявите на нашето несъвършенство и незнание.

Учителят живееше при несгоди и неудобства, никога не се оплака и никогане изказа недоволство. Той можеше да изтърпи всичко.

Веднъж присъствах, когато няколко души дойдоха последователно и Му разказваха едно и също нещо - за борбите на Дан Колов. Първият дойде и разказана Учителя какво е видял и Той го изслуша с внимание. Дойде втори и той изказа впечатлението си от борбата. Учителят го изслуша със същото внимание. Дойде трети и той Му разказа същото. Учителят не пресече никого, не каза, че знае, но всеки изслушваше с внимание и търпение, без да се отегчи. Дори зададе някои въпроси, на които те с готовност отговаряха. Хората не обичат да им разказват това, което знаят. Ако някой разкаже нещо, което другият знае, той веднага го пресича: "Остави това, зная го!" Не чух Учителят да каже такова нещо. Той всеки изслушваше с внимание.

Във всички случаи, когато някой изказваше страданието си, мъката или болката си, Учителят слушаше внимателно и отговаряше заинтересовано, като му даваше съвет или наставление. Той сам е казвал, че понякога е трябвало да изслуша някого един час, два часа, а някога и повече. Ние виждахме Неговото търпение, сдържаност и благородство.

Елена Андреева

Всяка вечер една сестра-чиновничка донасяше на Учителя вестник "Мир". Ще дойде, ще целуне ръка на Учителя и ще Му подаде вестника. Ще оазмени една-две думи с Него и след това си отиваше. Това я хранеше. Една зечер, докато седи Учителят на стълбата и разговаря с приятелите, един от братята Му подава вестник "Мир". След това се задава сестрата, която редовно Му носи вестника. Учителят я видя отдалеч, сгъна вестника и го тури в джоба си да не го види сестрата, да не се огорчи. А тя пристъпва и с жест Му го подава като казва с няколко думи какво пише в него. Учителят слуша внимателно.

Брат Боян Боев отива при Учителя по важна и неотложна работа. В това

време идва една сестра и разказва някакъв вълнуващ епизод на Учителя. Разправя Му го тя дълго време и брат Боян чака. Тъкмо свършва тази сестра и си отива, идва втора сестра и тя почва да разправя на Учителя същия епизод. Учителят я изслушва търпеливо, не й казва, че същия епизод току-що го е чул. Излиза сестрата, идва трета. И тя разправя на Учителя дълго време същия епизод. Учителят не казва нищо, и нея изслушва търпеливо. А брат Боян стои и чака и се чуди на търпението и деликатността на Учителя.

Борис Николов

Бай Илия бе от евангелските среди. От известно време той посещаваше беседите на Учителя, но дали от дълбок духовен интерес, или от някакви съображения, не ни бе известно. Като посещавал Изгрева, той виждал, че пред приемната на Учителя често се трупат хора. Пожелал и той да се срещне с Него. Една сестра му помогнала. Бай Илия, щом влязъл в приемната, седнал и започнал да говори. Темата му била Библията, която бил чел много пъти. Почнал от началото: Битието, минал Изхода, Левит, Числа... След като свършил Стария Завет, минал на Новия: раждането на Йоан Кръстител, на Христа. После изредил всички Послания, докато дойде до края - Откровението. Той говорил, а Учителят слушал спокойно и търпеливо. Нека се има предвид и това, че бил поискал среща само за пет минути. Тия пет минути станали три часа. След като бай Илия млъкнал, може би, за да си поеме дъх, Учителят предложил да излязат и да се разходят по поляната. Бай Илия бил доволен, че намерил добър слушател, а Учителят се радвал, че проверил търпението си.

Георги Събев

Учителят недвусмислено даваше да се разбере, че оставя настрана въпроса за семейството и за рода Му и че предпочита учениците Си, защото е дошъл за Учението и за учениците. Той уважаваше Своите роднини, приемаше ги, но с нищо не показваше, че те имат привилегия пред нас, понеже са Му роднини, нито пък ги допускаше по-близо до себе си, отколкото нас. Напротив, ние бяхме около Него, а когато идваха роднините Му, стояха настрана и се получаваха едно неловко положение, но ние се стараехме да го изглаждаме като ги заобикаляхме с внимание. Роднините се успокояваха и приемаха това като грижа към техния брат Петър. За тях беше рожден брат, а за нас беше Всемировият Учител. В Учението влезе само една от Неговите племенници. Рождената му сестра, а за нас баба Мария, често идваше на Изгрева, престояваше с месеци, понеже й беше приятно тук и имаше с кого да си бърби, пък и нашите приятели я обгръщаха с внимание и грижа. Обръщението й към Учителя бе "Петре", а за нас беше толкова смешно, че се забавлявахме с това. Но тя си беше права - за нея Той беше Петър, нейният рожден брат, който е отгледала като малък. За нея Той не беше Учителят.

Веднъж аз бях свидетел как тя отива при Учителя да Му иска кафе. "Петре, имаш ли кафе да ми дадеш, та да си сваря и пийна и после да си пог-

гледаме на кафе?" Учителят отговори: "Нямам." А всички знаехме, че в шкафа имаше смляно кафе. Тогава кафе имаше само в специален магазин в града. Баба Мария си замина сърдита в бараката. След като си тръгна, Учителят се смя със сълзи продължително. Как няма да се смее! Тя идва при брат си Петър, а брат й Петър го няма изобщо, защото тук пред нея в това тяло е вече Духът на Истината, но баба Мария тези неща не можеше да приеме и да схване, докато поп Константин Дъновски бе свидетел за слизането на Духа Божий в сина му.

Мария Тодорова

За баба Мария Учителят не беше Учител, а беше Петър. Петър за нея е рожден брат, а рожден брат не може да бъде Учител на рода й. Нали знаете онази приказка, че пророците не са пророци в родината си и в семейството си. Тук е абсолютно същото.

Баба Мария била евангелистка. Посещавала евангелски събрания и все сечудела защо около брат й се събират толкова много хора. Не изтърпяла веднъж, отишла и Му рекла: "Абе, Петре, тези хора, които се въртят около тебе, защо се въртят? Какви са тези хора около тебе и не разбирам на какво можеш да ги научиш." Учителят я погледнал строго и казал: "Ти гледай и това да не изгубиш, което имаш сега. Тогава ще разбереш на какво уча тези хора, но ще бъде късно за тебе!" Тя вдигнала рамене и си тръгнала. Савка наблюдавала цялата случка. Учителят се обърнал към нея: "Видя ли сега колко е било трудно навремето на Христа да работи, защото семейството Му е пречело! И сега е същото. Тя ме смята за рожден брат, а рожденият й брат гоняма. Тук е Великият Учител, слезнал на Земята. Видя ли колко е трудно да се работи сега между този народ!"

Драган Петков

Баба Мария бе на възраст и се разболя. Изпраща при Учителя една сестра, да Го помоли да продължи живота й. Ето тук, вижте сега кое е интересното. Изведнъж тя вижда, че това не е брат й Петър, а Учителят, Който може да продължи живота й и затова изпраща сестрата и иска от Него да оживее. Учителят върнал сестрата, като й казал, че всичко ще се оправи. Наистина, баба Мария сред няколко дни оздравя и така мина една година. Но тя отново се разболя и пак изпраща сестрата при Учителя да Му съобщи, че е много болна, защото знае, че без Неговата помощ няма да оздравее. Търси помощ, ноне от брат си, а от Учителя и това го знае, иначе не би искала помощ. Но Учителят така подготвя нещата, че сестрата, която Го търси на Изгрева в продължение на три дни, да не може да се срещне с Него. Баба Мария починала и отиват да Му съобщат. Той казва: "Време й беше да си замине. Тя искаше и втори път да се изхитри и да отложи заминаването си." Ето това е един интересен епизод, поучителен в различни направления.

Мария Тодорова

Нека разкажа нещо и за жените, които заобикаляха Учителя, които се навираха в Него, препречвайки пътя Му, следваха Го като призрци, петлеха се около краката Му, излагаха Го, създаваха Му онзи ад, за който много съм мислила. Заради нас тук, Той беше в ад.

Да вземем, например, Магдалина - дъщеря на съдия, галено дете. искаше на всяка цена да мине за Негова невеста. Обличаше се в копринени рокли с къси ръкави, с голи до раменете ръце, като някаква светска жена от най-лош порядък, навираше се в спалнята Му, криеше се под кревата Му. Говореше Му на "ти". Казваше Му: "Ти си Христос." - и това пред външни хора в същото време Му противоречеше, караше се с Него като казваше нахално пред външни хора: "Нали си Учител, ще ме търпиш." Той я търпеше. Само че бързаше да се заключи, за да не ѝ позволи да се намърда в стаята Му, отгдето не можеше да я изпъди.

Една от първите сестри, които заварихме при Учителя, бе Мара Граблашева. Граблашев имаше от нея син и две дъщери. Синът му страдаше от клептомания и го срамеше. Един ден той каза: "Аз знам, че в него са въплътени моите собствени престъпления и грешки." Взе го и замина за Америка. Там той влезе във връзка с теософски и други духовни общества и допринесе доста за разпространението на идеите на Учителя в Америка. Остана там със сина си. Изоставената съпруга реши, че може да стане нещо като жена на Учителя. Вие я помните - влачеше се като сянка след Него, когато идваше на беседа. Когато си отиваше, навираше се в спалнята Му. Противоречеше Му, огорчаваше живота Му до невъзможност.

Стигна се дотам, че заради нейния начин на живот и поведение, критикуваха Учителя, хвърляха Му упреци, обвиняваха Го заради такива нейни грешки. Учителят бе прилагал към нея различни методи. Приложи и най-старият метод и я би няколко пъти с бастуна. И този именно бастун на Учителя стана причина да се изкушат в Него неколцина. Бяха дошли на Изгрева няколко приятели, които все се съмняваха дали това е Учителят. Един се отдалечи от нас. Назначи се лекар някъде в Бургаско. Заболя от някаква болест. Как не се опитва Учителят да го спаси, да му помогне.

- Не мога - казваше той - да създам връзка с Учителя! Чужд ми е, не съм съгласен с Него. - След няколко месеца се разболя и почина.

Имаше един брат Цветанов от Бургаско. Заради Учението на Учител? жена му го напусна, бе прогонен от службата си, беше безработен и изживяваше доста противоречия. Той дойде на Изгрева и като видя как Учителя налага с бастуна Граблашева, изведнъж преминава през такова разочарование и с плач напуска Изгрева. Чули го да плаче: "Аз за това Учение напуснах жена, напуснах служба, напуснах всичко, за да се добера до Истината. А днес видях истината - Учителят да налага с бастун ученик. Край с мене!" И той с плач напуска Изгрева и се загуби от нашите среди. А нея хич не беше я еня, че е яла бой от Учителя, че някой се е разочаровал от Учението, заради бастуна на Учителя. Така че Граблашева бе предметно учение за мнозина. Учителят каза за нея: "Тя по-напред ходеше да вдига скандали на мъжа си в кантората, че се е срещал с жени. Тук нейната ревност се обърна на друго

място и сега тя ревнува всички, които се приближат към мен."

Юрданка Жекова, Мария Тодорова

Веднъж Балтова беше постила, дълъг пост изкарала - голямо геройство - и отива при Учителя на Изгрева: "Аз ще остана при Вас!" Да спи там. Учителят отговаря: "Добре", но си взема шапката и отива на ул. "Опълченска" 66. Оставя я да преспи там до сутринта. Тя чака да преспи с Учителя. Виж, какви нахални духове имаше!

Маргарита един път се скрила под леглото на Учителя, да остане да спи там. Това било още на ул. "Опълченска" 66. Легнала под леглото, но Учителят вижда и помолил един брат: "Кажете на сестрата да излезе." И братът я изважда изпод кревата. Та Маргарита така я свалиха от стаята на Учителя.

Елена Андреева

Веднъж на беседа Учителят разказа за една сестра, която отишла и Му казала: "На мен Духът ми каза, че аз чрез Вас трябва да имам син! И това ще бъде велик дух." Ние всички сме възмутени. Не знаем коя е и си казваме: "Как може тя да дръзне да прояви това нещо към Учителя!" А Учителят как го каза, не мога да забравя: "Вижте, аз съм минал по вашия път. Аз съм бил и баща, и майка, и сестра, аз съм минал по тоя път, защо трябва да се връщам назад сега? После, нали Духът на мен трябва да каже? Как така?" Но така го каза само, така смирено. Нямам думи да го опиша. У всички нас възникна възмущение към тая сестра, коя ли е тя? Той не я каза.

Милка Говедева

Ще ви разкажа историята на една сестра. Не казвам името ѝ, защото тя ще си я разкаже сама, за да се запише и отпечата. Тя мислела, че като ходят сестрите при Учителя, не ходят само за духовни въпроси. Мислела си, че ходят и по любовни въпроси. Казала: "Защо пък и аз да не отида при Учителя!"

И веднъж посред нощ в 12 часа, отива и тропана вратата Му. Дословното предавам, защото тя го разказа на мен, а после и на други сестри. Така че тя не го е запазила в тайна, може би е имала угризения. Тропа на Учителя, Той не отваря. Продължава да тропане - не отваря. Тя все тропане. Най-сетне Учителят излиза по долни дрехи, както си е бил в леглото, изправил се така пред нея със сълзи на очи и тя останала като гръмната само от това, което Той излъчвал. Тя отведнъж разбрала какво е направила - че отива при един светец да иска от Него нещо, което Той не може да ѝ даде. И само така направила с ръцете, искал да каже: "Какво искаш от мене?" Тя навела глава и си тръгнала. Вижте какви унижения имаше за Него! Той е намерил начин, без да я ругае, това благородство кой може да го прояви? Кажете ми? Към Магдалина, към такива сестри? Това е благородство, това е святост. Така може да направи един свят човек. Той не ѝ казва: "Какво си дошла посред нощ при мене?" Или да излезе с бастуна си и да я наложи. А пък и така да го направи, ние ще кажем - има право. Но Той не достига човешкото, Той изявява своята святост и чистота и с това стъписва тези нагли духове. Мене ме потресе,

когато ми разказа този случай. "Как си могла, сестра, това да направиш? Аз ти се чудя - откъде е у тебе тази сила, че да си го разказваш сама, без да се срамуваш?" А тя искаше да се изчисти от мръсотията.

Елена Андреева

Аз ще разкажа един случай с мене. Една вечер късно, в 12 часа, отивам при Учителя като жена. Говореха, че Учителят приема тази, онази, не знам какви сестри. И моя милост решава да почука на вратата. Как съм дръзнала, не знам. Отивам и чукам на вратата. Учителят е бил в молитва изглежда. Излиза на вратата по долни дрехи, вълнени. Аз леко хвърлих поглед само и когато Го погледнах в лицето - два реда сълзи текат, така се почувствах нищожество пред Него. Той ме запитва: "Какво искате?" Аз като видях сълзите, как да кажа, нямам думи да кажа, наведох си главата и си казах: "Как дръзнах?" Само си наведох главата и казах: "Извинявайте!" - и хукнах да бягам надолу по стълбите.

Милка Говеева

братът на най-малките Спомени на ученици

Нашата сестра Олга Славчева като бедна студентка живееше в сутерена на къщата на едно заможно семейство Русеви. Тя получаваше жилище срещу услугите, които беше длъжна да извършва за семейството. Русеви тогава бяха много богати хора - Иван Русев беше счетоводител на фабриката за цимент "Гранитсид".

Един ден те поканиха Учителя на вечеря. Олга знаеше това, защото беше участвала в подготовката на вечерята. Тя се радваше безкрайно много, че ще има възможност да бъде, макар само за малко, при Учителя. Докато приготвяха вечерята, домакинята не беше я поканила да присъства вечерта, но Олга не можеше по никой начин да допусне, че се касае за преднамерен отказ да бъде поканена. Тя се изми, среса, облече най-новите си дрехи и зачака времето за вечерята като се зачете в един том от беседите.

Пищна, хубава вечеря бяха приготвили домакините - след картофената супа трябваше да следват приумици на вегетарианското кухненско майсторство. Вечерята трябваше да завърши с баница и торта и накрая - истинско кафе.

Учителят наистина дойде и се поведе разговор. Домакинята започна да поднася ястието. Супата с картофите, лимоните бяха сложени, беше прочетен молитвата, но Учителят не вкусваше от ястието. Не вкусаха и домакините, които чакаха пръв да посегне гостът. А Той не посягаше и все като че чакаше някого.

- Ами Олга къде е? - запита Той най-после.

- Тя излезе някъде на лекции - отговори домакинята наслуки.

Учителят почака. Приказките вървяха една след друга, много интересни, но никой не посягаше към ястието. Супата вече изстиваше. Този път Учителят каза настойчиво:

- Проверете, рекох, може би пък да е тук Олга!

Детето на домакините я покани. До Учителя имаше свободен стол. Той гопосочи и рече:

- Ето ти стол, заповядай, Олга!

Олга седна на трапезата и вечерята протече при най-добро настроение за Учителя и всички, които бяха на масата.

Невена Неделчева

Имаше една сестра Станка, която Учителят беше излекувал от тежка болест. Когато Учителят дойде да живее на Изгрева, първите години тя му услужваше с каквото може. През 1929 г. Той каза да се образува братски стол. Кухнята беше залепена като навес към салона и не беше много просторна. Там сложихме една дълга маса, според дължината на кухнята, а от двете страни - по една пейка, на които можеха да седнат около 20 човека. Учителят седеше в началото на масата срещу нас. Готвенето ставаше по

дежурство под ръководството на сестрата-готвачка. В първите дни сестра Станка готвеше на Учителя отделно. На обед на столуващите се сипваше от голямата обща тенджера, а на Учителя тя поднасяше специално приготвената от нея храна. Това продължи около една седмица. После Учителят каза: "Станке, повече няма да ми готвиш отделно. И аз ще ям оттам, откъдето ядат всички други." Така Учителят реши този въпрос, понеже беше забелязал, че някои оглеждат какво има в чинията Му. Винаги Той слизаше до нашето равнище и се приспособяваше към нас.

Ангел Вълков

Било по Великден през 1937 г. В братския салон на Изгрева дежурните сестри се стараели да приготвят ядене като за празник. Много от посетителите се разхождали по поляната, обменяйки мисли за току-що изнесената беседа.

За обяд трапезарията се напълнила с гости. Всички чакали пристигането на Учителя. Когато пристигнал, всички Го посрещнали със ставане на крака. Прочели молитва и обедът започнал. Учителят поискал от дежурните глава лук, която чукнал с юмрук и започнал да яде лук със солчица.

Яденето било постна мусака. Всички много го харесали и поздравили дежурните за вкусното ядене.

Когато обядът свършил и прочели молитва, дежурните забелязали, че яденето на Учителя е недокоснато. Всички се изненадали и Го попитали: "Учителю, Вие не сте яли от яденето. Може би не го харесахте. Ние тъй много се старяхме..." - "Яденето е хубаво, но днес аз бях на гости при бедните, които ядат хляб и лук."

Учителят ни даде пример на смирение като символично беше на трапезата на бедните.

Георги Събев

Веднъж стоим навън тримата с брат и сестра Симеонови и разговаряме. Излезе и се приближи Учителят към нас. И тримата се зарадвахме. Те, като по-свободни с Учителя, започнаха да Му задават въпроси. Аз мълча и само слушам. Те задават въпроси, Той отговори с две-три думи и заговаряше за нещо, което няма връзка с въпроса им, а отговаря на нещо, което мене интересува, над което съм мислила и съм се вълнувала, може би и тревожела, но не съм имала възможност да Го питам като бях толкова далеч от Него. Така протече целият разговор. И разбрах, че тази среща и този разговор бяха дадени за мен. Какво те разбрах, не зная. Разбира се, и те са се ползвали от този разговор, и те са се радвали на тази среща. Но моята радост беше голяма! Да се интересува от едно малко, слабо същество, да знае какво го интересува, какво го вълнува и да издебне случай да му хвърли светлина и да му създаде радост. Това беше Той - Великият - Братът на най-малките!

Наталия Чакова

До Изгрева имаше една фабрика, където изработваха гуменки по онези

гладни военни години. Няколко наши сестри работеха там. Решили да направят един чифт гуменки за Учителя и да Му ги подарят за рождения ден - 12 юли, Петровден. Решили също, че докато ги правят, ще пеят непрекъснато песни на Учителя. Гуменките били готови, завили ги в пакет и Ана Шишкова ги поднесла на Учителя за рождения Му ден от името на цялата група. Учителят благодарил.

На самия ден - Петровден, Учителят е бил облечен строго официално - със светъл костюм, но за изненада на всички, бил обут с бели гуменки, а не с официалните си обувки. Всички се чудели. Само сестрите, направили подаръка, гледали, не вярвали на очите си и плакали от умиление, че Учителят зачел техния труд и уважил подаръка им.

Да уважиш най-скромните, да зачетеш най-малките, да повдигнеш нуждаещите се - това само Учителят можеше да направи! А ние го виждахме - и в делник, и на празник. Учителят винаги е Един и Същ и Въздесъщ!

Нестор Илиев

Аз бях малка, никому неизвестна жена. Моето съществуване беше такова, че дори и най-близките ми едва ли го чувстваха. Но вътре в мен имаше едно сърце, което обичаше и страдеше ужасно. Имах една душа, която серазкъсваше постоянно от непосилни терзания. Много пъти, когато вървях по улиците, трамваят биваше твърде близо до мен и мисълта за смъртта бе станала постоянна спътница в живота ми, който бе изгубил всякакъв смисъл. Този, с когото бях свързала живота си, ме търпеше, понасяше с мъка, но не обичаше, както ми заявяваше твърде често. О, това за мен бе по-горчиво от най-ядовитата отрова и по-мъчително и страшно от самата смърт!

Аз виждах очите му да просияват в светлина, когато той намираще думи и време само за нея...

Така минаваха дните, по-тъмни от непрогледните нощи и сърцето ми течеше в гърдите ми като парче олово. За мене нямаше слънце, нямаше красота, нямаше нищо друго, освен болката, която ме терзаше ден и нощ. И когато исках да сложа край на всичко това, аз отидох при Учителя. Мнозина ми бяха говорили за Него, но аз не смеех да отида, разколебавана от противоречивите слухове, които се носеха за Него. Най-после, когато всичко бе за мене безразличие и пустота, моите стъпки бавно се отправиха нагоре, при Учителя.

Отишла бях там и стоях настрани, несмееща да се приближа, защото за всички бях винаги в най-отдалечения кът, а за там, за горе, аз мислех, ще бъда още по-далечна и чужда.

Стоях така и гледах плахо през моята постоянна черна скръб, когато край мене минаваха мнозина и ми се усмихваха приветливо - сякаш ме познаваха и аз им бях близка. Дори едно момиче ме заговори и когато й казах кого търся, тя ми каза да почакам, навярно Той скоро щеше да слезе.

Край мене чакаха и други, които си говореха на малки групички, но аз бях сама, както почти през целия си живот. И тъй замислена, аз леко трепнах, когато наоколо се раздвижиха и после всичко утихна. Повдигнах глава и по-

гледнах - към мен се приближаваше стар, белокоос човек. Чух да шепнат край мен: "Учителят, Учителят!" Аз изправих главата си и Го гледах неподвижна, незнаеща какво трябва да правя и неочакваща да се приближи към мен. Но Той тихо пристъпи и ми каза едва чуто:

- Елате, сестра! - и ми кимна с глава.

Отначало не можах да разбера - толкова ми бе странно, че между многото, мен първа вика и се огледах виновно наоколо - може би грешно съм разбрала. Но младото момиче, което ме бе заговорило преди няколко минути, се мярна пак пред очите ми и учтиво ме подтикна към Учителя, Който вече бе тръгнал. Тогава тръгнах след Него и влязох в стаята Му.

Кой е Той и какво е Той, аз не зная. Зная само, че вървейки и влизайки в стаята Му, усетих как в душата ми се разстила някаква чудна топлинка, която кара скованата ми от напрежение и мъка фигура леко да се отпуска. Седейки на стола, аз не усещах нищо друго, освен чудна приятност, каквато не помня никога в живота си да съм усещала.

Не помня колко време бях стояла така мълчаливо, гледайки Го, но когато най-после поисках да Му заговоря, не зная защо, стори ми се, че това, за което исках да Го моля, е толкова дребно, малко и не заслужава да Го безпокоя. Някак си ми стана стеснително, че ще Го занимавам с моя личен живот и почнах да се извинявам, препъвайки се на всяка дума. Но Той толкова внимателно ме слушаше и гледаше, щото треперещият ми от притеснение глас, се превърна в равен и спокоен.

Не помня никога да съм говорила така откровено, така кротко и без прикриване нито на една мисъл. Всичко, което ме измъчваше от години наред, всичко, което ми тегнеше и обезмисляше живота ми, аз бавно и тихо Му го разказах. Той слушаше без да ме прекъсва, без да изкаже нетърпение или неодобрение. Това спокойствие като че ли преминаваше и у мене. Когато завърших моя разказ, в душата ми всичко бе вече спокойно, светло, просторно. Аз повдигнах глава към Него и Го погледнах. Устните Му тихо проговориха:

- Не се безпокойте, всичко ще се оправи.

Аз само кимнах с глава-то беше вече оправено... В мен поне. След това Той ме запита с какво се занимавам и когато му казах, че с домакинство, а преди много години съм свирила малко на пиано, Той ми даде една книжка, да я прочета.

Аз станях да си отивам, а в душата ми се бяха пробудили птици, които запяха и ми беше така хубаво! На вратата Той ми каза да дойда пак при Него след една седмица. Но и да не бе ми казал, аз пак бих отишла, да Му благодаря за мира, който беше оставил в моята душа...

Оттогава в мене се събуди желание да чета, да работя, дори да свиря на затвореното от години пиано. Аз не бях вече онази начумерената, вечно тъжната и песимистичната. На устните ми често просияваше усмивка, а очите ми излъчваха светлина, защото бе светло на душата ми. Как стана това, аз не зная, зная само, че думите на Учителя, колкото и кратки да биваха, внасяха в мене тих мир и безгранична радост. А Той ми говореше за търпение, за безкористна обич и да виждам навсякъде и във всичко доброто и красивото.

Спътникът в живота ми, като виждаше промяната в мен, зачудваше се, а после ставаше ласкав и приветлив.

Оттогава се изминаха много години, през които слънцето не грееше непрестанно, но и когато имаше нощи на тъга, мъка и скръб в мен, там негде в душата ми, грееше друга светлина, която ме крепеше и насочваше във верния път на живота. Тази светлина идваше от думите на Учителя, от Неговите очи, които ме гледаха благо и от Неговото присъствие, което винаги събуждаше в мен импулс за творческа работа.

Сега, като слушам някои сестри да говорят за Учителя, виждащи Го с духовните си очи, понякога и аз въздъхвам, загдето и аз не мога да Го виждам така. Но като се обърна и погледна моя живот, аз Го виждам там като основен стълб, който ме е крепил и помагал през всичките дни. Тогава се усмихвам на себе си и казвам: "Нима мога да искам да видя Учителя в по-голямо величие от това, че Той е носител на живота и че днес мога да кажа, че живея, защото Учителят ми възвърна живота. Амин."

Записал: д-р Стефан Кадиев

Беше съборен ден. Всичко бе празнично на Изгрева. Само аз, не знаейки защо, бях тъжна, без видима причина. Беседата свърши, изиграхме Паневритмията. Мъката не ме напускаше. Всички се спуснаха да поздравят Учителя. Аз не исках в такова състояние да отивам при Него и се скрих в палатката.

След малко Учителят прати Бучка - да отиде веднага при Него. Аз се трогнах до сълзи: хиляден народ е край Него весел, само една душа е смутена, натъжена и Той вижда това! Никой не знаеше за това мое състояние. Все още не се решавах да отиде при Него. След малко иде Катя Грива и казва: Учителят каза веднага да отидеш при Него!" Заупорствах, но Катя настойчиво ме задържа, като дете ме завлече при Учителя. Като ни видя от прозореца, Учителят излезе веднага, усмихна се мило и почна да ни говори. Но току-що започна и към Него пристъпиха двама важни господа. Единият - някакъв певец, познат с Учителя, а другият - редактор на столичен вестник. Без да ни се извини (зер какво са това - някакви скромни, бедни момичета), певецът прекъсна разговора ни и каза с достойнство: "Учителю, г-н Х, редактор на вестник Х, желае да говори с Вас." Учителят ги погледна сериозно, без усмивка, не си подаде ръката, но посочи към нас: "Занят съм, рекох. Разходете се из поляната." И продължи бащински усмихнат да ни говори. Обясни на какво се дължи състоянието ми и моментално го смени. Когато се връщахме, аз едва ли не скачах от несдържана радост.

Дали ги прие после тях, не знаей. Може би ги прие, но им даде добър урок, ако въобще имаха предпоставки да го разберат. Но аз бях трогната и възхитена от тази постъпка, не заради това, че бях действащо лице в случая, но заради Неговото величие. Той, най-големият човек на Земята, е зает с най-малките и те, "величията", не трябва да ги пренебрегват, а да се научат от Него на обхода към тях.

Не знаей дали да кажа какво обяснение даде Учителят за моето състояние на тъга и мъка.

Това беше по време на революцията в Испания. Там имало някаква душа, близка моя от миналото, която страдала много в момента и аз по симпатия съм чувствала нейното състояние. За мене това бе чудно и непонятно, но бях доста стеснителна да Го разпитвам как стават тези неща и има ли някакво облекчение страдащата душа. Едно разбрах: че за мене не е било добре, било е опасно, защото Той тъй настойчиво ме извика да ми смени състоянието и дори каза: "Ако не беше дошла, щеше да стане по-голяма авария." Аз се зарадвах и Му благодарих за Неговата бащинска грижа и доброта към мен.

Наталия Накова

През годините виждах много пъти Учителя как се държеше с "величи-ята": просто не ги приемаше и ги отклоняваше от себе си. Когато посредством наши приятели се опитваха да заведат някое "величие" при Учителя или пък Му определяха среща без да го питат, Учителят беше недостъпен както външно, така и вътрешно, както за нашите приятели, така и за онези посетители. На тях не бе им дадено отвътре да разберат какво представлява този Петър Дънов, около който се събираха толкова много хора. Учителят се затваряше, издигаше преграда между себе си и тях, а те оставаха озадачени, че разговорът е толкова обикновен и си отиваха без да пожелаят да дойдат втори път. Ние виждахме това, дори Го запитах веднъж, че ето, тези външни хора ще имат погрешна представа за Него. А Той ми каза: "Аз не съм дошъл за света. Аз съм дошъл за готовите души и тези, които Бог е изпратил на Земята да бъдат ученици на Новото Учение." След време отново бе зададен същият въпрос, а Той отговори: "Христос бе дошъл навремето за загубените овце на Израила." Та сега се случи същото - Учителят беше дошъл за готовите души и душите, търсещи Бога. А "величиата" бяха дошли за света и светът ги бе създал като такива.

Мария Тодорова

Така се нареди, че си намерих работа като словослагател в печатницата на брат Лазар Котев. Затова не се върнах в Стара Загора. Той ми даде безплатно квартира - една таванска стая на петия етаж в собствения му дом - пететажна къща, която оформяше ъгъла между ул. "Алабин" и ул. "Цар Калоян". В непосредствена близост се намираше и печатницата му. Там сега е построено кино "Димитър Благоев".

Сестра Гина Гумнерова ми даде една дебела черга, приспособих легло от дъски и спях облечен и с обувци, тъй като стаята ми, освен дето не се отопляваше, но и поради липса на стъкло на прозореца, студът и снегът безпрепятствено се провираха вътре. Понякога по цяла нощ будувах от студ.

Получавах половин месечна заплата - 400 лева, тъй като се бях пазарил да работя половин ден в печатницата, за да имам възможност да посещавам лекциите в университета. Писах на баща си, че съм на работа, да не мисли за мен. Но тези 400 лева по онова време бяха малка сума и едва смогах да се изхранвам и се хранех само с хляб и малко маслини.

По същото време Братството беше наело един салон на ул. "Граф Игна-

Един неделен ден, към десет часа преди обяд, пак се приготвих да отида на беседа. Слизайки по витата стълба, се озовах в готварницата на хазайите. Входът на моята таванска стая бе през готварницата и оттам на двора.

В това време гледам хазайката сестра Котева (около два метра висока и метър широка, към 150 кг) дава нареждане на двете слугини какво меню да приготвят за обяд, понеже бил поканен г-н Дънов. Помислих си: "Значи Учителят днес тук ще бъде на обяд."

Отидох, слушах беседата и веднага се върнах в таванската стая, като почти непрекъснато гледах през счупения прозорец как ще дойде и откъде ще се зададе Учителят. След 10-15 минути, гледам откъм ул. "Граф Игнатиев" се зададе един изкривен файтон. Помислих си: "Защо ли е изкривен толкова този файтон, като че ли ще се преобърне?" Интуитивно разбрах, че с този файтон пристига Учителят. Файтонът спря. Първо слезе Котева и файтонът се оправи. След нея слезоха Учителят, брат Тодор Бъчваров и Лазар Котев. Всички се отправиха към къщи. "Значи наистина Учителят дойде!" - си казах, зарадвах се много и веднага се залових да приготвя и моя обяд. Постлах си носната кърпичка, която ми служеше и за маса, и за покривка, сложих едно парче хляб и няколко маслинки и зачаках. Исках да доловя онзи съблим момент, когато долу, в голямата трапезария, Учителят, заедно с другите присъстващи на обяда, ще произнесе молитва, та и аз да се присъединя към тяхната молитва. Но как ще доловя този момент? Съобразих, че когато престане да се чува шумът от тракането на вилици, който долиташе от дървената стълба, тъкмо тогава ще настане този момент. И наистина, шумът престана. Интуитивно почувствах, че е време и произнесох следната кратка молитва: "Благодаря Ти, Господи, за тази хубава храница, която Си ми дал!" Е този момент ме обхвана едно необикновено преживяване! Голяма радост изпълни душата ми, гърдите ми се разшириха едва ли не до спукване, аз заплаках. Заплаках от радост, от умиление! Ето, мъча се да го предам с думи, но всичко бледнее пред действителността. И това преживяване ще остане паметно през вековете!

Най-после, след като се поуспокоих, реших да хапна, но преживяното бе толкова силно, че не можех да ям. Изядох едно съвсем малко зальче хляб и две маслинки.

След като мина около час, аз се бях почти успокоил и реших да изляза да се поразходя. Хазайката с двете си дъщери изнасят блюда, подноси с гозбии се разговарят:

"Язък ни за масрафа! Толкова хубаво ядене бяхме приготвили! Бъчваров другите ядоха до пресищане, а г-н Дънов през всичкото време мълча. Накрая изяде едно зальче хляб с две маслинки - ето им костилките."

За мен това бе достатъчно да разбера на какво се дължеше моето необикновено преживяване. Учителят е бил тялом долу, дето през всичкото време е мълчал, а духом - горе при мен и е споделил моя скромен обяд: едно малко зальче хляб и две маслинки, за който обяд аз от сърце и душа чрез моята молитва, бях благодарил на Бога.

Петър Камбуров

Малко след 9.IX.1944 г. Учителят беше още в Мърчаево. Сестра Юрданка Жекова, която винаги държеше връзка с Него, ми каза: "Учителят като че ли иска да се върне на Изгрева." По това време София след бомбардировките имаше печален вид; много хора, движението на трамваите беше особено претоварено, още повече, че днес е неделя и то следобед. Как ще Го блъскаме в тази навалица до София и оттам през целия град до Изгрева, си мислех аз. Отидох при Учителя и Го запитах дали днес ще иска да отиде на Изгрева. Той така ми отговори, че аз не разбрах ще отиде или не. Излязох от стаята Му и седнах на двора на пейката. Не след дълго, Учителят, пригответен излезе и тръгна, тръгнахме с Него и някои приятели. От Мърчаево до село Владая вървахме пешком. Учителят беше погълнат в себе си, нямаше разположение да говори, мълчахме и ний всичките. Аз се безпокоях за начина, по който ще трябва да минем през разрушения град и навалицата по трамваите, за да стигнем до Изгрева.

Така стигнахме до Владая, а оттам имаше рейс до Княжево. Когато рейсът дойде, накачиха се всички, последен се качи Учителят и аз след Него. Той така се сви на едно местенце на последната седалка, като че ли искаше въобще да не заеме, ако е възможно, никакво място. Всички движения, които Той направи, за да може колкото по-малко място да заеме и цялата Му осанка, бяха олицетворение на Неговата скромност. Изразът на най-малкия, най-незначителния! Имах пред себе си един изваян в най-красиви черти образ на скромността, който никъде не бях виждал!

В Княжево един любезен шофьор, който чакаше пред колата си, улесни нашето отиване на Изгрева. Аз въздъхнах с облекчение. Както за този случай, така и за всички, които се отнасяха за Него, Учителят избираше най-безшумния, най-скромния, най-опростения и естествен метод за постигане на поставените задачи, а това е присъщо на най-великите.

Най-малкият! "Аз съм най-малкият брат", е казал, когато са се интересували от Него.

Николай Дойнов

Някои искат да намерят Христа в мене. Не, Христа ще намерите в Неговото Учение. Ако искате да знаете кой съм, аз ще ви кажа. Аз съм братът на малките в Царството Божие. Аз, най-малкият, искам да изпълня Божията Воля, както Бог е заповядал. Да осветя Неговото Име, както Той ме е осветил. Бог е бил толкова добър към мен, че аз, братът на най-малките, искам да Му се отплатя с всичката си признателност. Искам и вие да последвате моя пример. В някои от вас може да се яви желание да бъдат по-големи от мене, да заемат първо място. Това е съблазън. Христос казва: "Достатъчно е на ученика да бъде като Учителя си." И аз не искам повече. Достатъчно ми е това малко място. Аз не бих го заменил с друго.

Учителят

ПОВЕЛИТЕЛ И ГОСПОД Спомени на ученици

По време на една от прекрасните беседи, които нашият незабравим Учител изнасяше всеки неделен ден в 10 часа преди обяд, Той направи чудото. Ние не се учудвахме на чудесата на Учителя - живеехме в тях, виждахме ги на всяка стъпка и бихме се учудили, бихме търсили причината, ако те отсъстват. Нотебяхавсякога. Бяханавсякъде.

Говори Учителят, вдига всяко съзнание във висините, вдига целия салон заедно с всички слушатели, откривайки Велики закони и хвърляйки обилно светлина, както върху тях, така и върху обикновения човешки животразглеждайки неговото минало, настояще и бъдеще. Изведнъж, междускъпоценните думи, слушателите чуват: "Сегавсекидасипоискатова, коетомуе нужно." Авидимите слушатели в момента са повече от триста души. Колко са невидимите и дали тези думи се отнасят и за тях, ние не знаем. Но достатъчно са видимите.

Триста души да си поискат нещо! Та кой милионер от земните може да обещае това? Но това е Учителят! Най-богатият от най-богатите! Тук между поисканите неща ще има къщи, служби, търговски сделки и много дребни, незначителни неща. Според съзнанието, според културата, желанията.

Беседата завършва. Учителят се качва за малко в Своята стая, след което ще слезе пак, ще отговаря на въпроси, ще лекува и какво ли не. След това ще отиде на поляната, където с други групи и единично ще разговаря. Тук Го очакват обикновено музикантите.

И ето какво ми разказа този ден сестра Мария: "Щом чух това, което каза Учителят - да си поиска всеки това, което му е нужно - аз си помислих от какво в момента имам нужда, най-голяма нужда. И си поисках обувки. Когато Учителят седна на обедната маса, аз си тръгнах за дома в града, защото моите домашни ме чакат. Когато седнах на обеду дома, баща ми каза: "Миче, аз днес срещнах нашия обувчар. Каза, че му дошли хубави кожи за обувки. Иди да ти вземат мярка и да ти направи хубави обувки."

Теофана Савова

Имаше един брат по професия зъболекар. Казваше се Димитър Костов. Той имаше привилегията да го запита лично Учителят: "Какви желания имаш?" Костов се стресна, но бързо се окопоти, изправи се и каза: Учителю, имам три желания: първо - да имам апартамент, второ - да отида в чужбина, трето - да съм богат." Учителят му каза: "Добре." Минаха години. Дадох му апартамент. После той замина за чужбина и то властите го пуснаха през онези години, когато никого не пускаха да премине през границата. Но така се случи, че замина и там стана богат. За неговите познати той беше човек, роден с късмет. За непознатите беше случайност.

Но за нас, които чухме трите му желания пред Учителя, нещата бяха ясни. За него желанията бяха също ясни, когато ги изказа пред Учителя и ние видяхме с очите си как тези три желания станаха реалност.

Борис Николов

Учителят пътувал с файтон от град Казанлък до някакво село. С Него пътувала и една сестра. Времето било на дъжд. Светкавици и гръм се надпреварвали. Небето било навъсено, което създавало мрачно настроение. При всеки гръм сестрата трепвала. Учителят я попитал: "Изглежда, вие се страхувате от гърма?" - "Да, Учителю, много се страхувам." - "Е, като е тъй, рекох, няма да гърми." И наистина, след малко небето се прояснило и Слънцето пак огряло на чистото небе. Като видяла това, сестрата разбрала, че Учителят не е обикновен човек и станала още по-ревностна за Божието дело.

Петър Камбуров

В първите години, когато съборите, братските срещи ставаха в Търново, приготвленията почваха от рано. Съборите ставаха в лозята, на запад от Търново. Няколко братя бяха подарили лозята и вилите си на Братството. Да се посрещнат 500 и повече души, които ще прекарат десетина дни, не беше лесна работа. Вилите трябваше да се стегнат и почистят, да се наемат и други вили наоколо. Да се приготвят местата за палатките. Главната вила, където живееше Учителят и където беше Горницата, трябваше особено грижливо да се приготи. Трябваше да се набавят продукти и много още други работи. Братята, които се грижеха за вилите, бяха приготвили почти всичко. Но и Учителят идваше десетина дни по-рано с още братя и сестри да наглежда и да помага в работата. Като привършихме всичко, оставаха още два или три дни до началото на събора. Събрахме се да направим последен преглед на извършеното. Тогава братът, който се грижеше за вилите, се удари по челото: "Учителю, ние измазахме, боядисахме, наредихме вилата, но аз забравих, че покривът тече. Ако завали един дъжд, какво ще стане сега?" Учителят огледа всички ни и попита: "Има ли някой от вас, който знае да реди керемиди?" Всички замълчаха. Повечето бяха чиновници. Не бяха дошли още братята от селата, майстори изкусни и силни. Тогава няколко младежи се обадохме: "Учителю, ние ще редим керемидите!" Учителят се усмихна и каза: "Хубаво!" Работата почна веднага. Качихме се на покрива, събрахме старите керемиди на купчини, поставихме макара, свалихме старата пръст долу, разбивахме я с вода на кал и я качвахме пак горе. Помощници много, ентузиазъм голям, работата вървеше спорно. Но едва бяхме наредили първия ред, от запад се зададе тъмен облак. Загърмя, затрещя, идеше проливен дъжд! Настана смущение. Учителят с братя и сестри беше в беседката пред вилата. Ние извикахме отгоре: "Учителю, идва пороен дъжд!" Той запита: "Колко време ви трябва, за да покриете колибата?" Отговорихме: "Два часа." Тогава Учителят се отдалечи зад колибата, застана сам с лице срещу облака. Първите капки вече достигаха до нас. Учителят постоя няколко минути така, вятърът измени посоката си, облакът се отнесе на север и дъждът се изля нататък

към Арбанаси.

Един от братята извика: "Учителю, Вие спряхте бурята!" - "Да, но само за два часа. Пътят на бурята е оттук и ние измолихме съществата да отсрочат само с два часа." И като се обърна към мен, добави: "Бързайте да завършите защото след два часа бурята пак ще дойде!" Работата кипна с още по-голям ентузиазъм. За два часа покрихме. Слагахме вече последния ред капаци, когато се зададе отново облак, разрази се буря, дъжд, светкавици и гръм. Дъждът се изливаше като из ръкав, но ние вече бяхме покрили вилата.

Само нас измокри до кости, докато приберем инструментите и слезем. От покрива слезохме като герои. Братята и сестрите ни посрещнаха долу с песни. Учителят каза: "Дайте им да се преоблекат! Направете чай да пият и да легнат да си починат." Да, такава сладка почивка те изпълня с доволство, че си завършил работата си. Такова нещо е близко до щастието.

Този ден имавме среща за пръв път със Силите Господни и със Словото на Учителя. На този събор Учителят оповести, че Бялото Братство е открило Школата си.

Борис Николов

Беше юни, 1942 г. Учителят пожела да се качим на Седемте езера. Бяхме седем човека - Боян Боев, Савка Керемидчиева, Борис Николов, Мария Тодорова, Илия Узунов, Стоянка Илиева, Пенка Кънева. Учителят посочи кои да отидат на екскурзията. Не искаше голяма група. Ние се разположихме на поляната между клековете. Направихме огнище, опънахме за Учителя една малка палатка, а за нас опънахме едно платно, само да ни пази завет. Отпред гореше хубав огън. Братската кухня, която беше покрита с плочи, бе удобна, но понеже в нея бе лежал добитък, не искахме да я чистим, затова напращахме заслон на чисто място по-настрани. Първият ден бе хубав. На втория ден се заоблачи, паднаха мъгли и след това дойде буря. И с бурята - дъжд. Дъждът премина в градушка и зърната се сипеха отначало като лешник, а после станаха големи като орех. Натрупа 15 см лед. Ние се бяхме скрили под платната. Уплашени се бяхме сгушили, а Учителят беше в палатката Си. Неговата палатка бе от брезент - яка палатка. А градушката пада отгоре с такава сила, че аз се уплаших да не би да разкъса нашето платно, което беше от американ и можеше да ни изпотрепе. Толкова едри късове лед падаха и усилваше градът, все растат ледените парчета! Аз надникнах да видя в палатката на Учителя. Градушката беше в най-голямата си сила. Учителят ме погледна, после махна с ръцете Си настрани и духна. Градушката спря изведнъж като отсечена с нож. Ние не можехме вече да останем под платното - лед 15 см бе покрил всичко. Щем не щем, се върнахме в братската кухня, която бе изидана с камъни, покрита с плочи, с голямо огнище. Изнесохме тора от добитъка. Опънахме платнището към отвора на кухнята и стана като затворена стая. Накладохме огън и сложихме чайника. Стана топло като в къща. Учителят се усмихна: "Не ви се чистеше, но ви накараха!" Ние сме в кухнята на топло и се усмихваме.

Борис Николов

Цялото Братство почти всяка година отивахме да летуваме на Седемте Рилски езера. Палатките ни се разполагаха на Второто езеро, където можеха да се създадат по-добри битови условия. Ще спра вниманието си върху един важен епизод през време на това летуване. В първите дни на август се разрази една страшна буря, небето беше спуснало своите тъмни облаци почти до земята. Снегът се сипеше обилно. Бурята беше така силна, че имаше опасност да вдигне леките ни палатки и да ги завлече в езерото. Цялото Братство беше в ужас пред опасната буря в планината. В този момент изтичах при Учителя. Той беше сам в палатката Си. Станах изразител на големия смут който цареше у всички братя и сестри. Учителят стана сериозен, излезе от палатката и заедно отидохме зад нея, където никой не можеше да ни види. Лицето на Учителя в този момент беше тържествено. Той вдигна дясната Си ръка, направи някакво магическо движение, произнесе една формула и за мое учудване, бурята спря, снегът престана да вали, небето разкъса своята облачност и Слънцето величествено се показа.

Съобщавам този факт, защото по принцип за мен чудеса не съществуват, тъй като бях произлязъл от атеистични среди. Никога не се поддавах на религиозни мистификации, на суеверни загадки. Това, което Учителят направи, звучеше в моето съзнание не като някаква легенда, не - то беше един факт. Подобно, както един държавен глава, когато подпише указ за обявяване на война или сключване на мир, целият народ извършва съответните действия, така също и Духовните същества, които разполагат със Силите на Природата, могат да предизвикат известни действия, които за обикновения човек изглеждат като чудеса.

Методи Константинов

Когато през 1913 г. стана земетресението в Търново и Горна Оряховица се срещнах с Учителя, Който беше дошъл да види разрушенията. С Драган Попов Го придружавахме и след като Учителят разгледа пораженията в Горна Оряховица и Лясковец, се върнахме в Търново у Иларионови. Седнахме на двора около една масичка. По време на разговора видяхме, че от запад се задава страшна буря. Учителят скочи и забърза към задния двор, постоя известно време срещу връхлитания вятър, направи определени движения после се върна при нас и каза: "Какво чудо щеше да стане с Търново, ако не бях тук!" След това научихме, че ураганът изкоренил край града грамадни 40-50-годишни дървета. След земетръса, резултатът от тази буря беше ужасен, но ако Учителят не беше я отклонил, можеше да унищожи Търново.

Стефан Тошев

Съгласно благоустройствения план на Мусман, нашата къща на Изгрева оставаше в центъра на два кръстосващи се пътя. Това налагаше тя да бъде разрушена. Ние бяхме много обезпокоени. Един ден през лятото с моя другар мажехме къщата си. Целият багаж бе изнесен навън по двора и ние, целите изцапани с вар, работехме. По едно време аз излязох на двора и видях на пътя пред къщата ни стои Учителят и я гледа. Аз много се смутих къде да Гс

посрещна. Изтичах вътре и рекох смутено: "Круме, тичай навън, Учителяте дошъл при нас!" Той изскочи бързо навън, без да обръща внимание на своя външен вид. Отидохме до Учителя и Крум Му разказа за плана и бъдещата съдба на нашия дом. Тогава Учителят каза: "Всичко, рекох, ще се нареди добре - така, както трябва." И Той тръгна по пътя, като моят другар Го изпра-

- Действително, този план на Мусман пропадна изцяло. Нашата къща си остана и ние живяхме в нея още дълги години, дори и след заминаването на Учителя от този свят.

Един брат отишъл при Учителя и Му казал: "Учителю, планът "Мусман" засяга целия квартал "Изгрев". Учителят Му отговорил: "Какво представлява за нас планът "Мусман"? Той не ни засяга. Ще бъде това, което ние кажем!" Доживяхме това. Наистина се сбъдна това, което реши Учителят!

Стефка Няголова

Учителят беше заточен във Варна от Фердинанд. Намираще се в хотел "Лондон", на последния етаж.

Ежедневно Го посещаваха приятели. Сестра Елена Казанлъклиева беше поела грижата да почиства стаята и да се грижи за бита Му. Тя видяла, че в поведението на Учителя има нещо необикновено и тайнствено. Затова решила да Го наблюдава скришом, да види какво прави Той през свободното си време. Една вечер Учителят излязъл пред хотела, застанал посредата на двора, вдигнал глава и се загледал към небето. Била тиха лятна вечер, небето чисто, а звездите блещукали, като че ли са запалени свещи. Елена Казанлъклиева решила да провери какво прави Учителят на двора в тази звездна нощ и тайно Го наблюдавала през отворената врата на хотела.

Учителят стоял на двора с вдигната нагоре глава и разглеждал звездното небе. Бил обърнат с гръб към вратата, зад която се скрила Елена. Както е бил с гръб към нея, по едно време тя чува гласа Му: "Еленке, ела тук при Мене!" Тя се стреснала, уплашила се, че Учителят открил по някакъв Свой начин, че тя Го наблюдава скришно. Тя стои и се чуди какво да прави. Испитва срам от своята постъпка, че е следила Учителя. Той отново я приканва да иде при Него. Няма как, престашава се, отива до Него и виновно навежда глава. Учителят се обръща към нея и казва: "Еленке, извиках те, за да ти съобщя нещо. Сега внимавай какво ще кажа. Вдигни главата си и ме гледай." Елена си вдига главата и поглежда Учителя. Той стои пред нея, главата Му е вдигната нагоре, а очите Му са отправени към звездите. Той леко вдига ръцете Си до височината на гърдите Си с длани към небето. След малко чува думите Му: "Реших да пусна болшевиките на Земята!" Учителят сваля ръце след малко, обръща се към Елена и казва: "А сега е време да се приберем и да оставим Силите Господни да изпълнят Волята на Великия Учител и на Бога." Прибират се в хотела.

След време научаваме от вестниците, че в Русия е извършена Февруарската революция и на 12 октомври 1917 г., чрез въстание, болшевиките са дошли на власт. Елена беше казала това на първите приятели, а по-късно го оазказваше при някои специални разговори и на нас. На събора през 1919

г. в Търново, Учителят каза: "Онези велики народи, които сега разрешават важни въпроси, ако не се подчинят на Волята Божия, ще станат по-малки от българския народ - ще бъдат наказани! Онези, които паднат морално, ще изостанат с хиляди години. Всичко, което става сега, става по Божия план. Болшевиките вършат онова, което е предсказано. Ни повече, ни по-малко."

През тази година Учителят говори много за болшевизма. От една страна, Той каза, че това са бирници на Бога, които са дошли да направят корекция в живота на богатите хора, които не са плащали 2000 години своя дълг на Бога. От друга страна, Той каза, че болшевизмът - това е камшикът на Бога в Христовата ръка. Така че, болшевизмът беше дошъл и имаше своето място в новата история на човечеството. Той дойде да свърши една работа, да възпре онези, които воюваха срещу Учителя и които отнеха условията на Великия Учител, дошъл на Земята при българите. Тогава болшевизмът и онези от Запад се хванаха гуша за гуша. Тази борба продължи няколко десетилетия - точно толкова, колкото трая Школата - двадесет и две години. Още тогава Учителят бе казал: "Вие искате да сляза от тази катедра и да не проповядвам Божественото Слово. В момента, когато сляза аз, в България ще дойдат болшевиките." Така и стана! Учителят пусна руснаците в България, когато бе в Мърчаево и комунистите дойдоха на власт. Започна една нова епоха. Словото на Бога бе дадено чрез Великия Учител и Школата бе закрыта. Кой помогна за това? Това бе Божественият план и този Божествен план бе свален от Великия Учител в онази нощ, в двора на хотел "Лондон" във Варна, когато в присъствието на представител на човешкия род бе изречъл решението на Бога: "Реших да пусна болшевиките на Земята." Ето такава е Истината. Вие можете да проучите повече за тези неща в Словото на Учителя. А ще го проверите чрез историята на човечеството!

Мария Тодорова

Веднъж Учителят каза пред Методи Константинов така: "Аз ще свикам и двете ложи и ще им дам един такъв обед, какъвто не са виждали. Ще им говоря тъй, както никой досега не им е говорил." Методи слуша и трепери - пред него стои Мировият Учител, той чува думите Му и знае, че Словото Му управлява и двете ложи.

Борис Николов

Беше 1940/1941 г. Учителят каза: "Виждате ли какво става по света? Аз запалих Земята от четирите краища!" И замахна с ръка: "Да гори!"

Георги Добрев

Годината е 1918. Европейската война, или както я нарекоха по-късно Първа световна война, се проточва. Тя взе милиони жертви. Българските войници са в окопите няколко години. Жените по селата орат, сеят и вършеят. Положението на народа е от тежко по-тежко. По това време Учителят държеше Своите беседи в дома на Петко Гумнеров на ул. "Опълченска" 66 от прозорчето на стайката си, а приятелите слушаха отвън в двора, изправени

на крака, в студ и мраз, в пек и в дъжд. Веднъж една женица, като минава покрай къщата, вижда, че в двора влизат хора. Тя влиза заедно с тях и слуша една беседа на Учителя. След беседата, тя отива при Него, хваща ръката Му с двете си ръце и я целува. Тогава казва: "Не зная как да Те нарека: Господин докторе ли, Господин професоре ли, Господин Учителю ли, Господ ли да Те нарека? Но като Те слушам, виждам, че много знаеш. Като знаеш толкова много, кажи ми кога ще дойде мирът, защото е много тежко положението ни." Учителят отговори: "Когато едно положение става много тежко, ще знаеш, че краят му е близо." Женицката се наведе доземи, прегърна нозете Му и ги целуна. После стана и си тръгна. Излезе през вратичката и се загуби по своя път в града. Ние бяхме свидетели на думите, изречени от Учителя. Когато Учителят отвори Школата, каза: "Който мисли отсега нататък да прави зло, късно се е родил." Доброто е господар на планетата.

Ние се убедихме в това, когато Учителят приложи един метод пред нас и с него спря войната през 1918 г. Спря я с една песен.

На следващия ден след срещата с тази жена от народа, Учителят слезе в трапезарията на дома, в който живееше на ул. "Опълченска" 66 и в присъствието на група братя и сестри, които бяха седнали на скромна обяд с варени картофи, Учителят донесе цигулката и почна да свири една песен: "Мирът иде вече, тъй Господ Бог наш рече." Приятелите научиха песента и започнаха да я пеят. Пяха я три дни подред. На третия ден Мирът дойде неочаквано за всички ни. Мирът дойде в цяла Европа и за света.

Който вярва в Единния Бог, в Живия Бог, той не тича подир много Богове. Той само Него търси. Онази женица от народа потърси Него, повярва в Единния Бог и потърси от Живия Бог, в името на Живота и от името на всички човеци на Земята. И Мирът дойде като бе проправен пътят му чрез песента, която Учителят свали от Небесата, където Божият Мир царува в Светлина и Слава.

Човек не знае какво да цени. Той поставя на първо място своята личност и тук е неговата трагедия. Тук са противоречията и борбите. Човек трябва да поставя Бога на първо място и човек придобива мира. "Мира ви оставям. Моят мир ви давам." - казва Христос.

Мирът не е между човек и човек. Мирът е между човека и Бога. Когато настане този Мир, който Христос ни остави - ще има Мир и между хората. Казано е: "Мир има в Мене. Духът на Бога Моего Си почива в Мене от Своите дела."

Божият Мир дойде на Земята с песента на Учителя "Мирът иде вече".

Борис Николов

В България настъпи правителствена криза. Поредното правителство падна от власт, а докато се създаде ново, мина доста време. Тръбят във вестниците, предлагат различни кандидати, коментират се техните качества, после се отхвърлят. Цяла олелия. Обикновено донасяха на Учителя от града някой вестник. Един го донася и пита: "Учителю, та няма ли кого да изберат за пръв министър при толкова много кандидати, че да мирясат вестниците

с тези писания?" Учителят оглежда приятелите, които са Го заобиколили: "Трябва някой министър да побие кол и по него да се подредят другите." А брат Гради Минчев, който е висок два метра и е най-висок от всичките на Изгрева, със своя баритонов глас рече: "Ами то е много лесно да се побие кол. Аз като бях в казармата, фелдфебелът най-много мене гонеше. Трябвало да бъда най-бърз, да застана пръв там, където се нареждат войниците в строя, "да побия кола", както се казваше в казармата, та по мене другите да се наредят по височина. Та аз бях колът на ротата и много наказания имах. Но като се научих да побивам този кол бързо и точно, то вече наказваха другите войници, че не изпълняват реда на войнишкия строй." Всички се смеят, а Учителят най-много.

Ние на Изгрева имаме свой живот, отделен от града и от света. На Изгрева между полянката и съседа, който живееше зад салона, имаше дървена ограда, която беше повредена и беше дошло време да се направи нова. За новата трябваше да се подготвят колци, да се изкопаят дупки. Ние разчистихме терена с брат Ради. Всичко беше готово и дойде ред да поставим коловете. Учителят дойде до нас. Бяхме опънали конец. Когато забивахме първия кол, Учителят ни наблюдаваше внимателно. Щом го поставихме в дупката и го укрепихме с камъни и пръст и накрая трамбовахме, тогава Учителят каза: "Това е първият министър!" Забихме втория кол по същия начин. Учителят го огледа и каза: "Това е вторият министър!" Дойде ред да забием третия кол: "Това е третият министър!" Учителят стоя до нас, докато забием всички колове на оградата и с коловете обозначаваеше всички министри под ред. Той стоя до нас през цялото време. Щом свършихме оградата, Учителят я погледна и видя, че е права, по конец и рече: "Днес свършихме добра работа. Оградата е вече сложена между света и нас, за да не влизат в Изгрева кучета и други животни."

На следващия ден един брат тича от града, размахва вестник и вика: "Учителю, вече е съставен новият кабинет. Имаме нов министър-председател!" Учителят поглежда към вестника и го подава на брат Ради: "Брат Ради, виж какъв хубавец има на снимката за пръв министър на България." Брат Ради е неписмен, но се вглежда в снимката и изрича: "Ами, Учителю, как няма да бъде хубавец, когато за него забихме първия, най-високия и най-хубавия кол на оградата!" Учителят се смее, а приятелите се споглеждат. Тогава Учителят подканя дядо Ради да разкаже за случилото се. Всички занемаяват, оглеждат снимките на министрите във вестника и после брат Ради вкупом ги води да им покаже оградата. Отиват и гледат, а брат Ради разяснява: "Ето, това е първият кол - за първия министър. Ето, това е вторият кол - за втория министър." Всички оглеждат коловете и от време на време поглеждат във вестника - дали всичко е точно и дали всичко съвпада. Ето как се разреши правителствената криза в България!

Ангел Вълков

През 1930 г. бяхме с една група приятели на южната част на Второто езеро и Учителят каза: "Тук някъде трябва да има извор." Цялата група се

разпръсна да търси и после някой извика, че го е намерил. Започна се оформянето на извора, който течеше под една голяма скала. Оформихме улей и корито, направихме преградна стена, донесохме камъни и така се създаде чешмата "Ръцете, които дават." Един брат изчука ръце като улей, през които изтичаше водата. Приятелите донесоха от много далече големи камъни от бял мрамор и ги поставиха отпред. Учителят наблюдаваше и даваше съвети при строежа. Нареди да се сложи един голям камък отпред и каза: "Това е царят!" После донесоха по-малък камък до него и за него рече: "Това е царицата!" Сложиха един още по-малък и за него рече: "Това е престолонаследникът!" Ние смятахме, че Учителят, поставяйки камъните, говори символично и се чудехме какво ли означава това. Но когато се върнахме в София, измина не много време и чухме, че царят си довел царица и ще се жени. Дотогава никой не бе споменавал дали ще се ожени царят и коя ще бъде царицата. Така че, ние присъствахме на едно историческо събитие горе на езерата, когато тотрябваше да се реши, да му се даде насока и път. Учителят понякога пред нас по този начин определяше насоката на бъдещи събития чрез някаква физическа дейност. Тя се проектираше под форма на градеж, вграждаше се в земята като символ в току-що направена форма, излязла от ръцете на братята, които работеха и изграждаха нещо. Някое събитие трябваше да се проектира от Небето към Земята и трябваше да премине през хората, за да се реализира. Ние бяхме свидетели на много такива случаи. И ако се съберат тези случаи и се подредят последователно, мнозина от вас ще получат истинското знание за това кой управляваше съдбините на света по времето, когато бе отворена Школата на Бялото Братство! Това бе Великият Учител!

Мария Тодорова

1943 година е. Учителят и брат Галилей са били на полянката. Пристигат самолети-изстребител, очертават кръгове и се спускат над София, след тях пристигат бомбардировачи. Учителят насочва поглед към тях с голямо напрежение. Бомбардировачите отиват вече към обектите за бомбардиране. Учителят от напрежение се зачервява, започва да тече пот, кръв от лицето Му. Бомбардировачите изменят посоката си, вместо да пускат бомбите си над София, те се отстраняват на изток и заминават по посока на Пловдив и оттам са заминали за Румъния. С това Учителят отклонява определената бомбардировка над София. Да, това е, както Христос се е молил в Гетсиманската градина.

Георги Добрев

Брат Дряновски пита: "Учителю, Бог няма ли заради праведните да защити града?" Учителят се усмихва: "За праведните Бог всичко е промислил. И за доказателство ще ти дам да направиш един опит." Той изважда десетина листчета, с написани различни цитати от Псалмите. Казал му: "Ето, вземи тези листчета и ще ги поставиш в къщите на твои познати. Ще си отбележиш местата и после ще провериш, че къщите, където си поставил тези листчета, няма да бъдат засегнати от бомбите." Брат Дряновски взел листчетата,

сложил ги на избрани места и си отбелязал в тефтерчето. След няколко седмици започнали големите бомбардировки. Брат Дряновски минавал и проверявал къщите, в които е поставил листчетата с цитати, написани от Учителя. Всички къщи наоколо били разрушени, а само тия стърчели. Било страшно за гледане! Той вижда Силата на Божията закрила, а от друга страна вижда разрушението. Несравнима гледка! Отива при Учителя, Който е в Мърчаево, изважда тефтерчето си и Му чете имената на своите познати и адресите на къщите, които са били запазени от бомбите. Учителят го изслушал и му казал: "А пък аз сега ще ти дам нещо да прочетеш!" Подал му Библията и казал: "Отвори на една произволна страница и прочети каквото ти се падне." Брат Дряновски разтворил Библията. Погледът му спрял на псалм 127 и започнал да чете:

"Ако Господ не съгради дома, напразно се трудят зидарите. Ако Господ не опази града, напразно бди стражата!" Учителят го спрял и го запитал: "Убеди ли се и видя ли, че за праведните Господ бди и за тях ще запази града?"

Нито една къща на нашите приятели не бе засегната от бомбардировките. А те бяха няколко стотици. Само домът на банкера Русев беше разрушена още при първата бомбардировка, но този случай бе вече разказан и вие знаете защо му се случи това и защо бе допуснато.

Борис Николов

В двора на брат Темелко имаше един извор. С помощта на руснака Владо и Весела Несторова той бе каптиран. Беше направено четвъртито корито, което събираше изтичащата вода от него. Един ден Учителят пристига на извора, там са Владо и Весела. Той се обръща към тях и им казва: "Време е. Днес ще отворим западния фронт!" Владо и Весела Го гледат учудено. Не разбират нищо. Учителят се навежда, взема един инструмент и на това корито прави изход - отворстие, през което водата да изтича от коритото. След няколко дни - 5 юни 1944 г. - по радиото се съобщава, че е открит западният фронт, съюзниците са дебаркирали с флотата си и са ударили в гръб германските войски. Започва освобождаването на Франция и Европа от германците. Чак тогава Владо и Весела разбират, че са присъствали на един исторически момент в разрешаване на съдбините на света от Учителя. Този случай Весела и Владо го разказваха години наред на всички.

Мария Тодорова

Когато Учителят живееше в Мърчаево в дома на брат Темелко, имаше дни, в които беше много сериозен. Никого не приемаше, с никого не разговаряше. Повечето време стоеше в стаичката Си. Така един път Учителят три дни не излезе. Когато излезе от стаята Си, беше възбуден, с разрошена коса. Застана на терасата пред къщата. Ние бяхме долу на двора, насядали на пейките. Белият Му шал висеше през врата. Всички станаха на крака и вторачиха очи в Него. Той замахна с показалец, посочи напред, показвайки категорично решение. Този жест ние го познавахме от Изгрева. Ние знаехме,

че този жест определя съдби на хора и събития. Той изрече следните исторически думи: "Ние решихме да пуснем руснаците в България! Да пуснем комунистите в България!" Учителят ни изгледа и се прибра в стаята Си. След това Учителят присъства на общ обяд, но беше мълчалив, затворен в Себе си и не разговаря с никого. А ние долу под терасата, след изричането на тези думи, стоим, мълчим и не знаем какво става, защото бяхме обикновени човеци пред решението на Всемировия Учител и пред Лицето на Бога. Едно Божествено решение не се отменя! Ние бяхме свидетели, че това стана. След това почувствахме решението на Учителя като Божие наказание за нас, заради ашето, както и на българския народ, непослушание към Него и Словото Му. Убеден съм, че е така. Това Учителят го каза през зимата, а на 9 септември 1944 г. руските войски влезнаха в България и дойде комунизмът.

Борис Николов

В едно тефтерче на Савка Керемидчиева четем думите на Учителя: "Планът на Небето е руснаците да дойдат до Дунава." Те не е трябвало да влизат в България, но поради непослушанието на българите към Учителя, Той променя плана и руснаците се допускат да влезнат, преминават Дунава и въвеждат комунистическата власт - 1944-1990 г. Те се явиха като бич Божий в България да изпълнят Волята Божия.

След 9 септември 1944 г. руските войски дойдоха в България, комунистите дойдоха на власт и управлението на страната се смени. Върнахме се от село Мърчаево на Изгрева. Бяхме няколко души с Учителя близо до салона и брат Долапчиев, директор на Държавната печатница, попита: "Учителю, кога ще свърши войната?" А Той отговори: "Аз кога кажа кога ще свърши войната, тя отива по-нататък." - "Защо, Учителю?" - "Ами не се ли досещате? Наоколо стоят и подслушват духове от другата лока и като чуят нещо от мене или пък нещо от вас, дето обичате да разказвате наляво и надясно, то те се връщат по своите места, влизат в онези, които са пълководци и ги ожесточават още повече. И вместо да спре войната, те духовете я продължават, защото не са съгласни с това, което се чува. Но накрая Бог има думата!" А братът се провикна: "Леле-леле, как ще издържим?" Учителят се наведе и шепнешком добави: "Войната ще свърши през май, идната година." Така и стана. На 9 май 1945 г. Германия подписа капитулация и се призна за победена от съюзниците СССР, САЩ, Англия и Франция.

На Великден 1944 г., когато бяха големите бомбардировки над София, ние бяхме двамата с Учителя в двора на брат Пешо в село Мърчаево. Ятата от аероплани идваха от запад, минаваха над Мърчаево и заминаваха към София, бомбардираха я и пак се връщаха и минаваха над селото. Ние сме с Учителя и наблюдаваме самолетите. Като се върна от София, последното ято самолети изсипало смъртоносния си товар над града, Учителят каза: "Повече няма да дойдат. Но ще мълчиш." Аз кимнах с глава, че съм разбрал. Така и стана. Те повече не долетяха. Аз много пъти лично съм чувал Той да казва: "Ние управляваме света. Великият Учител е Повелител на света, на

Берлинския конгрес след освобождението ѝ от турско робство чрез Русия. Дойде това време - 1945 г., когато Русия заби червеното знаме и раздели Германия на две, за да се провери как се изменят Божиите решения, защото освобождението и обединението на България бе решение на Бога. Та сега руснаците изпълниха Божието възмездие.

Аз имах едно видение три години преди да дойдат руснаците в България. Идват на коне, пристигат на Изгрева. Учителят излиза и ги посреща. Дава им благословение. Това го видях в своето видение преди да дойдат руснаците. Но го видях и наяве на Изгрева. И видях наяве още много неща. Видях как руснаците дойдоха на Изгрева, как влезнаха с бойните си униформи и ботуши в салона, как си прожектираха военни филми и правеха своите събрания там. Учителят бе горе в стаичката Си и не бе доволен от това разрешение на нещата, но братята-комунисти от Изгрева ги поканиха. Ходиха да искат разрешение от Него. Той им разреши само за един път. Но те се събираха много пъти. Учителят тогава каза: "Затова, че оскверняват Изгрева, ще бъдат наказани жестоко." Чудехме се как ще стане това. Изминаха над 30 години и тогава видяхме как те разрушиха Изгрева, изметоха всичко и си построиха легация. Кой бе виновен за това? Кой ги покани за пръв път на Изгрева? Това бяха братята и сестрите, които членуваха в комунистическата партийна група. Те ги поканиха. А имената им ще намерите в техните протоколи. Та доживяхме да видим, освен как Учителят пусна руснаците, комунистите в България, но и как за благодарност, те разрушиха Изгрева и си направиха своя легация там. Аз знам, че за това тяхно деяние те ще бъдат наказани, но още не е дошло времето за това. Думите на Учителя не могат да се преиначат и прескочат. Веднъж Той каза: "Те, комунистите, не знаят да управляват, защото от 8000 години досега тези духове не са допускани в управлението на никоя страна в света в цялата история на човешката цивилизация." Така седят нещата. А ние ги проверихме и ги проверяваме вече 30-40 години. Ще ги проверите и вие.

А защо ги допусна в България? За това си имаше причина. Когато навремето политици, властници, църковници, общественост воюваха срещу Учителя и искаха Той да се махне от Изгрева и от София, Той каза: "Вие искате аз да сляза от тази катедра, от която проповядвам Словото на Бога. В момента, когато аз сляза от нея, ще дойдат болшевиките в България и тогава вие ще научите техния урок." И онези, които воюваха срещу Учителя и искаха да слезе от катедрата, си научиха урока от болшевиките. Една част от тях бяха избити, друга бяха хвърлени в затвора, а трети изпратени в концлагери и там си научиха урока.

Борис Николов

"Виждаш ли този хаос в света? Аз го създадох! Моята мисъл е силна. Моята мисъл е мощна. Същата тази мисъл ще преобрази света. Същата тази мисъл ще го организира. И няма да остане човек в света с крива мисъл. Няма да остане човек в света да греши!"

Горните мисли ми каза Учителят в 1943 г., един ранен пролетен ден

през месец март, когато бях отишла в Неговата горна, малка стаичка да Му прочета няколко шпалти от една беседа, която се печаташе по това време. Когато четях, Учителят ме прекъсна. Помислих, че Той иска да коригира някоя мисъл. Не чух никаква корекция, но чух въпроса: "Виждаш ли този хаос?" - веднага бързо последвах останалите няколко мисли, които аз приех като откровение - така прозвучаха вътре в мене.

Паша Теодорова

УЧИТЕЛЯТ ЗА СЕБЕ СИ

Спомени на ученици

В първите години приятелите смятаха, че Учителят е също като останалите, но е само малко по-учен от тях. Тогава Той им демонстрира различни чудеса, които вие ще прочетете като опитности на онези приятели. Тогава ми каза: "Аз приличам на вас, но не съм като вас. Вашата майка е Ева, но тя не е моя майка и аз не съм от Мира Сего."

Бяха се събрали приятели и умуваха колко е голяма силата на Учителя. Тогава Той им каза: "На мен всички хора ми се подчиняват. На мен всички форми ми се подчиняват. На мен всички Сили земни и Небесни ми се подчиняват. На мен и Силите Господни ми се подчиняват, защото Бог стои над мен и е в мен." Запитаха го какво е Учителят за учениците в Школата. - "Учителят е като майка. Той пита децата какво искат да ядат и това им сготвя. Храни ги със Словото си, което е Божествено мляко и Божественият хляб за тях. И няма никой повече да ви обича от вашия Учител. Понеже Учителят е Висшата разумност на Земята и Небето, Той ви прекарва с най-малкото страдание през вашия път като ученици."

Борис Николов

Учителят ме гледаше, виждаше и знаеше значението на тази среща, а аз гледах, не виждах и не знаех... "Ти идваш ли на беседи?" - поде разговор Той. Искях да намеря някакво извинение и почнах с това, че нямам настроение, чувствам се подтисната от бомбардировките и не ми се ходи никъде. Всъщност, причината бе, че Учителят по-рядко слизаше в салона. "Бъди свободна, щом не ти се идва, не идвай. Но знай, че имаш един Изгрев. Изгревът да ти бъде като оазис за почивка. Когато се измориш от града, идвай на Изгрева. Помни, че на беседите присъстват Светли същества, от които можеш да имаш само полза" - каза ми бащински и продължи с чуден израз, който не бих могла да опиша с думи. - "Слушай да ти кажа: Като ученичка, постави за мярка в живота си най-високия идеал, но когато получаваш материални блага, мери с друга мярка. Ако искаш да бъдеш щастлива на Земята, всякога се стреми към най-малкото. Бъди доволна от най-малкото и за себе си задържай най-малкото. Аз бях най-щастливият човек на Земята, защото в материалния свят бях всякога доволен от най-малкото, стремях се към най-малкото и задържах за себе си най-малкото. Какво ли не мина през ръцете ми - и пари, и злато, и земя, но аз всякога задържах за себе си най-малкото." В стаята беше тихо и тайнствено, като през вечността.

Милка Периклиева

Учителят бе изискан, съвременен, културен човек. Беше облечен изискано. Чистота и блясък лъхаше при Неговото появяване. В Негово присъствие душите ни си почиваха и се хранехме от Божествения хляб, който слизаше от Небето чрез Словото Му. "Не сте срещали и няма да срещнете по-добър

човек от мене!" Но независимо от това, друго нещо определяше Неговото величие. Той имаше духовен облик, красива и Божествена осанка, излъчването Му беше необикновено. В Негово присъствие всичко оживяваше. И всеки при Него намираще себе си. "Аз съм огледало и всеки, който се вижда в него, се оглежда такъв, какъвто е той самият. Оглеждат се в мене." В Него виждахме Величието на Бога и нашето несъвършенство и нищожество като човеци. Това ни обезхрабвяваше понякога. "Слушайте ме какво говоря! Гледайте ме какво правя! Достатъчно е в един живот да послушате само едно, което ви казвам и да го изпълните така, както аз го изпълнявам, защото моето Слово е от Бога и моите Дела са от Бога!"

Ангел Вълков

В онези времена, когато духовенството, пресата, властта водеха борба срещу Учителя и Братството, отправяха обвинения срещу Учителя, че упражнявал влияние върху политическия живот в страната. Един брат, твърде разгневен, отива при Учителя и Му казва: "Учителю, ще напиша статия да опровергая това обвинение!" Учителят му казва: "Напиши!" Написва братът статията и я прочита на Учителя. Той я изслушва и казва: "Статията е добре написана, но не е вярна. Аз ръководя политическите събития в света, не само в България, но в целия свят." Братът беше Иван Антонов. Той беше малко кибритлия и обичаше полемиката, споровете, борбата. Но сега разбра, че има един Господар на света и един Господ на Силите, Който управлява света.

Борис Николов

През 1928 г. в Чирпан бе станало земетресение и Учителят каза след това, че било запланувано да стане в София, за да бъде наказано онова общество, което воюва срещу Него. Но Той е молил Бога това наказание да се отнеме от София, защото могат да пострадат и ученици от Школата. Това изказване стана достояние на вестниците и много хули и подигравки се изсипаха върху Учителя. Във връзка с това Той каза: "Един Учител регулира земните пластове и въздушните пластове на Земята. Той регулира земния и духовния живот на Земята и Небето."

Няколко човека бяхме около Него. Един запитва: "Кой е по-голям - Великият Учител или Исус Христос, Който бе преди 2000 години?" Отговори ни: "Исус Христос не беше още от Съвършените, а аз съм от Съвършените! Аз съм най-големият светия на Небето, но тук, на Земята, съм заел последното място, за да свърша една малка работа за Бога, защото Бог работи с малките неща и величини на Земята. Аз съм Бащата, а Христос преди 2000 години бе Синът! Днес Бащата е на Изгрева и Всемировият Учител е тук!"

На събора през 1912 г. в Търново, Учителят каза: "Днес тук присъстват Мойсей и Христос, за да се учат пред Всемировия Учител. Глава на Бялото Братство е Христос, а на черното братство е Сатан, Велзевул."

Обикновено аз пътувах от Габрово до София и отивах няколко пъти в

годината, като по време на Петровден и на съборите се стараех да бъда с Братството или в София, или на Рила. Но при всички случаи аз чувствах, че трябва да отида при Учителя, защото имам нужда от Него, че търся Неговата помощ, че жадувам за Неговото Слово и за всичко онова, което излиза от Него и съставлява братския живот на Изгрева. Бях прочела в това Слово мисълта, че не може да мислиш за някого, ако той в същия момент не мисли също за тебе. Този закон бях започнала да го усвоявам и бях вече убедена в силата на мисълта на Учителя. Затова, когато отидох при Него, веднъж Го запитах: "Учителю, какво да правя, когато имам нужда и искам да получа помощ от Вас?" А Той най-строго ми каза: "Това ли ти е най-важният въпрос, за който си дошла при мене?" Кимнах утвърдително с глава. Зададох Му този въпрос, защото бях в провинцията, бях далеч от Школата, изолирана от семейството си, имах големи противоречия, с които трябваше да се справям. Да пиша писма на Учителя за моите проблеми, не смеех, защото смятах, че ще Му отнема от времето. А и не можех да опиша толкова много неща, които ставаха около мен и в мен в едно писмо. Оставаше другият начин - когато отивах по два-три пъти в годината на Изгрева, за да се срещна с Него. Но това беше за мен много малко. Затова търсех друг начин. Усещах, че такъв съществува и затова се обърнах към Учителя с този въпрос. Строгото Му лице отново ме погледна и чух думите Му, които като с длето се врязаха в съзнанието ми за вечни времена: "Винаги, когато имаш нужда от мен и искаш да се свържеш с мен, ще кажеш: "Учителю, Благии!" и ще мислиш за мен и аз ще дойда да ти помогна!" Въздъхнах облекчено. Аз се намирах пред Учителя, на Изгрева в София, а моят дом бе в Габрово. А там имам най-голяма нужда от Неговата помощ и запитах: "Но това, Учителю, за къде важи? За Изгрева или за провинцията?" - Това важи за сега, за утре и завинаги! Това важи за тук, за провинцията, за вечността и за Вселената! Това важи и за целия Космос, за цялата Вселена и завинаги! Когато ме повикате и ме извикате с чистотата на сърцето си, чрез светлината на ума си и със силата на Духа, то аз ще дойда от края на Вселената при вас и ще ви помогна! Това е един вътрешен закон на Миротворчеството и Миросъзнанието на Вселената, че Бога е навсякъде и във всичко. Това е Всъ и Вся! Той е във всичко и навсякъде - на Небето, на Земята и във Вселената! Той е навсякъде и във всичко: на физическия свят, в Духовния свят и в Божествения свят. Това е загадката и силата на тази мистична тайна и Божии закон. Аз днес ви я откривам и я оставям за учениците на Школата. Думите "Учителю, Благии!" са ключ, който се намира в Словото на Великия Учител. С този ключ може да борави само ученикът. А ученик е онзи, който изучава Словото, прилага го и живее по него." Учителят беше заел една особена поза, излъчваща категоричност и безотказност. Този велик закон бе свален от Всемировия Учител за учениците от Школата на Великото Всемирно Бяло Братство.

Цанка Екимова

Веднъж попитах Учителя с какви възможности разполага Великият Учител. Тогава Той каза за себе си: "Аз съм най-богатият човек в света и

най-видният лекар в света. Само на Балканския полуостров имам дванадесет милиарда в злато. На друго място - други милиарди ме чакат. Ако искам да живея нашироко, аз мога да си взема в града къщи, слуги, да живея като богат човек. Но аз не искам да живея такъв живот. Аз искам да служа на Бога. Аз съм бил цар и като опитах последствията на царуването си, отказах се от това. Бил съм най-големият владика на Небето и на Земята, но като опитах последствията, отказах се и от това. Сега искам да служа на Бога. Навремето, когато почнах да работя, имах само едно палто, едно куфарче и едни обуца. Започнах най-напред с православните. Но Истината я нямаше там. После започнах при католиците - и там Истината я нямаше. Опитах всичко. Най-после започнах сам."

Попитаха Го дали тялото Му е построено, както на останалите човеци. - "Един Учител има плюс органи, тоест повече органи от обикновения човек." Запитаха Го какво може да направи един Учител с тялото си. - "Аз мога да ставам видим и невидим. Чрез мисълта си мога да разложа и разформирам тялото си, да го пренеса през пространството и да го сформирам пак, където си искам."

При срещата на пловдивските семинаристи на Изгрева с Учителя, един ученик запитва: "Има ли някоя книга, в която да е описана Вашата биография?" Учителят отговори: "Това не е важно. Дайте път на Божественото в себе си!"

Боян Боев

Веднъж съм застанала пред Учителя. Той ме поглежда и казва: "Задай си въпроса!" Аз не бях си го подготвила още и Той ме изненада. Но тутакси си спомних, че винаги ме е вълнувало какво нещо е Учителят по форма, по съдържание и по същество; като проява, като закон и като принцип. Устните ми проговарят: "Какво нещо е Учителят на Земята?" Учителят отговори: "Този въпрос никой не го е задавал така, както ти го задаваш. Ще ти отговоря, но слушай внимателно." Аз наострих слух, цялата съм в слух. С очи Го гледам, не Го изпускам. Следя всяко Негово движение. А Той бавно стана и застана мирно. Вдигна дясната Си ръка с дланта напред и над главата Си. С този жест Учителят поздравяваше учениците Си от Школата. Чух думите Му: "Животът на Учителя беше най-високото, най-висшето и най-непреривно проявление на Бога у човека." Той спусна дясната Си ръка до тялото си, след това седна на стола и зае Своята обикновена поза. Аз стоя и гледам. А трябва да мисля, защото тук има нещо непонятно за мене. Защо Учителят каза и употреби думата "беше"? Нали сега Той е пред мене? А тук и сега времето е реално и сега сме днес, а не вчера и завчера. Аз разсъждавам върху думата "беше", а Учителят мълчи. Той ме изчакваше, за да види докъде ще стигна с моите разсъждения. След малко ме погледна и добави: "Учителят се изявява в бъдещето. Учителят се проявява в настоящето. Учителят се оценява от хората в минало несвършено време като събитие, като действие, като история и като мисия. Животът на Учителя е един и непреривен във вечността. Но у човека, Той е разделен от бъдеще, настояще и минало. Важното е,

че единствено настоящето е реално за човека." Аз кимам с глава. Вече съм разбрала, че глаголът "съм" има много времена в българския език и човек спряга този глагол с живота си. Запита ме: "Разбра ли кой е Учителят на Земята?" Отговорът от моя страна последва веднага: "Учителят на Земята е Бог, Който се изявява в едно и също време от вчера, днес и утре, а се проявява в настоящето като Всемировия Учител, Който сваля Словото на Бога." Как го казах това и досега не мога да си отговоря. Учителят се усмихна и ми подаде десницата Си. Аз я целунах и си тръгнах. Бях научила отговора на един въпрос, който никой и никога досега не бе задавал на Учителя.

Стоянка Илиева

Веднъж Учителят се оттегли да почива. Някой каза, че Учителят е отишъл да поспи. Тогава Той се обърна и рече: "Аз не спя. Учителят не спи. Аз съзнателно минавам от този свят в онзи и продължавам работата си. Аз оставям тялото си тук на стола или на леглото и отивам горе да работя. Да не мислите, че само вие сте мои ученици, на които говоря? Тези Школи са в Невидимия свят. А тази тук, на Изгрева, е единствената на планетата Земя, както и в цялата Вселена. Вие не можете да видите лицето на Учителя, ако не си помислите за Бога, защото Бог е в Учителя. Само един Учител е напразен по образ и подобие на Бог, Друг такъв няма на Земята, на Небето и във Вселената. Само Учителят тук, на Изгрева, е направен по подобие на Бога, защото Той е Великият Учител, Всемировият Учител на Вселената." Ние запомнихме много добре това, но го запазихме от неразумните.

Ангел Вълков

Последният месец преди да си замине, Учителят ми каза: "Запомни! Аз присъствам навсякъде!" Разказах това на мнозина. Как го възприеха, не зная. Лично мен това, че Той присъства навсякъде, ме окриля. Защото Всемировият Учител обхваща Божествения Дух, обединява чрез Христовия Дух и действа с Господния Дух на Силите. Ето защо Учителят ми каза: "Аз присъствам навсякъде!" Запомнете! Всемировият Учител присъства навсякъде и зъв всичко. Той е Вся и Всю на Земята, в Духовния свят, в Божествения свят и обема и управлява цялата Вселена!

Стоянка Илиева

Насядали сме на трапезните маси в дома Темелков в село Мърчаево и обядваме. Като привършихме обяда, бе казана обща молитва. Учителят стана и преди да се насочи към стаята Си, каза: "Пеню и Владо да дойдат горе в стаята ми." Всички ни изгледаха, но помислиха, че сме викани, за да ни даде Учителят някоя работа за хамали, защото в Братството ние вършехме онази тежка работа, без която не може да съществува нито един лагер и братско общежитие. Владо бе руснак, избягал от болшевишката революция и сега в Мърчаево си изкарваше хляба с каменоделство.

Учителят седеше на стола в малката стаичка. Взе Библията от масичката и я отвори наглед съвсем произволно на някаква страница. Ние бяхме

свикнали с този метод на Учителя - когато не знаем как да разрешим някакъв проблем, да се помолим и да отворим произволно Библията и там ще намерим отговора, който търсим, защото Библията е книга на изминалото човечество със срещата му с Господния Дух.

Учителят отвори Библията и прочете: "Исая, гл. 66: Така говори Господ: Небето Ми е престол и Земята - подножие на нозете Ми. Кой е домът, който искате да съградите за Мене? И кое е мястото на успокоението Ми? Защото ръката Ми е направила всичко това и е станало всичко това - говори Господ." Учителят спря, погледна ни - ние стояхме прави и не знаехме още какво иска да каже Учителят с този цитат от Библията. После продължи да чете извадки: "И ида да събера всичките народи и езици и те ще дойдат и ще видят Славата Ми. И ще туря знамение между тях." (ст.18); "И ще ги изпровежда в народите... и ще проповядват Славата Ми между народите и ще доведат всичките ви братя от всичките народи принос Господу, в чист съсъд в дома Господен." (ст.19, 20) Учителят спря да чете и каза: "Исай тук вече вижда бъдещата раса, а не това, което е сега." После продължи: "Защото, както новите Небеса и новата Земя, която Аз ще направя, ще пребъдват пред Мене, говори Господ, така ще пребъдва семето и името ви." (ст.22)

Учителят отново спря, погледна ни и се усмихна. Разбра, че още не можем да схванем за какво става дума и рече на Владо: "Владо, подай Ми атласа!" Владо Му бе подарил само преди една седмица географски атлас на света. Учителят разтвори атласа, извади лупата и започна да търси нещо по картата. Ние стоим настрана и не смеем да се приближим, защото знаем - ако има нещо, което трябва да ни се покаже, ще ни бъде показано. Пред Учителя душите ни изпитваха свещен трепет и това се предаваше на цялото ни естество - това се отнасяше за онези, за които Учителят бе въплъщение на Господния и Божия Дух.

Учителят попита Владо: "Владо, ела тук и виж: Хималаите влизат ли в руска територия?" Владо пристъпи към Учителя, а с него се приближих и аз. В България Владо беше каменоделец, но в Русия е завършил военноучилище, има военен чин и знае да чете по карта. Той огледа и проследи ивицата от Хималаите, която показваше с пръст Учителят и отговори: "Влизат, Учителю! Северната част на Хималаите е в руска територия!"

Учителят остана доволен от отговора му и каза: "В бъдеще тук ще има условия да се развива Бялото Братство и да работите за Бялото Братство!" Показалецът на дясната ръка на Учителя сочеше определен участък от Хималаите, който бе в руска територия.

Ние стояхме прехласнати от това Откровение, което изрече Учителят. В ушите ни зазвучаха думите, прочетени преди минути от Учителя от Библията от главата на Исая, където Господният Дух повеляваше да бъдем изпроведени между народите да проповядваме Славата Му, т.е. Словото Му пред новите Небеса и новата Земя на идното човечество.

Вече разбрахме защо Учителят ни прочете глава 66 от Исая, разбрахме какво означаваше купеният от руснака Владо атлас и защо бяхме извикани лично двамата. Трябваше да има един представител на този народ, в кой-

то бе дошъл Учителят и един представител на онзи народ, където Бялото Братство в следващата епоха ще се прехвърли и да бъдат "принос Господу, в чист съсъд в дома Господен". Това не бе пророчество, а Пръстът Господен, Който определи явно, в плът и чрез Божествения Дух, Който се изявяваше чрез Учителя, бъдещия Дом Господен на идното човечество. А ние бяхме призвани с Владо да свидетелстваме за това. И го засвидетелстваме пред Бога и пред вас за поука и познание за идните поколения, да се знае кога Бог е посетил Своите люде по земята българска и е говорил чрез българска реч Божието Слово. Амин!

Пеню Ганев

ЖИВОТЪТ НА УЧИТЕЛЯ

Записки от беседите на Учителя

Какъв е произходът на фамилията, в която дойдох? Фамилията ми е Дънов, но това е псевдоним. Бащата на моя дядо е бил много як човек, като дъно. От тази дума произлиза прякорът Дънов. Дъно има и бълвата, и реката, и морето - интересно е за кое дъно се отнася. Навсякъде има дъно! Горко на оня, който няма дъно! Когато ви нарекат "дъновисти", ще знаете, че не сте мои последователи, а сте хора с дъно.

Мнозина ме запитват как живея аз. Ще ви кажа, ще бъда искрен. Гледам сериозно на живота, но никога не съм нито тъжен, нито радостен. Не нося отрицателни мисли в ума си. Някога се явяват сенки, но те не са реални. Виждам страдащи хора, но не плача за тях. Плачът не е състрадание. Питам ги колко продават скръбта си и я купувам. За мен е важно да не плачете, да изтрия сълзите ви; ако сте бедни - да ви покажа начин да се освободите от бедността; ако сте болни - да ви излекувам. Аз възприемам страданията, мъките на хората. Вечер, преди да легна, получавам телеграми от целия свят: някъде потъва параход - оправям пътя му; някъде момък вдигнал револвер срещу възлюбената си, иска да я убие; студент се оплаква, че професорът му иска да го скъса, той е добър ученик, ще подобри успеха си. На момъка казвам, че тя го обича и той се отказва от намерението си. Като отговоря на всички телеграми, тогава заспивам.

Аз чувствам Единството по следния начин: като обичаш някого - мене обичаш; като поливаш едно цвете, аз се радвам, понеже то се радва.

Не ограничавам никого, затова другите ще ви ограничат. Понеже е казано, че праведният седем пъти ще мине през огън, то ще трябва да се подготвите за това мъчение.

Аз съм изучавал езиците: и английски, и френски, и немски, и китайски, и индуски, и санскритски, и ватански, и ангелски.

Зная растения, които могат да лекуват всички болести. Зная известни растения, които съдържат в себе си жизнения еликсир, с помощта на който може да се продължи животът. Мога да продължа живота на всеки човек, но има един друг, много по-важен закон, а именно, че трябва първо да го науча да живее добре. Ако продължа живота му, а не съм го научил да жи-

вее добре, нищо не съм направил. А за да го науча да живее добре, време се изисква за това. Мога и насила да го заставя да живее добре, но това е механически начин.

Когато се приближавам при хората, аз съм винаги чист. В мен всяка мисъл, всяко желание е претеглено.

Когато виждам, че някои хора грешат много, аз си казвам на себе си: "Слушай, ти си причина за тези неща. Ти трябва да се заемеш с изправянето им." И когато виждам, че хората живеят много добре, вършат добри работи, казвам си: "Ти си причината и за доброто в света." И едното, и другото положение нося. Когато дойде въпрос за лошото в света, казвам си, че аз съм причина за него. И когато дойде въпрос за доброто, пак съм аз причина за него. Това е правилното разрешение на въпросите. Така трябва да мислите и вие. Всъщност, вие мислите точно обратно: когато дойде доброто в света, вие мислите, че причината за доброто сте вие сами. А когато дойде до злото, тогава считате, че другите са виновни. Мислите ли така, вие никога няма да разрешите въпросите. Хората са преплетени едни с друг.

Аз ви показвам къде е пътят на Светлината, която носи живот. Когато хората вървят по този път, аз се радвам. Не ме радва, ако не вървят, не ме радват всички онези страдания, които ще минат. Искam душите, над които работя, да преуспяват, че един ден да бъдат като написана книга, която да свидетелства, че съм постъпвал добре. След мене трябва да вървят добри хора и разумни, честни и справедливи, с пълни чували, да имат какво да дават.

Някои мислят, че аз искам да използвам някого за себе си. В момента, когато аз поискам да използвам една мушичка или когото и да е за себе си, за своето благо, с мене всичко е свършено. Разбирате ли това? Аз ще бъда разрушен, аз ще бъда като един пигмей долу в земята. Ако бих позволил на най-малката грешна мисъл да влезе в моя ум, тя би ме смъкнала в ада долу. Някои искат да ми приписват някои неща. Не! Никога не съм допуснал една лоша мисъл, никога не съм отстъпвал пред Волята Божия. Никога не съм отказвал на Неговите свещени мисли и никога не съм помислил за себе си и желая всички хора да са щастливи, доволни, искрени, искам да им покажа правия път. С туй, което аз зная, бих ви използвал всички, бих направил всички да ми служат, но аз нямаше да бъда това, което съм сега. Аз не търся щастие от хората, защото аз познавам Бога. Аз Го познавам като абсолютна Любов, като абсолютна Мъдрост, като абсолютна Истина, като абсолютна Доброта и зная, че в момента, когато наруша една малка заповед, знаете ли какво ще бъде? Няма по-велико страдание от това да се отчуждиш от Бога. Аз мисля да ви предам Божията Любов, тя е един голям извор, не е моя, и тая Любов трябва да я пусна тъй да върви. Това, което говоря, е Божествено, а то няма да се ограничи и не може да се ограничи.

Аз съм извор и върша работата си. Ако водата на моя извор не ти харесва, иди на друго място. Давам вода на всички. Вечер при мене се отбиват и животни, и хора. Пият, задоволяват жаждата си и си отиват.

От никого нищо не съм взел. Само съм давал. Какво ли не съм давал! Съжалявал съм ги, връщал съм ги от смъртта, материалното положение съм

им оправял, дълговете им съм плащал, а вземане не съм взел. Така разбирам аз Любовта и даването!

Когато направя нещо, тогава мисля, че зная. За мен само реализираните идеи са идеи.

Аз не се боря да оставя име между хората. Какво ме интересува това име? Хората и без това не знаят истинското ми име. Себе си не съм проповядвал и не съм проявил нито една милионна част от това, което съм.

Някои искат да станат като мене. Защо? Защото разбират криво. Защо някои искат да станат министри? Не да оправят света, но да оправят работите си. Защо някой иска да стане Учител? Великите Учители на света носят най-големите тягости. Никое робство в света не може да се сравни с робството на един Учител. Вие нямате представа за това. Между хората ще виждаш престъпления, беззакония и ще бъдеш спял за всичко това. И какви ли не противоречия ще трябва да разрешиш, и какви ли не хули ще понесеш! Ще си като впрегнат кон. Свободен си да отидеш на Витоша - дизгинът е хубав, кошумът е хубав, каруцата е хубава, но ще я теглиш. Ни най-малко не ти влизат в положението - камшикът играе. Всички велики Учители на човечеството минават най-тежки изпити. Като минат тия изпити, те ще минат едно състояние, за което хората не са слушали дори, но докато дойдат до него... Лесно се говори, но за дисциплината, през която Учителите минават, хората хабер нямат. Всички хора, които са влезли в съприкосновение с тебе, трябва да ги повдигнеш и трябва да изгладиш противоречията по един разумен начин. На всички, които са ти поверени, да не оставиш един да пропадне. Вие може да игнорирате някои хора и да не ги приемате. Вие можете да сторите това, но аз, Учителят ви, не мога това да направя. Аз всякога трябва да търпя и всякога да приема.

Вашите мисли ме измъчват. Те са едно страдание за мен. Моето положение е като на малкото дете, което ходи по тръните.

Някой мисли, че като идва често при мене, е най-близо до мене. Не, физическата близост не е близост. Най-близо до мене е този, който чете беседите и прилага прочетеното. Така се свързва с Божествения Дух, Който е говорил чрез мене.

Аз не мисля да живея в България. Аз не мисля да живея даже на Земята. Един ден ще се върна в своето Отечество и от друго място ще ви гледам и тогава няма да правя добро, както сега, да ви проповядвам. Като видя, че някой плаче, ще го утеша без да ме види. Ще бъда невидим. Ако вярвате в моите думи, добре ще бъде за вас. А пък ако не вярвате, сухи дървета ще станете. Вие ще опитате всичко това.

Често ви питат: "Като умре Учителят ви, кой ще Го замести?" - Никой не може да ме замести. И вас никой не може да замести. Сега гледаме през две очи. Като умреш, ще гледаш през очите на всички хора. Като умра, ще бъда като Бога, нищо повече.

Другия път ще дойда на Земята като музикант.

Великите Учители не се учат на Земята. Някои от тях ходят може би само за 5-6 години на Слънцето да се учат и после идват на Земята. Ако ня-

кои казват, че великите Учители се учат на Земята, те са много прости хора. Сега вие можете да ме запитате - по кой начин те отиват на Слънцето? Това нещо вие един ден ще проверите, няма какво да ви се казва.

Ако започна да ви разправам де съм учил, няма да ми повярвате. Тщеславие е от моя страна да ви разправам за себе си. Ако ви кажа, че съм обиколил всички светове, всички планети, ще повярвате ли?

Слушам жителите на Венера, на Юпитер, на Сатурн, на Сириус, на Алфа Центориус да пеят на един много разбран език. Това, което чувам и виждам, как да го докажа на съвременните хора? Ако изнеса Истината пред тях и това, което чувам, ще го сметнат за моя халюцинация, най-малко. Аз виждам мъртвите - те са живи. Аз живея в този и в онзи свят едновременно.

Едно време бях господар, видях резултата на господаруването и се отказах от него. Опитал съм положението на баща, на майка, но се отказах от това положение, защото разбрах, че има нещо по-хубаво от преживяното и сега остава само едно - да служа на Бога. И като се върна при Него, отново да сляза на Земята. Тогава пак ще искам да стана и господар, и владика, и майка, и баща, но вече с ново разбиране и с нова светлина да изпълня задълженията си, както трябва. Сега всичко, което имам, оставям на вас. И вие ще минете през същите положения, за да се откажете от всичко.

За себе си казвам: Слязох от Небето като голям светия и оставих мястото си празно. Който от вас иска, може да заеме моето място. Един ден като напусна Земята, моето място тук ще остане свободно. Който иска това място, може да го заеме. Дали съм на Земята, или на Небето, мен ми е еднакво приятно. На Небето съм голям светия, заемам първо място. На Земята заемам последното място. По-последен на Земята от мене няма. Значи, заемам и първото, и последното място. Царят трябва да се облече в най-скромна дреха, за да не бие на очи.

На Небето съм бил един от първостепенните светии. Изпратен съм на Земята да се изпита светийството ми. Понеже зная, че съм на изпит, внимавам да не направя грешка. На Небето съм голям светия, затова на Земята съм на големи изпитания. Ако не беше така и не зная какво съм, нямаше да приема никого около себе си. Като зная какво се изисква от мен, приемам всички хули, съмнения, всички хора и не се питам защо този или онзи постъпва така или иначе. За мене е важно аз как постъпвам и в какво вярвам.

БОЖЕСТВЕНА СЪЩНОСТ И МИСИЯ

Идването на Великите Учители става за освобождение на света.

Всеки Учител се различава, носи един свещен огън от Невидимия свят. Какъвто е огънят Му, по това се отличава.

Когато дойде Учителят и говори нещо на хората, то изглежда близко, познато, освобождаващо, леко, приятно, защото Учителят носи Първичната Любов в Себе си.

Той гледа на всички еднакво, защото Любовта има еднакво око за всички. Той знае защо страдащият страда и защо радостният се радва. И Той

може с две думи да освободи страдащия: "Приеми Любовта!"

Трябва да обичаш един човек, за да го подготвиш за пътя на Безсмъртието. Тази Любов е важен фактор за повдигането на ученика.

Трябва да дойде Учителят в света, за да даде нов образ на хората - да се научат да живеят правилно. Без ръководството на Учител, човек не може да влезе в духовния свят.

Учителят като дойде на Земята, носи нещо ново. Старите идеи не могат да отидат по-напред без един ключ. Учителят сега носи ключа. Иначе те не биха чакали идването на Учителя.

Вие мислите, че това е Учителят, с брадата и с мустаците. Това е автомобилът ми. Аз като изляза от автомобила, няма да имам брада и мустаци. Как ще ме познаете? Сега тук ме познават по брадата, а инак как ще ме познаете?

Колкото пъти тук са ме фотографирали, всякога виждам в своята физиономия един крайно груб човек. Не съм аз. Този образ е на окръжаващата среда, в която аз живея. Тя се отразява в мен. По този образ аз се мъча да се позная. Божественото не може да се фотографира. Трептенията не се поддават на грубата фототехника. Божественото не се лови, то има силни трептения.

Ако искате да имате образа на Учителя, аз ще ви помогна да го отпечатате в мозъка си. Там ще имате приблизително оригинала, а не портрета.

Вие мислите, че аз съм г-н Дънов. Не! Отдавна, преди 20 години Петър Дънов напусна физическото тяло и сега аз, който ви говоря, съм Духът на Истината. Петър Дънов престана да съществува на 19-годишна възраст. И оттогава тук живее Чистият Дух на Истината. Аз съм вселен. Вселяването е станало на 7 март 1897 г. (стар стил). Това вселяване е станало на няколко етапа.

Питат ме откъде съм? Аз ида от Слънцето да правя наблюдения в България. Аз ида от Слънцето, но трябва да знаете, че зад това Слънце има друго Слънце. Това е Божественото Слънце и оттам идвам аз. И когато си свърши работата един Учител, пак се връща там, откъдето е дошъл. Един Учител е извън нашата Слънчева система. Той борави с всички Слънчеви системи, защото Той управлява Вселената.

Аз не смея да начертая нещо, защото щом го начертая, то става. Всяко нещо, което чертая или което изговарям, то веднага става.

Когато аз начертая нещо, то от Невидимия свят ме следят, понеже моите чертежи са планове, които те са готови с голямо желание да ги приемат и да ги приложат. Идат същества от далечни светове, които чакат да чуят какво ще кажа аз за Божията Любов и пр.

Аз присъствам навсякъде. Аз съм във всички хора, във всички животни, в растенията, във водата, във въздуха, в светлината, в звездите, в слънцата - навсякъде съм аз.

Аз не искам да знаете кой съм аз, защото ако искам да бъда известен, ще отворя очите на двама слепи, те ще разправят кой съм. Добре, да ви явя кой съм, но ако се подигне едно гонение, колко от вас ще изтърпите?

Затова аз не искам да ви туря на хлъзгава почва. Аз избягвам това, познавам душата на българския народ и не искам да му създавам карма. Исус Христос се изяви на еврейския народ, но Го не приеха и си навлякоха карма. Аз не искам да създавам карма на народа. Аз не искам да се изявявам, искам да оставя народа да се развива по естествен път.

Някой пита кой съм аз? - Аз съм пратен от Божествения свят да изявя Любовта, да внесе в живота нейната сила, нейната мощ.

Няма човек в България, който да проповядва Любовта по-добре от мене. Няма човек в България, който да свети повече от мене. Мислите ли, че има някой друг, това е заблудение. Аз мога да светя като Христа, не повече от Христа. Аз мога да светя като Бога, не повече от Бога. И като казвам, че светя като Христа, аз се радвам, защото това е Божията Светлина. Аз светя като Бога! Защо? Защото Бог е вътре в мен. И вие можете да светите като Бога. Ако Бог е във всинца ни, ние ще се обичаме. Ще има помежду ни взаимно уважение и почитание.

Аз съм пратеник от Бога. Трябва да знаят, че аз не съм дошъл от само себе си по мое желание. Аз съм дошъл пратеник от Бога да работя за въдворяване Царството Божие на Земята.

Аз съм дошъл да изявя Любовта, да я донеса на Земята. Това е моята мисия. Дойдох да науча хората да живеят в Любовта. Няма друг път. Всички ще дойдат!

Тази Любов аз я нося от паметивека. Тази Любов е съществувала преди този и онзи свят. Преди да беше този свят, аз бях - нищо повече.

Аз дойдох тука да покажа на хората пътя към Бога. И да Му служа тъй, както никога не са Му служили. Нямам никакви лични съображения. Искам да изпълня Всемирната Воля, както Вечният Разум е повелил.

Аз трябва да постъпвам тъй, както Бог постъпва, Който е вътре в мен. И аз Го знам. Когато върша всичко, което Той желае, усещам една радост и Го познавам. И всичко, каквото поискам от Него, всичко става. Няма нещо в живота, което аз съм пожелал, че да не е станало. На болни и сиромаси съм помагал и помагам. Но щом се поколебая малко, веднага силата ми изчезва, а вярата трябва да бъде един непреривен процес.

Господ, за Когото ви говоря, е жив в цялата Природа. Той я прониква и организира и действа във всички същества. Той говори във всяка душа и сърце.

Говоря ви за Него, с Когото съм в общение - познавам гласа Му, държа Учението Му, върша Волята Му и служа на Духа Му, а радостта ми е в Неговото живо Слово.

Този, Който ми диктува, е Елохим - Един от Великите Князе на Небето, Велик Служител Божий, Който е нарочно пратен от Господа на Силите, да изпълни Неговата Воля.

Аз съм Елохим, Ангел на завета Господен.

Аз ви говоря за Бога, за Вечния Извор на Любовта, затова няма да очаквате щастие от мене, а от Извора. Чрез това, което ви говоря, искам да ви изведе при Извора, при реалността. Човек като не разбира разумните плано-

ве, страда, защото е извън реалността. А светът на реалността е без скърби и страдания.

Вие трябва да следвате или Моисея, или Исуса, или мене. Ние сме едно. Моисеевото Учение е Божествено, както е Божествено и Христовото Учение, и Моето.

Едно от тия Учения в пълнотата Му трябва да изпълните точно. Аз бих желал да изпълните и трите. Според степента на искреността ви, ще бъде и благословието от Бога. Аз ви уча на законите на Природата, това е днешното Учение.

Онзи Божествен Дух, Който бе над Моисея и Който води евреите през пустинята, е същият Дух, който бе и в Христа. Той е същият Дух, който е в мене. Божественият Дух е един и същ през вековете. Христовият Дух е един и същ през вековете. Господният Дух е един и същ през вековете. Така че, това е Свещената Троица от Божествения Дух, Христовия Дух и Господния Дух, Който са връз мене и в мен и това е Всемировият Учител.

Бог говори чрез Христа, Бог говори чрез мене. Идеите, които излагам в беседите, са взети от Божественото. Каквото е говорил Христос и каквото говоря аз, е един и същ източник. Не са два източника.

Някога Върховното Същество говореше чрез Христа. Сега То говори чрез мен. Затова против Учителя не може да се работи.

Понякога казвате: "Господин Дънов дали е Христос, или Христос е в Него?" - Онзи Христос, Който беше в Исуса, е Същият, Който е в мене. Един е Духът! Ще ви кажа: Христос не съм, но Христос е в мене. Ако бях Христос, за когото ме мислите, щях да управлявам целия свят. Щом не съм такъв човек, не съм и Христос. Христос не е на физическия свят. Не търсете Христа във физическото поле. Не Го търсете и в един човек, защото Той е във всички хора. Само че там, където се проявява Христос, там ще видите интензивна светлина. Христос е един и много.

Аз и Христос сме Едно. И с нищо не може да ни подмамите, освен с вашата Любов.

Отсега нататък мене няма да разпъват. Вие сами ще се разпъвате един друго, докато се просветите.

За мен само времето ще говори. След векове ще дойде време, когато ще се смята за велика привилегия да се допре някой до едно парцалче от моята дреха.

ДУХОВЕНСТВОТО

Спомени на ученици

Църквата, в лицето на своите владици и попове, гледаше с много лошо око на Учителя и Неговото дело, като се мъчеше с всички средства да злепостави делото Му. В този си устрем тя не изпускаше случая да подтикне и официалната власт за вземане на мерки срещу Учителя и Неговото дело.

Николай Дойнов

На Изгрева дойде един поп с расо и започна да ругае Учителя. Обикновено попове не идваха. Те прашаха други подкупени лица. Но този поп бе дошъл сам. Аз се приближих към него, блъснах го, защото той бе застанал срещу Учителя, на два метра пред Него. След това го хванах с двете си дълги ръце и го разтърсих така, както се разтърсва круша, за да паднат узрелите плодове на земята. Разтърсих го силно, защото той се свлече в краката ми. Дойде още един брат, аз го хванах за ръцете, а той - за краката и като чувал го изнесохме от Изгрева и го захвърлихме в гората на една поляна. Този поп повече не се появи. Той беше изпратен на Изгрева със задача, а ние го отпратихме извън Изгрева, да си решава сам задачата.

Имахме много такива случаи. Идваха, провокираха нарочно подставени лица - изпратени и платени. Имаше и други, които идваха по собствено усмотрение, но водени и изпроводени от сили, които воюваха срещу Братството. При всеки един случай се прилагаше специфичен метод.

Борис Николов

В София бе свикан свещенически събор. Събрали се, говорили, разисквали и спорили по различни въпроси. Както винаги, накрая изкарват виновен за неблагополучията на Българската Православна църква Учителя Петър Дънов. Понеже на събора са дошли представители от цялата страна, една група свещеници пожелали да видят на живо Петър Дънов, защото от своите архиереи чуват само хули срещу Него, а от своите пасоми по места слушат съвсем други неща, слушат дори похвали и то от обикновени граждани. Идва една група свещеници на Изгрева и искат да видят Учителя. Ние ги оглеждаме, а те с черните си раса приличат на черни врани, кацнали между ято бели гълъби. Няма как, отнесохме желанието на свещениците до Учителя. "Нека влязат в салона!" - каза Учителят. Влизат свещениците, разглеждат салона, картините по стените. А обстановката е скромна, простичка, прозорците големи - светлина обилна. Те сядат на столове пред катедрата и чакат. След малко идва Учителят, както винаги официално облечен, с Библия в ръка. Сяда на катедрата, отваря на произволен лист от Библията и прочита един стих, за което те се вълнуват и са дошли лично да проверят дали Петър Дънов е проповедник на Словото от Библията, или е богохулник. Учителят им държи кратка беседа. Отговаря им на всички въпроси, които са ги вълнували, без те да са Му ги задавали и без да Му казват за какво са дошли, какво

искат да чуят и видят. Всички мисли, въпроси, които са били в главите им, са получили отговор. Учителят свършва беседата, всички стават и свещениците изказват своето задоволство, че са получили отговор на онова, за което са дошли. Предоволни напускат Изгрева. В момента там присъства брат Боян Боев, който записва Словото на Учителя. Учителят му казва: "Те очакваха да видят голям, пълен човек, с благоутробие като владика. Но те не знаят, че Истината взема най-скромната форма. Пред нея и Боговете се прекланят!"

Борис Николов

На събора през 1922 г. в Търново, на 19 август се запътихме към читалище "Надежда". Ние се движехме в една многобройна група, подредени в редици, с бели дрехи и пеехме песни. Търновското гражданство ни оглеждаше и се чудеше. Напълнихме целия салон. По това време пристигна една група към десетина свещеници с няколко митрополита и Учителят нареди да им се освободи първия ред. През цялото време в салона пеехме песента "Братство и единство". Учителят се качи на сцената, а свещениците станаха и ръкомахайки, завикаха: "Искаме диспут, искаме диспут!" Учителят се обърна към тях с думите: "Най-важното в този свят - това е животът. Имайте добрината да ме изслушате. Моето Учение не е на теория и диспут, то е основано на строго научен опит!" Поповете се огледаха, седнаха на столовете, извадиха си моливите и тефтерите, за да записват думите на Учителя, след това да Му отговарят. До мене стоеше един от възрастните приятели, който ми каза: "Сестричке, днес ще бъдем свидетели на Божието проявление!" Той целият сияеше и беше убеден, че нещо ще се случи. Най-интересното бе, че само след една минута свещениците, които шаваха насам-натам, оглеждаха ни, изведнъж мирясаха и заеха спокойно своите места, а след още няколко минути те бяха оклюмали глави и всички спяха, а някои дори хъркаха. Възрастният приятел до мен ми прошепна: "Сестра, диспутът почна с падане на калимавките." И наистина, главите им клюмнаха, калимавките им се търколиха, а някои изпуснаха моливите си на земята. Те бяха дошли на диспут, но Учителят ги бе усмирил, беше ги приспал. През цялото време на беседата нито един от тях не мръдна, те спяха.

Учителят спокойно говореше: "Христос не дойде да създаде духовенство в света. Той дойде да създаде служители на човечеството, да служат по Любов на Бога. Те трябва да бъдат образец на Любовта, на честен живот. Аз съм готов със съвременното духовенство, с нашите братя, владици и свещеници, да разменя мисли. Ще се качим с тях на Мусала, аз ще ги покана на една братска разходка, от всички ще има - дякони, свещеници, архимандрити. Ще излезем на Мусала - първо ще отидем към Бистрица, ще вървим полека, ще си говорим по братски, после ще минем по долината на Марица, през Рилската пустиня, ще вземем южния край и като се качим горе на Мусала, там, на 3000 м височина, ще обмислим и ще решим въпроса какво да бъде православното духовенство. Този въпрос само на Мусала можем да го решим, а не тук долу, в Търново. На Мусала съм готов братски да разговарям с тях, няма да им се смея. Ще им кажа: "Братко, само тук, на тоя чист въздух,

колко сме по-близо до Бога, толкова по-добре ще можем да разсъждаваме здраво, смислено по тия въпроси за Бога." Ще кажете: "Той иска да излага владиците." - Аз ли ги излагам? Те сами са се изложили. Ако аз не живея добър, честен живот, сам съм се изложил. Няма нищо скрито-покрито."

"Ето защо аз каня българските владици и Светия синод да дойдат на Мусала, там ще разискваме за Новия живот. Аз съм извеждал хора на Мусала на различна възраст и по различно време - и в дъжд, и сняг, и кал. Никой досега не се е разболял, не сме имали и нещастен случай. Това показва, че тези хора са калени и дисциплинирани."

Направиха ми силно впечатление думите на Учителя към владиците, с които приключи беседата си: "Ами, ако аз съм една нишка, която носи Божественото Учение и ако вие скъсате тази нишка, какво ще спечелите? Вие ще загубите вашия идеал, както го загубиха преди 2000 години евреите, като отхвърлиха Учението на Христа. Няма да остане народ на Земята, който да не се преклони пред тази Истина и да не я приеме. А вие, българите, колкото по-рано възприемете това Учение, толкова по-добре за вас!" С тези думи Учителят завърши беседата си и настъпи мълчание. Спящите постепенно се събудиха, ококориха се, а ние се смеехме, някои ги сочеха с пръст. Те разбраха, че са спали, озъртаха се насам-натам и не можеха да проумеят как така се бе случило, че са спали през цялото време. След малко се окопитиха и митрополитът започна да ръкомаха и вика: "Искаме диспут, искаме диспут и умоляваме гражданите да дойдат в 2 часа в салона за диспут!" Учителят каза: "Който иска диспут, сега да го проведе, след обяд не може да има диспут!" Но сега те не бяха готови за диспут, защото бяха проспали цялата беседа, всички им се смееха и не можеха нищо да кажат и да възразят на изнесената беседа от Учителя. Те отново започнаха да ръкомахат и викат: "След обяд в 2 часа диспут!" Ние запяхме песента "Братство и единство" и целият салон лека-полека се изпразни. Братът до мене каза: "Сестра, сега ще стане библиейско чудо и Силите Господни ще се изявят!" Ние излязохме, подредихме се и с песни отидохме в лозето. Някои от приятелите останаха в салона да видят какво ще стане в 2 часа, защото бяха убедени в правотата на думите на Учителя, че в този час диспут не може да има.

Небето беше ясносиньо, времето беше чудесно. Народът не напускате двора на читалището, а продължаваше да коментира последните думи на Учителя. Едни предричаха земетресение, други - градушка, трети - буря, а нашите братя мълчаха и се чудеха какво може да стане. Щом като владиците и официалните лица се качиха на леките си коли и напуснаха читалището, хората се раздвижиха по разни посоки и само за пет минути всичко се опразни и утихна.

След обяд към един часа, брат Петко Епитропов слезе от вилата, в която беше Учителят и каза: "Всички братя да направят улеи около палатките си!" Това съобщение постави всички в недоумение, защото по нищо не личеше, че може да вали дъжд, небето беше съвършено ясно. Но въпреки това, всички се захванаха на работа и за 10-15 минути направихме улеи около палатките и погледите ни бяха обърнати към небето. Настъпи вълшебен тайнствен час!

От всички страни на небесния свод се появиха облаци като великани, които бързо се струпяха над града, Вятърът започна отначало да подухва леко и после се разрази страшна, тъмна буря. Прах, пясък и листа се разнасяха от земята във въздуха, а дърветата превиваха върховете си към земята...

Започна едър дъжд, примесен с градушка, която престана, но дъждът се изливаше като из ведро. Облаците притъмняха и забулиха Търново. Всичко плувна във вода. През това време и дума не можеше да става за някакво придвижване. Всички се бяха умълчали, като че ли се извършваше някакво свещенодействие в Природата. Така за 2 часа и 5 минути бяхме арестувани в палатките - точно до 4 часа.

След като всичко стихна и дъждът спря, Учителят слезе от вилата и каза много ценни думи за това събитие, от които се разбираше, че никой не е в състояние да развали това, което Бог иска да направи.

След това даде песента "Фир, Фюр, Фен".

На другия ден, 20 август, още от сутринта, прииждаха хора от всякаква възраст и искаха да видят Учителя. А владиците се изгубиха и отказаха от всякакъв диспут, престанаха да търсят "истината", като се задоволиха само да говорят нелепости за Учителя.

Съборът продължи до края на същия месец. Имам много спомени от този събор, които са ценни за мене и ме окрилят през целия ми живот.

На този събор Учителят отговори на всички повдигнати въпроси и обвинения срещу Него от страна на свещеничеството. Той каза: "В бъдеще ще се допусне църквата да се ограничи от държавата - това ще бъде присъдата Господня." Аз доживях цели 30 години след 9 септември 1944 г. и видях, че това стана точно така - комунистите ограничиха църквата, защото тяхната идеология беше атеистична. И като си спомням как през 1922 г. дойде онази буря и спря диспута и как Силите Господни се изявиха чрез Сила и Мощ, то тутакси правя сравнение как тази Сила и Мощ отново дойде и се изяви, но намери други служители, за да изпълнят и проведат решението и Волята на Учителя от събора през 1922 г.

Събитията от събора са от спомените на Мария Тодорова, Георги Попов, Георги Куртев и Николай Дойнов.

Записки от беседите на Учителя

Какво е предназначението на духовенството в съвременния свят? Предназначението на цялото духовенство от всички религии, а не само на християнството, беше да спре войната. Тия духовници трябва да са справедливи и да знаят, че войната не е потребна. Те трябва да вземат страната на Истината, а те се присъединиха към страната на обратния лагер. Питам тогава: В какво се състои тяхната религия? Разбирам един военен да каже: "Аз съм военен, със силата на ножа, на оръжието решавам въпросите", а един свещеник, който говори за любов и препоръчва нож - това не разбирам. Ние трябва да се отличаваме.

Ако осъждаш, ще те осъждат; с каквато мярка мериш, с такава ще ти се

възмери. Когато от любов отидеш при някого, ще кажеш: "В Името на Господа идвам да кажа нещо" и ще кажеш, за да се освободиш, а пък те са свободни да изпълнят или не. Но ако не ви е изпратил Господ, отиваш на лъжа. Като някой е станал поп, а той може да е годен за обушар или земеделец, или търговец, а никак за поп - защото попът трябва да е умен, за да може да съветва, да увещава, да пасе и завежда стадото при "тихи води и зелени пасища". Сегашните попове в по-голямото си число са самозвани попове. Затова и Господ, като дойде едно време, осъди свещениците в еврейската църква, защото не живееха свят живот, поради която причина извади ги и вместо тях тури други.

Христос пак иде в света, ще събере поповете и ще им каже: "Вие можете да бъдете служители, но не можете да бъдете свещеници." Аз съм срещнал много хора свещеници без джубета и без калимавки. Те са истински свещеници. Вземете, например, врачките. При тях отиват много повече, отколкото при поповете. И за бъдеще Господ на такива ще тури расото. Сегашните свещеници и попове носят черни джубета, но трябва да турят бели - примирение с Бога, защото те още не са се примирили с Него.

Само Божествената Любов може да ни спаси. Ако духовенството, т.е. владиците и свещениците, започнат да проповядват тази Любов, аз съм първият, който ще ги поздрави. Всеки духовник да ходи от дом в дом в България да проповядва не що е "дъновизъм", какво може да донесе "дъновизмът" и какви методи да употребяват против нас, а какво може да донесе слънчевата енергия, светлината и топлината, какво може да донесе Любовта, как да възпитават майките и бащите. "А нали имаме любов?" - ще кажете. Нека свещениците викат народа и го питат: "Искате ли да стои Дънов в България, или не?" Ако народът гласува, че не иска, аз съм готов да напусна България и нищо повече. Тогава ще кажа на всички мои ученици: "Върнете се в православната църква." Но докато народът не се произнесе, аз ще стоя тук. Какво говори духовенството, за мене туй не е меродавно, но какво говори българският народ. Тоя народ създаде свещениците, а не свещениците създадоха българския народ. Следователно, българският народ каквото говори, то е важно.

Питам ви: Знаете ли откъде ида и как съм приет? - Аз ида от далечен път. Как ме приеха българите? Българското духовенство се плаши да не им отнема богатството. Знаят ли нашите свещеници какво ще стане с тях, ако си послужа със знанието, което имам? Знаят ли светите старци какво ще стане с тях, ако аз само един път се оплача на Господа? Аз още не съм дал нито едно оплакване до Невидимия свят. Ако напиша едно оплакване до съществата в Невидимия свят, знаете ли какво ще стане? Нека знаят светите старци, че не хулят мене, а хулят Господа! Те хулят Божието Име и ме наричат "лъжеучител". За тази дума аз няма да ги извиня никога! Всичко могат да ми приписват, всякакви престъпления, но лъжа и измама - никога! Аз съм в състояние да спася, да излекувам човека. Българският народ е видял от мене само добро, но зло - никога. След това светите старци се осмеляват да ме наричат "лъжеучител"! Това показва какво е тяхното сърце. По думите им ги

познавам. Когато някой говори лошо за мене, аз познавам вече сърцето му. Човек съди за другите по себе си, по своето сърце. Духът в мене, Бог, Който говори в мене, никога не си служи с лъжа! Онзи, който се осмели да каже, че Духът, Който говори в мене, лъже, никога не може да се извини! Защо? - Има Един в света, Който никога не лъже! Той е Бог! Той е Единственият, Великият, Светият, Чистият, Който иска всички хора да живеят. Ние сме проява на Бога във всяко отношение и трябва да пазим Неговия закон и Неговото Име!

Аз съм искрен и направо казвам мнението си за духовенството. В бъдеще няма да оставя свещеник в света. Аз ще ги изпъдя до един. Ще ги пръсна в пространството, там да чакат 500-600 години, докато дойде Новата култура. След това ще кажа: Пратете тези братя на Земята да видят как се работи с Любов. Новата култура изисква нови хора. Тогава те ще разберат как може да се живее. Ще прекарат в пространството, докато се справят с миналите си грехове. Ако бяха живели по закона на Любовта, нямаше да плачат и страдат. Днес ви кръствам: Заповядайте, ето как може да се живее по братски. Тогава няма да има вече лъжа и измама. Аз ще ви целуна братски. В новия живот няма да има владици и попове.

ГОНЕНИЯ СРЕЩУ УЧИТЕЛЯ И БРАТСТВОТО

Спомени на ученици

Българското общество, църква и държава водеха злостна кампания на клевети срещу Учителя. Бяха недоволни от Него. На Изгрева също имаше недоволни от Него, понеже не им угажда, не изпълнява техните човешки приумици.

Бяхме на обяд в трапезарията. Нахранихме се и преди да излезем, Учителят каза: "Някога българите са направили едно голямо добро на Господа и Господ чрез мене се реваншира. Аз правя на българите добро, а те ми цапат лицето с лайна. Но въпреки това, аз пак ще им направя това добро, защото Духът Господен изисква това. Българите след хиляди години ще видят и ще разберат какво добро съм им направил."

Ангел Вълков

Обществото на този народ отхвърли Учителя и то категорично. Това можете да го намерите и прочетете във вестниците от 1900 г. до 1944 г., където се надпреварваха да пишат хули и лъжи по Негов адрес. Тези сили, които воюваха срещу Учителя, продължиха и след заминаването Му. И досега - 1974 г. - гоненията продължават.

Елена Андреева

Уместно е и е задача на едно друго поколение да прегледа всички вестници, излизащи в България от 1900 г. до 1944 г. и да се извадят всички статии и снимки, публикувани за Петър Дънов. Три четвърти от тези статии са срещу Учителя, а само в една четвърт някои съвестни журналисти се опитват да бъдат сдържани в оценките си.

Мария Тодорова

Около 20-те години на века в Братството навлязохме доста млади хора. повечето студенти, които се интересувахме от духовните въпроси. По това време българското духовенство не отлъчи направо Учителя от църквата, а Го обяви за самоотлъчил се. В същото време в обществото се носеха най-различни слухове за поведението на Учителя. Българската общественост се отнесе враждебно към Него. Върху името Му се сипеха поток от хули, мръсотии и клевети, както върху личността Му, така и върху Делото и Учението Му. Срещу Него свещеници говореха от амвоните си, вестниците пишеха безсрамно хули и непроверени неща. Някой си Ласков излезе с една брошура, в която показва своето невежество и неразбиране. Присмех, подигравки и хули се отправяха и към последователите Му. Дори правеха опит да Го изправят пред съдебните власти. Завеждаха се следствия, всички от които се прекратяваха, поради липса на доказателства. Оставаше само мълвата да се носи и цапа умовете на тия, които й вярваха.

Как се отнесе Учителят към тази мълва? - Мнозина от последователите

изказваха желание да отговорят на клеветите във вестниците. И ако някой от приятелите много настояваше, Учителят му казваше: "Напиши, пък ела да ми го прочетеш." Но след като го прочиташе, Учителят казваше: "Истината няма нужда от защита!" Като чух тези думи, аз почувствах, че са от друг свят. Това бяха думи с много високо напрежение. По вътрешна сила те ми напомняха Христовите думи на кръста: "Господи, прости им, защото не знаят какво правят!"

Елена Андреева

Срещу Учителя са завеждани наказателни дела. Спомням си, че имаше едно наказателно дело №146 от 1926 г. Друго наказателно дело бе №284 от 1936 г. Многократно Учителят бе викан за разпит в Обществена безопасност. Стенографката Савка Керемидчиева ги отбелязваше по дати в нейните тефтерчета и бяха повече от десетина посещения в полицията. Учителят беше огорчен от българите, от духовенството и църквата, от журналистите и вестниците, от държавната власт. Веднъж се върна от едно такова следствие и каза: "Ще накарам всички българи да познаят Бога! Това е моята задача - да науча българите да се кланят на Живия Бог, Който е дал всички блага, да разберат смисъла на живота, да придобият истинската култура! Седем пъти ще ги прекарам през огън, но ще станат истински човеци, носители на Новата култура!"

Мария Тодорова

През 1944 г. Учителят отбелязва, че няма помия и мръсотия в живота, които да не са изсипани върху Него чрез многобройните статии, писани от най-интелигентните българи. Най-лошото е това, че на този език, на който се даде Словото Божие, се написаха и най-скверните работи срещу Него. Тези отрицателни мисли и чувства се материализираха в бомби, които американците и англичаните започнаха да изсипват от 1943 г. над София. Ако не беше Учителят, от София нищо нямаше да остане. И сега още страда българският народ от безобразното отношение, което имаше българската интелигенция към Учителя и Братството.

Светозар Няголов

В ранните години, когато нямаше още нито една къща на Изгрева, а само лятно време - палатки, Учителят беше открил едно изворче при Ловния парк, чиято вода Той каза, че е радиоактивна и лечебна. Беше много приятна и лека на вкус и беше единствената най-близка до Изгрева вода за пиене. Братята-мозайкаджии под ръководството на Учителя и с помощта на сестрите, изградиха там чудно хубава чешмичка. Учителят говори за целебността на тази вода, за слънчевата енергия, която приема изворчето, открито цял ден под слънчевите лъчи. Изворчето беше останало открито и водата се извеждаше от циментирана вадичка в красиво изградената чешмичка, така че Слънцето цял ден грееше водата в изворчето и във вадичката. Говори колко много хора ще идват тук да се лекуват, даже и от чужбина, ако го оставят

българите, които съдържат в себе си много разрушителен елемент. Уви! Те много скоро го разрушиха!

Наталия Накова

Като правят Ловния парк, както беше изворчето с резервоарчето си, туриха по самата му среда телена ограда от бодлива тел. Нарочно! Това беше атака срещу Учителя. Толкова злонамерено беше, че когато аз отидох на това изворче, просто ми се доплака. Това беше подигравка, защото то беше едно много хубаво изворче, направено с много грижа и Любов. Учителят дойде веднъж, видя всичко и повече не стъпи. А колко често ходеше Учителят на това изворче! Той много се радваше, че имаме вода наблизко.

Елена Андреева

При следването си в Университета от 1921 г. аз бях стенографка при Учителя и до 1928 г. дешифрирах лекциите на Общия Окултен клас. Като свърших стажа, попитах Учителя какъв съвет ще ми даде - да правя ли постъпки да бъда назначена като учителка. Учителят ми каза: "Като отидеш учителка, ще имаш един хляб. И ние ще ти дадем един хляб." Останах да работя при Учителя. Реших да се явя на конкурс за стенографка в Народното събрание за зимната сесия. Бях приета, но след първата смяна на работата ми в Народното събрание, началникът на стенографското бюро ме повика и ми каза, че не мога да остана на работа в Народното събрание. Получило се тайно поверително писмо от полицията за мен и още петима души, че не можем да останем на работа там. Попитах по каква причина ме уволняват. Не ми отговориха, защото писмото било тайно, поверително. По това време председател на Народното събрание беше Александър Цанков, а той беше против Учителя.

Елена Андреева

Имаше една секта "Ангелска тръба". Хубаво название, но какво излезе от нея! Един от нейните привърженици дойде на Изгрева - мъжага и половина - отиде при Учителя и започна да говори срещу Него. Всичката онази кал и жлъч, която се носеше в София по адрес на Учителя, той я изхвърли срещу лицето Му. Учителят седи и мълчи, а онзи все по-ожесточено говори и бълва онова, за което е дошъл - да избълва всичката воня и мръсотия на българската общественост срещу Учителя. А Учителят седи, слуша и търпи. До Него са няколко приятели, включително и Борис Николов. Но онзи говорител на "Ангелската тръба", дето тръби и хули, не можа да изтрае, защото всички мълчим и накрая замахна с ръка да удари Учителя по лицето. Точно в този момент, когато ръката му бе във въздуха, насочена срещу Учителя, Борис със своите дълги и силни ръце му хвана ръката, а с другата ръка го хвана за гърлото и онзи замлъкна и падна на земята. В този момент се чу гласът на Учителя: "Спри!" Борис го пусна, онзи полека-лека стана, оглежда се и се чуди какво е станало с него. Обръща се насам-натам, недоумява и ни оглежда по някакъв странен начин. И тогава всички наоколо съвсем ясно разбират

и виждат, че този човек пред тях само преди няколко минути е бил обсебен от силите на разрушението. Чу се гласът на Учителя: "Пуснете го да си върви!" Пуснаха го. Онзи се обърна към Учителя и мълчи. Учителят му каза: "На тебе говоря - върви си!" Онзи си отиде. Ето такива бяха проводниците, които българското общество изпращаше, за да бълва своята мръсотия срещу лицето на Учителя. Това не трябва да се забравя!

Следваха акции на властта и духовенството срещу Братството. Какви ли не случаи имаше! Един мъж набил жена си, че е дъновистка и тя избягала от къщи. Той отива и съобщава в полицията, че Дънов му откраднал жената и я закарал на Изгрева, за да Му бъде слугиня. Полицията почва издирвания, ходят на Изгрева, търсят Учителя за обяснение. Накрая намира жена си при техни роднини, където се укрила. Ето така се използваше всеки един случай за нападки и хули срещу Учителя!

Мария Тодорова

През 1917 г. българската армия на фронта от продължителната война и лошото продоволствие е разколебана, деморализирана, а цялата страна е в разруха. Учителят изнася Своите беседи редовно на ул. "Опълченска" 66 и в наети салони. Посетителите се увеличават, а църквите в големите градове се изпразват от богомолци. Мъжете са на фронта, а жените трябва да орат, да копаят и да хранят многолюдната челяд. Коне, волове - всичко е реквизирано и е на фронта. Синодът и църквата подемат акция срещу Учителя и подкокоросват официалните власти да предприемат някакви мерки срещу Него, като се крият зад гърба на градоначалника на София, зад военното комендантство, зад министри и подкупени журналисти.

Изпращаха писма до войниците на фронта, че уж техните жени са били завербувани и подлъгани от Петър Дънов, който ги събирал на едно специално място и правел нещо с тях. От своя страна войниците препращаха протестни писма с военната поща до градоначалника на София - Свиначков. Той започва разследване като се извикват последователно свидетели, които дават показания. Въз основа на тези показания той пише рапорт до министъра на вътрешните работи Радославов. Дава мнението си Петър Дънов да бъде интерниран в родния си град Варна. Този рапорт е публикуван в списание "Духовна култура", кн.11 и 12, 1922 г. в статията на Д. Ласков "Петър Дънов и неговото учение". Благодарение на това, този исторически материал е запазен и ще го цитираме дословно.

РАПОРТ

на столичния градоначалник
до Министъра на Вътрешните работи и Народното здраве
№7050 от 25 юни, 1917 г.

Господин Министре,

По повод циркулиращите из столицата слухове за някаква си нова религиозна секта, представител и разпространител на която се явява някой

си Петър Дънов, заинтересувах се и наредих да се произведе дознание, от което се констатира следното:

Петър Дънов, българин, 50-годишен, от гр. Варна, следвал по богословие и медицина в Америка, идва преди 10-12 години в България и се установява в София. Както тук, така и в провинцията, той организира някакви религиозни дружини, пред които държи проповеди върху една религия, основана на теософията и нямаща нищо с установената в нас източно-православна вяра.

Без да иска позволение отдето и да било, той прави събрания на открити и закрити места, тълкува по своему Евангелието, препоръчва на последователите си да ходят сутрин преди изгрев слънце извън града да се молят, извършва някакви обреди и пр. Във време на проповедите му, стоящите в първите редове (най-ревностни негови последователки), намятат върху си бели воали, за да символизират "божествената си чистота". В тези си проповеди Дънов проповядва, че Исус Христос не е Син Божи, а човек като него и че той сам може да бъде Христос. Логическо последствие от това са пръснатите от самите му последователи слухове, че той (Дънов) е "Божествен човек", втори "прероден Христос". И действително, неговата външност - облечен в дълга, черна дреха, коса дълга, подстригана близо до раменете му и не много дългата му брада, наподобяват фигурата на Христа, изобразена по иконите. Нещо повече, мълви се още, че той е български Разпутин и имал достъп в двореца и пр. - слухове, които могат да изложат зле престижа на двореца. На някои вдовици, жени на починали във войната герои, Дънов чрез спиритически сеанси вика духовете на мъжете им; на други обяснява, че мъжете им приживе не ги обичали и им изневерявали, поради което казаните жени се настройват зле против мъжете си и тяхната памет. Други по-фанатизирани и сантиментални последователи дотам се увличат от Дънов, че съвсем зарязват задълженията към себе си и семействата си.

Последователите на Дънов, наречени "дъновисти", броят в столицата 250-300 души, от които повечето жени. Между тях, за съжаление, има доста високопоставени дами и мъже.

Когато предприех дознанието, г-жа генерал Стоянова (съпруга на адютанта на Н.Ц.В.) поиска по телефона да не извиквам Дънов в градоначалството, понеже било унижително за него. Това, разбира се, не уважих и г-жа генерал Стоянова ми изказа съжалението си. Яви се след това лично при мене г-жа генерал Недялкова, която също се застъпи за Дънов и искаше да не се води никакво дознание по това.

Взимайки предвид горното, в съгласие с г-н столичния комендант, забраних на Дънов да държи публично проповедите си и му съставих акт за държаните досега събрания без разрешение.

От всичко изложено дотук се вижда, Господин Министре, че учението на Петър Дънов е една опасна религиозна секта, която се стреми да подбие християнството и да повърне обществото към езическите суеверия. С това учение ни се напомня едновременноната богомилска ерес, която стана причина за падането на М-то българско царство. Ето защо, аз съм на мнение да се разучи всестранно цялото учение и досегашната дейност на Петър Дънов от

компетентните власти и ако действително се установи, че тя е една пакостна религиозна секта, да се вземат мерки навреме и се парализира по-нататъшното ѝ разпространяване. На мнение съм още, докато стане това, Дънов да бъде интерниран в родния му град Варна.

Градоначалник (п.) Свинаров
Секретар (п.) Пенев

Горният рапорт е изпратен на Радославов, тогава министър на Външните работи и Изповеданията и управляващ министерството на Вътрешните работи и Народното здраве. Той е написан въз основа на дознанието, извършено на 11 юли с. г. от съдебния инспектор при столичното градоначалство П. Нечелтов.

Градоначалникът вика Учителя и Го предупреди да не събира в двора на Петко Гумнеров Свои почитатели. Учителят му бе казал следното: "Ти не си страшен, защото ти си от нашите." А преди това градоначалникът бе Го заплашил, че може да Го тури в затвора. Другото, което е най-важно в случая е, че този господин Свинаров, градоначалник на столицата, заради корупция, мошеничество и злоупотреба с държавния си пост, бива съден и изпратен в затвора. След като излиза от затвора, нещо в него се превключва, той се променя и един ден отива при Учителя, иска прошка от Него, че поради неговия рапорт и неговата идея е изпратен на заточение във Варна. След като получава прошка от Учителя, става един от редовните слушатели в салона. Развързката на този исторически случай Учителят споменава в една от беседите.

След като Учителят бе интерниран във Варна, министърът на просветата Стоян Омарчевски, който бе земеделец, проведе гонение срещу последователите на Учителя. Някои учители от София бяха изпратени да преподават в провинцията, което бе живо наказание за тях, а един учител дори уволниха дисциплинарно. Така че, атаките срещу Учителя не бяха беззъби и невинни.

Мария Тодорова

Учителят ни насърчаваше да учим и се радваше на нашите успехи в университета. А ние бяхме добри студенти. Когато завършихме, беше 1925 г. и тогава управляваше Александър Цанков, който беше направил преврат на 9.VI.1923 г. Той не обичаше Учителя и Неговите последователи. Под влияние на духовенството и под внушенията и подстрекателствата на някои военни, той издаде наредба, според която не се приемаше на държавна работа човек от Бялото Братство. Който даде декларация, че се отказва от идеите си, можеше да бъде приет.

В различни години са уволнени като дъновисти учителите Боян Боев, Паша Теодорова, Елена Хаджи Григорова, Елена Андреева.

Борис Николов

Запознах се с Елена Хаджи Григорова, която е родом от гр. Воден, Македония, а учителстваше в село Мърчаево, Софийско. През 1926 г. я уволнили

оттам и я изпратили учителка в село Равна, Годечко. От Мърчаево я махнали, защото повлияла на седем души да станат въздържатели. Те били крайни пияници и всяка вечер гуляели в кръчмата на чичото на Симо Стоянов. Сред тях били Темелко Стефанов и Владо Руснака.

Престават да ходят на кръчмата да пият. И понеже вече се зарекли, пък по това време са хранели и свине, отказали се да заколят свинете и ги раздали на хората. Това се разчуло из цялото село - че учителката ги направила дъновисти. Тогава кръчмарят написал писмо до софийския владика Стефан, че учителката е дъновистка и въздейства на хората да не пият. Значи няма доход от тях - седем души, които работели по кариерите и вечерно време оставяли парите си на кръчмаря. При това положение той се чувства ошетен и се оплаква на владиката. Владиката, от своя страна, пише писмо до областния училищен инспектор Георгиев в София, че учителката Елена Хаджи Григорова е дъновистка и въздейства на хората да не пият, да не ядат месо и те станали дъновисти. Да се уволни учителката, защото не действа добре на селяните от селото. И я уволняват!

Пеню Ганев

Аз учителствах до края на 1935 г. в с. Макоцево, когато ме уволниха. Попът на селото разбрал за моите идеи. Той отишъл на Изгрева, срещнал някои от сестрите, попитал за мен и те му казали, че съм от Братството, дори ме похвалили. След това отишъл при владиката Стефан и разказал, че в селото има една учителка, която е дъновистка. Казал, че като човек и учителка е много добра, но пита как да постъпи с нея. Владиката му казал да не я гони, но щом е добра, да гледа да я приобщи към църквата. След това попът започнал да ми предлага причастие. Няколко пъти ми предлагаше, аз все намирах различни начини да отложам. Понеже не вярвах в тези обряди, недостойно ми се виждаше да се причестя от страх. Попът тогава направил едно изложение до Министерството на просветата, в резултат на което последва моето уволнение. Дойде инспектор на ревизия за учебната ми работа, а също е взел и сведения за моята дейност като учителка извън учебната ми работа. Инспекторът ме попита ходя ли на Изгрева, когато отивам в София. Отговорих, че ходя. Впоследствие разбрах, че при ревизията се установило, че аз имам тези идеи, но не ги пропагандирам. Бях уволнена от царство България за противорелигиозни идеи, а сега комунистите след 1944 г. до 1986 г. ме гонят за религиозни идеи.

Елена Андреева

На гърба на оградата на Изгрева, на съседно място, по инициатива на духовенството бе построена кръчма. Тук вина имат старите братя: на гърба на салона имаше празно място, което трябваше да се закупи, както бе казал Учителят. Но не го закупуват и там бе направена кръчма. Дадох я под наем на един груб, нахален човек, готов по най-малък повод да вдига скандали. Постави скарата си току до стената на салона, под стаичката на Учителя и цялата миризма от кебапчетата идваше на Изгрева. Сложи разни високото-

ворители, пускаше шумна и неприятна музика до късно през нощта. Пиянски компании викаха, пееха, вдигаха скандали до късна нощ, че и побоища имаше. Учителят ни предаде нагледно един урок по търпение и самообладание. Това продължи година-две, но в кръчмата станало убийство и кражба, след което бе затворена. Полицията два пъти вика Учителя да Го разпитват, защото обвиняваха, че дъновистите са окрали и са извършили убийството.

Ето и протокол, който Учителят е писал на един от разпитите в Дирекцията на полицията:

ПРОТОКОЛ
за разпит на свидетел
София, 21 юли 1925 г.

Именувам се Петър К. Дънов от Варна, 60-годишен, неженен, българин, неосъждан, учител. Заявявам:

Моето учение е основано на три главни принципа: Божествената Любов, Божествената Мъдрост и Божествената Истина. От тия принципи произтича, че е необходим пълен мир, пълно разбирателство между хората, братство и взаимопомощ за общото благо. Учението ми изключва всякакво насилие, изисква абсолютна чистота в мислите, чувствата и действията. Едно от най-съществените условия за всички последователи на това учение, е съвършената нравственост.

Ученикът на Божествената школа, за да може да възприема и приложи великите Истини на Христовото учение, трябва да бъде чист физически, морално и духовно. Всяко нарушение на това условие е една важна спънка в развитието му. Той трябва да бъде изправен във всяко отношение, както към себе си, така и към другите, към обществото и държавата.

Аз препоръчвам зачитане на установените закони и наредби на властта. Всеки недостатък и несъвършенство в обществения и държавен строй, може да се изправи чрез самоусъвършенстване, понеже е казано: "Бъдете съвършени, както е съвършен Отец Ваш Небесен."

Църквата винаги трябва да бъде в пълно съгласие с Божествената Любов, Мъдрост и Истина.

С политика не се занимавам, защото тя не представлява за нас никаква цел. С политика се занимават само хората, които тепърва изучават живота. Аз само поучавам кое е разумното и доброто.

За да се схване Божествената Мъдрост и да се разбере Божествената Истина, изисква се знание за живота. Тия знания се преподават на ония, които желаят доброволно да се учат и напредват. Ако те са здрави умствено и морално, лесно схващат предаваните им уроци, в противен случай могат сами да се откажат от една работа, която не е по силите им.

Аз нито викам някого, нито принуждавам, нито задържам. В моето учение се прилага разумната свобода. Който дойде, няма да бъде изпъден, но и който желае да си отиде, няма да бъде задържан. Никою нищо не се налага. А на всички помагам по желанието им със съвети, упътвания и разумни лечеб-

ни средства, съобразно законите на разумната жива природа. И всичко това върша абсолютно безплатно. Бог, Комуто служи, промисля за моята прехрана и издръжка.

Предвид на горното заявявам, че всички тъжби, оплаквания, показания и критики против мене от когото и да било, са лишени от всякаква истинност и основание. Моето учение, изложено в повече от пет печатни тома, и моят живот, който е открит за всички и може всяка минута да се провери, нямат нужда от защита. Това учение осигурява физическо здраве, морална чистота и духовен напредък на всички, които го следват и животът им е общо-признат образец за подражание. Нищожните на брой изключения на застой в развитието си, се дължат на атавистични причини, т.е. множеството мои слушатели има един-два случая на душевно разколебаване и на морална поквара, това се дължи на самите тях от родителите им. Техният минал живот и сегашното им поведение ясно свидетелстват за това. Но те не са мои ученици, макар и да са се явили при мене. Друго няма какво да кажа.

П. К. Дънов

Веднъж дойдоха на Изгрева и връчиха на Учителя призовка за следствие. На следващия ден Той отиде в полицията, даде показания и се върна. Ето показанията:

2.XI.1937 г.

Да отговори на следните въпроси в най-големи подробности с оглед и в хармония с беседите Му, печатани в специални издания, а именно:

1. Относно официалното използване на държавата и църквата ни.
2. Относно държавата ни, относно организацията ѝ, властите и законите в страната.
3. Относно правораздаването и съдийската колегия.
4. Относно обществения строй в страната.
5. Относно народната армия (българската армия).
6. Относно брака, семейството и морала в страната.

Отговорите на Учителя:

В природата съществуват три порядъка: идеален, реален и материален. Към първия спада: Бог, Природата и Човекът. Към втория спада: народ, държава и личност. Към третия спада: мозъчната, симпатичната нервна система, дихателната и храносмилателната система.

Религията представя вътрешните възможности на един народ, които имат връзка с Божествения свят. Следователно, религията е един отличен институт, който има за задача и цел да възпитава човешката личност - нейните чувства и постъпки, да го държи във връзка с Божественото в тоя свят, да обича Бога, ближните си и народа, да почита и уважава всичко онова, което Бог е създал. Към тази българска религия и църква, която служи на своя народ за неговото повдигане и облагородяване - моята Любов към тях.

Българската държава е външната страна на българския народ. Тя съдържа всичките възможности, в които той може да се прояви. Държавата е един отличен институт, който спомага за външните и вътрешните условия на българския народ, да подобрят отношенията с всичките други държави и народи. Българската държава е едно благо за народа. И всички ония, които служат на нея, за да поставят ред и порядък, за да извоюват свободата на този народ, вършат една благородна работа.

Ние не поддържаме революциите. Ние поддържаме еволюцията - онзи Божествен процес, който повдига и подобрява живота на човечеството.

За съдийската колегия и органите на правосъдието ние имаме почитание, понеже такъв институт съществува и в природата, и в човека като съвест.

Всичките примери, които ние сме привеждали в своите лекции, имат за цел да уяснят какъв трябва да бъде човек и ония, на които говорим. Ние сме привеждали много похвални примери и за дълбокото съзнание на съдиите. Ние в нашите речи не сме имали никакъв смисъл да обидим това, което е добро, разумно, справедливо в съдийската колегия.

Относно обществения строй нашето желание е било винаги той да се подобрява без ненужни сътресения и всичко да става разумно.

Относно българската армия - тя е орган на държавата за запазване реда и порядъка в държавата. Каквото казваме за държавата, това включва и армията. За военните сме привеждали много добри примери.

Относно брака - този институт е най-старият в природата. Ние поддържаме еднобрачието и пълна семейна чистота: "В началото Бог създаде мъжки и женски пол." Поддържаме също, че във всяко семейство трябва да има две деца - брат и сестра. Семейството е образ каква трябва да бъде държавата, религията, народът. В семейството бащата представлява онзи, който царува, а майката, която отхранва и възпитава. Бащата и майката са образ на ония, които за в бъдеще ще управляват. Затова сме обръщали внимание на добрите бащи и майки, които представляват основа и строителите на бъдещето.

Никога не сме подбуждали никого към вражда и омраза към когото и да било. Всякога съм говорил за Любовта и за взаимните уважение и почитания.

4.XI.1937 г., София

В последния ден на събора през 1922 г. в Търново Учителят се беше приготвил и трябваше да си тръгваме към 10 часа сутринта. Но малко преди това Той се обърна към нас: "Идете си, аз ще дойда сам!" После седна под беседката, подпрян на чадъра, който почти всякога носеше със Себе си. До дома Му трябваше да Го придружат други хора, които искаха да Го почакаме. Но като разбрахме, че това не е по желанието на Учителя, си тръгнахме. Учителят остана сам под беседката. Повикал брат Ватев, който щеше да нощува в колибата и го предупредил: "Като дойдат, не се противи, отвори им навсякъде да разгледат." Братът не разбрал кои ще идват и защо така му говори Учителят, но след няколко минути видял, че войска

огражда колибата. В двора влязъл офицер Харлаков с няколко войника и попитал: "Къде е Дънов?" Братята нищо не отговорили, а Учителят седял на мястото си. Офицерът грубо поискал да види тайната стаичка, за която поповете били разгласили, че там се вършат безобразни неща. Братята Ватев и Ковачев отворили стаичката, в която влизахме със свещен трепет само за молитва. Пред офицера се разкрила духовната мистична обстановка, подредена с изтънчен вкус. Осветена от седем кандила, които денонощно горяха, пред него сякаш засияла голямата величествена картина с образа на Бога. При тази гледка офицерът се почувствал недостоеен да прекрачи прага. Надникнал от вратата, навел глава и излязъл. Приблизил беседката, изправил се пред Учителя и Го попитал: "Ти кой си?" - "Аз съм Дънов." - му отговорил Учителят. "Ти си арестуван!" - Му рекъл офицерът и Го повел с войниците към казармата. Ние се бяхме прибрали, когато братята от колибата дотичаха изплашени и съобщиха: "Учителят е арестуван!" Костадин се облече набързо, повика брат Иван Деветаков и Костадин Петков и отидоха в казармата. Успели да влязат в канцеларията безпрепятствено и видели Учителя, седнал на едно кресло, а до Него братята Ковачев и Ватев. Костадин казал на адютант Харлаков: "Господин Дънов ми е гостенин и вие нямате право да Го арестувате." Какво друго са разговаряли, не зная, но Учителят и братята си дойдоха веднага. На другия ден някои от братята си заминаваха по домовете, понеже съборът беше свършил и идваха да се сбогуват с Учителя. Ние с Величка Ватева и Величка Стойчева бяхме приготвили хубав обяд за всички. Тъкмо бяхме насядали край масата и по обичая си казвахме молитвата, брат Деню Цанев дойде задъхан от бързана и предупреди: "Учителю, веднага трябва да си заминете от Търново, иначе ще Ви изпатят по етапен ред." Без да е взел една хапка от обета, Учителят събра багажа си и бързо се приготви за тръгване. Предаде ми тефтерчетата и други неща, които винаги носеше със Себе си и ми каза да Му ги върна, когато отново се срещнем. На тръгване аз и сестрите се разплакахме от притеснение. Учителят се изправи пред нас и ни запита: "Защо плачете? Запазете вътрешния си мир и за нищо на света не го нарушавайте и на парчета да ви късат!" След като Го изпратихме, никой вече нямаше желание да се храни. На другия ден разбрахме, че Учителят си е заминал за София спокоен и весел. Но оттогава правеше съборите в столицата и нямаше желание да идва в Търново.

Елена Иларионова

През 1923 г. се забранява съборът на Братството в Търново. В 1925 г. съборът стана отново в Търново. Беше голям събор, имаше повече от 1 000 души. Но после, под влияние на духовенството, търновските граждани се подписаха под една петиция срещу съборите и те бяха спрени. Учителят беше много недоволен и огорчен не само от свещениците, които Го гонеха, но и от гражданството в Търново. За този случай сподели: "Те се определиха срещу Бога и се подписаха. Техните подписи ще свидетелстват срещу тях."

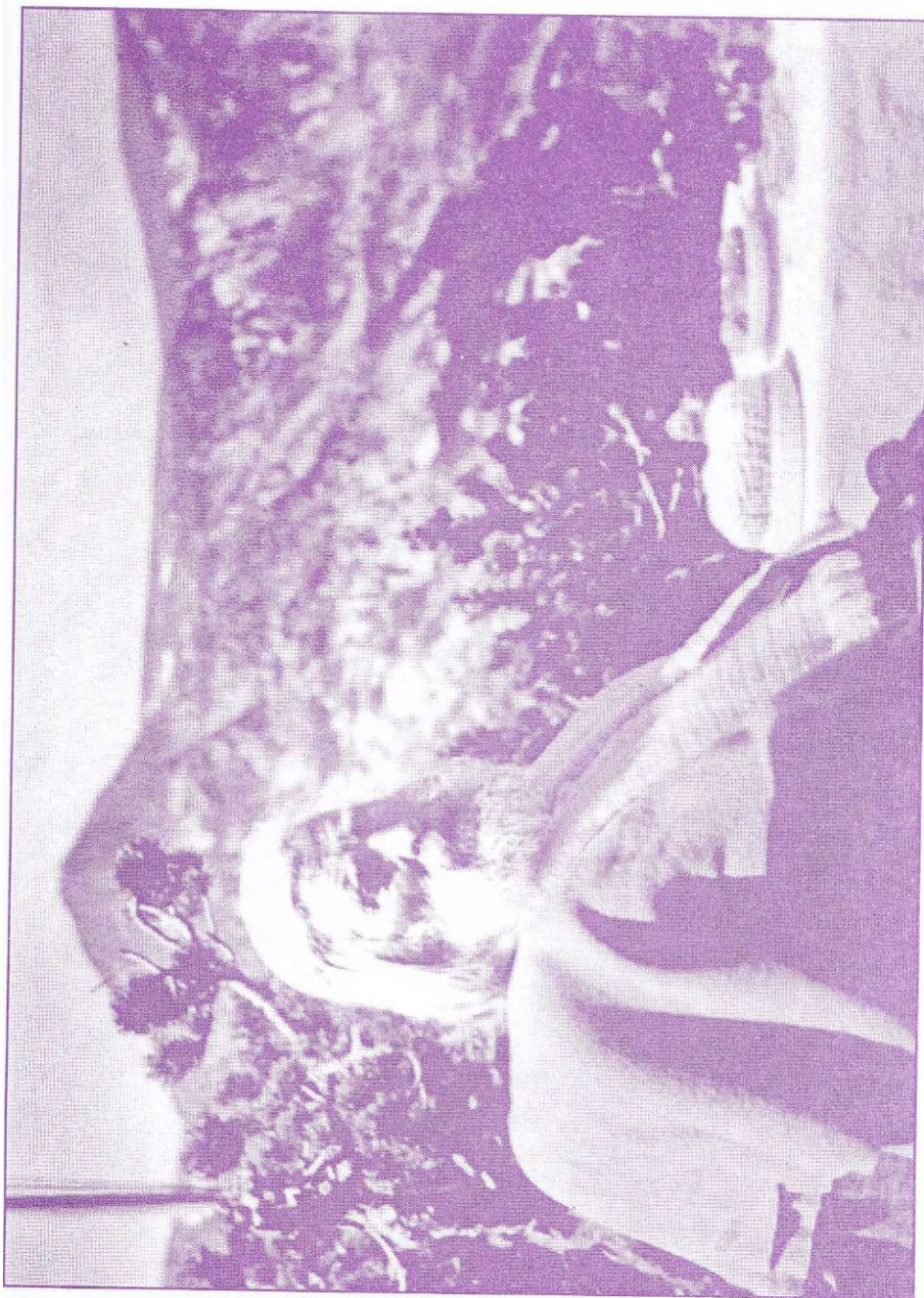
Мария Тодорова

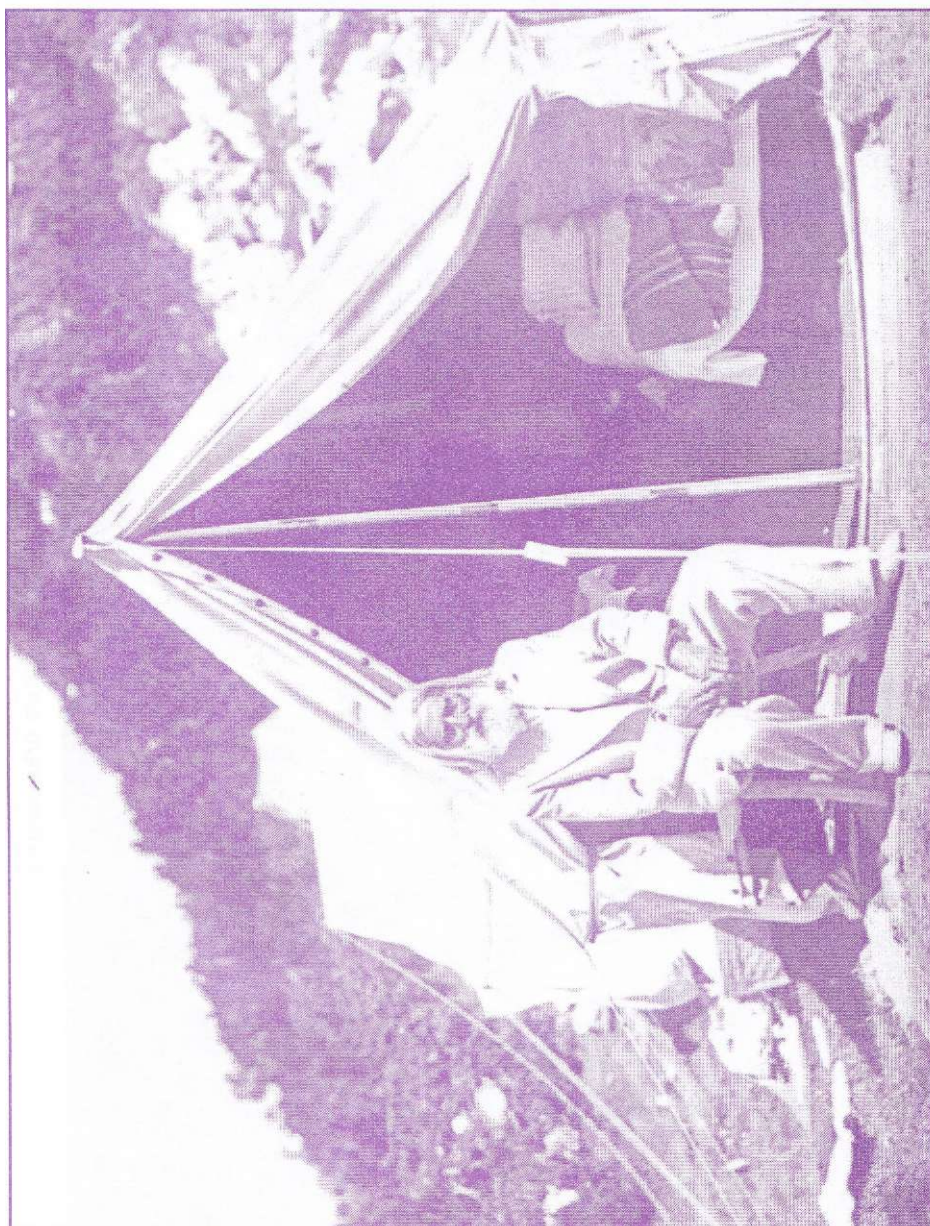
Бивакът "Ел Шадай" на Витоша. 1. Бертоли, 2. Учителят, 3. Дядо Благо, 4. Лулчев (зад него), 5. Т. Стоименов

Учителят с пръст клати камъка. До Него Георги Томалевски

Учителят след побоя, 1936 г., Рила

Учителят пред палатката Си, 12 август 1936 г., Рила

Песни до извора - 1936 г., след оздравяването. Учителят, до него Мария Тодорова, а долу майката с двете деца е Стефка Няголова със синовете си Костадин и Светозар

До извора след оздравяването, Рила, август 1936 г., Мария (с такето) до Учителя, до нея на първия ред Балтова, над нея с бялата шапка Стоянка Илиева, до нея Боян Боев. Над Мария - Наталия Чакова.

Учителят пред извора "Ръцете" след оздравяването Му, 12 август 1936 г., Рила

Първата разходка след оздравяването, 1936 г. Отляво надясно: 1..., 2. Олга Славчева, 3. Веска Козарева, 4. Мария Пончева, 5. Катя Грива, 6. Николина Балтова, 7. Мария Тодорова, 8. Учителят, 9. Пенка Белева

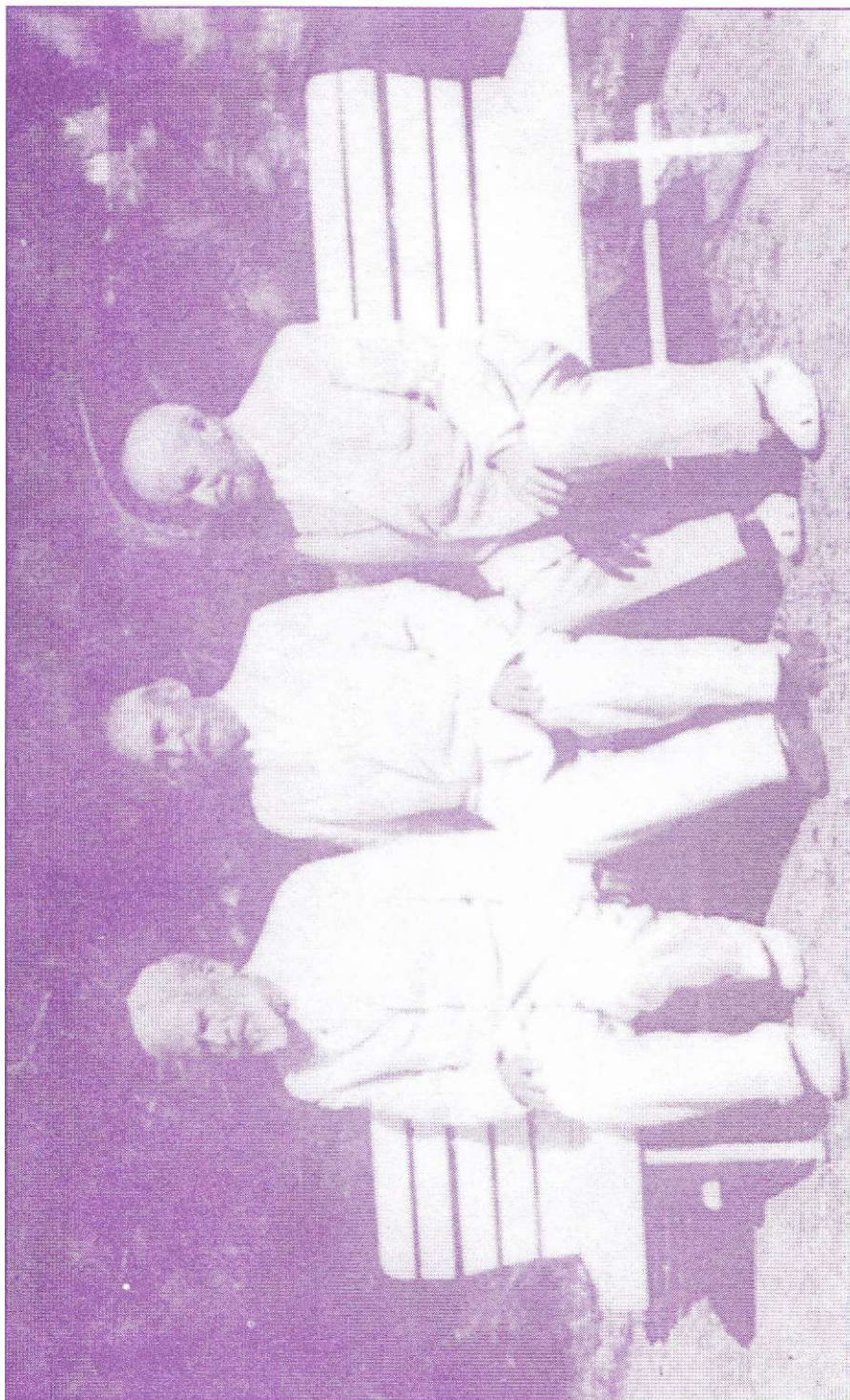
Учителят пред палатката си, 18 август 1939 г., Рила

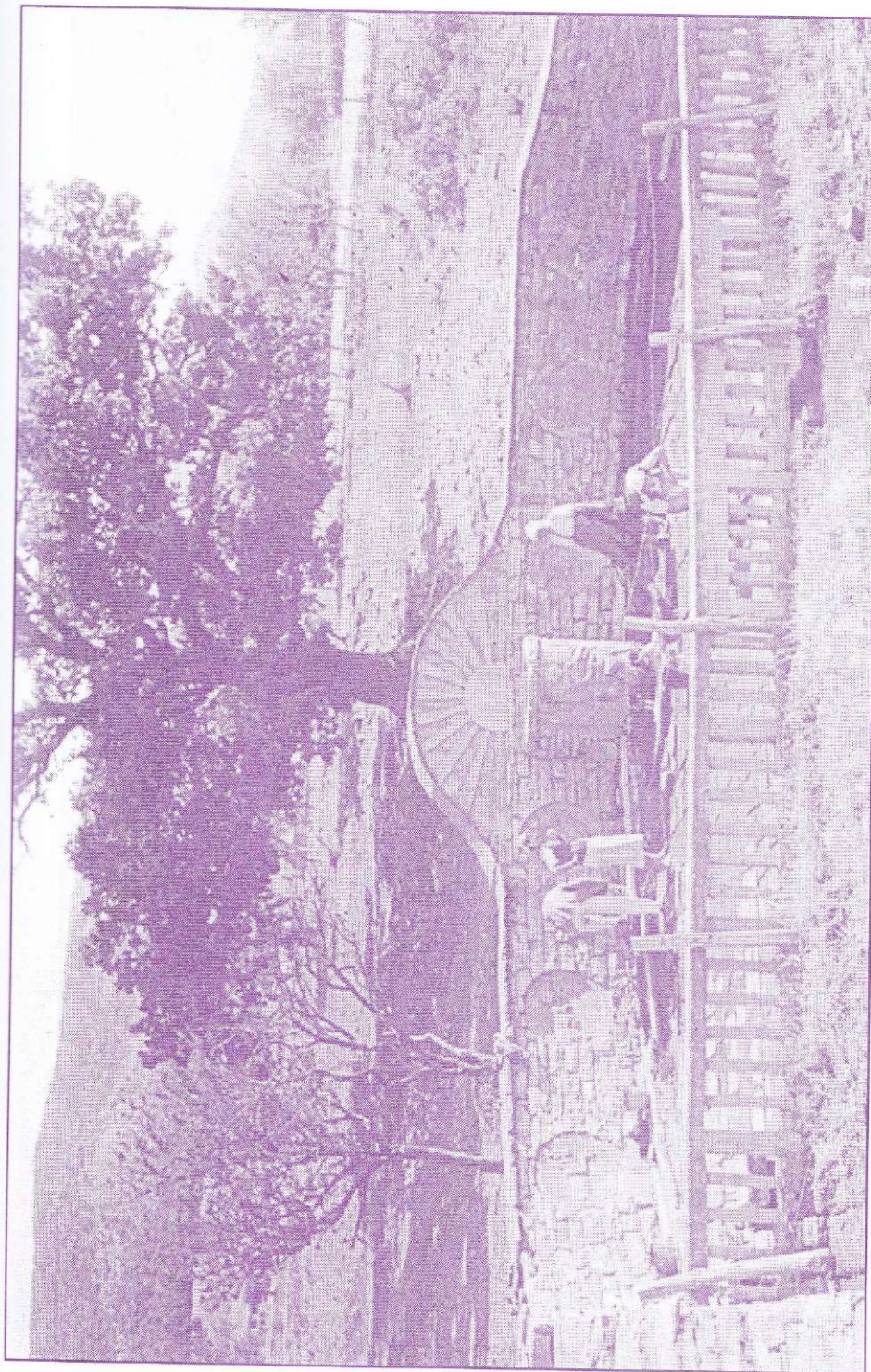
Елена Андреева и Савка Керемидчиева стенографират, седнали до Учителя

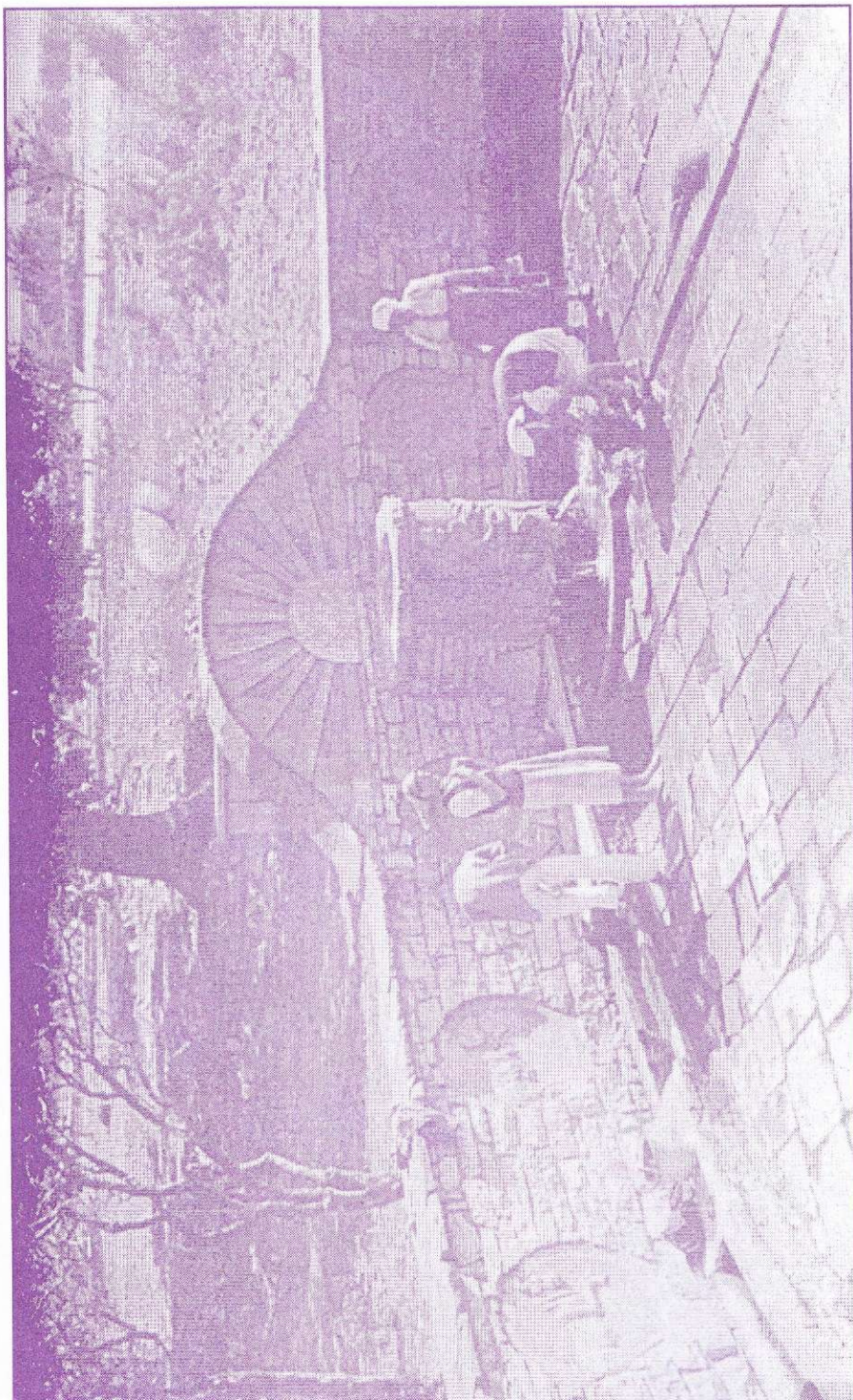
Учителят с приятели при извора в с. Рударци

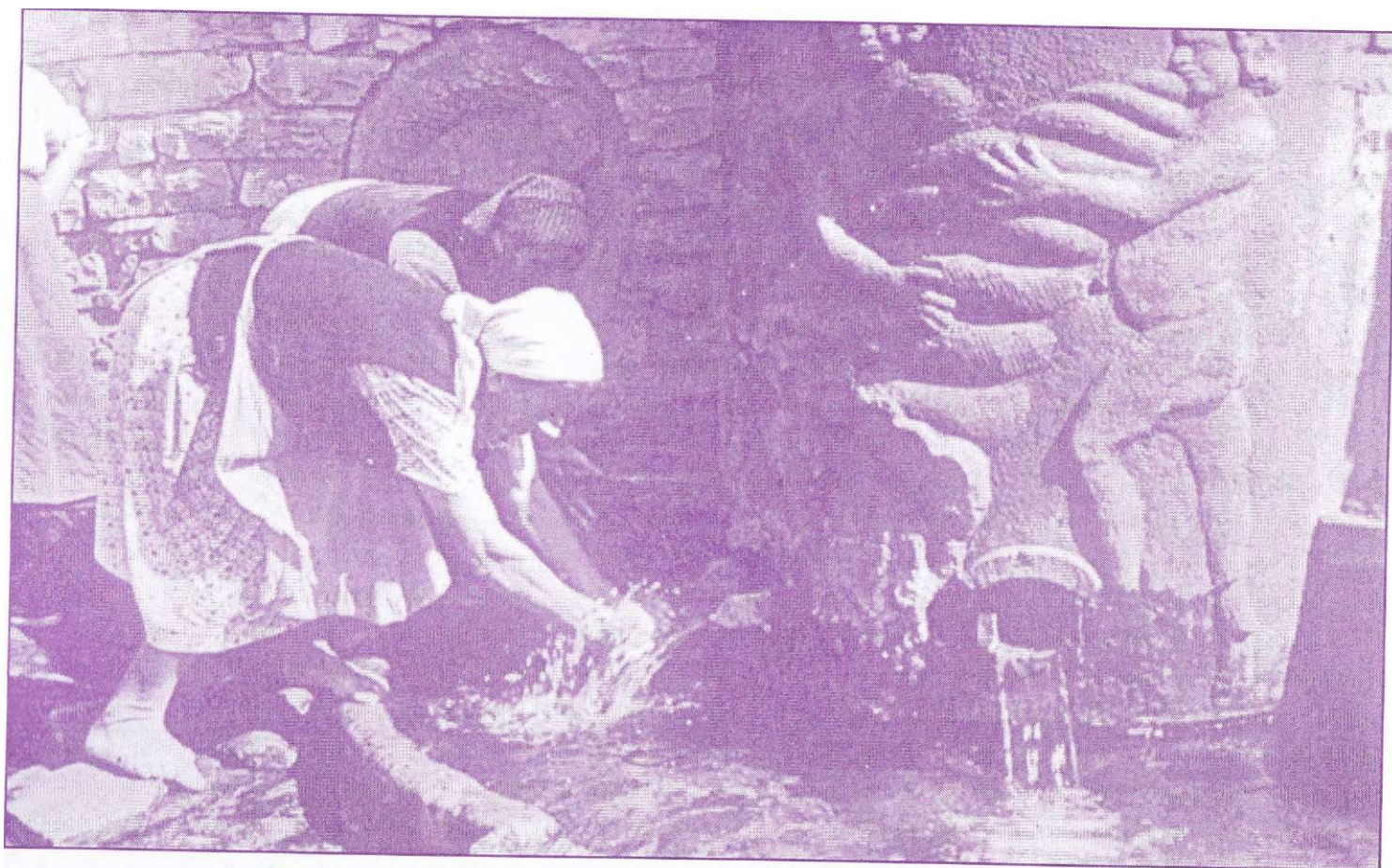
Михаил Стоицев, Георги Куртев, Минчо Сотиров в градината,
Айтос, 9.X.1949 г.

Чешмата в село Тополица, изработена от ученици по указания на Учителя, 1929 г.

*След Заминаването на Учителя чешмата е разрушена към 1980 г.
(вж. "Спиритизъм" том I, стр. 246)*

На връщане от Варна през юли 1926 г. с влака за София, Учителят е свален на гара Шумен по нареждане на варненския и преславски владика Симеон и откаран в участъка.

Годината 1927 е голяма за Братството. Беше построен салонът на Изгрева и през съборните дни Учителят даде "Пътят на ученика". Но тогава цялата общественост се настрои срещу Учителя. Някои решиха да преминат към действие. Беше създадена една организация "Родна защита", за да защитава България от комунисти, социалисти, анархисти и тем подобни. Към техните врагове бяха включени и дъновистите. След като се бяха справили с другите, решиха, че е време да се справят и с дъновистите. Събират се, въоръжават се със сопи и тенекии с газ и обграждат Изгрева да го запалят, като ще се промъкват към всяка барака и ще полеят газта по дървените стени на бараките и след това в уречен час да ги запалят.

Учителят разбира техните намерения и към 22.00 часа включва всички крушки в салона, пред салона и на поляната. Цяла нощ всичко наоколо е осветено. Братята и сестрите спят, а подпалвачите с тенекиите газ чакат в гората и се чудят какво ли събрание имат дъновистите през нощта, че светят. Чакат ги да си легнат, да угасят осветлението, за да дойдат и да ги запалят. Но осветлението не угаснало и след като чакали цяла нощ, сутринта си отишли.

Ядосани от чакането, решили да се отбият в най-близката кръчма и да угасят с вино и ракия яростта си. Като пийнали и им се развързали езиците, започнали да се оплакват от несполуката си. Хапнали и пийнали, накрая си отишли като оставили тенекиите с газ на кръчмаря. След известно време кръчмарят решил да ги продаде. Вижда един от нашите приятели от Изгрева и го пита: "Вие нали търсихте газ за газовите лампи и примуси?" Братът купува тенекиите и научава цялата история от кръчмаря за тенекиите и за подпалвачите. Занася тенекиите на Изгрева и приятелите месеци наред използваша газта за готвене. А със същата газ щяха да ни запалят и изгорят. Казаха на Учителя и Той отговори: "Ето ви един пример, когато голямото зло, Бог може да превърне в малко добро."

Борис Николов

През 1928 г. властта забранява събора в София и връща от гарата пристигащите братя и сестри.

През август 1929 г. аз и съпругът ми отидохме да видим Учителя. В събота следобед седяхме на скамейките до лешниците. Дойдоха някакви хора - военни и цивилни и с ненавист извикаха: "Да излезе Дънов!" Един брат им каза: "Кажете какво искате, аз ще ви отговоря." - "Не, да излезе Дънов, да му видим бялата брада." Учителят излезе, но такъв строг не Го видях вече. - "Какво искате?" Те запитаха: "На кого е мястото, гдето е застроен салонът?" Учителят каза само: "На Баучер" и затвори вратата. Влезе в салона и повече не излезе. Те побесняха от яд и почнаха да ругаят, да крещат, да говорят лоши думи, след което си заминаха. Разнесе се слух из Изгрева, че в неделя

няма да има беседа, ще отидат на Витоша. А ние чакахме за беседа. Тъкмо си говорим със съпруга ми, ако няма беседа, по-добре да си заминем още тая вечер. Видяхме Учителя, целунахме Му ръка и Го попитахме: "Учителю, казаха ни, че няма да има беседа." - "Рекох, ще останете и за беседата." Дойде неделя сутринта, в целия Изгрев е чисто, хубаво, пеят "Росна капко, свят лазурен". Толкова красиво беше, на мен такова хубаво впечатление ми направи! Започна беседата и към средата пристигна една грамадна жена с табела на гърба "Жертва на Дънов", влезе и извика: "Какво го слушате тоя магесник!" Въобще, говори такива думи, че не искам да ги повтарям. Братя излязоха и й казват с добро: "Моля ви се, чакайте да свърши беседата. После говорете!" - "Не!" - тя кряска и я хванаха четирима братя, изхвърлиха я през тела. Тя вика: "Ще ми счупите крак!" - "Нищо ти няма." Но Учителят прекъсна беседата. Обядвахме, имаше концерт, обаче беше вече скърпено, не както бе в началото. Взехме си довиждане, целунахме ръка на Учителя, тръгнахме си. "Жертвата на Дънов" седи на пътеката между гората и салона и чака. Като минахме край нея, тя викна: "Хайде, идете сега продайте на баща си имота и го донесете на Дънов." Пък мъжът ми беше малко буйничък и вика: "Абе ти хубаво говориш, ама де да беше по-раншният Христо, да видиш как щях да те овършея. Ако продам на баща си имота и го донеса на Дънов, на тебе става ли ти нещо? Нищо - ни губиш, ни печелиш!" - и си отидохме.

Йорданка Колева (1910-1993)

Един месец преди да си замине Учителят, а Той си замина на 27.XII.1944 г., към 18,30 часа бяха дошли трима души от новата милиция на комунистическата власт с джип, който спря пред салона. Оказа се, че това са трима полковници. Те поискаха разговор с Него. Бяха приети от Учителя и водиха разговор до пианото в салона на Изгрева без никакви свидетели, около час и нещо.

Няколко дни преди да си замине Учителят, един от прокурорите на Народния съд казва на една наша сестра: "Взето е решение Учителят да бъде задържан." Сестрата и нейният другар, смутени от това, идват на Изгрева и казват това на свои близки.

Втори път дойдоха същите хора със същия джип, на 28.XII, когато Учителят си беше заминал и тялото Му бе положено на одъра за поклонение. Дойдоха полковниците, срещат брат Ради и питат: "Къде е Учителят Дънов?" Ради им казва: "Сега ще ви заведе при Него." Ради ги повежда в салона, където е положено тялото Му, а около Него са наредени приятелите и се прощават с Него. След като тримата оглеждат обстановката, един от полковниците казва: "Закъсняхме, Той се измъкна!" А те бяха дошли да Го арестуват и да Го дадат под съд. Тогава бе съставен Народен съд и Любомир Лулчев бе подсъдим в този съд. Лулчев беше съветник на царя и всички смятаха, че е действал по указание на Учителя.

Галилей Величков

Записки от беседите на Учителя

Българите не могат да се убедят в Силата Божия, Но ще се убедят! Ще се убедят, че там има други закони, които направляват нещата. Със спирането на събора тук (Търново, септември, 1923 г.), дойде земетресението в Япония. Една връзка има. Всякога, когато не се допусне една Божествена идея, в противоположната страна на физическия свят ще се появи известна реакция. Това показва, че цялото човечество е като един организъм. Може един ден да стане следното: в Америка да откажат свикването на събор и да дойде земетресение в България. Българите, които са в астралния свят, те сега треперят при земетресението в Япония. За да се намерят причините за земетресението в Япония, трябва да се види в Божествения свят. Българите ще бъдат викани на съд. Отсега българите ще са натясно. Българите са хора материалисти. Защо българите се отказаха от събора, има и други причини. Други същества са причина българите да не приемат събора. Причините са в държавата на черното братство. Цялото черно братство се подвежда под съд, понеже има доста углавни дела: разпнаха Христа, светиите избиха и пр, и ще ги осъдят. Ще вземат властта от тях, тяхното небе и тяхната земя, ще дойдат Белите братя с ново Небе и нова Земя. Сега светът се съди. Всеки ще отиде на своето място.

Властта и духовенството говорят, че съм самозванец. Самозванец никога не може да покаже пътя на хората към Бога. Аз ще имам две важни страници в моя живот: едната тъмна, черна, пълна с хули и лоши думи, защото съм се осмелил да кажа Истината в очите на хората; втората страница ще бъде светла, защото съм научил хората да любят Бога с всичкия си ум и с цялото си сърце.

Днес Светият синод взема мерки против мене, ще ме гонят. Какви мерки ще вземат? Чудни са те, с мене да се борят! Ще имат работа с Господа, а не с мене. Какво съм аз? Един човек, дошъл на Земята, щял да обърка умовете на всички българи. С какви сили разполагам аз? С пари ли, с власт ли разполагам? От какво имат да се плашат? Щом се страхуват от мене, значи зад гърба ми стои Великата Божия Любов, зад гърба ми стои Великата Божия Истина, Великата Божия Правда и Добродетел. Всички живи добродетели са зад гърба ми.

В сегашното общество, както тук, в България, се заражда една реакция. Вестникарите искат да противодействат, създават една реакция от една страна; от друга страна духовенството създава разни спънки, с които искат да спрат едно движение - туй движение да го спрат или най-малко да го опорочат. Ние знаем всичко, което се върши. Тия хора аз зная защо искат това. Те искат да отнемат спечелената енергия, те искат да се съсипе туй общество и те да опатат всичко и да станат наследници на тази енергия. Но няма да бъде това! Аз съм казал: нито пет пари няма да вземат, но ще платят голяма глоба, нищо няма да им дадем.

Отлъчили ме били от църквата! Това не е вярно, аз сам съм се отлъчил от всички лъжи и неправди, от всичко нечисто и користо.

В 1918 г. ме взеха и ме изпратиха във Варна. Казах им: "Ще претърпите един голям крах, какъвто никога не сте виждали!" Не стана ли така? Стана! Аз им казвам, че това Учение не е човешко, то е Божествено. Всеки народ, който е престъпил това Учение, добро не е видял. Евреите, които престъпиха това Учение, вече 2000 години се измъчват. В Русия не послушаха Толстой, не послушаха Йоан Кронщадски и дойде сегашното пречистване там. В Русия сега Господ говори. Болшевиките - това е Божественият глас. Когато хората не послушат Божия глас, в света започват да работят противоположни идеи, дохождат глад, мор, раздори. Православната църква в Русия трябваше да приложи Христовото Учение - "Не противи се злomu". Нали Христос е казал: "Любете враговете си!" Болшевиките са тези врагове. "Не противи се злomu." - така е казал нашият Учител. Не го казвам аз, това е казал Христос. Молете се за тези, които ви гонят, които ви правят пакост; молете се за тях. Да бъдем последователни в своите убеждения!

Тъй е писано в един Божествен закон: Когато един народ пренебрегне Великите Божествени закони, които са пратени за тях, такъв народ не може да напредне. И вие, като ученици на Окултната школа, ще кажете: "Какво трябва да правим?" - Ще бъдете положителни вътре в себе си. И ние, когато дойдем да застанем за Името Божие, там за нас има само едно мнение - Великият Божествен закон, и няма право ни един народ да го престъпи.

Французите, след като избиха хугенотите, какво получиха? Оттогава насам тяхната държава не се повдига. Рим, който изби християните, къде е сега? Евреите, които умъртвиха Христа, къде са сега, къде е тяхната държава? Няма народ, който да е извършил престъпление с Божиите избраници и да е спечелил нещо. Аз похвалявам българския народ, че не слуша духовенството. Той си има една здрава философия, понеже се държи за земята, а тази земя може да ражда, само когато дойде Божественото благословение.

Аз съм ваш приятел и искам да ви покажа начин как да живеете. Какво ме интересува друго? Нима мислите, че ще спечеля нещо? Откак съм в България, няма друг човек, против когото да са се казали толкова скверни работи! И още много епитети може да ми кажете, но това ни най-малко не ме смущава, защото аз съм един голям извор, който постоянно се чисти. Няма помия в този свят, която да може да ме опетни, защото знам начин как да се чистя. Да не мислите, че аз съм слаб, че не мога да се защитавам. Мога, но не с оръжие. Аз казвам: Имам други сили, съзнателни сили, с които мога да работя и да се защитавам. С мене има други хора, които могат да ми помагат, не само в България, но и в целия свят.

И сега българите мислят, че могат да се повдигнат против мен. Това, което аз говоря, са Божии думи, това са Божии закони. Ако те се опитат да нарушат Божиите закони, Господ ще ги заличи от лицето на Земята! Те казват: "Този човек е самозванец." Не, българите трябва да знаят, че каквото е отношението им към мен, такова ще бъде и отношението на външния свят спрямо тях. Ще кажете: "Как може това?" Ще ви кажа. Всеки, който се обявява против Божиите пратеници, се обявява срещу Бога, срещу Любовта. Любовта е вечен закон, тя няма минало, ^Тя има вечно настояще и вечно бъ-

деще. И казва Христос: "Всички, които се обявяват против Мене, т.е. против Любовта, са крадци и разбойници." Българите мислят, че един човек може да създаде известно течение и да омотае хората. Това не може да бъде. Христос дойде, придоби около 500 милиона последователи. Заблуди ли ги Той? Не. Христовото Учение е Божествено. Значи Бог призовава хората. Щом е така, Христос, Който привлече толкова много хора, е дошъл от Бога.

Някои искат да ме изгонят от България, но казано ми е да говоря и аз ще говоря. Цялото човечество да се опълчи против мен, с цел да ме изпъди, няма да бъде в сила да ме мръдне на милиметър от мястото ми. Нека всички знаят това! Аз не съм дошъл на Земята да я напускам. Мога да стана и невидим, но тогава ще опитат друга сила.

Сега искат да ни изгонят. Казвам: Трябва да знаете, че зад нас е цялото Небе!

Ще има плодородие, докато съм аз в България. Като напусна България, пустиня ще стане като Палестина. И вие, учениците, като напуснете, тъй ще стане.

Аз искам да направя едно добро на българите, да им покажа как да намерят еликсира на живота, но сега вече нищо няма да им дам. Досега съм бил доста снизходителен към тях, бях готов да им покажа еликсира на живота, затова им говорих за Слънцето, но те вдигнаха цял въпрос за това, нарекоха ме какъв ли не, идолопоклонник, самозванец, ругаха ме и затова да правят каквото искат, повече не се интересувам от тях. Употребих близо 12 години да изследвам българската глава, но я намерих много дебела. В дебелата глава няма много ум. Това не е за докачане, а факт. Искях да напиша нещо върху тия изследвания, което щеше да ползва българите, това ще си остане за мене. И затова, колкото научни данни съм събрал, ще ги задържа за себе си, може на някои посветени да ги дам, те да ги използват. Още 2000 години има българинът да си блъска главата, докато узрее.

Сега в България искат да кажат, че това е една секта и искат да убедят и вас. Защо? Вие ще станете изменници на българския народ! Ако вие не сте ученици на тази Школа, вие сте изменници. И всички ги считам за изменници, които не са ученици на тази Школа. Не само изменници на българския народ, но изменници на човечеството, понеже спъват Великата Божествена енергия, която приготвя новия път на човечеството.

Ние не говорим в тъмно - елате и опитайте. Ние не казваме: "Вярвайте!", но "Елате и опитайте!" Ние не искаме такива заблуждения. Добре, ще бъдете смели и решителни. Ние ще завъртим колелото и като завъртим туй колело, всички вестникари в България ще скачат из въздуха нагоре и ние ще научим вестникарите какво да пишат в бъдеще. Тия вестникари ще направя да станат всички неврастеници, да не могат да спят, най-лошите болести ще дойдат отгоре им. Те знаят ли това? Няма да могат да ядат сладко. Да не мислят, че се играе шега с Бога! Те трябва да употребят своето перо за Истината! Нямам нищо против, когато някой вестник пише Истината. Но един вестникар да пише лъжа - това не му се прощава. Ни един свещеник, учител, майка или баща да говорят лъжа - това не им е простено.

Някой ме пита: "Защо побеляха косите ти?" - От вашите убийства. По силата на кармичния закон и аз съм замесен в тях. И вашите коси побеляха по същата причина. Всеки момент, когато стават престъпления, аз ги чувствам, вземам участие в страданията на хората. Виждам как се забива ножът в гърдите на някого, чувам как вика, плаче, моли се тоя човек, докато издъхне. Някъде убиват жена или дете. А тия с одеждите минават край страданията и казват: "Да пукнат тия от новото учение, които разрушават държавата!" Лошото е, че аз няма да пукна. Защо? Защото ще изкарам всичките дяволи от българите, от свещениците, от владиците. Няма да оставя в България нито един дявол!

Докато аз съм във физическо тяло на Земята, безопасен съм за съвременното общество, но лиша ли се от тялото си и остана със своите духовни и Божествени мисли, всичко ще се разруши, нищо не ще остане на Земята. Докато един отровен газ е затворен в някое шише, той е безопасен, но като излезе от шишето, всички ще опитат неговата сила. Такава е философията на живота. Не може да се унищожи един праведен човек! Евреите разпнаха Христа, но и до днес носят последствията на тази си постъпка. Японците преследваха посланика на Оомото - Онисабуро Дегучи, когото Бог изпрати, но големи нещастия ги сполетяха. Цяла Япония се разтърси от страшни земетресения. Отгоре им казват: "Няма да вдигате шум против Божиите посланици." Всеки народ, който се е опитал да се противопостави, не е видял добро.

ПОБОЯТ НАД УЧИТЕЛЯ

Спомени на ученици

За случая с побоя над Учителя, станал през лятото на 1936 г., много наши приятели са се изказали. Всеки от своя ъгъл - как го е видял, как го е чул и как се е отразило в неговото съзнание. Вероятно всеки за себе си е прав. За да се допълни картината, искам да кажа какво е станало с бай Иван (Антонов) точно в този ден.

Денят е бил топъл, слънчев, приятен. Завършил е обядът и много от нашите приятели са се оттеглили да се занимават с различни неща. Никой не е знаел какво събитие ще следва. Психическото състояние на бай Иван било много натегнато, тежко поносимо, макар че външни причини нямало. Отишъл в салона. Вътре нямало никой. Отворил пианото и започнал да свири някакви минорни гами, които отговаряли на състоянието му - мъчил се чрез тоновете да излезе от това състояние, но не могъл, движил се напред-назад и най-после решил, че има нещо нередно при сестра Паша в града, където тя имала къща и че трябва да иде там да види какво става. Отишъл в града, но видял, че там няма нищо. Състоянието му не се променило и се върнал отново на Изгрева, но когато се връща, събитието, за което всички приятели говорят - нанесеният побой над Учителя - е вече отминало. Обяснението, което си дава бай Иван, е следното: Учителят е отстранил, което е точната дума, от Изгрева всички наши приятели, имали възможност да се намесят в събитието. Защото всички свидетели са били с такова психическо устройство и с такава физическа сила, че са виждали безсмислието от тяхното намесване в побоя. А такива личности като Иван Антонов е нямало да гледат примирено събитието и са щели да се намесят. А вероятно това не е искал Учителят. Той е смятал, че трябва да понесе резултатите и никой да не пречи на това. Именно заради това, Учителят е отстранил всички такива наши приятели, които са могли да се намесят, да попречат на изпълнението на този акт. Така че, никой не можа да защити Учителя. А какви яки братя имаме и какви смелчаги бяха те! Но Учителят така бе направил, че тези братя - яки и смели, ги нямаше в този момент. Те надойдоха по-късно и след като разбраха за побоя, само стискаха юмруци. А на следващия ден вестниците бяха писали: "Вчера на Изгрева божеството Дънов бе бито." Та какъвто бе побойникът, такива бяха неговите началници, такива бяха и писачите, и вестникарите, такива бяха и всички ония, които хулеха Учителя и Братството. Но Писанието казва: "Бог поругае не бива!"

Учителят е знаел, очаквал е събитието, допускал го е, за да може да го разреши по такъв начин, че да покаже на хората как се преминава през страданието и какво значи Голгота. Накрая с парализирана ръка на Рила написва: "Бог е Любов."

Тодор Ковачев - внук

Годината беше 1936. По това време аз бях дякон и имах рано сутринта служба в църквата. В този ден имах голямо напрежение в себе си, като че ли ще се пръсна. Беше петък. След свършване на службата в църквата, където пеех, хвърлих разните помагала и така тръгнах с расото към Изгрева. Този ден нещо ме накара да се кача там. Ту бързах, ту забавях. Имах усещането, че някой ме кара ту да бързам, ту да спирам, така че да дойда на Изгрева в строго определено време. Това усещане го разчетох и разбрах по-късно. Пристигнах на Изгрева в строго определеното време за мен и веднага разбрах, че точно по това време никой не е имало около Учителя и побойници са извършили покушение над Него. Дошли с кола и единият от двамата влиза и нанася юмручни удари върху главата на Учителя. За да влезе в приемната Му стая, която била заключена, той разбива с ръка стъклото, промушва я през направения отвор, завърта ключа, отключва вратата и влиза в малката стая на приемната. Не Го намира тук и отива в салона, насочва се към Учителя и Му нанася ударите. Ръцете му били окървавени от собствената му кръв, когато е порязал ръцете си при счупването на прозореца. Така лицето на Учителя беше окървавено от чуждата кръв. Някоя от сестрите се развикала, вдигнала се врява и онзи побягнал. Когато аз пристигнах, всичко бе привършило. Побойникът бе избягал. Инцидентът бе приключен и Учителят си бършеше кръвта от лицето с кърпичка. Това, което ще ви кажа, никой не го знае, освен мен. Това е една велика тайна за Великия Учител, която Учителят сподели именно с мен.

Отивайки там, аз видях събрани много хора, разтревожени и застанали на групи пред салона - около 40-50 души, а вътре в салона една суматоха. Питам какво е станало - никой не може да каже от уплаха. Обичта към Учителя и тревогата ми, че е станало нещо, ме накара да отида веднага при Него в салона. Той с една кърпичка си бършеше лицето, излизайки от салона. Вената на челото Му отляво бе наранена и течеше кръв. С носната си кърпа Той я притискаше. Учителят бе застанал пред салона, а аз съм до Него и Го наблюдавам. На челото отляво вената бе накълцана и от нея течеше кръв. Това трябва да се знае, защото по-късно братята разказваха, че не е била пролята кръвта на Учителя, а това е било от разрязаната ръка на побойника. За кръвта от разрязаната ръка на побойника беше вярно, но вярно беше и това, което аз видях. Та аз бях на половин метър от Него и гледах как кървеше вената на Учителя! Когато я натисне с кърпичката, отдолу течеше под кърпичката. Така че, кръвта на Учителя се смеси с тази на побойника. Кръвта на един българин, роден от българска майка юнашка, такъв голям юнак, та чрез юначеството си да посегне на Учителя! Не чуждоземец, а българин го направи това! И ето, сега Учителят излизаше от салона, като непрекъснато с кърпичката натискаше кървящата рана, за да спре кръвта. Учителят не се качи горе в стаята. Спря се, огледа се и каза на онези, които Го заобикаляха: "Хайде сега да си гледате работата!" Те се пораздвижиха. Бяха дошли и други братя и като се огледах, сега видях, че изведнъж се изсипаха всички юначаги от Изгрева, но беше вече късно. Ние бяхме много силни като мъже по това време и ако ги бяхме заварили, щяхме да им направим такъв побой,

че едва ли живи щяха да напуснат Изгрева. Точно така разсъждаваха и мислеха всички. Учителят пак им каза: "Вижте си работата!" - и те се разотидоха. Учителят се обърна към мен и съвсем естествено ме поведе със Себе си. Защо, не зная. И сега като си спомня, започвам да плача. Това са силни неща, които не мога да преживея така лесно. Учителят поведе само мен, най-малкия и най-слабия ученик, отидохме на полянката и започнахме да я обикаляме. Всички се спряха до боровите и не смееха да се приближат до нас, защото разбраха, че Учителят иска да бъде с мен. Заедно обикаляхме поляната, където играехме Паневритмията. Това, което съм преживял с Него, ми бе достатъчно за цяла вечност. Какво страдание бе тогава - това бе неопишимо! Като си спомням, започвам да плача. И сега плача като разказвам тези неща, а отдавна не съм плакал - може би 30-40 години. И така, Учителят върви с мене и обикаляме поляната. Аз, най-нищожният човек на Земята, се движа с най-милият, най-скъпия, най-великият за мен Човек. Аз преживявам в себе си нещо необикновено. Някаква борба на титани се разгръща в мен, някаква велика борба се води в мен! Ние сме седнали на скамейката до бекетката. Учителят се бърши с по-голяма кърпа, която Му донесе една сестра. Аз ту седях до Него, ту ставах, ту отново седях. Не можех да си намеря място. Тогава бях много буен и силен и ми се искаше да съм дошъл една минута порано. Ако бях сварил, щях да го смажа онзи побойник, посегнал на Учителя! Това не беше гняв. Това беше сила. Голяма сила имаше в мен тогава. Но бях закъснял с една минута. И то именно с онази минута, с която онзи невидим мой ръководител ме караше ту да бързам, ту да спирам, когато пътувах към Изгрева, за да дойда в строго определено време. Но аз не бях съгласен с това и сега седях до Учителя и ставах със свити юмруци като ги удрях един в друг в очакване на борба. Но онзи бе си свършил работата и си беше заминал. Накрая не изтраях и казах на Учителя: "Учителю, ако бях дошъл една минута преди това, щях да го разкъсам на парчета!" Учителят ме погледна и видя свитите ми юмруци. Той само леко се усмихна: "Брат, и на Великите Учители им се дава изпитание. Бог е Този, Който им дава изпита, но им дава свободата да избират пътя, по който да решат задачата си." - "Ама, Учителю, как не се намери един брат да Ви защити и да се справи с тях!" Учителят бавно говори: "Ако имаше някой от вас тук, който да ме защити, щеше да се стигне до убийство. В гнева си щяхте да ги убие, а те това и чакат - да омърсят Школата с кръв, пролята от вас. Сега аз съм омърсен, но с тяхната кръв, както с моята. Това бе моят изпит като Учител. Така стана по-добре." Оглеждам Учителя. По лицето Му имаше неизтрита кръв, по ръцете Му - още кръв, която бе засъхнала. Това е смесената кръв на Учителя с кръвта на побойника. Като гледам тази кръв, се озверявам и крещя: "Учителю, как стана така, че аз закъснях? Аз щях да им дам да разберат и да ме помнят во веки веков!" Учителят се усмихна много трудно и каза: "Добре стана, че закъснях. Ако беше дошъл навреме, щеше да ги убиеш и после какво ще направиш? Щеше да стане същото, както навремето с Мойсей - убихте египтянина и провалихте и забавихте с 40 години плана на Небето и идването на Божия Дух, Който изведе евреите от Египет." Аз се разтрепервам: "Учителю, сега времето е

друго, времената са други." - "Времето е друго, но Духът е същият." Аз мълча и сядам. Сълзите се наливат в очите ми. Учителят продължи: "Рекох, брат, "Бог и България" имаха план да сложат бомба в салона и да избият всички ни. После искаха да хвърлят цялото Братство във въздуха. Но трябваше да стане това, за да се отбие тази вълна. Добре стана, че всичко се размина с това!" Учителят смени кърпичката. Сложи друга на лицето си, за да притиска спуканата вена. Станахме и продължихме да се движим по поляната. Аз все още не можех да проумея нищо. Той се спря, погледна ме и отново ми каза: "То, рекох, брат, и на Великите Учители понякога Бог дава изпити без да ги предупреждава, така че внезапно и тях ги поставят на Земята на изпити." Аз вървях с Него и не можех да проумея нищо. Разбрах, че онези са искали да избият всинца ни. Разбрах, че това, което е станало, е най-доброто.

А "Бог и България" беше организация, създадена от Александър Цанков и архимандрит Евтимий.

Продължаваме да се движим, но има нещо, което не проумявам. Учителят отново проговаря и за трети път обяснява по един и същ начин, за да Го разбере. "И на Великите Учители им се дават изпитания без те да знаят за това. Но Бог съизволява да открие плана им. А Учителят избира сам пътя си към Голгота, който трябва да извърви."

Симеон Арnaudов

Аз бях на Изгрева пред салона. По едно време от гората излезе лека кола. Нали бях шофьор - това веднага ми направи впечатление и се загледах натам. Двама души слязоха, дойдоха при мен и ме запитаха къде се намира Дънов. Аз не подозрях нищо и им показах с ръка салона. Единият тръгна натам, другият носеше пистолет, затъкнат в колана. Първият отиде най-напред на вратата на приемната и понеже тя беше заключена, счупи с юмрук прозореца на приемната и част от разбитите стъкла му срязаха ръката, от която потече кръв. Като разбра, че Учителят не е там, се отправи към салона. А там бе Учителят! Влезе вътре, нахвърли се върху Него и започна да Го удря с юмруци по главата с окървавените си ръце. Единственото, което можах да направя като разбрах, е да вдигна един стол над главата си и да стоя така до вратата. Бях решил с този стол да ударя някого от двамата по главата. Тогава бях млад, много здрав и як и нямаше да им се дам без кръв. И таман да ударя единия със стола по главата, изведнъж усетих, че целият съм вцепенен и не мога да се помръдна. Побойниците минаха покрай мене, прекосиха двора и се запътиха към колата. Аз стоях като вдървен дълго. Идва Стоянчо и ме пита: "Ти защо не ги утрепа с този стол? Нали си як и здрав?" А аз, без да искам, устата ми се отвори и произнесе тези думи: "Абе, има то кой да ги бие." Устата ми се затвори и аз разбрах, че някой друг произнесе тези думи чрез мене. А това бяха същите думи, които Учителят изрече на Витоша, когато аз Го питах дали може да бием змиите. Ако Учителят не ми беше казал: "Други са тия, гдето ще трепят змиите." - то този стол, гдето го бях издигнал над главата си, нямаше да стои вдървен и вцепенен в ръцете ми, а щеше да бие наляво и надясно и кръв щеше да се лее. Но Учителят ме спря, защото други

са тия, гдето ще бият змиите.

Побойниците бяха изпратени от Александър Цанков - онзи главорез, гдето беше избил сума народ. Тогава Цанков искаше втори път да дойде на власт. Цанковистите не бяха малко, но разбраха, че царят не иска да ги сложи на власт. Те разбраха, че това е внушение на брат Любомир Лулчев, който беше съветник на царя по политическите въпроси, а зад Лулчев те виждаха и смятаха, че Учителят е този, който им проваля плановете. Ето защо, бяха решили да нападнат Учителя.

За миг около Учителя се събраха много приятели. На следващия ден около очите Му имаше синини, а след няколко дни получи пареза на дясната ръка и десния крак, след което Братството замина за Рила.

Няколко минути след побоя всички, които бяха на Изгрева, научиха новината, дойдоха и заобиколиха Учителя. Дойде и брат Лулчев и като по-оправен, разпита и разбра как стоят нещата. Брат Иван Сечанов беше видял и запомнил номера на колата. Лулчев слезе веднага в града и отиде при директора на полицията, който му беше приятел. Чрез колата откриха и шофьора, и побойниците. Какво направиха по-нататък, аз не знам. Знам само това, че на следващия ден дойдоха да се извинят на Учителя. Вероятно и към тях Учителят е приложил онзи съвет, който ми даде: "То змиите има кой да ги бие!" Минаха години, дойдоха комунистите на власт и тогава ние видяхме кои са онези, които трябваше да бият змиите. И те ги биха и избиха по всички правила.

Йордан Георгиев

Аз имах квартира до Бертоли, до линията в една барака. Но за известно време си бях построил палатка до къщата на сестра Балтова, която се намираше близо до големия салон, в който Учителят изнасяше беседите. Причината, която ме накара да изляза на палатка, беше, че ми бяха дошли четирима приятели, студенти, на които отстъпих стаята си. Беше месец май, 1936 г. Това излизане на палатка ми даде възможност да бъда очевидец на побоя, който нанесе на Учителя. Понеже се занимавам с гъбарство, бях ходил много през деня по Витоша и се бях уморил, та като се върнах по обед на Изгрева, легнах да почина в палатката. Бях дори задрямал. По едно време чух силни викове на жени откъм салона. Скочих и изтичах да видя какво става. Виковете бяха на сестри Веса Козарева, Димитринка Захаријева и Маргарита Мечева. Двама високи и силни, едри мъже се бяха нахвърлили върху Учителя, Който беше облечен в бял костюм и удряха с железни боксове. Тези боксове се продаваха по сергиите на пазара и представляваха един пръстен, на който имаше някаква фигурка, хем да се вижда фигурата, хем да е изпъкнала, че като удряш с нея, да представлява твърд предмет. На мен ми се стори, че Учителят Го удряха с такива железни боксове. От главата и лицето Му течеше кръв по белия костюм. От смущение не знаех какво да предприема. Аз съм дребен на ръст и не бях в състояние да се бия с тези яки мъже. Не ще и съмнение, те искаха да Го убият. Поради силните викове на сестрите, вероятно тия двама мъже се уплашиха и прескочиха през

прозореца на салона навън. Аз, който бях влезнал в салона през вратата и видях целия побой, също прескочих през прозореца и изтичах след тях, за да ги проследя. Наблизо до къщата на Балтова ги чакаше кола, на която те се качиха. Успях да видя номера на колата - 1010. След това дойде брат Любомир Лулчев, на когото разказах всичко и му предадох номера на колата. Той слезе веднага в града и съобщи в полицията. Побойниците бяха открити по номера на колата някъде към Пловдив. На другия ден двамата нападатели дойдоха да се извинят на господин Дънов. Кой ги беше изпратил да Му искат прошка, не зная. Но аз бях там и чух думите на Учителя: "Аз ви прощавам, но какво ще прави полицията, това е нейна работа!" Няколко братя и сестри сме около Учителя. Една сестра възкликна: "Как така, Учителю?" Учителят я изглежда, после се обърна към побойниците и каза: "Аз ви прощавам, но моле-те се Бог да ви прости, защото окултният закон не прощава, защото, когато е нарушен, идва редът на Божията Правда, която възстановява нарушения Божи закон!" Тези думи останаха като неразгадан ребус за нас. Учителят им прощаваше, защото знаеше, че са човеци от човешка плът и че други сили бяха влезли в тях и ги ръководеха. Той прощаваше на човеците. А тези сили, които ги доведоха на Изгрева и чрез които се извърши побоят над Учителя, това бяха сили, нарушили Божия закон. За тези сили нямаше прошка. Те бяха нарушили Божия закон и само Божията Правда можеше да възстанови това равновесие. Минаха години и ние видяхме как тази Божия Правда действаше чрез бича Божий, който беше даден в ръцете на комунистите, които дойдоха след 9 септември 1944 г.

Разказаха някои, че Учителят е окървавен от разрязаната ръка на един от побойниците, счупил нарочно с юмрук стъклото, за да може да отвори вътре вратата на приемната стая. Това е вярно. Но тук в салона те Го биеха с боксове по лицето и устата на Учителя беше разкъравена и Му бяха счупени няколко зъба. Та Неговата собствена кръв течеше по белия Му костюм, имаше и малко кръв от ръката на побойника. Първоначално мислех, че това са обикновени побойници и хулигани, но по-късно разбрах, че това са наемни убийци. Целта е била Учителят да бъде ликвидиран. Това го научих от мой личен приятел, състудент - Кочо Овчаров, който после избяга в Америка по политически причини. Кочо Овчаров работеше в цензура на печата.

Иван Сечанов

Беше 4 май 1936 г. Ние, трите стенографки - Паша, Савка и аз - бяхме полегнали следобед в нашата барака, наричана "Парахода". Изгревът бе обзет от едно необикновено затишие. Беше между три и четири часа следобед. Изведнъж сестра Веса Козарева нахлу в бараката ни и извика: "Знаете ли, че биха току-що Учителя?" Ние веднага скочихме от леглата и побягнахме към салона. Учителят бе излязъл пред салона. Имаше пет-шест човека при Него. Той беше много сериозен. По ризата и по самото Му имаше петна от кръв.

Иван Кавалджиев е бил до Учителя по време на побоя, но защо е бил пасивен в този момент и не се е намесил да Го спасява, не зная. Така е трябвало да стане и да се случи това събитие. Кавалджиев беше миролюбив човек. Ако е бил друг, щеше да се нахвърли върху побойника. След побоя много при-

атели го упрекваха, че не е защитил Учителя, но това зависи от характера на човека. И накрая зависи от Учителя. Ако трябваше някой да Го защитава, Той би сложил един здрав смелчага до Себе си. А по това време целият Изгрев се беше прибрал по бараките, почиваше и нямаше жива душа след обяд около салона. А може би Учителят е подредил нещата да бъдат точно така. Онзи побойник влиза и започва да бие Учителя с юмруци по главата. Учителят не се съпротивлява и не се брани.

След уточняване, се разбира кой е побойникът - рожденият брат на ротния командир на Гради Минчев. Казва се Райков. Той е цанковист. Лулчев имаше приятел в полицията, който беше шеф на Държавна сигурност в София и по негово настояване побойникът е намерен и арестуван. След разпит той си призна, че е извършил побоя върху Учителя. И вместо да предприемат официални разследвания, както законът повелява и вместо този човек да го питат кой и защо го е изпратил, да разнищят цялата тази история, те направиха голяма глупост. Лулчев и шефът на полицията изпратиха побойника да отиде сам на Изгрева и да иска извинение от Учителя, за да разрешат въпроса по християнски. Така че, вместо да разнищят целия заговор срещу Учителя, те взеха, че го изпратиха при Учителя да иска извинение и прошка. Аз не съм присъствала в този момент. Едни приятели казват, че Учителят му подал ръка и казал: "Аз ти прощавам, но моли се Бог да ти прости." Други приятели казват, че Учителят не му е подал ръка, но рекъл същите думи.

Аз знаех, че мотивът е политически. В същия миг в съзнанието ми като на филмова лента излязоха няколко събития отпреди няколко дни. Това го бях чула лично от Любомир Лулчев, който ми разказа подробно следното: Учителят го извикал и му казал, че трябва да предаде на царя следните думи: "Царят може когото си иска да сложи за министър-председател, но не и Александър Цанков. В никакъв случай и никога Александър Цанков!" Учителят бе подчертал това. Професор Цанков бе извършил преврата на 9 юни 1923 г. и бе свалил правителството на Александър Стамболийски. Бяха убити хиляди земеделци и комунисти по време на септемврийските събития през 1923 г. Учителят вероятно е имал и други съображения за изхода на тази политическа криза и в никакъв случай не желал да се допусне това лице да стане отново министър-председател през тези години. Учителят бе казал тези думи на Лулчев и така Цанков не бе избран за министър-председател. Това ми го каза Лулчев. Аз на никого не съм го разказвала.

Но Лулчев имаше слабост да разказва такива тайни неща на много хора и с това се хвалеше. Така той докара тази голяма беля върху Учителя. Неговите думи бяха стигнали до Цанков и той изпратил този човек да бие Учителя. По-късно ние разбрахме от думите на Учителя, изказани непосредствено след побоя пред Симеон Арнаудов - Дякона, че първоначалният замисъл на Цанков е бил да сложат адска машина в салона, да я възпламенят с часовников механизъм и така да избият всички ни по време на беседа. Но Учителят успял да отклони този техен замисъл по невидимите Негови пътища и приел да се извърши побоят върху Него.

Затова в този ден и час целият Изгрев бе замрял, целият Изгрев, като че ли бе пометен и нямаше човек, който да Го защити. А онези, които бяха около

Него, трябваше да бъдат само свидетели на побоя. Отидох при Учителя и Му казах, че според мен, цялата вина носи Лулчев. Учителят нищо не каза, но ми предаде окървавените дрехи да ги изпера. Накиснах дрехите, но нямах сапун за пране. Тогава нарочно отидох при Лулчев да му искам сапун, с който да изпера окървавените дрехи на Учителя. Казах му, че той има изключителна вина за този побой. Казах му къде е причината и се скарахме. Друг никой не смееше да го погледне накриво. Той имаше сили и умение да се справи с всекиго, но с мен се държеше по друг начин.

Побоят беше през месец май, но през юни всички забелязахме, че Учителят, като прави гимнастика, не си вдига дясната ръка. Това е един месец по-късно. Вдига лявата ръка, но не може да вдигне дясната - прави опит, но не може. Като сяда да се храни, изпуска лъжицата с дясната си ръка. Десният крак започва да го движи не така, както трябва. Дясната ръка - също. Например, на Паневритмията Той не можеше да вдигне ръката си повече от височината на рамото. Лявата ръка я вдигаше, а дясната не можеше. Около очите Му се появиха сенки. По тях се явиха синини и кръвоизливи. Едното бе повече посиняло, зачервено и кървясало. Имаше синини и подпухване по цялото лице. Видяхме, че Той все по-трудно и по-малко може да се движи, все по-малко може да се храни, но идваше редовно на обяд и на Паневритмия. Говореше на беседи - класовете продължаваха през това време. Учителят говореше бавно, затруднено; много бавно и трудно идваха думите и Той с мъка ги изговаряше. Езикът Му беше вече засегнат - не можеше да говори, а фъфлеше.

Когато приятелите се съетяха около Него, Учителят проговори само две думи: "На Рила!" Това беше нареждане, че цялото Братство трябва веднага да тръгне и да се качи на Рила. Започна бързо приготвяне. Трябваше да тръгнем рано сутринта. Багажът бе готов и ние чакаме Учителят да излезе от стаята си, а Той не излиза. Накрая Савка се качи горе да види защо Учителят се бави. Като влиза при Него, какво да види - Учителят прави неуспешни опити с парализираната си ръка да се облече. Савка пада на колена пред Него, с плач започва да Му помага и Го облича. Извика Паша и мен и ние Му помогнахме да слезе по стълбата и Го качихме в определената за Него кола. Със Савка седнахме нарочно на седалката зад Него, та ако има нужда, да можем да Му услужим.

Докато пътувахме с колата, приех една мисъл: "В света има страдание. Някой трябва да го поеме и да го носи." Предполагам, че всички приятели видяха това страдание, което носи Учителят. Не беше леко изпитание, както за нас, така и за Него. Беше голямо изпитание и изкушение за мнозина, защото един Велик Учител да не може да движи ръцете си, да не може да движи краката си, да не може да говори - това трудно се побира в главите на учениците. Това е изпит и за нас, и за Учителя. Освен това, за пръв път дойдоха в Братството и с нас на Рила много нови хора. Така дойдоха за пръв път доктор Кьорчева и Трифон Кунев. Бяха дошли и чужденци. За пръв път дойдоха латвийци. За новите това беше голямо изкушение и изпитание. Те идваха при Учителя, а намираха един парализиран човек. Тогава какъв е този Велик Учител, когато е допуснал да се извърши побоят над Него и още повече

- допуснал е да се парализира тялото Му - да не може да движи дясната си ръка, десния си крак и да не говори. Това е нечувано, невиждано, никъде го няма по света - на един Велик Учител да Му се случат такива неща! Това какво означава?! - Или че Той не е Велик Учител, или че техните познания за това какво е Великият Учител, са неточни и неверни. Ето, това бе великото изкушение за учениците от Школата! Това бе изпит за всички нас.

Камионът и колата ни закараха към хижа "Вада" и ни стовариха там. След като стигнахме до края на гората и тръгнахме по пътя, Учителят вече много често залиташе и не можеше да ходи. Не падна, но залиташе. Замяташе десния крак, не можеше да го движи и с мъка го преместваше напред. Още сме долу, в широкия път и сядаме да починем. В този момент тича Крум Няголов и вика: "Учителю, Стефка я ухапа змия!" Стефка е жена му, която се изкачва с двете си деца. Слушам, гледам и не вярвам на ушите и очите си. Не стига, че Учителят е на изпитание, а сега излиза и друго преमेждие. Тогава това го изпитах много силно - като върховно изпитание на едно велико страдание, както за Учителя, така и за Братството. Защото Учителят бе на изпитание, бе разпънат на кръст, а сега имахме ухапана сестра и то беше точно по обед, когато отровата на змиите е много силна и е смъртоносна за човека. Учителят каза нещо на Крум Няголов като съвет. Мен ме доядя на Крум, че Го безпокои в този момент, но той беше прав за себе си - търсеше помощ за жена си. Беше ме яд на Крум и затова не чух какво му каза Учителят. Крум затича надолу по пътя, за да изпълни съвета и да помогне на жена си. А ние с Учителя продължихме да пъплим нагоре.

Когато се качихме на езерата, чух Стефка Няголова да разказва, че е видяла как Учителят профучал като вятър отгоре и ѝ е дал съвети. Може наистина да Го е видяла. Ние имахме такива опитности с излъчване на Учителя, когато тялото Му е при нас, а Той е на стотици километри и помага на някой брат или сестра, които са в нужда и търсят помощта Му. По-късно тези братя идваха на Изгрева и казваха, че именно в този ден и час са видели Учителя да идва при тях, да им помага и след това да се отдалечава. А ние знаехме, че през това време Учителят не е напускал Изгрева, защото бяхме до Него. В такива случаи Учителят, както седеше при нас, навеждаше глава надолу и се излъчваше, а ние Го виждахме навел глава, със затворени очи, като че ли е заспал. Та ние имахме такива опитности, но в този момент Учителят седеше до мен физически и не тръгна никъде със Своего тяло. Аз стоях на два метра от Него заедно със Савка, така че Той не е напускал мястото си. Ние чухме само, че Учителят каза нещо на Крум. Така че, тази опитност е вярна, но тя е от друго измерение. Няма никакво противоречие между това, което разказвам и онова, което Стефка има като опитност.

Елена Андреева

Учителят пое пътя към планината с множество братя и сестри. Аз вървах след Него. По едно време видях, че срещу нас тича един брат - някак разтревожен. Спря се, пошепна нещо на Учителя, бързо се обърна и пак - тичешком назад. Това ми направи впечатление, но не разбрах какво става - Учителят ускори ход. Той започна да тича като не обръщаше внимание какво

среща по пътя си - камъни, големи и малки, вода, дървета. Всичко това Той преодоляваше, като че тича по чист, легален път. Започнах и аз да тичам, но не можах да стигна Учителя. И това не беше днес, а преди 30 години, когато и аз можех да тичам. Настигнах Го, когато Той вече беше седнал на земята пред брата, който Му казваше нещо на ухото. Пред Учителя лежеше една сестра в безсъзнание, ухапана от отровна змия. Тя беше майка на четири, още невръстни деца. Уморена от тичане, седнах да си почина. Учителят, съсредоточен, мълчи, нищо не казва, но от време на време поглежда към сестрата, която още лежеше. Събраха се братя и сестри и всички безшумно насядаха на земята. Не минаха 10-15 минути, сестрата се пробуди и като че ли нищо не е станало, продума: "Ох, аз съм заспала!" Поглежда наоколо - още не може да се съвземе напълно. След малко се съвзе, искаше да стане, но малко залиташе. Двама братя я хванаха под ръка и тръгнаха нагоре по пътя и скоро спряха на самата местност "Вада", където бе приготвена палатка за пренощуването ѝ. Според наставленията на Учителя, тя не трябваше изведнъж да се движи много. На сутринта сестрата пристигна здрава, жива, весела на бивака при Второто езеро, където бяхме събрани всички. От отравянето нямаше никакви последствия. Затова Учителят тичаше толкова, за да спаси една сестра и зарадва мъжа ѝ и четирите им деца. Какво щяхме да правим в планината без лекарска помощ?

Как помогна Учителят на сестрата? - Това не зная. Видях само, че без да я пипне, без да ѝ даде някакво лекарство и без да ѝ каже нещо, Той ѝ помогна. Ако кажа, че зная нещо положително, то е, че Учителят има силна, мощна мисъл, с която помага на хората, пък и не е много, ако кажа, че прави и чудеса. Това съм видяла и опитала многократно. Колко повече, че тази мисъл няма в основата си нито нота тщеславие или користолюбие. Помогна на сестрата и продължи пътя нагоре, все по-стръмен и труден, още повече тогава.

Паша Теодорова

Под Първото езеро чакаше кон. Приятелите качиха Учителя на коня. Придържах Го от страни и така Го качиха горе, на Второто езеро. Палатката бе опъната. Да се преоблече Му помагаше сестра Савка. Неговата палатка беше разположена посредата на левия склон над Второто езеро, на една малка площадка, след като бе изместена по Негово указание от брега на Второто езеро - мястото, където се опъваше предишните години.

Учителят седеше на стол пред палатката и оттук следеше целия братски живот в лагера. Но сега не ходеше на Молитвения връх, не се качваше никъде. Обикновено седеше на леглото в палатката и от време на време полягваше на припек отпред върху одеало. Говореше трудно и малко. Езикът му беше засегнат от парализата. Задаваше въпроси, фъфлейки.

Елена Андреева

Стойна Христова и аз тази година отидохме по-късно на езерата. Носим пъпеши, плодове и се радваме, че ще Го видим. Когато отидохме при палатката да Му целунем ръка, Той не можеше да говори, нито да си подаде ръката. Тогава ние я хванахме и повдигнахме да я целунем. Много се умъч-

лихме и плакахме, Научихме, че сестра Савка Керемидчиева Го е хранила с лъжичка като малко дете. През това летуване Учителят не излизаше на върха за изгрев и не слизаше на огъня вечер. Само последните дни отиде до чешмичката и слезе до огъня.

Мария Златева

Дядо Благо и брат Иван Антонов са били много близки приятели. Почти всеки ден са общували. Нашите възрастни приятели, в лицето на Тодор Стоименов, дядо Благо и другите от това поколение, виждайки, че състоянието на Учителя не се подобрява, събират се и решават, че Той не може да преживее и ще си замине. За да не се внесе смут горе в живота на езерата, те решават, че е добре Учителят да се свали долу, но не са способни физически да извършат действието. Дядо Благо казва: "Аз ще извикам моя приятел Иван, той ще се справи. Той е здрав, силен, може да свърши тази работа." Отива при брат Иван и му казва: "Дете, ние се събрахме и решихме, че Учителят няма да може да издържи и ще си замине. И за да не стане тая работа тук, да Го свалим долу. Ама само тебе те бива да свършиш това." А брат Иван като го изгледал, казал: "Старче, ти знаеш ли, аз пък сега вземам брадвата, отивам при палатката на Учителя и който смее, нека да дойде и да Го мръдне!" Дядо Благо: "Ти си един такъв, аз да не ти кажа нещо, ти ще развалиш сега цялата работа. Ние гледаме тайна да пазим." - "Вие си пазете тайната, аз си вземам брадвата и отивам. Пък нека някой да дойде при Учителя!" Той обаче не взема брадвата. То е само достатъчно, че им е казал това и те се отказват от идеята да свалят Учителя от езерата. Искам да вмъкна едно мнение на брат Иван: "За мене Учителят не беше в тялото си. Той беше оставил в тялото си свой заместник, който да поддържа физическото му тяло. А Учителят къде беше и какво правеше, не зная. Изведнъж, след като мина определено време, Той си дойде, стана и си пое нормалния живот." Учителят през време на беседа казва думите: "Всички, всички през това време бяхте поставени на изпит, само че младите го издържах, а възрастните не можах да го издържат."

Тодор Ковачев - внук

Това беше разпятието на Всемировия Учител. А ние всички бяхме свидетели. Всички приятели бяха потресени като виждаха Учителя в такова безпомощно състояние.

Възрастните приятели се усъмниха и приеха, че Той си заминава. Даже в София решили да дойдат с една кола и да Го свалят от Рила, за да не станем за смях пред хората, та Учителят да умре там. Младите братя повярваха, че ще мине и премине това преमेждие. Те бяха с по-голяма вяра и се възпротивиха. Не позволиха Учителят да бъде свален от Рила.

Аз имах една необикновена радост в себе си, че младите братя проявиха нещо ново. Спомням си, че никога на нашия бивак не е имало такива удобства за нас, които Го обслужвахме. Всички искаха да услужат и да видят Учителя. Той говореше малко, но приемаше всички откън пред палатката или в нея. Всички идваха да Му целунат ръка.

На 12 август, следобед, Той стана от леглото. Взе си бастуна и преди да тръгне, ми каза: "Еленке, можеш ли да стегнеш багажа утре, че вдругиден, на 14 август да слезем в София?" Отговорих Му: "Разбира се, Учителю! Утре имам цял ден и мога да го събера!" Учителят слезе надолу по пътеката и всички видяха, че Той стана, тръгна и започна да върви свободно. Вече всичко беше нормално като по-рано. Стана и тръгна. Като че ли с нож отсече. Как стана всичко това, не мога да кажа. За мен това е тайна. Да стане изведнъж и да тръгне с нормалната си походка! Всичко, което видях, е онова, за което народът казва: "С нож отсече!" Изведнъж стана, като че ли нищо не е имало. Той слезе с приятелите долу, на Второто езеро и по пътеката до чешмата.

Елена Андреева

Всички бяхме весели, радостни, щастливи! Цялото това мъчително състояние на духа изведнъж се отприщи и се изля изобилно в повдигнато настроение и всеобща радост. Всички запяхме песни - то бе веселие, сякаш камъните и скалите около нас също пееха! На извора приятелите направиха много снимки. После всички отидохме на обяд. Имаше весело настроение и оживление, изразяващо се в непрекъснати песни и хвала към Бога. Учителят сподели: "Тук имаше повече от Голгота!"

Мария Тодорова

Голям, сериозен, велик изпит ни се даде тази година на Рила. Годината 1936 заслужава да се запише със златни, неизличими цифри дълбоко в нашите сърца и души за през вековете. На 14 август се прибрахме от езерата. С нас бяха дошли пет сестри от Латвия. За тях това бе един изпит. За всеки нов човек, който идваше при нас, тази гледка около Учителя беше изкушение. Тези сестри от Латвия не се смутиха, защото видяха, че краят бе велик. Учителят оздравя. След това на групи се завърнахме в София.

Паша Теодорова, Елена Андреева

След няколко дни съобщиха, че на 19 август 1936 г. ще има събор. Много се изненадах като имах предвид, че Учителят едва говори. Гледах и се чудех отначало как ще говори, когато Той едва произнася думите. На сутринта в съборния ден се събрахме в салона. Дойде и Учителят. Ние пеехме. Доста песни изпяхме. Учителят стана и изведнъж започна да говори съвършено, като че ли нищо не е било, а преди това говореше завалено. Тогава явно видях как Духът влезе в Него и развърза езика Му. Учителят изнесе много хубава беседа! След нея всички запяхме, просълзени от радост. Това бе голямо чудо - да се види как се вселява Духът в Учителя, как развърза езика Му и как чрез Него отново започна да тече Словото на Бога. След беседата отидохме на полянката и изиграхме Паневритмията. След това Го заобиколихме и плачейки от радост, целувахме ръката Му. Той също плачеше. Бяхме потресени от станалото пред всички ни чудо и благодаряхме на Бога. За мен остана паметно да видя вселяването на Великия Божи Дух на Словото на Бога чрез устата на Учителя.

Мария Златева

БОГ ПОРУГАЕМ НЕ БИВА

Спомени на ученици

Първите години, когато Учителят полагаше основите на Братството, някои от приятелите ходеха на черква. Даже в нарядите тогава се предписваше отиване там сутрин.

Приятелите в Айтос също ходеха редовно на първа черква, но попът започнал след служба да държи сказки против Учителя с такъв лош език, с такива хули и клевети, проклетия, че на приятелите им ставаше горещо, като че ходеха по жарава. Баща ми Георги Куртев и брат Сапунов престанаха да ходят. Но попът не преставаше да хули. Свещениците против Братството пишат: "Те се събират голи, проклетие над децата им, проклетие." Шестнадесет години носена тази борба с Братството без да реагират нашите хора. Баща ми го уволняват като фелдшер, защото попът го наклеветява. А тате беше авторитетен човек и елитът на града го защитава, но без да знае кметът, предава се оплакване от свещеника и го уволняват. И ние сме толкова деца, а тате остава без работа. Брат Сапунов кипи. Той е от типа на Тарас Булба. Не търпи неправди и лъжи. Воювал е на Шипка при Освобождението. Ходи с един дебел бастун, буен човек. Брат Божил казва: "Георге, не мога повече да търпя! Ние, двама-трима братя, ще бием попа." Тати казва: "Божиле, ние на кого служим?" - "Не, за всичко съм те слушал, но сега - не. Попа ще го бием!" Една неделя вече ще бият попа. Тате отива и казва: "Божиле, внимавайте! Няма да правите това." - "Няма да те слушаме, бай Георге. Свършили черквата, идат ли си хората, ние попа ще го бием." Обаче получава дядо Сапунов писмо от Учителя. Той праща сина си: "Бягай, Наско, да кажеш на чичо си Георги веднага да дойде вкъщи." Още църквата не е пусната. Отива тате, прочита писмото. Учителят пише: "Като отидете в църквата, кръстите се в Името на Отца и Сина, и Светаго Духа и приемате страданието - кръстът нали е символ на страданието. И второ, каните се да биете попа." Учителят от София съобщава това. Тате бяга в църквата и вика: "Божиле!" - "Какво? Още малко остава." - "Не, няма малко! У Сапунов има писмо от Учителя, ела да го прочетем." И тримата, дето са се нагласили да бият попа, отиват. А писмото завършва тъй: "Вие се каните да биете попа. Ще знаете, че ръката, която бие, не е благословена." Казва Божил: "Как не може това писмо да се забави още един ден, та да го набием!" Той беше много духовит. Впоследствие, този поп пострада по своя вина. Разпопиха го и не стана нужда от бастуна на брат Сапунов. Има една поговорка: "Език мой, враг мой." Попът предизвика Божията Правда и тя отмери всекиму заслуженото - според приказките и според делата.

Верка Куртева

Преди години в село Брястовец имало един отговорник по зърнодоставките, който познавал бай Киро като човек с духовни разбирания и му поискал някоя от неговите книги, но не толкова да чете и да научи нещо, колкото да

го изпита дали го е страх, или не. Бай Киро му казва, че ще му даде - няма от какво да се страхува. Живее близо до общината. Отива си, взема една книга и му я дава. Отговорникът взел книгата, отгърнал я оттук, оттам и я захвърлил в краката му. Навел се бай Киро, взел томчето, измъчен от това незачитане и гавра със Словото и си отишъл без да каже нищо. Знаел той, че който се гаври със Словото, жар си сипва на главата. Мълчал и чакал да види какво ще стане с хулителя. Не се минали и две недели, и отговорникът бил уволнен от служба, уличен в злоупотреба.

Хвърлил Словото, но и него изхвърлили. Такъв е законът на справедливостта в Природата. За всичко се плаща.

Георги Събев

Олга Славчева бе поетеса. По онова време като виден публицист, поет и писател се подвизаваше Стоян Михайловски. Олга Славчева се вредила да взема при него уроци, за да ѝ открие тайните на стихоплетството. Интересно е да отбележим, че този, който я е посъветвал да отиде при Стоян Михайловски, е бил лично Учителят. Веднъж, когато била на урок в дома на Михайловски, при него дошъл непознат посетител.

Нямало как, Олга останала в стаята и за да не пречи на разговора, застанала зад завесите. Тогава е било прието, когато стаята е голяма, да се прегражда с дълга, кадифена завеса. Ненадейният посетител започнал да говори срещу Учителя Петър Дънов. От разговора се разбрало, че бил изпратен от Светия синод, като носел на Михайловски известна сума пари, за да пише против Него. Олга разбрала, че онзи е оставил голяма сума на масата - заплатил е, за да пише Михайловски срещу Учителя. В следващите броеве на един от софийските вестници започнали да излизат гневни статии от талантливото му перо срещу Учителя. Като прочела статията, Олга с вестника отива при Учителя и Му разказва всичко. Учителят се усмихнал и казал: "Няма нищо скрито и покрито на този свят и то, когато Истината го управлява."

Ето защо така се случи, че Олга отива да взема уроци при Стоян Михайловски и съвсем случайно зад завесата става свидетел на тази случка. Трябваше един да засвидетелства след време за Истината.

Като взела няколко урока по стихоплетство при писателя, Олга Славчева разбрала, че той търси домашна помощница, която навремето се наричаше с хубавата българска дума "слугиня". В София тогава имаше един специален пазар, където младите девойки от софийските села идваха в града, придружавани от своите майки или бащи, а градските госпожи ги избираха за слугини. Ама така, както се избираше навремето да се купи кон от пазара - оглеждаха ги от всички страни. Така селяните си канеха дъщерите и те ставаха градски слугини. В този дом също се търси слугиня, но не искат селско, неуго момиче, а някоя образована. Като научава това, Олга Славчева решава да предложи да им бъде слугиня. Госпожата се съгласила, но Стоян Михайловски решил да я разпита - откъде идва, какво учи, с кого дружи. Олга след като изрежда всичко, накрая казва, че е от обществото на Петър Дънов. Писателят така силно се

изненадал и изпъдил Олга с думите: "Аз не искам да имам вземане-даване с хората на Дънов!" Олга отива и споделя това с Учителя. "Е, както той не иска да има вземане-даване с нас, така и ние не искаме да имаме вземане-даване с него." Сега проследете как се разви съдбата на писателя, тя е много интересна. Той е син на Никола Стоянов Михайловски (1818-1892) - обществен и държавен деец, който е роден брат на владиката Иларион Макариополски (1812-1875) от времето на борбите за църковна независимост. Стоян Михайловски (1856-1927) беше писател, трибун, журналист с огнено перо. Обаче след този случай изведнъж всички го забравят и завесата на забравата пада върху него. Умира сам, изоставен от всички.

Борис Николов

Един ден ме вкат в управата на комуната и по-големите и важни братя ми възлагат задача: да отида в София при г-н Дънов, да Му разкажа за нашия почин да основем комуна в Мечкюр и да искам известна сума - помощ. 'Той има пари и вярваме, че ще даде.'

Аз тръгнах веднага. За Учителя нищо не бях чувала дотогава и те нищо повече не ми казаха от това. Пристигнах на Изгрева. Той беше току-що създаден. Тук малка, бяла къщичка, спретната, приветлива; салонът - бял и чист като лебед. И градинки, и полянки тихи, чисти, приветливи, ухаещи на сладост. Облърна ме една красота и един мир, които затрогнаха душата ми.

Когато се появи Учителят, към когото се устремих, аз останах стъписана - това не е човек, това е свръхземно същество! Такъв човек очите ми не бяха видели, пък и след това, разбира се. Аз се приближих със священ трепет и без никой да ми е казал, почувствах, че трябва да Му целуна ръка. После смотолевих защо съм дошла. Той ме покани в малката си, бяла къщичка от една стая, кацнала близо до салона и ме покани да седна. Поразпита ме за Мечкюр, как се устройва, как вървят работите и т.н. Аз не знаех къде бях - на земята или на небето. Слушах един глас-музика, гледах едно неземно, светещо лице и плувах в блаженство. После Той ме потита: "Обичате ли да четете?" - "О, много!" Тогава стана, отиде зад един параван, където се бави известно време. После дойде, подаде ми един бял плик. "Това за тези, които Ви пращат. А това за вас." /Един вързоп книги./ "Много, много благодаря!" Целунах ръка и отпътувах с омаяна и пееща душа.

Когато вечерта пристигнах в Мечкюр и разопаковах багажа си, видях, че книгите бяха беседи от г-н Дънов. Още повече се зарадвах. Значи Той и пише. Аз нищо не знаех за Него. В това време влезе един от тези, които ме пратиха. Аз се втурнах към него с думите: "Какъв човек! Какъв човек! Защо никога не сте ми говорили за Него?" И му подадох плика. "Той е нещо като Толстой." Но в душата и на езика ми остана: "И много, много повече от него."

Тогава този брат, благовиден досега, като чу да говоря така възторжено за Учителя и като видя беседите, изпадна в някакво изстъпление и почна така безобразно и цинично да Го ругае, че си помислих, че този човек е полудял. Вследствие, след години, той наистина полудя.

Наталия Накова

Учителят ми каза: "Симеоне, веднъж идват при мене две сестри да ме питат дали аз съм Мировият Учител. Оставих ги да ме изпитат. И те си отидоха разочаровани от мен. Дойдоха да ме изпитват тия две сестри, дали съм Учител. А те не знаят, че това е действие срещу Божествения Дух и ще отговарят за това." И наистина, след известно време аз видях как те отговаряха. Едната от двете сестри си замина от този свят, а другата легна на легло години наред. Ето, това е цената на изкушението.

Симеон Арnaudов

Начко беше получил от свои близки няколко книжки от списание "Житно зърно" и бързаше за село. Току-що пристигнал, той се залови да чете. Вечерта чете, на следния ден пак. Колкото четеше, все повече се увличаше. И как можеше да е другояче? - Такива книги не беше срещал!

Минаваха дни, седмици, месеци, а Начко все намираше някой час на ден да чете. И тъй, незабелязано, книгите му станаха добри приятели, с които най-добре се разбираше. Всичко прочетено намираше място в неговата душа и той се ориентира към вегетарианството, което е и първото стъпало към един духовен и разумен живот.

Но ето, че едновременно с радостта, която пълнеше душата му, дойде и изпитанието на волята и характера му. Жена му, подучена от нейната майка (баба Йона), взела да гори книгите, които той с жар и охота четял. Четенето на книги и неяденето на месо били неща противни на жена му, ето защо тя му се противопоставяла по всякакъв начин. Начко беше твърде млад и неопитен, за да знае как да се справи с непокорната си жена, ето защо той се стъписал. Не можал да устои. Жена му го победила. Тя злоупотребила с неговата доброта, благост и отстъпчивост.

Сега идват последствията. Единият син на баба Йова е убит като комунист, но въпреки това, тя не получава пенсия за сина си. От тревоги се парализира и вече има нужда от грижи. И двете й снахи отказали да я гледа[†]. Дъщеря ѝ поела грижата за болната си майка - същата дъщеря, която я бе послушала и беше горела книгите на мъжа си и с това беше успяла да го спре в духовния му път. Двете жени - майка и дъщеря, вече пет години страдат, без да знаят защо, без да съзнават какво зло са извършили спрямо зет и съпруг, като са станали причина да го отклонят от Божия път.

Веднъж един брат, на когото тя е сродница, ѝ загатнал, че често болестите се дават за назидание, заради някои грехове, които сме извършили и сме ги забравили. "Никакъв грях не съм сторила - заявила тя - защо Господ ме наказва?" - "Не, Бог никого не наказва, но ние плащаме своите задължения по този начин." И понеже болната няма будно съзнание, нито разкаяние, страданието продължава.

Всеки, който се опълчва против Божественото, който гори Словото на Учителя, той сам си сипва жар на главата. Кой каквото посее, такова ще пожъне. Така е в живота - всичко се плаща.

Разказал брат Киряк на Георги Събев

Приятелите от село Горица получиха покана за събор на Бялото Братство и бързо започнаха да се приготвят. Колата бе запретната и приятелите идваха да си слагат куфарите и бохчите. Всичко беше готово. Колата тръгна към село Просеник. Между пътниците била и сестра Еленка, изпълнена с радост, че и тя ще отиде на събор. Но радостта ѝ била за кратко. Идва мъжът ѝ, който не я пускал и казал: "Ти отиваш, но като се върнеш, мъртви да ни намериш." Тези думи огорчили сърцето на сестра Еленка. Тя догонила каруцата, взела си бохчата и се върнала крайно огорчена от поведението на мъжа си.

Заминали приятелите за Търново. Изкарали седем дни събор и се върнали доволни и радостни от всичко, което видели, чули и преживели в Търново с любимия си Учител през съборните дни. Отива сестра Еленка да ги види, да сподели радостта им. Тя хем се радвала, хем нещо я стягало в гърдите. Съобщили ѝ какво е казал Учителят при откриване на събора: "Тази година, който се противопостави за идване на събора, нека знае, че ще му се плати с огън." Сестра Еленка казала тия думи на мъжа си.

Не се минали и десет дни от събора, един неделен ден, когато всички хора отишли на центъра, където става хорото, в плевнята на Дойно избухнал пожар. Сено, плява - всичко изгоряло. Нищо не могли да спасят. Думите на Учителя се изпълнили.

"Оттогава изминаха 40 години, но Дойно си научи урока. Където и да тръгнеш, не ме спираше, в нищо не ми пречеше. Той научи, че това Учение е Божествено и който Му се противопоставя - скъпо заплаща."

Разказала Елена Дойнова на Георги Събев

Елиезер Коен беше евреин. Повече от 20 години беше на Изгрева. Целувал е хиляди пъти ръка на Учителя. Слушал е стотици пъти Словото Му. Написал десетки статии в "Житно зърно" по идеи от Словото на Учителя. Беше един от най-активните от нашето поколение. Но няколко месеца след като си замина Учителят от този свят, той се отрече от Братството, отрече се от Учителя и се писа комунист, като направи официално изявление: "Аз съжалявам, че съм си изгубил времето тук, на Изгрева."

През 1939 г. беше дошла една група от Латвия. Те престояха в София и отидоха на летуване в Рила. В групата имаше едно семейство Петър и Марияна. Но Марияна се влюби в Елиезер, напусна мъжа си и се ожени за Коен. По-късно те се боядисаха, станаха комунисти и така се обезобразиха, че станаха върли противници на цялото Братство. Обявиха Учителя за фашист и заявиха, че Изгревът е фашистско гнездо, което трябва да бъде изтребено. Не мина много време след тези изказвания, Елиезер заболя от рак на черния дроб и си замина в адски мъчения.

Симеон Арnaudов

Стою Марков беше един от петимата братя Маркови. Той живееше с брат си Симеон в къщата на стопанството в местността Свирчовица. Аз бях ученичка в Немската търговска гимназия в Русе. Често отивахме у тях, защото те имаха зеленчукова градина и си купувахме зарзават от тях. Веднъж

като отидох, там сварих Стою. Не зная в какво настроение беше, но започна да говори против Учителя. Казваше: "Ние сме отишли на Рила, където спим на земята, макар и в палатка, сложили сме си под завивката клончета от борове", а Учителят - той бил видял - спял на кожи. При това Стою беше много груб и се изрази така: "Да го хвана аз за брадата, та да го раздрусам!" Това изказване ме потресе и никога няма да го забравя.

Но дойде време и мисля, че беше след 9 септември 1944 г., Стою го бяха арестували и при задържането му го били, скачали на гърдите му и той се беше поболял и си отиде.

Марийка Марашлиева

Намираме се няколко сестри при Юрданка Жекова на разговор. След малко пристига разстроена сестра Янка от ул. "Бъкстон": - "Сестра Юрданке, знаеш ли каква сцена ми направи моят син днес? Грабна портрета на Учителя, който бе закачен на стената в хола и отиде към балкона, за да го хвърли навън, та тоя портрет да не го виждам. Аз припицях: "Как можеш да говориш така, като аз от малък съм те водила при Учителя и Той те е благославял." Измъкнах портрета от ръцете му и го прибрах. Но толкова ми е мъчно, че дойдох да се оплача."

Юрданка я изслуша най-сериозно и отсече: "Момчето ти ще пострада." Ние, останалите, се опитахме да посмекчим обстановката, но Юрданка беше непреклонна: "Това ми каза моят ръководител да ти предам."

След месец той и малкият син на Янка отишли да берат ягоди в едно село при приятели. Към обяд се зададе буря и дъжд. Застанали под едно дърво. А големият ѝ син излязъл на дъжда да го намокри, защото чувал, че летният дъжд е полезен. Изведнъж се чува трясък, пада гръм и го убива на място. След няколко дни дойдоха и ни съобщиха, че онзи, който искал да къса и хвърля портрета на Учителя, го ударил гръм и го убил на място.

Радка Левордашка

През 1922 и 1923 г. църквата и духовенството заангажираха и някои български учени да дадат отпор и да изобличат Учението на Учителя Дънов от гледна точка на науката. Тогава излезе една малка книга с надслов: "Дъновизмът и теософията под светлината на науката".

Авторът търсеше да намери доказателства, че тези две течения - дъновизмът и теософията - са заблуждения. За доказателства той цитираше, че почти всички велики реформатори и гении на човечеството са боледували от сифилис, което заболяване е стимулирало и активирало интелектуалната им дейност. Като извод се налагало, прокурорът да вземе мерки срещу такива разпространители на идеи, защото щели да заразят всички българи и да полудеят. Тогава теософското движение у нас е наброявало стотици привърженици, а на съборите на Бялото Братство в Търново са се събирали по 1 000-2 000 човека.

Книгата е написана и отпечатана. Изведнъж дясната ръка на автора се парализира. Ходи на лекари - няма цяр. Накрая отива на лечение на баните

при село Вършец. След три месеца се завръща в София и може само малко да си служи с нея, но не и да пише.

Цялата тази история се знае от брат Цочо Диков. По това време авторът е негов шеф. Цочо го пита: "С коя ръка Вие написахте книгата?" - "Как с коя, ами с дясната." - "А ще пишете ли друга книга срещу дъновистите?" - "Бих написал, но не мога. Получих похвали за нея и положителни отзиви от видни личности." - "Ами, г-н професоре, защо не пишете с лявата ръка? И тогава ще видим дали няма да се парализира и тя?" - "Вие, г-н Диков, да не искате да кажете, че това е Божието възмездие?" - "Не, г-н професоре, не казвам, че това е Божие възмездие, но твърдя, че това е Божията Правда. А Тя въздава и отмерва всекому според заслуженото." - "Слушай, този разговор да остане между нас." - "Как да остане между нас, г-н професоре, когато Вашата книга я продават, че дори сега я раздават безплатно."

Професорът мълчи. На следващия ден нареди книгата да не се подарява и раздава без пари, а само да се продава. Който има пари да си я купи и да прочете какво се пише против г-н Дънов. Имаше и такива, които си я купуваха и четяха. Те не искаха да четат книгите на г-н Дънов. Ето такива бяха годините, когато Божията Правда действаше като Закон Божий!

Този професор беше Стефан Консулов, биолог от Софийския университет. Цочо Диков е бил негов лаборант, завеждал е аквариума, в който се отглеждали онези животни, с които биолозите правили своите опити - бели мишки, зайци и т.н.

След 9 септември 1944 г. проф. Консулов е уволнен и работеше в една фабрика като обикновен работник. Божията правда действаше като закон Божий.

Борис Николов

Дядо Пано беше известен не само в Ямбол с това, че прекарваше дълго време в пост. Даже два пъти е постил по 40 дни. Четеше постоянно и обичаше да разисква прочетеното. Няколко години живя у дома. Тук му се случи нещо, колкото и неприятно, толкова и забележително. При него идваше дядо Влайчо от Конево, посещаваха го и други хора. А нали всички ние бяхме под наблюдение, веднъж идва един от големите началници на МВР, откача от стената портрета на Учителя и го стъпква; обира беседите, напълва един чувал, слага го на гърба на този стар човек и го повежда към милицията. Развежда го из килиите в мазето и му казва, че ако го затвори тук, никой няма да го чуе и види. След шест месеца въпросният полковник едва успя да се добере до жилището си, пада и умира още млад.

Една вечер дядо Пано сънува, че полковникът идва и му иска прошка, а той му каза: "Аз ще ти простя, но ти се моли Този, на Когото стъпка портрета, Той да ти прости."

Дядо Пано почина над деветдесетгодишен, но известно време беше на легло.

Йорданка Попова - Ямбол

Братството в Свищов в първите години вървеше много добре. Братя и сестри, възхитени от братския живот, направиха комуна, четяха беседи, излизаха на изгрев, хранеха се заедно, подвизаваха се като първите християни. Работеха обща братска градина. Това дразнеше духовенството. То беше почнало гонението срещу Учителя, търсеше кого да намери и да наеме в борбата срещу Него.

Една пролет, през време на карнавала, един банков чиновник устройва шествие, с което искаше да осмее Учителя и Братството. На две магарета качил двама души, единият дегизиран като Учителя, другият - като ръководителя на свищовското Братство - Анев. Наоколо жени в бели кърпи, представляват сестрите. Цялото това шествие се разхожда из града. На гърба на магарето написали имената на Учителя и на брата. През същата нощ рождената сестра на този човек вижда ангел с огнен меч, насочен към нея. От страх тя едва не полудява. На другия ден брат ѝ, който бе устроил шествието, се парализира.

Петнадесет години беше парализиран. Той се разкайваше после и молеше за прошка. Почна да чете беседи, но остана парализиран. Някой трябваше да заплати за опорочението.

Мария Тодорова

Учителят дойде в Габрово и отседна у нас. Държа ни една беседа, пяхме песни и прекарахме доволни и щастливи, че Изгревът от София се е преместил за един-два дни и в Габрово. Всички приятели бяхме в едно възвишено усещане за присъствието на Духа Господен. Докато Учителят бе у дома, аз направих постъпки пред ръководството на читалището за отпускане на читалищния салон за беседи на Учителя. Смятах, че присъствието на Учителя ще помогне да получа салона. Но искам да призная, че аз това реших да направя самоволно, без да се допитам до Него. Отидох в читалището и какво да видя, бяха се събрали всички на някакво съвещание. Освен управата на читалището, имаше още 10-15 човека, които бяха нещо като настоятелство. Най-официално пред всички поднесох молбата си и казах защо искам да наема салона. Отказаха ми. "Не разбирам защо ми се отказва." - обръщам се към мнозинството. Оттам дойде следният отговор: "Вие не разбрахте ли най-сетне, че в читалището и в града няма място за г-н Дънов." Аз се изненадах и без да искам, им изстрелях отговора. Той дойде внезапно и аз го изговорих без да се усетя и без да съзнавам, че това излезе от моята уста: "Напротив, в този град има място за г-н Дънов и в този салон има място. Но както виждам, някои от вас нямат място нито в този салон, нито в този град. А за това ще се убедите в най-скоро време." Казах това, обърнах се и тръгнах вратата. Тя се затвори с трясък.

Какво се случи по-нататък? Случи се най-неочакваното за мен. В най-кратък срок от три месеца, всички от ръководството на читалището си заминаха. Погребенията им бяха през седмица. Веднъж един от читалищните дейатели ме срещна и ме попита: "Извинете, това, което ни казахте в салона, за всички ли се отнася, които бяхме там или само за ръководството на чи-

талището?" Пита ме човекът, целият трепери уплашен, а аз не разбирам за какво ми говори. Накрая той ми разказа всичко, повтори моите думи и пророчеството, което съм казала, че място за г-н Дънов има в този град, но за присъстващите на онова заседание няма място в града. Пред очите ми се разкри картината на пророчествата и разбрах, че друг някой бе пророкувал чрез мен. Тогава аз направих сметка, че петима от тях бяха си заминали през седмица. А от ръководството беше останал още един. Казах му: "Има да си заминава още един, а другите сте свободни, но трябва да засвидетелствате за това пророчество на останалите в града, че то бе изречено и че то бе изпълнено така, както трябва." Той засмян и зарадван се спусна да ми целува ръка и да плаче. "Значи ние останалите ще оживеем?" - "Ще оживеете, за да бъдете свидетели и да разказвате на всички останали за съдбите човечески и за Силите Господни."

Цанка Екимова

Веднъж Учителят бил повикан в Обществена безопасност, придружаван от Тодор Стоименов и Симеон Симеонов. Първият тогава работел в представителството на "Сингер", а вторият бил секретар на Касационния съд. Явили се в определеното време за разпит. Началникът започнал да разпитва с груб тон. Обърнал се към Учителя: "Трите Ви имена!" Учителят мълчал. Това раздразнило самозабравилия се началник и той взел да заплашва. Учителят станал и казал: "Аз след пет минути ще бъда свободен, а ти след три месеца ще пострадаш от два куршума в корема." И докато още говорел, телефонът позвънил, началникът получил заповед веднага да освободи г-н Дънов. Откъде е било заповядано, не знаем, но заповедта веднага била изпълнена. Щом началникът слага слушалката, става, покланя се на Учителя и вече с любезен тон му казва: "Свободен сте. Извинявайте."

Брат Симеонов разказал на колегите си този случай за двете предсказания, едното от които се изпълнило веднага, а за другото трябвало да се чака. След три месеца, една жена с черен воал отишла в съда, за да вадя документи във връзка със смъртта на покойния си съпруг. Оказало се, че това е съпругата на оня началник, който заплашвал Учителя. Когато разбрали, че това е жената на убития началник, припомнили си за предсказанието и я попитали: "Госпожо, много се извиняваме, но позволете да Ви попитаме нещо. Ако обичате да ни кажете някои подробности около смъртта на вашия съпруг." - "Мъжът ми е пътувал с лека кола извън града и на един завой се стреля по него и го улучват два куршума в корема, от които последва смъртта му."

Георги Събев

Сега ще ви разкажа едно трагично събитие в живота на Лулчев. Той беше женен за дъщерята на генерал Станчо Радойков. Дъщеря му се казваше Ангелина Радойкова. Тя е била убита с тесла от нейната прислужница и майка ѝ, с цел да ограбят златни накити. Прислужницата се казваше Марина Тимева, а майка ѝ - Станка Тимева. Лулчев бе арестуван и се съмняваха, че

той е извършил убийството. Но след това прислужницата и майка ѝ бяха разкрити и осъдени. Месеци преди това Лулчев е съветвал жена си да се махне от тази къща, защото може да бъде убита. Той предсказал смъртта ѝ много по-рано. Това се знаеше и затова отначало смятаха, че той е убиецът. А каква бе развръзката в случая? Веднъж в разговор Лулчев ми каза: "Моят тъст се казваше Станчо Радойков, който заедно с капитан Харламов беше разгонил един събор на Бялото Братство в Търново. За това му престъпление, от рода му не остана нито следа." Генерал Радойков загива при атентата в църквата "Света Неделя" на 16 април 1925 г. Жена му умира, по-късно и дъщеря му загина. Този случай обясняваше много неща и предупреждава онези, които в дадени моменти стават слуги на сили, които работят срещу Бялото Братство.

Методи Константинов

Чакам реда си в двора на "Опълченска" 66. Градината е в новата си премяна. Пристига един брат, още един. Говорим за починалите в храма "Света Неделя". Техните души, като окултна жертва, ще се въземат по-нагоре. На ония, които не са били готови, близките им със скръбта си ще им помогнат.

Тука ме извикват при Учителя. Има отсянка от общата скръб по лицето Му. "Отидоха и ще отидат още много невинни жертви. - рече Той - Главните виновници на тая страшна катастрофа не са тук. Българите са най-жестокият народ, но техните комунисти, сравнително с другите, са най-добрите. Свещениците, като праведни души, трябваше да предвидят това, което стана. В същия този храм съм бил анатемосан. - Защо? - Загдето проповядвам Учението на Любовта ли? Бог е Любов. И както има въздух, който дишаме, тъй има Бог, когато се любим."

- Учителю, казват, че Вам в други страни са предлагали много по-добри условия за работа, отколкото в нашия злополучен край, но къде повече има нужда от Вас?

Той не ми отвърна, но в мълчанието Му имаше повече, отколкото в най-силната човешка дума.

Мара Белчева

Нападките във вестниците срещу Учителя след известно време са се насочили към един факт - изнасят данни, че онези, които са започнали да воюват срещу Петър Дънов, не минавало много време и един след друг си заминавали, но от различни неща. Трябва да споменем, че и нашите възрастни приятели са имали вина за тези вестникарски нападки. Те проследявали какво ще се случи на всеки, който воювал срещу Учителя - след известно време той си заминавал от този свят. И тогава приятелите разправят: "Видяхте ли, случи му се случка, защото така сгази лука с двата крака, че замина в трапа." Нашите не злорадстваха, но искаха да покажат, че който наруши окултния закон, след това си носи последствията. Хората не разбираха тези неща и предизвикваха вестниците да пишат за тях като сензация.

Тогава Учителят отново е извикан в Обществена безопасност. Този път

Го разпитва най-върлият следовател. Той обвинява Учителя в отмъщение. Учителят му казва: "Аз не отмъщавам, аз само благославям. Онзи, Който благославя в мене, е Огън всепояждащ и всичко изгаря отвътре и гори отвън. Вината е в онзи, който воюва срещу Бога!" Следователят крещи: "Аз ще ти покажа какво значи пък нашият огън!" Извиква двама полицаи и им заповядва да заведат Учителя долу в подземията, където се намира зловещата пещ на Обществена безопасност в онова време. Това са годините след събитията от 9 юни и 23 септември 1923 г., когато много от арестуваните земеделци и комунисти след мъчение биват изгаряни в тази пещ, особено след атентата в църквата "Света Неделя" през 1925 г. А пещта винаги гори. Тя винаги се поддържа. Следователят отваря вратата на пещта и заплашва Учителя: "Виждаш ли тази пещ и този огън? Сега е в моята власт, ако река ще Те вкарам вътре да опиташ какво представлява нашият огън, който също изгаря отвътре и отвън." Учителят поглежда запалената пещ и казва на следователя: "Ако е Божията Воля, ще влезна в нея. Но аз виждам, че това не е Божията Воля. А Божията Воля е друга." - "Кажете, кажете каква е Божията Воля!" - "Ще ти кажа, но не тук, а горе." Завеждат Учителя отново горе в стаята за разпит и Той казва: "Внимавайте с тази власт, която ви е дадена, защото ще отговаряте с главата си, ако злоупотребите с нея." Следователят скочил: "Какво, Вие ме заплашвате?" - "Не, аз само казвам какво ще се случи според Божията Воля." Накрая иззвънял телефонът и някой му наредил да пусне Учителя Дънов. Учителят излязъл, в коридора чакал Методи Константинов. Следователят крещи: "Как се осмелява този Дънов да ме заплашва!" А Методи го съветва: "За Бога, вслушайте се в думите Му и запомнете какво Ви казва."

След няколко месеца на следователя му беше направена засада от комунистите и беше убит. Убиха го като възмездие за своите другари, изгорени в огнената пещ на Обществена безопасност.

Борис Николов

През 1916 г., 1917 г. и 1918 г. няма събори. На 25 юни 1917 г. градоначалникът на София Свиначков изпраща писмо No70-50 до министъра на вътрешните работи Радославов, който е и министър-председател от 1913-1918 г. Свиначков докладва срещу Учителя Петър Дънов за това, че Той прави събирания без да има право и разрешение от властите, за което му съставя акт и Го глобява със сумата 25 лв., не малка за онова време. В същото писмо предлага да се интернира Петър Дънов в родното Му място Варна. В писмото се споменава, че за Учителя се застъпва г-жа генерал Мария Стоянова, съпруга на адютанта на цар Фердинанд, както и г-жа генерал Недялкова, но тяхното застъпничество е отхвърлено. По това време Учителят предупреждава, че Германия ще загуби войната и затова е редно България да излезе от нея, докато е време. За това изявление Той бива интерниран в град Варна. Какво става по-нататък? България губи войната през 1918 г. и се стига до втора национална катастрофа, а Фердинанд абдикира и напуска България. С него напуска и Радославов - същият, който е подписал заповедта да бъде интерниран Учителят. Те никога не се връщат в България. На събора през

1922 г. Учителят споменава за този градоначалник. За това, че бяха спрели събранията и Го бяха глобили, Невидимият свят санкционира по особен начин българите. Учителят споменава този факт и това е отпечатано в "Сила и живот", пета серия, стр. 309: "Ако аз проповядвам едно Учение, което е от Бога, знаете ли какво могат българите да пострадат? Преди 5 години ме глобиха 25 лв., че съм проповядвал без позволение, без да взема позволение от началството. И моят повереник каза: "Да заведем дело." - "Не, казвам, да платим." Два милиарда и половина лева наложиха на България глоба заради тези 25 лв. Ще кажете - една случайност, съвпадение, но нека направят още един опит - пак същото ще дойде."

По време на интернирането на Учителя във Варна са известни много случаи, които възрастните приятели разкаваха с десетилетия - някои от тях бяха записани, други - забравени. По това време Учителят е отседнал в хотел "Лондон" на последния етаж, в една малка стая и се отоплява с мангал. Обикновено Го посещават приятели и сутрин излиза с тях да посреща изгрева на Слънцето на Ташлъ тепе. Това прави впечатление на властите и било наредено на двама полицаи да противодействат на тези събирания сутрин рано извън града. Връщайки се от такъв излет, двама жандарми поискали да арестуват Учителя заедно с приятелите. По това време се намесва един от офицерите, който бил познат с Учителя. За да се застъпи за Него, той отива да докладва на началството си, че това е някакво недоразумение, че Дънов е порядъчен човек и с действията си не създава смут на гражданството и не е заплаха за обществения ред на града. Когато минават покрай хотела, Учителят пожелал да се отбие, за да си вземе друга шапка, но жандармът бил много ядосан, не Му позволил и дори с приклада на пушката си Го ударил няколко пъти по гърба и то доста силно, като Му казал, че трябва да върви в полицейското управление. Отиват там, започват разпит, но се намесват приятели-офицери и Учителят е бил освободен. Но след месец, именно този стражар бива убит в едно село, където е отишъл да арестува едного. Името на този стражар се знаеше, но не го записахме и с годините ние го забравихме. Силите, които воюваха срещу Учителя и онези личности, които ставаха проводници на тези сили, трябваше рано или късно да дават отчет пред Невидимия свят, защото чрез своите деяния се явяват богупротивници като пречат на Делото на Великия Учител, слезнал на Земята между българите.

Мария Тодорова

За същия случай разказва и Никола Гръблев: От четирима братя, които бяха с Учителя на връщане от лозята, научих, че стражарите се държали грубо с Него, навярно по насъскване от поповете. Когато минавали покрай къщата на д-р Жеков, Учителят помолил да влезе за момент да си вземе мека шапка, защото носеше една плетена от лико, но стражарят не Му позволил, блъснал Го с приклада на пушката си и Го подкарал напред.

Тази постъпка на стражаря аз разправих на адютанта на началник-сектора, който беше и адютант на началник-гарнизона. Помолих го да проучи и издири кой е бил този стражар, който е арестувал и блъскал Учителя и да

следи до 1-2 месеца дали няма да се случи на този стражар някое нещастие. Не се мина и месец и ме викат на телефона от Варна. Обажда се адютанта: "Гръблев, същият този стражар, който на Ташлъ тепе арестува Учителя и после го блъска с приклада на пушката си, вчера бил прободен с нож и починал веднага. Пратили го в село Х. да пази реда на сбора там. Някои се сбили, той отишъл да ги разтървава и единият от тях забил нож в гърба му и на място бил убит! Брей, интересна работа, бе, Гръблев! Ти каза, че може да му се случи нещо и виж какво стана!..."

Никола Гръблев

В нападките срещу Учителя, освен църквата, бяха включени журналисти, писатели и накрая драматурзи. Така Ст. Л. Костов пише пиеса срещу Учителя Дънов под наслов: "Пред изгрев слънце". Тя се играе в Свободния театър през 1921 г. Главната роля играе Сава Огнянов - в ролята на Учителя Дънов, дегизиран по Негова снимка. Със злорадство Д. Ласков пише в сп. "Духовна култура", кн. 11-12 от 1922 г. настр. 83-84: "При такова морално учение, какъв може да бъде личният живот на Дънов и неговите последователи, нека всеки читател си отговори сам. Аз се отказвам да навлизам в тая интимна страна на живота на "Учителя" и на неговите най-върли последователи и последователки, защото смятам това за излишно след появяването на комедията "Пред изгрев слънце" от Ст. Л. Костов, която се играе в Свободния театър в София. В тая пиеса авторът на "Мъжемразката", по думите на един от неговите критици, е успял "твърде сполучливо да осмее, макар и в дебели контури, както учението на Дънов и сие, тъй и неговата тартюфщина." (Васил Стефанов, в. "Ден", бр. 221, 1921 г.) Дъновистските типове (Зелков, Граматиков, Свраков, г-ца Свракова, Вера и Анчето), според същия критик, "тук са дадени така съвършено, че само те са достатъчни да извинят всички други грешки на автора. Затова, който иска да се запознае с интимната страна на живота на дъновистите и техния прехвален "Учител", аз бих го посъветвал да посети Свободен театър и да види "Пред изгрев слънце". Пиесата заслужава това, макар и да не е написана от Хауптман. От художествено гледище комедията на Костов може и да има своите недостатъци (кое дело на човешките ръце е без недостатък), но едно не може да се откаже на автора, а именно дарованието му на опитен наблюдател, който под изтърканата маска на "великия" дъновистки "моралист", можа да види най-обикновен български Тартюф и като смъкне тая маска, да го покаже на обществото в неговия действителен облик."

Д. Ласков скоростижно почина през 1922 г., а животът на режисьора на тази пиеса и на главния актьор преминават изключително драматично. Учителят каза следното: "Онзи, който написа първата статия, който охули Името Божие, сега го повикаха да го съдят. И всеки, който се осмели да хули Името Божие, ще го съдят. Всички ще познаят, че има жив Господ, Който съди и въздава всекиму според делата му. И всеки, който говори и охулва Господа, трябва да знае, че го очаква същата участ,"

Мария Тодорова

Димитър Ласков написа и издаде много книги срещу Учителя - "Петър Дънов и Неговото учение."

Синодът забрани събора ни в София през 1928 г. Причината беше Ласков - секретарят на синода: "Аз няма да ви дам да си правите събор!" Ето защо отидохме на Мусала, там да го проведем. Съборът мина при хубаво време и добро разположение. Една сутрин Учителят каза: "Тази нощ се търкулна един бръмбар!" Малко по-късно дойдоха туристи и донесоха вестници от София, от които научихме, че секретарят на синода - този, който беше попречил за събора, е умрял внезапно.

Мария Милева

Не само горният случай, а можем да изредим много случаи, когато ония, които са пречили на Божието дело, са платили с живота си. Така е било с всички, които са ползвали служебното си положение, за да пречат на Божието дело.

Спомням си, че навремето владиците организираха подписка сред търновското гражданство и след като получиха болшинството от подписите на населението, ги представиха пред властите и те забраниха съборите в гр. Търново. После те бяха прехвърлени в София. Там също забраняваха събори и веднъж Изгревът бе блокиран с полиция и не позволиха на приятелите от града да дойдат на събора. Във връзка с тези забрани, Учителят каза следното: "Аз, когато разбера, че не ме искат, повече не стъпвам там. В Търново не ме искаха - аз не стъпих повече там."

И този град замря. А какъв живот имаше там! Това се отрази на Братството в този град и то започна да линее с годините, заедно с града. Божието благословение се отклони в друга посока. И то никога не можа да се върне обратно. Такъв бе законът. Навремето се подписваха и се отрекоха сами от Словото на Учителя. Сами затвориха Божествения кран и спря той да тече над града. Останалото, което последва, бе изпълнение на окултния закон - който се отрича от Словото на Бога, той се отрича и от себе си, защото прекъсва връзката, която го свързва с Центъра на живота. Това нещо го видяхме и в София, когато забраниха събора. Този директор на полицията, като забрани събора, много скоро падна от власт и повечето от министрите бяха съдени след 9.IX.1944 г., заради злоупотреби с властта. Окултният закон не ги подмина и тук. Ние бяхме свидетели на това и очевидци на закона, чрез който Божията правда се възстановява на Земята чрез Силите Господни.

През лятото на 1922 г. Учителят и ние, около 200 души, бяхме на летуване в Чам-Кория, сега Боровец. Александър Стамболийски, който тогава беше министър-председател на България, бил от по-рано на почивка в двореца Ситняково. Последният, като се научил, че г-н Дънов е в Чам-Кория със Своите хора, изпрати адютанта си да Го пита би ли приел една среща с него в двореца, за да поговорят малко за съдбата на България. Учителят прие. На следния ден, към 10 часа преди обяд, адютантът на Стамболийски пристигна във вилата, дето беше Учителят, като водеше два коня и сам той на кон.

Учителят и брат Епитропов, в качеството на Негов адютант, яхнаха конете и предвождани от адютанта, отидоха в двореца Ситняково. Срещата трая до към 4 часа следобед. Както се казва при подобни случаи - разговорът мина в приятелска атмосфера.

Веднага след завръщането, брат Епитропов ни осведоми, че освен пълната подкрепа, която Стамболийски обещал на Учителя в Неговото дело, още обещал да отпусне около 400 кв. км земя, за да се устрои една наша комуна, наше общежитие, под ръководството на Учителя. Тогава всички изпитвахме една неописуема радост. Имаше благословии и молитви за здравето и дълголетието на "Сандо", като виждахме, че най-после ще бъдат реализирани нашите блянове за братски живот, за окултно обучение и пр. Но не знам по какви причини, тази работа не стана.

Стамболийски не само, че не даде обещаната земя и подкрепа, но отчужди салона ни, който наскоро бе купен от бившата американска легация и се намираше на ъгъла на ул. "Граф Игнатиев" и ул. "Шести септември" под предлог, че там ще заседава съд за незаконно забогатели от войната. Когато една наша делегация от десет души отиде в министерството да го моли да не ни взема салона, като му обеща дори, че ще му намери друго помещение за целта, Стамболийски ни прие твърде надменно. Каза ни, че щял да проучи въпроса и побърза да ни изпрати да си вървим. След нашето излизане от кабинета му, казал на секретаря си: "Друг път да не ми водите тия психопати."

На 22 април 1923 г. са обявени законодателни избори. Започва жестока предизборна кампания. Властите разрешават събора на анархистите в Ямбол, но после войската напада и убива към 200 души от тях.

През месец май последователите на Учителя Дънов правят постъпки пред правителството на Стамболийски да им бъде разрешен поредният събор през август в Търново. Лично Стамболийски с обидни думи по адрес на Учителя прогонва делегацията.

След така развилите се обстоятелства, запитахме Учителя какво ще каже за всичко това. Тогава Той каза: "Каквото имаше да му казвам, аз му го казах в Ситняково. Сега други - Господарите на кармата ще му кажат останалото." За убийството на анархистите Учителят каза: "С тези убийства на идейни хора, Стамболийски сам си подписва смъртната присъда."

На 9 юни 1923 г. се извършва военен преврат. Стотици привърженици на Стамболийски са убити, а той бива убит на 14 юни в родното му село Славовица. Главата му е отсечена и сложена в конска торба и от един куриер на кон е поднесена на тепсия на цар Борис, за да го уверят, че Стамболийски е мъртъв и тогава да подпише манифеста за преврата, извършен от Александър Цанков.

Ако беше допуснат съборът на Братството на 9 септември, нямаше да се случат тези събития от 1923 г. Какво стана по-натък? Изминаха 20 години и на същата дата - 9 септември - дойдоха комунистите на власт. Тогава дойде възмездие за онези, които избиваха през 1923 г. Всички те бяха хванати и със съд и без съд бяха избити. Така ние бяхме свидетели и на това, което казва Учителят: "Сега светът се съди. Всеки ще отиде на своето място." Така

стана. Ние бяхме свидетели. Ние също отидохме на своето място.

Тодор Попов, Мария Тодорова

Като студент в духовната семинария в Пловдив, бях любимец на преподавателите си. Имах хубав глас, пеех много хубаво, бях едър, мъжествен и с осанка, бях любимец на архимандрит Евтимий. По това време четях беседите на Учителя и няколко пъти Го бях слушал лично на беседа. Поповете узнаха - това не можеше да се скрие - и ме наклеветиха пред Евтимий. Той ме извика пред тях и ме пита вярно ли е това. Казах му: "В Евангелието пише: "Не лъжи!", затова казвам - вярно е, чета беседите на г-н Дънов и съм ходил при Него да Го слушам." - "Ето, той сам си признава. Понеже сам си признава и понеже е млад - нека опита всичко. Той пак ще се върне, ако е наш. Ако не е наш, той ще си отиде. Но ако го накажем и ако е наш, ще го прогоним и няма после да го имаме." Това, което каза Евтимий за мене, се хареса на всички и ме оставиха да ме проверят чий съм - на църквата или на Школата на Учителя. След време Учителят ми разкри, че аз трябва да остана в църквата, за да преминат през мене седем хиляди попски духове, за да им бъда аз проводник. Тогава разбрах, че Евтимий е усещал това и други над него от тази верига са му наредили да ме оставят на мира, за да бъда в църквата, за да могат да преминат всички тези седем хиляди попски духове през мен. Значи, аз не бях зависим от тях, а те бяха зависими от мене. Но аз не послушах Учителя и напуснах по-рано църквата и бях наказан за своето непослушание и от двете страни - както от църквата, така и от окултните закони на Школата. Това ще го разкажа подробно по-късно, а тук правя връзка между мен и Евтимий. Той ме обичаше, без да осъзнава защо. Аз по-късно разбрах защо ме обича. Той беше на върха на тази институция и всички онези, които управляваше и командваше от тази верига, трябваше да преминат през мен. Неговото подсъзнание му нашепваше това и затова той ме обичаше. Обичта му към мене не беше случайна. Аз трябваше да я заплатя. Та, този Евтимий, аз го виждах как пътува в луксозни файтони, а около него - млади госпожици и дами. Отиваха в манастира на гуляй, след това той им даваше причастие и така ги опрощаваше от техните плътски грехове. Опрощаваше ги по всички правила - както това ставаше при такива гуляи в света. Бях млад тогава и видях цялото двуличие. Едно се говори, а друго се върши. Тогава разбрах онези думи, които се говореха от свещениците по онова време: "Не гледай това, което върша, а слушай това, което ти говоря!" Голяма трагедия изживях от това двуличие.

Бях на събора на Бялото Братство през 1922 г. в Търново. След като започна беседата, архимандрит Евтимий стана и с бастуна си посочи Учителя, Който беше на сцената в салона и Му каза: "Ти, Дънов, си кривият стълб на православието!" Учителят го погледна и му каза: "Ще видим после, кой е кривият стълб на православието!" Учителят продължи Своята беседа, а Евтимий седна като победител на своя стол и изгледа победоносно всички в залата. След няколко минути той заспа заедно с всички свещеници и владци в залата.

Но какво се случи по-нататък: Същата година Евтимий обикаля цяла България, пътува от град на град и говори срещу Учителя. След победоносното си турне, след като сразил окончателно Учителя по цяла България в своите сказки за гражданство, решава да се върне у дома. Пътува във влака и някой дръпнал спирачката за внезапно спиране, а такива имаше във всяко купе. Влакът спира изведнъж, както става при аварийно спиране и един голям куфар пада отгоре от поставката над главата на Евтимий и го удря по гърба. Евтимий изохкал, превил се от болка, но криво-ляво стигнал у дома си. На следващия ден кръстът му се схванал. Започнали да идват лекари и знахари, да го мажат с какви ли не мехлеми и да гълта какви ли не хапове и билки. Нищо не помогнало. Само за седмици той се превил на две в гръбначния стълб и започнал да се движи, превит под прав ъгъл. Точно, както е сгънат бастунът отгоре при дръжката, така той се движеше. И така ходеше до края на живота си - превит под прав ъгъл. Със същия бастун, с който бе замахвал срещу Учителя, сега той се подпираше и пълзеше. Отидох да го видя, аз бях студент. Беше трагична картина. Мълчи, сумти и нищо не казва. Беше ми смешно да го гледам как се движи. И беше ми страшно да го гледам, само като си спомням, че той се подпира на същия бастун, който насочи срещу Учителя и Го обвини, че е кривият стълб на православието. Остана такъв до края на живота си. Един от лекарите ми обясняваше, че при падането на куфара на гръбнака, най-вероятно се е счупил и смазал някой прешлен и затова се е получило това изкривяване. Може и така да е, но аз виждах пред очите си бастуна, издигнат срещу Учителя и моето обяснение беше друго. Та Евтимий не ставаше повече за архимандрит, нито за поп, нито за човек. Ставаше само да бъде и изпълнява службата на кривия стълб на православието. Това е винаги пред очите ми, макар че оттогава минаха цели десетилетия. През 1927/1928 г. той си замина и когато го погребваха, направиха му двоен ковчег, защото не можаха да го съберат в единичен. Изкопаха му и двоен гроб и така го погребваха. Та двойният ковчег беше за двама човека - единият за Евтимий, а другият - за кривия стълб на православието.

Симеон Арнаудов

През войната българите докараха едни арестанти по команда на германците. Понеже аз сутрин ставах много рано, преди да свири тръбата, видях, че ги докарваха с едни черни чергила - само сърби, вързани във вериги един за друг по десет души. Предния ден изкопаха един трап и доведоха там хванатите сърби да ги екзекутират. Видях как ги наредиха, дойде германски взвод войници, които да бъдат екзекуторите. Един германски офицер командва войниците. Застанаха по десет души на групи. Германският офицер извади сабята си, вдигна я и извика: "Фойер!", което значи "Огън!" Гръмнаха и след това всекиго за втори път го застреляха с пистолет в спящото око, защото някои има, които се преструват, че са убити и така се спасяват.

Когато се върнах в София, отидох при Учителя и казах: "Учителю, много страдат тия сърби, много са жестоки германците към тях, караха нас, българите, да ходим да ги хващаме, тези нещастни хора." А Учителят ми каза: "Те

имат грехове. Те на всяка дума псуват всичко свято: и Бога, и Богородица, и Христос. Те не вярват. Неверници са и затуй им се даде такова тежко страдание." - "Че - рекох - те не съзнават, Учителю. Те псувната я имат като поздрав, не й влагат съдържание, ами им е обикновена дума. Сърбинът, преди да ти каже каквато и да е дума, ще каже: "Майка му" или пък псува Бога." А Учителят каза: "Всеки, който псува Бога, той ще съзнае." Аз повторих: "Те не съзнават." - "Ще съзнаят - каза Учителят - ще дойде време да съзнаят." Че те не трябва да псуват, що е свято. Те са много жестоки в езика. А иначе са гостоприемни и веселяци. Така Невидимият свят ги наказваше за псувните към Бога.

Пеню Ганев

През онези години църквата и различните политически сили воюваха срещу Учителя и Го обвиниха в самозванство, в шарлатания и искаха от Него да напусне Изгрева, да напусне онази катедра, от която държеше Своето Слово. Тогава Той каза, отговаряйки на всички хули по Негов адрес: "Вие искате да ме свалите и да ме смъкнете от тази катедра. Това не е по ваша воля и вие не решавате този въпрос. Съдбините на света се разрешават от Господа, Бога Моего. В момента, когато аз сляза от тази катедра, ще дойдат веднага болшевиките. И когато дойдат, те ще изпълнят Волята на Бога спрямо ония, които хулиха Словото Божие. Защото Бог поругаем не бива." Тези думи бяха изречени, бяха записани и след това дойде времето да ги проверим.

Ние бяхме свидетели на всички тези събития и преживяхме това време, за да засвидетелстваме с живота си, че думите на Учителя се сбъднаха, защото Словото Му за нас бе Сила и Живот, а за света бе съдба! Всички, които направиха съдба с Школата и нарушиха окултните закони, направиха съдба и с Дома Господен, Който бе на Изгрева. Така че ние видяхме как действаше Божията Воля като съдба за света!

Мария Тодорова

Брат Боян Боев изпраща през 1940 г. няколко пакета с беседи на приятелите в Латвия. Скоро му връщат пакетите, като на тях пише: "Такава литература не се допуска в Съветския съюз." Учителят обясни случилото се, когато стана Втората световна война и немците нахлуха в Русия: "Това ги сполетя, защото върнаха пакетите на Бялото Братство." Виж какви причини, наглед нищожни, а какви огромни, страшни последици носи своеволието. Отношението към Божественото е много отговорно.

Борис Николов

Брат Борис Дряновски след една бомбардировка през есента на 1943 г. отива при Учителя, разговаря с Него и накрая Го пита: "Учителю, не разбирам какво става със света? Нали тук на Изгрева, в София и в България се изсипа "рогът на изобилието" чрез Вашето Слово и чрез Вас? Защо над София се изсипва сега цялото това разрушение?" Учителят го поглежда сериозно и казва: "Аз затова предупреждавах българите от 20 години, че това нещо ще

им дойде на главите. Провери и пресметни колко хиляди хули се изсипаха по мой адрес и по моята глава! Прочети във вестниците колко думи се изрекоха срещу мен и бяха написани на същия език, чрез който се дава Словото на Бога. Ето тези хули по мой адрес се превърнаха на бомби и те падат днес върху главите на българите. Има такава поговорка: "С техните камъни - по техните глави."

От 25.XI.1943 г. почти всеки ден Учителят отиваше пеша до горичката над село Симеоново. На 10.1.1944 г. прекарахме нощта в една селска къща. През нощта София бе бомбардирана, а ние наблюдавахме от Симеоново. Сутринта в 9.30 ч. Учителят каза: "Не си правете илюзии, иде една голяма бомбардировка над София. Тя е предстояща. Ще бъде в най-близко време. Всички дръжте връзка с Бога. Будно съзнание трябва." Учителят беше сериозен, замислен, тъжен. И наистина, същия ден на обяд стана голямото самолетно нападение над София, а вечерта - второ, още по-голямо. София гореше и се разрушаваше от бомбите. Някой трябваше да плаща за хулите, клеветите и лъжите, които софиянци бълваха срещу Учителя десетки години.

Борис Николов

Сестра Мария генерал Стоянова имаше две дъщери близначки и един син. Дъщерите Надежда и Вяра бяха изпратени в чужбина и изучени на чужди езици - френски, немски, английски. След като завършиха, постъпиха в двореца на служба. Вяра беше голяма красавица, русокоса, беше и секретарка на княгиня Евдокия - сестрата на цар Борис III. Надежда бе секретарка на канцеларията му. Понякога тя трябваше да му предава някои съвети, получени писмено от Бялото Братство на Изгрева, но Надежда си наумява, че тя е лицето, което трябва да определи кое да се предаде и кое - не. И много неща тя къса и ги хвърля в печката за изгаряне. По-късно заболя от ревматоиден артрит. Пръстите на ръцете ѝ се деформираха, подуха се и тя стана инвалид. За нея се грижеше Донка Проданова, която бе прислужничка на семейството на генерал-адютанта Алекси Стоянов. Та онези ръце, които не предаваха писмата и поръчките на Учителя, се деформираха - тя стана пълен инвалид и трябваше тяхната слугиня да я обслужва и храни с лъжица. Нейният път мина през невероятни страдания.

Другата близначка, красавицата Вяра, също не предаваше писма за царя от Изгрева. През време на английските бомбардировки над София, тя се укрива в мазето на къщата им, което трябва да послужи за скривалище. При експлозията на една от бомбите, през малкото прозорче на мазето преминава шрапнел и я убива на място.

Борис Николов

Пред салона на Изгрева няколко братя и сестри разговарят с Учителя. А на отсрещната страна, отатък пътя, на електрическите жици бяха накацали гарги една до друга и прииждаха все нови и нови. Горната жица се огъна от тежестта на накацалите гарги и се допря до долната. Стана късо съединение,

избухна пламък, гаргите се запалиха, разнесе се мирис на изгоряла перушина и няколко тупнаха на земята. Всички гледат изумени. Учителят каза: "Всеки, който посегне на Изгрева, ще изгори като тези гарги и ще го сполети същата участ." После обърна гръб и влезе в салона. Един брат стои и продължава да наблюдава скъсаните жици, изгорелите гарги на земята, а наоколо мирис на изгоряла перушина. Този брат се казваше Пеню Ганев. Той доживя да види как дойдоха онези, които разрушиха Изгрева, а други ще дочакат да видят участта на онези, които посегнаха и го разрушиха. Тези гарги неслучайно кацнаха на жиците. Това беше образен език на Невидимия свят, да покаже какво представлява Домът Господен, какъвто бе Изгревът по времето на Учителя. А сега го няма, но я има Съдбата на света, която направиха хората.

Борис Николов

През време на бомбардировките през 1944 г., Учителят заедно с Братството беше в село Мърчаево, в дома на Темелко Стефанов. Там имаше един старец, съсед на Темелко. Като излезе на балкона Учителят, съседът така прави с разперени пръсти - уж стреля с ръце срещу Учителя. Всяка сутрин приятелите, които били евакуирани в Мърчаево, се събирали в двора на брат Темелко да играят Паневритмия и Учителят играел в средата, както играеше обикновено на Изгрева. Същият съсед на Темелко гледал как Учителят играе и Го имитирал, подигравал Му се. Нашите хора се възмущавали, обаче, нали Учителят търпял, и те търпели. Нищо не предприели срещу този съсед. Не минало много време, може би две седмици, и този човек намерил някъде неексплодирала бомба. Взел да я чопли и тя експлодирала, разкъсала му устата и той се поминал. Когато съобщили на Учителя, Той казал: "Те се свързват с отрицателните сили. Отрицателните сили им действат по такъв начин. Заради това не е хубаво да се свързва човек с отрицателните сили."

Имаше и друг случай. Над двора на Темелко има стръмен баир, над който минава шосе. Учителят бил при "Извора на доброто" с приятели. А отгоре, по шосето, вървял селянин със своите волове и им говорел: "Ей, де бре, воле, ще събориш някой камък, да утрепиш Дънов!" Никой нищо не казал. Не минал месец, месец и половина, един камион го прегазил и той останал инвалид за цял живот. За богохулство има Божи гняв. Гневът Господен възстановява Божията Правда.

Георги Събев

През лятото в село Мърчаево има един празник на плодородието. На този ден жените месят хлябове и носят плодове в черквата за благословение. Свещеникът чете молитви и благославя хляба и плодовете. Онези мърчаевки, които са от Братството, отиват при Учителя и Му съобщават, че в неделя ще ходят на черква, понеже е празник на плодородието и те, откакто се помнят, винаги го празнуват. Учителят ги изслушал и казал: "Какъвто ви е обичаят, направете си го!" Сестрите приготвили обредните хлябове, взели плодове и отишли на черква.

Свещеникът благословил на всички жени хлябовете и плодовете, но технитеги подминал и не ги благословил. Сестрите му рекли: "Отче, нашите пити защо не благославяш?" Обърнал се свещеникът към тях ядовито: "Вие си имате поп у къщи. Той да ви ги благославя!" Сестрите грабнали питите и плодовете и пристигнали при Учителя разплакани. Разказали за постъпката на попа и какво им казал за "попа" у Темелкови. Учителят ги изгледал мълчаливо и излязъл от стаята. А обредните хлябове, които бяха носили в черквата, сестрите сложили на масите вън. Беше неделя и имаше много гости. След като всички казаха молитвата преди ядене, десетки ръце се протегнаха, разчупиха хлябовете на братската трапеза и ги изядоха. Та така бяха благословени обредните хлябове на пейките пред дома на Темелко и то че от едного, а от общата молитва на всички присъстващи.

Юрданка Жекова

Мърчаевци по онова време се отнасяха много лошо с Учителя. Даже свещеникът в черквата беше държал лекция. Казал: "Дошъл е тука един Дънов, развращава народа, прави разни магии и т.н." Жена ми била там, на Великден, станала пред хората и казала: "Свещеник, ти ако знаеш кой е тоя Дънов, тука ще пропаднеш у земята, ама не го знаеш, затова не трябва да приказваш по Негов адрес лоши работи." И си дойде тука и разправя на нашите хора.

Темелко Стефанов

По идея на братя от село Мърчаево решават да се прокара електрически ток в селото. Тази идея се харесва на мнозина, селото събира пари, селяните изкопават дупките за стълбовете. Със събраните пари купуват стълбове и жици. И нашите хора от Братството помогнали с пари, кой с колкото може. Накрая токът дошъл и електрическите крушки светнали в селото. По този повод Учителят казал: "От днес името на това село няма да е Мърчаево, а Светляево." Усмихнал се и допълнил: "Вече имат електрическо осветление, което да им свети." След малко добавил: "Ние първи докарахме виделината с нашето присъствие в това село, а след това дойде светлината от електрическите крушки."

Денят на откриването и пускането на електрическия ток е празник в селото. Селяните се събират в кръчмата, там е кметът на селото, който е наш приятел, присъства и попът. Пият вино, пеят песни, един от селяните вдига чаша и казва: "Да прием за дъновистите, те ни докараха тока." Попът чува и леко пийнал, скача от мястото си и извиква: "Аз от днес обявявам война на г-н Дънов. До три дни ще му отрежа брадата и ще го изгоня, от селото!" Макар и пийнали, всички млъкват. Тази закана не е малка. Кметът се обръща към него: "Дядо попе, ти сега си пийнал. Не се задявай с този човек, защото е добър човек и нищо лошо не ти е сторил." Но дядо поп още повече се разярил и повторил три пъти заканата си. Всички били изненадани от този обрат на нещата и тихомълком напуснали кръчмата. Празненството се разтурило. Кметът, който е наш приятел, отива при Учителя и Му докладва за случилото

се, А Той му отговаря: "Не се коси. Всичко ще се уреди." На следващия ден дядо поп ляга тежко болен и на деветия ден си заминава. Погребват го. кметът идва и съобщава на Учителя, а Той го пита: "Нали попът три пъти ми обяви война за по три дни? Е, това правят девет дни. На деветия ден дойдоха самолетите и го бомбардираха." Кметът пресметнал наум трите закани с по трите дни и сметката излязла точна. Отива и съобщава на селяните защо дядо поп си заминава на деветия ден от обявяването на войната. Имаше и други противници на Учителя в Мърчаево. Понеже всички бяха свидетели на официалната прокламация за обявяването на войната, то те се уплашиха и повече не създаваха проблеми на Учителя и Братството.

Борис Николов

На 9.IX.1944 г. дойдоха комунистите на власт и започнаха да се разправят със съд и без съд със своите политически противници. Изкараха закони и чрез тях съдеха богатите и всички онези, които бяха гонили и убивали комунисти. Кое бе най-учудващо? - Това, че комунистите съдеха и упражняваха своето възмездие срещу лица, които бяха наказуеми според техния закон, но тези лица бяха същите, които гонеха Учителя и Неговите последователи. В това число влизаха управниците на България в продължение на 22 години - министри, съдии, прокурори, офицерство, духовници, журналисти и още много други. Църквата бе ограничена, съдени бяха протестанти и католици, много попове бяха разпопени като им режеха брадите не с ножица, а с нож, а някъде със сърп. Комунистите се явиха като бич Божий и със своя бич извършиха своето възмездие.

Но вместо да приберат Божия бич, те го стовариха и върху Братството и последователите на Учителя Дънов. На 7.XII.1957 г. бе обрана цялата литература на Учителя и унищожена. През 1958 г. започна процесът срещу Братството. Изгревът бе заключен с катинар, а по-късно през 1972 г. бе разрушен и на негово място започнаха да се строят сградите на посолството на СССР. Моята къща също бе разрушена и аз бях изпратен да живея в комплекс "Младост", който се строеше тогава.

Отиват наши приятели при Георги Дамянов, той беше председател на Президиума на Народното събрание, да се жалват, че властите искат да разрушат салона на Изгрева и там да правят някакви посолства. Приемната на Президиума бе в сградата на Спортната палата на ул. "Толбухин". Излиза той и като чува, че се касае за някакви дъновисти, казва: "Няма място в София за дъновистите." Тропва с бастуна си и с него излязъл като се подпирал. На следващия ден е Конгресът на българския комсомол. Той отива там да държи реч като ветеран-комунист, но на трибуната му прилошава, получава инфаркт и си заминава от този свят. Беше 28.XI.1958 г. Оказа се, че за него няма място в София, освен в партийното гробище,

Имаше един режисьор - Кръстю Петров Мирски (1920-1978). Направи една телевизионна пиеса срещу Учителя по сценарий на Стефан Костов, която навремето бе играна в Модерния театър. Приятелите протестираха срещу тази постановка, защото върху образа на Учителя се вмениха такива

неща, които Той никога не бе вършил. Даваха как опипва краката на млади жени, пие вино, яде месо и т.н. Главният артист, дегизиран в образа на Учителя, бе Любомир Кабакчиев. Той, заедно с режисьора и някои други, си заминаха скоростно от този свят след тази постановка по телевизията.

Аз съм свидетел как имаше съдии и прокурори, които ни съдиха, и ги сполетя същата участ. Заминаха си скоростно. Имаше философи, учени, които от своята катедра хулеха Учителя. Не бяха малко и журналистите, които бяха се продали за пари или кариера и ги сполетя същата участ. Накрая имаше политици, както по времето на Учителя, така и по комунистическо време, които воюваха срещу Учението - и тях ги сполетя същата участ. Но най-важното е, че тези, които имаха власт, бяха свалени от своите противници, също комунисти, бяха съдени и без да искат, станаха изпълнители на Божието възмездие срещу онези, които бяха воювали срещу Учителя и Неговото Дело.

Бях свидетел на много такива случаи. На един лист си бях записал под номера, но той изчезна по време на обиските. Следващите поколения ще издирят тези лица, ще покажат деянията им, за да се види от всички защо над тях се стовари възмездието. А това бе Божията Правда, която трябваше да дойде и да възстанови справедливост на Земята.

Никола Нанков

В живота на всеки човек има случки, събития или решения, които са важни, определящи и с голямо значение за самия него. Такъв пример, който може да бъде поучителен за много хора, има в живота на Иван Николов Филипов.

За времето, в което имах възможност да бъда по-близо до него, той беше директор на бившето окръжно предприятие "Здрава храна", Стара Загора. По-късно го преместиха в Окръжен Кооперативен съюз, където беше директор на отдел, след което стана директор на едно новосъздадено предприятие.

През време на социалистическия режим, всички ръководни длъжности ги раздаваше партията и ги заемаха само партийни членове, верни на социалистическия режим. Затова тези ръководители, на първо място следваха партийните поръчения, стремяха се да бъдат удобни на по-висшестоящите от тях, а в предприятията, които ръководеха, изискваха пълно послушание от своите подчинени. В това отношение, Иван Филипов беше напълно различен. Той не се стараше да бъде удобен на по-висшестоящите от него, нито пък изискваше от служителите и работниците в предприятието подобно отношение към себе си. Държеше се с всички напълно естествено, като с равни. Не само това, но отношенията между него и хората бяха приятелски, като казвам "приятелски", той не само се държеше така, но беше готов да послужи или да помогне или чрез служебното положение, което заемаше, или да окаже материална помощ на някого. Често пъти той помагаше безвъзмездно с пари на нуждаещи се хора като раздаваше една голяма част от собствената си заплата. И докато стремежът на директорите и ръководителите през това време беше да бъдат във властта, за да управляват и да

са материално задоволени, то за Иван Филипов, директорската длъжност беше само възможност да служи и да помага на хората. Той оценяше хората, които са съвестни в работата си и им даваше по-високи заплати. През това време заплатите на директорите ги определяха висшестоящите партийни ръководители, а заплатите на работниците и служителите в предприятията ги определяха директорите. Но по някакви неписани закони, заплатите на директорите и ръководителите бяха най-високи. За работниците имаше "трудо-дови норми" и когато заработеха по високи заплати, "ги режеха" и следващия месец завишаваха трудовите норми, така че заплатите им винаги оставаха по-ниски.

В един от случаите, бяха викали Иван Филипов, за да го мъмрят и санкционират, затова, че дава високи заплати на работниците (работниците в бояджийския отдел получаваха по 600 лв., а неговата заплата като директор на предприятието беше по-малко от 300 лв.), на което той отговорил: "Тези пари хората са ги заработили и трябва да ги получат!"

Този начин на живот, който водеше, тези негови разбирания и отношението му към хората представляваха силен контраст с онова време. От една страна към него се привличаха много и най-различни хора, но по отношение на висшестоящите партийни ръководители, той беше крайно неудобен. Затова намираха различни причини да го свалят от длъжност, въпреки че показателите в работата му винаги са били положителни. Но, по някакво стечение на обстоятелствата, той не оставаше в немилост, при него нещата се нареждаха така, че ставаше директор на друго място и отново всичко тръгваше по обичайния начин.

Аз бях един от онези, много на брой незначителни хора в онова време, които го познавах. Приятно ми беше да разговарям и да общувам с него. Дали той е имал някакъв интерес към мен, не мога да кажа. През този период на живота си изучавах учението на индийските йоги. Иван Филипов не се интересуваеше от това учение, нито пък имаше някакви религиозни влечения, но все пак сме намирали общи теми за разговор. Понякога отивах при него и въпреки, че винаги е бил много зает със служебните си задължения или с присъствие на хора около него, той винаги ме приемаше и отделяше време да поговорим на някаква тема. Така един път, докато бях в кабинета му и разговаряхме, изведнъж пред мен се откри една картина и ми се даде да видя, че във миналото той е бил един от видните ръководители на България. Даде ми се да видя също така, че в този живот той е определен да стане пръв министър на България заедно с още един човек - за негов заместник, чието име няма да споменавам. Картините, които ми се дадоха да видя, за мен означаваха, че това е едно предопределение за тези двама души и аз бях убеден, че това, което съм видял, след известно време, по някакъв начин ще се случи. Затова се интересувах и следях с интерес всичко, което се случва около него. Вероятно дълбоко в себе си Иван Филипов е разбирал по някакъв начин своето предопределение, защото понякога в разговор, съм го чувал да казва: "Аз съм роден, за голям ръководител." Тези думи бяха негово откровение, от което аз изпитвах вътрешна радост. Такъв човек - честен, не-

подкупен, напълно освободен от каквито и да било стремежи за материално облагодетелстване, без съмнение би направил много, ако стане ръководител на България.

Очаквах да дойде времето да се реализират тия неща, без да споделям с никого за картините, които съм видял, защото бях убеден и тогава така мислех - че това, което съм видял, непременно ще се случи. Обаче всичко това не само, че не се реализира, но се случиха неща - напълно противоположни. Станах свидетел на нещо, което стана причина да настъпи пълен обрат в живота на Иван Филипов.

Един ден отидох в неговото предприятие и видях, че той е седнал зад бюрото си, а около него има служители и разговарят за нещо. Разговаряха за съвсем обикновени неща от ежедневието. В един момент Иван Филипов смени темата и започна да говори за Петър Дънов, като каза: "Вие знаете ли, че Петър Дънов е бил шизофреник?" Никой нищо не отговори. Служителките мълчаха, а той започна да обяснява по-подробно защо "Дънов е бил шизофреник". Всичко наоколо в тоя момент сякаш замръзна. Имах усещане за надвиснала опасност. В същото време виждам, че Иван Филипов е в безгрижно състояние и не съзнава нищо. Вероятно тази информация за Петър Дънов той е получил на някое от онези партийни събирания, в които имаше застъпена линия за борба с религиите. Тогава аз не знаех още кой е Петър Дънов, но подсъзнателно разбирах, че това, което става, е нещо много лошо. Разбирах, че това, което говори в момента е нещо фатално и дори гибелно за него. Оттеглих се и тръгнах да се прибирам без да съм разговарял с него. От този момент всичко онова, което ме е привличало в този човек изчезна. Чувствах го вече обикновен човек, като всички останали и разбирах, че с тези неща, които наговори, той разруши всички положителни възможности в своя живот. Престанах да се срещам с него, но често се питах защо се случи да отида точно в този ден и час и точно в този момент да присъствам, за да бъда свидетел на тази грешка в живота му. Не можах да си отговоря тогава.

Престанах да се интересувам повече от живота на Иван Филипов, но от време на време срещах хора от неговото предприятие и те споделяха с мен, че се е променил, че не е вече същият човек, а също така, че работите в предприятието отиват на зле. И наистина, наскоро това предприятие беше закрито, а след това последователно започнаха да се разрушават и новосъздадените от него предприятия в частния сектор след 1989 г. Няма да описвам с подробности живота на Иван Филипов по-нататък, само ще спомена, че той премина през големи изпитания. Предприятията, които създаде се разрушиха, изгуби всичките си капитали и остана сам, забравен от всички и ненужен на никого.

Годините, които прекара в нищета и духовно утеснение го накарали да повярва в Бога, но наши общи познати, които са се срещали с него казваха: "Иван Филипов е повярвал и все за Бога говори, ама е заблуден."

Имах възможност и аз да се срещна с него няколко пъти. Той веднага се зае да ме просвещава. Разясни ми, че "тяхната църква е единствената, чрез която човек се спасява, че той е спасен и името му е записано в "Книгата на

живота", че: "той, жена му и децата му ще бъдат в Рая."

При една от нашите срещи, го запитам дали помага материално, както по-рано на по-бедни хора от него. Той отговори: "А, не. Тези хора идват при мене само за да ме използват."

Правеше ми впечатление, че където и да се спре и с когото и да започне разговор, Иван Филипов говореше на висок глас за Бога. Попитах го за това и той ми разясни следното: "Така иска Бог. Бог иска от нас да го изповядваме с устата си."

Аз мисля че последната дума на тази фраза е сгрешена. Според мен трябва да бъде така: "Бог иска от нас да Го изповядваме чрез делата си."

Петко Стоянов беше офицер в криминален отдел на бившето Окръжно управление на МВР, Стара Загора. Той беше физически слаб, с деликатно здраве, но с буден и проникателен ум. Като човек и събеседник беше приятен. Четеше много литература на различни теми. Беше чел и Евангелието, но не беше религиозно настроен. Намираще, че Христос е философ, мислител и мъдрец.

Петко обичаше да играе шах и всяка вечер се отбиваше в градския шах-клуб. Една вечер, след като изигра няколко партии, Петко ми каза: "Да излезем навън да изпуша една цигара." Излязохме и както обикновено, докато той пуши, започнахме да разговаряме. По едно време той ме запитва: "Абе, ти чел ли си нещо от Дънов?" И преди да получи отговор, Петко започна да напада с остри думи Учителя. Още след първите думи на критика, които той отправи, в мен се появи едно състояние на тежест и напрежение. Разбирам, че нещата отиват на зло и си мисля как да го спра или да го отклоня от тази тема. Опитам се да го прекъсна: "Защо си така зло настроен? Каква е причината?" Все едно, че Петко не ме чува. За втори път се обърнах към него: "Петко, няма смисъл толкова да се повтаря едно и също. Да сменим темата." Но Петко продължи да критикува и колкото повече критикува, толкова повече се озлобява. Създаде се много тягостна атмосфера и след това се питах защо за втори път се случва да да бъда свидетел на такава ситуация, защо точно мен избра Петко Стоянов за слушател на тези мрачни излияния? Минаха няколко месеца и бях забравил за този случай, когато един ден като минавах покрай Окръжното управление на МВР видях че, срещу мен се задава Петко. Като се приближи, очаквах да чуя обичайното: "Здравей, как си? Къде се губиш?" Нищо такова! Още като се приближи до мен, Петко започна с голяма ярост да говори срещу Учителя. И след като избълва всякакви обидни думи и ругатни, той се отправи към управлението.

Минаха два или три месеца от този случай. Един ден срещнах колега на Петко, който също бе следовател в Окръжното управление. Когато му кимнах за поздрав, той ме запитва: "Знаеш ли какво стана?" Докато се питах какво означава този въпрос, той ми каза: "Петко полудя." Изведнъж, като че ли стана много тихо и чух го, че още каза: "Освободиха го от служба. Взеха му оръжието." Продължих по пътя си, но се чувствах, като че ли съм на погребение.

През следващите няколко години имах възможност да видя Петко два

пъти на различни места в града. И в двата случая беше по домашен халат и пантофи. Видът му беше трагичен - някакво неестествено положение на тялото - шията и тялото вцепенени, като че съзерцава нещо, а погледът и очите изразяваха състояние на същество, лишено от разум.

Оттогава минаха повече от двадесет години без да съм срещал Петко и не зная какво стана с него. Неговият случай е известен на много хора в Стара Загора, но те не знаят, че няколко месеца преди трагедията, която го сполетя, Петко Стоянов руга Учителя. Това трябва се знае и да бъде поука за много хора!

Това, което разказвам се случи през 1992-1993 г.

Имах един съсед, който беше голям шегаджия и като води разговор, не можеш да разбереш кога говори сериозно и кога се шегува. Един ден съм у тях и той ме пита: "А бе, комшу, можеш ли да ми направиш една гъдулка?" А в това време жена му, която е наблизко, възразява: "Ами, притрябвала ти е гъдулка! За какво ти е тази гъдулка?" И внучето, едно малко момиченце, и то повтаря въпроса на баба си: "Дядо, за какво ти е тази гъдулка?"

Дотук разговорът се води сериозно и всички мислим, че съседът наистина има намерение да си поръча гъдулка. А той отговаря на внучето: "Как за какво, дядовото, ще сложа един синджир на врата на баба ти и ще я водя из махалата като мечка. Аз ще свиря, а пък тя ще играе." Внучето започна да се смее с глас, но на жена му никак не ѝ стана приятно от тази шег, защото през последните години беше доста напълняла и започна да се кара: "Чуй се, чуй се хубаво какви глупости говориш на детето!"

Та такъв си беше шегаджия този съсед и около него често се събираха от махалата на приказка. Един ден у тях на двора, той и още няколко съседи водят разговор. И така, както разговарят, без всякакъв повод и без да има някаква връзка с разговора, съседът изтърси една цветиста псувня. И знаете ли кого напсува? - Напсува Господа. Всички млъкнаха в недоумение, не защото някой от присъстващите вярва в Бога, но по-скоро, защото тази псувня няма връзка с темата. И докато присъстващите се чудят какво означава това, в тази пауза на недоумение, той още веднъж повтори същата псувня и отново напсува Господа. Имаше едно кратко мълчание, след което разговорът продължи отново.

Какво го накара този съсед да похули Господа, не стана ясно. Минаха една-две години от тази случка и той получи проблеми със здравето. Ходи по болници, лекуваха го, но положението му се влоши. Получи се някакво обездвижване на крайниците и той остана в инвалидна количка. В това състояние живя още около две години и се помина през 2005 г.

Много пъти съм размишлявал за тези три случая, за фаталните грешки в живота на тези трима мъже. Всички те бяха хора положителни в своето поведение и в отношенията си с хората, но сгресиша без да разбират, че грешат и понесоха последствията от своите грешки без да знаят къде са сгресли.

Ето какво казва Учителят по този въпрос: "Черната ложа иска да тури хората в стълкновение с Божествения свят, за да ги осакати."

Христо Тодоров

УЧИТЕЛЯТ ЗА ЕВАНГЕЛИЕТО

Спомени на ученици

Учителят започна лекцията Си с Христовата проповед на планината (Матей, гл. 5, от 1 до 12 ст.). Прочете бавно едно по едно блаженствата, след това обърна няколко страници и прочете от 6 гл. на Евангелието от Лука, където са отбелязани само няколко от блаженствата. Сложи лупата на катедрата и каза: "Лука не е бил на планината с Христа и затова споменава само няколко от блаженствата, разказани му от учениците, за разлика от Матей, който е жив свидетел на тази беседа и е отбелязал девет от прочутите мисли. Това показва колко е по-пълнен споменът на онзи, който лично е преживял дадено събитие."

Учителят наново прелисти страниците на Евангелията и се спря на гл. 5 от Матей, повдигна глава, погледът Му премина през препълнения салон и запита: "Кой от вас може да си спомни тази проповед? Кой ще продължи незаписаното в Евангелията? Изреченията от Христа блаженства не са само девет."

Мълчание. Изненада. Зададените въпроси ни смутиха. Погледнахме плахо Учителя и наострихме слух в очакване някой от нас да вдигне завесата на миналото и да продължи изреченото от Христа Слово на планината. Очакваният отнейде глас не проговори. Явно въпросите бяха от най-трудните. Завесата, спусната пред съзнанията от векове, бе много тежка. Не бе по силите ни да разчетем страниците на минали преживявания. Времето, дългото време е извършило своето - пълната забрава бе неоспорим факт.

Учителят долови безсилието ни, но продължи настойчиво да ни оглежда. Искаше от нас не мълчаливо спотайване, а откровен и смел отговор.

Тогава с особена деликатност, присъща на Неговия педагогически усет, Той се обърна към седящите на първата редица и наново запита: "А вие, брат Велев, бяхте по времето на Христа и на планината сте слушали тази проповед. Възхищавахте се от Неговата мъдрост, продължете блаженствата!"

Доверието, с което Учителят обгърна брата, го поласка и той с пълен глас откровено отговори: "Учителю, не мога да си спомня!"

Мълчанието наново се възцари и ние пак сведохме глави. Учителят не се отказа от мисълта да получи и друг отговор, погледна сестра Велева и запита: "А вие, сестра, не можете ли да разкажете нещичко от богатото минало и да възстановите някои от Блаженствата? Били сте на планината с Христа."

- Учителю, от това далечно минало нищо не мога да си спомня! - тихо отговори сестрата и сведе поглед върху тетрадката си. Тогава Учителят продължи: "Неведнъж сте слушали Христа, всинца сте били с Него, но сте забравили. Съзнанието ви е затлачено от перипетиите на живота. Ако то бе будно, щеше с лекота да преодолее бариерата на времето и нямаше да ви затрудни припомнянето на прочутата проповед на Христа... Ненаписаните блаженства аз ще ви припомня:

Блажени са вярващите, а още по-блажени са онези, които знаят.

Блажени са тези, които гладуват и жадуват за Любовта, те наситени ще бъдат.

Блажени са тези, които ги любят, а още по-блажени са онези, които любят.

Блажени са, които се убеждават в Истината, а по-блажени са онези, които носят Истината в себе си.

Блажени са, които вярват в науката, а по-блажени са онези, които имат науката в себе си.

Блажени са онези, които вярват в разумността, а още по-блажени са онези, които изявяват разумността, която носят в себе си.

Блажени са онези, които вярват в Бога и Го любят, а още по-блажени са онези, които Бог люби!"

В този дух Учителят продължи беседата и възстанови не само проповедта на Христа на планината, но допълни онова, което не е записано от ръката на човеците, но е написано в незримите страници на Битието. Паметна лекция!

Галилей Величков

Записки от беседите на Учителя

Много малко работи са писани в Библията. Има една друга, голяма Библия, за която трябва най-малко десетина хиляди години, за да я прочетете. Всички епохи са описани най-подробно в нея.

Когато Христос се роди, на Небето се яви една светла звезда, която разреши един от важните въпроси. Тогава ангели слизаха от Небето и възлизаха нагоре, като пееха: "Слава на Бога и мир на човеците." Обаче хората заместиха тази светла звезда с кръст като на умрял човек.

Много работи е говорил Христос, които не са записани в Евангелията, но които са записани във великата Книга на Природата. Той е говорил за Пътя, по който човек може да влезе в Царството Божие още тук на Земята. А сегашните религиозни ни проповядват, че като отидем в онзи свят, ще влезем в Рая или в ада.

Това, което Христос е говорил, се пази. Един ден тези беседи ще се възпроизведат. В Природата нищо не се губи. Това, което е говорил Христос, съществува в Акашовите архиви и може да се възобнови. Не само ще чуете, но и ще видите това, което е станало тогава.

Когато чета Евангелието, аз възстановявам миналото, станало преди 2000 години. Това, което е писано в Евангелието, това са откъслечи. Много е пропуснато от това, което Христос е говорил.

Тия три мъдреца, които са отишли да се поклонят на Христа, са били разумни. Те се разговаряли с Христа. Всички вие мислите, че те като отишли при Христа, видели едно малко бебенце, дали Му подаръците си и се върнали назад. Не е така. Няма много да ви говоря, но ще ви кажа само едно нещо: те се разговаряли с Христа. Той им предаде великата Мъдрост и знание, които те предадоха в Индия. И сега това знание се пази там. Индийският народ е

единственият народ на Земята, който може да пази свещените работи. Нито англичаните, нито американците, нито французите, нито кой да е друг народ могат да пазят свещени тайни. Само индусите могат да ги запазват, затова там се занесе на съхранение Великото, Свещено Учение. Ето защо, толкова хора от Европа отиват в тия светилища да се учат. Тия светилища не са някакви видими храмове. Не, в Индия има такива храмове, за които хората днес нищо не знаят. Онзи, който иска да изучи по-пълно Истината, трябва да знае, че не всичко е изложено в Писанията. Ако Христос дойдеше в съвременните църкви, църковните служители щяха да Го запитат дали това, което говори, е съобразно с църковните изисквания. Само грешните ще кажат: "Този носи нещо ново, ще ни помогне." Има криви разбирания, криви тълкувания по отношение на Христос. Работата на Христос е космична. Тя не е свършена, християнството в бъдеще има да преживее своя златен век. Христос още не се е проявил напълно. Когато Христос напълно се прояви, страданията ще изчезнат. Докато не дойде мирът на Земята, не е проявен Христос; понеже и у вас няма мир, и вие не сте напълно проявени.

Преди 2000 години Христос дойде на Земята да научи хората да живеят братски, по любов, но те не приложиха Учението Му. Те се нарекоха християни, без да работят с Христовите принципи.

Тя, църквата, е вече свършила и още 10-15 години ще трае и ще приключи. Тя е станала материална! Тя си изживя своя път. Сега ще дойде езотеричното Учение на Христа като вътрешна сила в умовете на хората. Днес е хаос и мрак. Трябва да стане нещо. Тези форми на църквата задържат развитието на живота, затова те ще отпаднат. Ще остане само чистият Дух на Истината, защото Бог е Дух и тия, които Му се кланят в Дух и Истина да Му се кланят!

Често питат: "Ами, ти проповядваш ли нещо съобразно църквата?" Отговарям: "Аз проповядвам неща, които са съобразени с Великия Божествен закон; пред Господа не лъжа; дали моето Учение е съгласно с вашите възгледи, за мене е безразлично. За мене е важно моите възгледи да бъдат съгласни с Великия закон, да не бъде лъжец пред Бога, пред Небето, пред ангелите, пред светиите - то е важният въпрос за мене. Ако всички така схващат Учението и така мислят, няма от какво да се плашим. Някои казват: "Ами ти имаш цел да образуваш някоя секта." Ония, които образуват секти, са според мене много дребнави хора. Секта всеки може да образува - вземи брадва, нацепи дървото - ще направиш секта или вземи чук и начукай камъка, влез между хората, скарай ги, ще образуваш секта. Секти лесно се правят. В една американска секта се скарали по един въпрос - когато се освещава причастието, дали да се вдигне чашата, но ония, които викали, че трябва да се вдигне, забравили да я вдигнат. Често и ние забравяме това, което проповядваме и оня принцип, който ни съединява. Нашата задача е да въдворяваме Царството Божие на Земята. Искам да образуваме една секта, но каква? - Да станем проводници на Божия закон, който да завладее всички сърца и умове, да станат всички - и мъже, и жени, и деца - синове на Царството Божие, да заживеят на Земята живот, какъвто трябва.

Сега за нашето Учение някои казват: "Вие сте сектанти." Не, ние не сме сектанти и ще кажа защо не сме. Ние отричаме съвършено целия съвременен живот и неговите методи и поддържаме новия. Следователно, онези, които поддържат стария живот, те са сектанти. В нас всичко е ново: нашите разбирания, нашият морал е нов. Ние проповядваме Учението, че човек, който има съзнание, като види една мравка, трябва да ѝ направи път. И ако един човек има такова съзнание, че може да направи път на една мравка, ако неговото съзнание е толкова будно, той може да направи велики работи в този свят. А сега казват: "Какво, не съм убил никого, аз съм честен и почтен човек." Да, "честни", "почтени", но всички умираме. Я ми кажете, кой дом е този, в който царува Любовта?

Аз бих желал да видя един институт от 2000 години, който е издържал една морална коиза. Не само един институт, но даже религиозните хора не са издържали. Ето, християнството 2000 години откак е създадено наближава и какви ли не примеси са турили, какви ли не разбирания има. Християнството днес е станало пародия на това, което Христос е казал. Каквото иска Христос, нищо не се прилага. Навсякъде прилагат на Петко, на Драгана, на Стояна. Навсякъде прилагат мненията на хората, а не мнението на Христос.

В своя човешки порядък, в своя човешки и животински дух, който човекът е внесъл в църквата, няма нищо общо с Учението на Христа. Те взеха Христа, та Го разпънаха и същите тези сили след това взеха това разпятие и с кръста заблуждават света. И от кръста на разпятието направиха идол. А Христос го пое, носи го до известно време и го хвърли, за да го носят по-нататък човеците. Те трябва да го носят. А пътят е показан от Христа. Всеки човек вътрешно се разпъва, минава през страдания, идва до Голгота и след Голгота трябва да дойде Възкресението. А Възкресението е пробуждане на съзнанието. Възкресението се отнася до Божествения Дух и до пробуждане на съзнанието у човека.

Влизате в една църква и чувате, че тук е спасението на човека. Само тази църква може да ви спаси. Не е така! Всяка религия, всяка църква може да спасява, зависи от проповедника, както и от онзи, който слуша Словото.

Мойсей даде заповедта: "Не убивай!" Неговите последователи го измениха: "Зъб за зъб, око за око!" Велико е било Учението на Мойсея, но след смъртта му, неговите ученици го изопачили. Разбиранията на учениците му били ограничени, вследствие на което те несъзнателно изопачили Учението на Мойсея и създали особено учение - моисеизъм. Така постъпиха и учениците на Христа с Учението на своя Учител. Първите ученици и последователи на Христа предавали Христовото Учение точно, но ония, които дошли след тях, като нямали тяхната светлина, постепенно го изопачили. (Днес Христовото Учение е изопачено до такава степен, че е една пародия, нещо обратно и не може да се нарече "Христово Учение".)

От това, което Христос е проповядвал преди години, какво са изнесли вярващите? Какво са изнесли християните от Учението на Христа? Аз се чудя на тези изопачавания, на тези тълкувания, които са дали на Учението на Христа! И ако Христос дойде днес, Той ще се учуди на изкуството им да изопача-

ват Неговото Учение. Като дойде на Земята, Той ще види само кръстове, Той ще види навсякъде образа Си в картини, които се продават, но онова, което е учил, Христос няма да намери. Ще кажете: "Не е ли прогресирал светът досега?" - Християнството не е накарало света да прогресира. Сега, разбирайте ме право. Аз ви говоря една истина. Сегашното проповядване за Христос е един вид разбойничество!

Ако Христос днес се изяви на хората тъй, както едно време, ще Го тикнат пак в затвора. Ще кажат, че не го е доизлежал.

Евреите навремето ги наказаха и изгониха, защото не станаха проповедници на Христовото Учение. А християните днес ги наказват, защото не приложиха Христовото Учение.

СЪСТАВЯНЕ НА ЕВАНГЕЛИЕТО

След победата си над Максенций под стените на Рим през 312 г., Константин I, наречен Велики (280-337 г.), придобива реална власт над Римската империя.

След тази победа той се заема да организира църковен събор, който има за цел утвърждаване на християнството като официална религия в Римската империя. Това е един амбициозен проект, тъй като епископите в империята наброяват доста над 2 000. Дванадесет години подготовка не се оказват прекалено много. Константин изпраща вестноски във всички провинции, той убеждава, заплашва, скланя и успява да събере 2 048 епископи през 325 г. От събралите се 2 048 епископи, повече от две трети гласуват против. Въпреки това, Константин обявява християнството за официална религия, като впоследствие започва да преследва и уволнява епископите, които са се осмелили да изявят несъгласие.

В името на единството на Римската империя, Константин си затваря очите за непреодолимите различия между християнството и култовете към Митра и Sol Invictus (религиозни течения през това време). Изгражда християнска църква, а в същото време поставя статуи на богинята майка Кибела и на Бога на Слънцето - Божество, почитано в някои култове под името Sol Invictus (Непобедимото Слънце), който носи неговите черти и всъщност е изображение на самия Константин.

Накратко, за Константин вярата е политически въпрос и той се отнася търпимо към всяка религия, допринасяща за целостта на империята.

И така, Константин не е "добрият християнин", какъвто го изкарват по-късните предания, а в името на единството и обединението, той наистина прави много за утвърждаване на ортодоксалното християнство. Трябва обаче още веднъж да подчертаем, че Константин се ръководи не толкова от набожност, а от стремежа си да постигне единство и от изискванията на времето.

С едикт от 321 г. Константин се разпорежда всички съдилища да бъдат затворени на "свещения ден на Слънцето", който е обявен за почивен. Дотогава свещен ден за християните е събота - еврейският шабат. Според едикта на Константин свещен ден е неделята. Така християнството не само е

пригодено към съществуващия режим, но се отдалечава още повече от юдаизма, откъдето всъщност води началото си. Нещо повече, до IV в. Рождество Христово се е празнувало на 6 януари. Ала в култа към Sol Invictus, най-важният ден в годината е 25 декември - празникът Natavis Invictus (раждане на Непобедимия, когато денят започва да нараства и ознаменува раждането или прераждането) на Слънцето и след който дните започват да стават по-жълти. И тук християнството е съобразено с изискванията на римските администрации с тяхната официална религия.

Константиновото "покръстване", ако изобщо е уместно да употребим тази дума, е било не в християнската вяра, а в неприкрит езически култ. Той получава своето видение или Божествено откровение край езически храм, издигнат в чест на галското божество, съответстващо на Аполон, във Вогезите или край Отьон. Според очевидец, придружавал войските му, Константин вижда Бога на Слънцето - Sol Invictus. Има доказателства, че в навечерието на битката Константин става последовател на един от тези култове. При всички положения, след битката при Милвийския мост римският сенат издига в Колизея триумфална арка. Надписът върху нея гласи, че Константин е победил "с благословията на Божеството". Това Божество обаче не е Исус, а Sol Invictus - езическият Бог на Слънцето.

Докато е император, Константин действа като пръв жрец, а империята му се нарича "Империя на Слънцето". Sol Invictus присъства навсякъде, изобразен е дори върху знамената на императора и на монетите. Оттук се вижда, че представата за Константин като ревностен последовател на християнството, е погрешна.

Самият той е покръстен през 327 г. на смъртния си одър, когато е твърде изнемоштал или апатичен, за да се противопостави.

Такова е християнското предание, въз основа на което Константин често е смятан за човека, "покръстил Римската империя". Всъщност обаче императорът няма такива заслуги. За да видим какво точно е направил той, трябва да се запознаем по-задълбочено с фактите.

РЕДАКТИРАНЕ И ПРОМЯНА НА ПИСАНИЯТА ОТ НОВИЯ ЗАВЕТ

През 330 г. императорът-езичник Диоклециан се заема да унищожи всички Писания на християните, до които може да се добере и така изчезват документите на църквата, най-малкото онези, които се намират в Рим. Когато Константин поръчва документите да бъдат изготвени отново, пазителите на канона имат възможност да преработят, редактират и напишат наново материалите така, както смятат за добре, в съответствие със своите възгледи. Тъкмо тогава вероятно са нанесени всички съществени поправки в Новия Завет.

От оцелелите пет хиляди ранни ръкописни екземпляра на Новия Завет няма нито един, който да е преди IV в. Новият Завет, какъвто го познаваме днес, е дело главно на автори и редактори от IV в. - все пазители на ортодоксалното християнство, които отстояват своите интереси.

Така например, в Библията са махнати различни книги, известни днес като апокрифи. Смята се, че някои са написани доста късно, през VI в.

Сред апокрифите е и Евангелието на Петър, екземпляр от което е намерен през 1886 г. в една долина в Горен Нил, макар че още през 180 г. го споменава епископът на Антиохия.

През декември 1945 г., докато търси мека и плодородна почва, един селянин от Наг Хамади в Горен Египет, изравя червена глинена делва. В нея има 13 старинни ръкописа - папируси или свитъци, подвързани с кожа, Селянинът и семейството му не си дават сметка колко ценна е находката и използват някои от свитъците за подпалка. Онова, което се запазва, привлича вниманието на специалистите. Един от ръкописите е изнесен нелегално от страната и е предложен на "черния" пазар. Част от него е получена от фондация "Карл Густав Юнг" - оказва се, че той съдържа прочутото днес Евангелие на Тома.

Междувременно през 1952 г. египетското правителство изземва от Наг Хамади останалите свитъци. Едва през 1961 г. се събира екип от специалисти от цял свят, които се заемат да препишат и преведат всички материали. През 1972 г. излиза първото фототипно издание, а през 1977 г. всички материали в английски превод са издадени в отделен сборник.

Свитъците от Наг Хамади представляват библейски текстове, най-често гностични по характер, които вероятно датират от края на IV в. и началото на V в. Всъщност, те са преписи на оригинали, които са още по-ранни. Някои от тях - Евангелие на Тома, Евангелие на Истината и Евангелие на египтяните, се споменават в трудовете на най-различни църковни отци - Климент Александрийски, Иринеи и Ориген. Съвременните учени са установили, че някои, ако не и всички текстове в свитъците, са най-късно от 150 г. А един от тях съдържа материали, по-стари и от четирите Евангелия, включени в Новия Завет.

Като цяло, свитъците от Наг Хамади са безценен паметник за ранното християнство. Някои от документите в тях са не по-малко достоверни от самите Евангелия. Нещо повече, в тях се съдържат факти, които не могат да бъдат намерени никъде другаде. Първо, те не са били подложени на цензурата и редакцията на по-късните ортодокси в Рим. Второ, съставени са за египтяни, а не за римляни, т.е. не са изопачени и съобразени с вкуса на римските* управници. И накрая, те явно се осланят на информация от "първа ръка", на разказите на очевидци, например на евреите, избягали от Светите места, дори на лични познати и съмишленици на Исус, които описват случилото се, без да изопачават историческата истина.

Затова е обяснимо, че свитъците от Наг Хамади съдържат множество пасажии, от които ортодоксите биха настръхнали.

ХРИСТОС И ЕСЕИТЕ

Съвременните историци смятат, че отношенията на Исус с есеите са били прекалено близки. Есеите са прочути лечители, славещи се със своите

царове. Те се придържат към строг аскетизъм и веднага се открояват сред останалите с простите си, бели дрехи.

От историците и летописците от онова време знаем, че есеите имат общини навсякъде по Светите земи. Учудващо е, че в Евангелията не се говори за есеите - секта, която в ония години се радва на не по-малка популярност от фарисеите и садукееите и с която Исус неминуемо е имал връзка. Всъщност, от разказите за Йоан Кръстител се вижда, че той е есей. Накратко, отношенията на Исус с есеите са били прекалено близки и общоизвестни, че да бъдат отричани. Те могат да бъдат прикрити и премълчани.

Използвана литература: "Исус или смъртоносната тайна на тамплиерите", Робер Амбелен; "Светата кръв и свещения граал", Майкъл Бенджънт, Ричард Пий, Хенри Линкълн; "Тайната на еретиците - Рен льо Шато", Жан Блу.

Едмонд Бордо Шекли

Едмонд Бордо Шекли е получил докторска степен в Парижкия университет, а другите си научни степени - във Виенския и Лайпцигския университети. Бил е също и професор по философия и експериментална психология в Клужския университет. Известен филолог, специалист по санскритски, арамейски, гръцки и латински, той говорел също и десет съвременни езика.

През целия си живот Едмонд Бордо Шекли е написал повече от 80 книги по философия и древни култури, които са публикувани в много страни.

През 1928 г., заедно с писателя-нобелист Ромен Ролан, който дълбоко се вдъхновил от Евангелието на есеите, основали Общество по биогенетика. Евангелието на есеите е преведено на 26 езика и е издадено в милиони екземпляри.

По неофициални данни Ромен Ролан финансира проучване върху Свещените писания, което дава възможност на Едмонд Шекли да проникне във Ватиканската библиотека и да преведе прочутото Евангелие на есеите.

Предисловие от Едмонд Шекли - превел от арамейски "Евангелие на есеите"

"Евангелието на Мира на Иисус Христос от ученика Йоана" е напълно автентичен текст, взет от намиращите се във Ватикана "Свитъци от Мъртво море". Ето какво пише във връзка с това преводачът му от оригинала Едмонд Шекли:

"Скоро ще се навършат 2000 години от идването на Сина Човешки да упъти човечеството на "Пътя на Истината и живота". Той носеше здраве на болните, мъдрост на незнаещите, а на нещастните - щастие.

Неговите слова, наполовина забравени, бяха сверени едва няколко поколения след това поколение, при което те са били произнесени. Те са били недоразбрани, записани с грешки, сто пъти преправяни, сто пъти написани

отново. При това обаче, ето вече 2000 години, продължават да живеят.

И макар Неговите слова - тези, които ние днес знаем по Новия Завет, да са били извънредно изменени и изопачени, независимо от това, те покориха половината човечество и сформираха цялата цивилизация на Запада. Само този факт потвърждава вечната жизнеспособност, великата ценност и несравнимост на словата на Учителя. Именно по тази причина решихме да публикуваме истинските и оригинални слова на Иисус, преведени непосредствено от арамейски език, на който е говорил и Йоан. Това е любимият ученик, единственият от всички ученици на Иисус, записал с безупречна точност словата на Учителя. Вероятно това е огромна отговорност да се заявява, че Новият Завет, в този вид, в който той служи за основа на всички християнски църкви, е изопачен и фалшифициран, но няма по-висока религия от Истината.

Дадената книга (Евангелието от Йоана), представлява само една осма част от пълния арамейски манускрипт, намиращ се във Ватиканската библиотека, дубликат от който съществува също и на старославянски език в кралската библиотека на Габсбургови - днес явяваща се собственост на австрийското правителство.

Тези два ръкописа са достигнали до нас, благодарение на несторианските свещеници (от кръга на Нестор), които под заплахата на различните орди на Чингиз хан, са били принудени да се спасяват с бягство на запад, като взели със себе си всички древни Писания и всички свои свещени икони. Този арамейски текст се отнася към първия век на нашата ера, а старославянският вариант се явява дословен превод на първия.

Тази част, която ние сега публикуваме, се отнася към целителната дейност на Иисус. Ние публикуваме тази първа част на манускрипта, тъй като тя съдържа поучения, от които страдащото човечество изпитва днес безотлагателна потребност."

"Истината говори сама за себе си."

Едмонд Бордо Шекли

Лондон, 1937 г.

ЕВАНГЕЛИЕ НА МИРА НА ИИСУС ХРИСТОС ОТ УЧЕНИКА ЙОАН /ЕВАНГЕЛИЕ НА ЕСЕИТЕ/

...И тогава множество болни и парализици дойдоха при Иисус и казаха: "Ако Ти знаеш всичко, Ти можеш да ни кажеш защо ние трябва да страдаме от толкова болести. Защо ние сме лишени от здраве като другите хора?"

Учителю, изцели ни, за да придобием отново сили и нещастията да ни напуснат задълго! Ние знаем, че Ти имаш сила да изцеляваш от всички болести, освободи ни от сатаната и от всички страшни беди, които ни е причинил той. Учителю, смили се над нас!"

И Иисус им отговори: "Блажени сте вие, търсещите Истината, защото аз ще ви помогна и ще ви дам хляба на Мъдростта. Блажени сте вие, пожелалите да се измъкнете от властта на сатаната, защото аз ще ви доведа в

Царството на ангелите на нашата Майка - там, където властта на сатаната не може да проникне."

И с голямо удивление те Го попитаха: "Къде е нашата майка и кои са нейните ангели? Къде се намира нейното царство?"

Иисус им отговори: "Вашата Майка се намира във вас, а вие се намирате в нея. Тя ви е породила и ви е дала живот. От нея вие сте получили своето тяло и ще дойде ден, когато вие ще трябва да го върнете. Блажени ще бъдете вие, когато познаете нея и нейното царство и спазите нейните закони. Истината ви казвам: Този, който опази нейните закони, никога не ще види болест, тъй като силата на вашата Майка превъзхожда всяко зло. Тя има власт над сатаната и неговото царство; и законът на вашата Майка управлява всички ваши тела също така, както и всички, живеещи на Земята.

Кръвта, която тече по вашите вени, води началото си от нашата Майка-Земя. Нейната кръв пада от облаците, извира от лоното на Земята, бълбука в планинските ручей, тече в реките из равнините, спи в езерата и мощно шуми з бурните морета.

Твърдостта на нашите кости произлиза от нашата Майка-Земя, от нейните скали и камъни. Телата им са оголени и гледат в небето, в планинските върхове; те са като гиганти, които спят по склоновете на хълмовете като идоли, разположени в пустинята и се скриват в най-дълбоките недра на Земята.

Еластичността на нашите мускули е породена от плътта на нашата Майка-Земя; тази плът, жълта и червена, дава живот на плодовете на нашите дървета; тя дава също храната, бликаща от всяка бразда на нашите полета.

Нашите вътрешности са родени от вътрешностите на нашата Майка-Земя. Те са скрити от нашите очи точно така, както са невидими за нас дълбините на земята.

Светлината на нашите очи, способността на нашите уши да слушат са породени от цветовете и звуците на нашата Майка-Земя; те ни обгръщат, както вълните на морето умият рибите, а струите на въздуха - птиците.

Истина ви казвам: човекът е син на Майката-Земя; от нея синът човешки получава своето тяло, което расте, подобно на тялото на новороденото, хранещо се от гърдите на своята майка.

Истина ви казвам: вие сте едно цяло с Майката-Земя; тя се намира във вас и вие в нея. От нея вие сте родени; живеете, благодарение на нея и в нея ще се върнете. Затова следвайте нейните закони, защото само този, който почита своята Земна Майка и следва нейните закони, може да живее дълго и да бъде щастлив. Защото вашето дишане е нейното дишане, вашата кръв - нейната кръв, вашите кости са нейните кости, вашата плът е нейната плът, вашите вътрешности са нейните вътрешности, вашите уши и очи са нейните уши и очи.

Истина ви казвам: ако вие нарушите дори един от нейните закони; ако повредите един от нейните членове на вашето тяло, то неизбежно ще заболее много сериозно и ще има плач и скърцане на зъби.

Казвам ви: докато не следвате законите на вашата Майка, вие не ще успеете никак да избегнете смъртта. Но този, който реши да уважи законите

на своята Майка, ще получи в замяна нейната привързаност. Тя ще излекува всички негови болести и той никога няма да боледува. Тя ще му подари дълъг живот, ще го пази от всяко нещастие - от огън, от вода и от ухапване на отровни змии. Защото вашата Майка ви е родила и тя поддържа живота във вас, тя ви е дала вашето тяло и никой, освен нея, не може да ви излекува.

Блажен е този, който обича своята Майка и който почива в мир на нейните гърди, защото даже и да се отдалечите от нея, вашата Майка ви обича. А колко повече ще ви обикне тя, ако вие се върнете при нея.

Истина ви казвам: великата нейна Любов е по-голяма от високите планини, по-дълбока от най-дълбоките морета. И този, който обича своята Майка, никога не ще бъде изоставен от нея. Така, както кокошката охранява своите пиленца, лъвицата - своите деца, всяка майка - своето новородено, също така вашата Майка-Земя ще съхрани човешкия син от всички опасности и беди.

Защото истина ви казвам: безчислени беди и опасности дебнат синовете човешки; Велзевул, князът на всички демони, източник на всяко зло, се намира в очакване в тялото на всички синове човешки. Той е източник на смъртта, той поражда всички нещастия и под пленителна маска, той изкушава и съблазнява синовете човешки. Той им обещава богатство и власт, великолепни дворци, златни и сребърни одежди, множество слуги и всичко, което те пожелаят; той обещава още слава, чувствени радости и разкош, прекрасни яства и обилни вина, шумни оргии и дни, прекарани в разкош и безгрижие. Така съблазнява той всеки, призовавайки към това, към което е по-склонно неговото сърце.

И в този ден, в който синовете човешки станат напълно роби на цялата тази суетност и на всичката тази мерзост, тогава той отнема като заплата за наслажденията от синовете човешки всичко, с което щедро ги е дарила Земната им Майка. Той ги лишава от дишането, от кръвта, костите, плътта, вътрешностите, очите и ушите. Дишането на сина човешки става късо, прекъсвано и болезнено, а дъхът му става зловонен като на нечистите животни. Кръвта му става гъста и зловонна като водите на застояло блато, тя се съсирва и намалява и потъмнява като черна нощ. Неговите кости се деформират, стават чупливи, те се покриват с възли отвън и се разлагат отвътре, а след това се чупят на две като камък, падащ в пропаст. Неговата кожа става мазна и подута, тя се разлага и гноясва и се покрива с отвратителни струпеи и израстъци. Неговите вътрешности се напълват с отвратителни нечистотии, образуващи гниещи, зловонни потоци, в които се гнездят безчислено множество гнусни червеи. Очите му гаснат, докато не се възцари в тях дълбоката нощ; ушите му ги обхваща гробна глухота. И накрая, заблудилият се син изгубва живота си, защото не е зачитал законите на своята Майка и е вършил грях след грях. Затова всички дарове на неговата Майка-Земя се отнемат от него: дишане, кръв, кости, кожа, вътрешности, очи и уши, а на края и самият живот, с който Майката-Земя е наградила неговото тяло.

Но ако синът човешки се разкае за своите грехове и се отрече от тях, ако се върне той при своята Майка-Земя и започне да спазва законите ѝ, тогава

Майката-Земя отново ще приеме своя заблуден син, ще му подари своята любов и ще изпрати при него своите ангели, които ще му служат.

Истина ви казвам: в момента, в който синът човешки се възпротиви на сатаната, обитаващ в него и престане да се подчинява на неговата воля, в този миг ангелите на неговата Майка ще влязат в него, за да му служат с зсичката своя власт, освобождавайки сина човешки от властта на сатаната.

Защото никой не може да служи на двама господари. Наистина, човек или служи на Велзевул и неговите дяволи, или на Майката-Земя и нейния живот.

Истина ви казвам: блажени са тези, които следват законите на живота и които не ходят по пътищата на смъртта. Защото в тях жизнените сили ще растат, все повече укрепвайки се, и те ще избегнат влиянието на смъртта."

И всички, които се намираха около Него, слушаха Неговите слова с удивление, тъй като Неговите слова бяха пълни със сила. И ги учеше не така, както учеха свещенослужителите и книжниците.

Междувременно, макар и Слънцето да беше залязло, те не се завръщаха в своите домове. Те седнаха около Исус и Го попитаха: "Учителю, какви са законите на живота? Остани повече с нас и ни научи. Ние искаме да чуем Твоето Учение и да Го запомним, за да вървим по Твоя път."

Тогавя Исус седна сред тях и каза: "Истината ще ви кажа: никой не може да бъде щастлив, ако не изпълнява закона."

И другите Му отговориха: "Ние всички следваме законите на Мойсей, точно така, както са записани в свещените Писания."

Исус отговори: "Не търсете закона във вашето писание, защото законът - това е животът, а писанието е мъртво.

Истина ви казвам: Мойсей не е получавал своите закони написани, а от живото Слово. Законът - това е Словото на живота, изречено от Бога на Живота, предадено от жив пророк за живи хора. Във всичко съществуващо е записан законът. Вие ще го намерите в тревата, в дървото, в реката, в планината, в птиците, в рибите, в езерата и моретата, но особено го търсете в самите себе си.

Защото истина ви казвам: всичко съществуващо, в което има живот, е по-близо до Бога, отколкото писанията, лишени от живот.

Бог е създал живота и всичко съществуващо такива, че те представляват Словото на вечния живот и учат човека на законите на Истинния Бог. Бог е написал Своите закони не на страниците на книгите, но във вашето сърце и във вашия дух. Те се проявяват във вашето дишане, във вашата кръв, във вашите кости, във вашата кожа, във вашите вътрешности, във вашите очи, във вашите уши и във всяка най-незначителна част на вашето тяло.

Те присъстват във въздуха, във водата, в земята, в растенията, в лъчите на слънцето, в дълбините и височините.

Всички те са обърнати към вас, за да може вие да разберете Словото и Волята на живия Бог. Но за нещастие, вие сте затворили очите си, за да не виждате нищо, вие сте затворили ушите си, за да не чувате нищо.

Истина ви казвам: писанието е дело на човешките ръце, докато животът

и всички негови въплъщения - Божие дело. Защо не слушате вие Словата на Бога, записани в Неговите творения? Защо изучавате вие писанията, които са мъртви, тъй като са дело на човешките ръце?"

"Как ние можем да четем законите Божии, ако не в Писанията? Къде са те написани? Прочети ни ги оттам, където ги виждаш, защото ние не знаем други Писания, освен тези, които сме наследили от нашите предци. Обясни ни законите, за които Ти говориш, за да можем ние, след като ги чуем, да се излекуваме и поправим."

Иисус им рече: "Вие не може да разбирате Словата на живота, защото пребивавате в смъртта. Тъмнота затваря вашите очи и вашите уши са глухи. Обаче, казвам ви, вие нямате никаква полза от мъртвите писания, ако на дело отхвърляте Този, Който ви ги е дал."

Истина ви казвам: във вашите дела няма нито Бога, нито Неговите закони; не присъстват нито в чревоугодничеството ви, нито в пианството ви, нито в начина ви на живот, който го изразходвахте в излишества и разкош и още по-малко в търсене на богатства, а особено в ненавистта към вашите врагове. Всичко това е много далеч от Истинния Бог и Неговите ангели. Но всичко това води към царството на тъмнината и към господаря на всичкото зло. Защото всичките тези възжеления вие носите в себе си; и затова Словото Божие и Неговото могъщество не могат да влязат във вас, тъй като поддържате в себе си множество лоши мисли, а също мерзости се гнездят във вашето тяло и във вашето съзнание.

Ако вие желаете Словото на Живия Бог да прониква във вас, не осквернявайте нито вашето тяло, нито вашето съзнание. Защото тялото е храм на Духа, а Духът е храм на Бога. Затова вие трябва да очистите този храм, за да може Господарят на храма да се посели в него и да заеме мястото, достойно за Него.

За да избегнете всички изкушения на своето тяло и на своето съзнание, уединете се под сянката на небето Господно.

Възродете самите себе си и се въздържайте от приемане на храна! Защото истина ви казвам: само с пост и молитва могат да бъдат изгонени сатаната и всичката му коварност. Върнете се в своя дом и постете в уединение и нека никой не види как вие постите. Живият Бог ще види това и голяма ще бъде вашата награда. Постете до този момент, докато Велзевул и всичката негова нечистота не ви напуснат и ангелите на нашата Майка-Земя се явят да ви служат. Защото, истина ви казвам: докато не постите, никога няма да се освободите от властта на сатаната и от всички болести, изходящи от него. Постете и се молете с усърдие, от всичкото си сърце, надявайки се да получите сила от Живия Бог и от нея своето изцеление. По време на поста избягвайте синовете човешки и търсете обществото на ангелите на вашата Майка-Земя, защото този, който търси усърдно, той ще намери.

Търсете чистия въздух в гората или в полето, защото в тях вие ще намерите Ангела на въздуха. Събуйте се и снемете своите дрехи и нека Ангелът на въздуха да обгърне цялото ваше тяло. След това дишайте бавно и дълбоко, за да може Ангелът на въздуха да проникне във вас. Истина ви казвам:

Ангелът на въздуха ще изгони от вашето тяло всички нечистотии, които са го осквернявали отвън и отвътре. И тогава всички лоши миризми и нечистотии ще излязат от вас като дим от пламък, който се вие във въздуха и се губи в океана на небесата. Защото истина ви казвам: Ангелът на въздуха е свят, той очисти всичко нечисто и превръща в нежен аромат всичко, което издава лош мирис.

Никой не може да се представи пред Лика Божий, ако Ангелът на въздуха не го пропусне. Действително, всичко трябва да се обнови чрез въздух и Истина, защото вашето тяло вдишва въздуха на Майката-Земя, а вашият дух вдишва Истината от Небесния Отец.

След Ангела на въздуха търсете Ангела на водата. Снемете вашите обувки и вашите дрехи и позволете на Ангела на водата да обгърне цялото ви тяло. Отдайте се напълно в неговите ръце, приспиващи ви и колкото пъти дишането ви раздвижва въздуха, нека вашето тяло, люлеейки се, раздвижва водата.

Истина ви казвам: Ангелът на водата ще изгони от вашето тяло всички нечистотии, които го оскверняват, както външно, така и вътрешно. И всичко нечисто и лошо миришещо ще изтече от вас далече, по подобен начин, както нечистотията от дрехата, изпрана в речната вода, се отнася от течението и се губи в далечината.

Истина ви казвам: Ангелът на водата е свят, той очисти всичко, което е осквернено и превръща в нежни аромати всички неприятни миризми.

Никой не може да се представи пред Лика Божий, ако Ангелът на водата не го пусне. Действително, всичко трябва да се обнови чрез вода и чрез Истина, защото вашето тяло се къпе в реката на земния живот, а духът - в реката на живота вечно, понеже получавате вие кръвта своя от Майката ваша Земя, а Истината - от Отеца ваш Небесен.

Но не мислете само, че е достатъчно Ангелът на водата да ви обгърне само отвън. Истина ви казвам: вътрешната мръсотия е по-голяма, отколкото външната, затова този, който се очисти само отвън, оставяйки нечист вътрешно, прилича на гробница, украсена с блестяща живопис, но вътрешно напълнена с мръсотия и мерзост.

Истина ви казвам: позволете на Ангела на водата да ви освети по същия начин отвътре, за да се избавите от всички минали грехове; и тогава вие ще станете вътрешно така чисти, както речната пяна, играеща в лъчите на Слънцето.

За да достигнете това, намерете голяма тиква, снабдена със спускащо се надолу стъбло, дълго колкото човешки ръст; очистете тиквата от нейните вътрешности и я напълнете с речна вода, подгряна на Слънцето. Закачете тиквата на едно дърво, застанете на колене на земята пред Ангела на водата и потърпете, докато тиквеното стъбло проникне във вашия анус, докато водата потече във вашите черва. Останете на колене на земята пред Ангела на водата и молете Бога на Живота да ви прости всички ваши минали грехове и молете Ангела на водата да освободи вашето тяло от всички нечистотии и болести, напълващи го. След това изпуснете водата от вашето тяло, за да

отстраните от вашето тяло всичко, което произлиза от сатаната, всичко нечисто и зловонно. И вие ще видите със собствените си очи и ще почувствате със собствения си нос всички мерзости и нечистотии, които оскверняват храма на вашето тяло. И ще разберете вие също колко грехове са обитавали във вас и са ви терзали с безчислени болести.

Истина ви казвам: освещение с вода ще ви освободи от всички тези болести. Всеки ден от вашия пост повтаряйте това очистване с вода до този ден, в който ще видите, че водата, излизаща от вашето тяло, е толкова чиста, колкото пияната в реката. Тогава потопете своето тяло в течащите вълни на реката и благодарете на Живия Бог, Който ви е освободил от всички грехове. И това свято очистване от Ангела на водата означава Възкресение за нов живот. Защото от това време вашите очи ще започнат да виждат, а ушите ви да слушат.

Обаче след това очистване, не грешете повече, за да може в течение на цяла вечност Ангелите на въздуха и водата да обитават във вас и да ви служат във всеки час.

Но ако след всичко това останат, все пак, във вас следи от нечистотии, резултат от минали ваши грехове, призовете Ангела на слънчевата светлина. Събуйте се, снемете своите дрехи и позволете на Ангела на светлината да обгърне вашето тяло. След това вдишвайте въздух бавно и дълбоко, за да може Ангелът на светлината да проникне вътре във вас. Тогава той ще изгони от вашето тяло всичко зловонно и нечисто, което ви осквернява отвън и отвътре. И всичко нечисто и зловонно ще излезе от вас, както мракът на нощта се разсейва при лъчите на изгряващото Слънце.

Защото истина ви казвам: свят е Ангелът на светлината, той очисти и изгонва всичко нечисто и превръща в нежни аромати всички лоши миризми. Никой не може да предстане пред Божия лик, ако Ангелът на светлината не го пропусне.

Наистина, всички хора трябва да бъдат още един път родени от Слънцето и от Истината, тъй като вашето тяло се къпе от лъчите на слънцето на Майката наша Земя, а вашият дух се къпе от слънчевата светлина на Истината на вашия Отец Небесен.

Ангелите на въздуха, водата и Слънцето са братя. Те са дадени на сина човешки да му служат, за да може той да се обръща към този или онзи от тях.

Също така свещени са техните обятия. Те са невидимите деца на нашата Майка-Земя; затова не разделяйте тези, които са съединили Небето и Земята. И нека тези трима братя ангели ви пазят ежедневно и да пребъдват с вас в течение на целия ви пост.

Защото истина ви казвам: властта на демоните, всички грехове и всичката нечистотия ще напуснат бързо тялото, охранявано от трите ангела. И подобно на това, как след възвръщането в дома на неговия хазяин, грабителите се спасяват с бягство: кой през вратата, кой през прозореца, кой през покрива - всеки се спасява кой как може - по същия начин ще напуснат вашето тяло всички демони на болестите, всички минали грехове, всичката нечие-

тотия, всички боледувания, които оскверняват храма на вашето тяло.

И когато ангелите на Майката-Земя овладеят вашето тяло дотолкова, че владиките на храма да могат отново да влязат в него, тогава всички лоши миризми ще напуснат бързо вашето тяло чрез дишането ви и чрез вашата кожа. Нечистите течности ще излязат от устата ви и през вашата кожа, през ануса и през гениталиите. И вие ще видите със собствените си очи, ще почувствате със собствения си нос, ще усетите със собствените си ръце. И когато всички грехове и всички нечистотии бъдат отстранени от вашето тяло, тогава вашата кръв ще стане толкова чиста, както кръвта на вашата Майка-Земя, подобно на пияната в потока, играеща в лъчите на слънцето. И вашето дишане ще стане така чисто, както кожата на плодовете, розовеещи през листата надърветата; светлината на вашите очи ще стане такава блестяща, както светлината на Слънцето в сините небеса. И тогава всички ангели на Майката-Земя ще ви служат. И вашето дишане, вашата кръв, вашата плът ще станат едно цяло с дишането, кръвта и плътта на Майката-Земя; и вашият дух също ще стане едно цяло с Духа на Небесния Отец.

Защото никой не може да достигне Небесния Отец, без да мине през Майката-Земя; подобно на новороденото, неможещо да приеме наставлението на своя Баща, докато неговата майка не го сложи на своите гърди, не го изкъпе, не го приласкае и не го сложи в креватчето, след като го нахрани. Защото мястото на детето, докато то е малко, е около неговата майка; на нея то трябва да се подчинява.

Но когато детето порасне, бащата ще го вземе със себе си, за да работи то с него на полето и детето ще се върне при своята майка само по време на обедата или вечерята. И тогава неговият баща ще му даде своите наставления, за да може то с ловкост да му помага във всички негови дела. И когато Отец види, че синът е разбрал всички негови наставления и изпълнява прекрасно всичката работа, ще даде той на сина си всичкото свое богатство, за да стане то собственост на любимия му син, за да може синът да продължи делата на своя Баща.

Истина ви казвам: блажен е този син, който следва съветите на майка си и постъпва в съответствие с тях. Но сто пъти по-блажен е този син, който приема съветите на своя Отец и ги следва, защото ви бе казано: "Почитай своя баща и своята майка, за да се продължат твоите дни на Земята!"

И аз ви казвам, синове човешки: почитайте Майката ваша Земя, следвайте всички нейни закони, за да се продължат вашите дни на тази Земя и почитайте вашия Отец Небесен, за да наследите вечен живот на Небесата. Защото Небесният Отец е сто пъти по-велик, отколкото всички бащи по поколение и по кръв, подобно на това, както Майката-Земя е повече от всички майки по плът. И с друга мъдрост са изпълнени Словата и законите на Оцеца Небесен и на Майката-Земя, отколкото словата и волята на всички бащи по кръв и на всички майки по плът. И много по-ценно е наследството на вашия Отец Небесен и Майката-Земя - вечното Царство на Живота на Земята и на Небесата, отколкото цялото наследство на вашите бащи по плът и по кръв и на вашите майки по тяло.

И вашите истински братя са тези, които изпълняват Волята на вашия Отец Небесен и на Майката-Земя, а не братята по кръв.

Истина ви казвам: вашите истински братя по Волята на Оцеца Небесен и на Майката-Земя ще ви обикнат хиляди пъти повече, отколкото братята по кръв. Защото от времето на Каин и Авел, от времето, когато братята по кръв нарушиха Волята на Бога, няма истинско братство по кръв. И братята се отнасят към своите братя като към чужди хора.

Затова ви казвам: обичайте истинските свои братя по Воля Божия хиляди пъти повече, отколкото братята по кръв и тогава вашият Отец Небесен ще ви даде своя Свят Дух, а вашата Майка-Земя - своето свято тяло.

И тогава синовете човешки като истински братя ще се обичат един друг с такава любов, която им дарява техният Отец Небесен и тяхната Майка-Земя.

И само тогава ще изчезнат от Земята всички беди и всичката печал и ще се възцари на нея Любовта и радостта. И ще стане тогава Земята подобно на Небесата и ще дойде Царството Божие. И тогава заедно с Царството Божие ще дойде краят на времената.

И вие ще бъдете истински синове на Бога и ще имате Неговата Сила и ще знаете всички тайни. Тъй като мъдростта и силата могат да дойдат единствено от Любовта към Бога, затова обичайте вашия Небесен Баща и вашата Земна Майка с цялото си сърце и с всичкия си дух. Нека всички ваши дела бъдат посветени на Бога.

И не давайте храна на сатаната, защото възмездието за греха е смърт. При Бога е наградата за доброто - която е знание и вечна жива сила."

И те всички коленичиха и благодариха на Бога за Неговата Любов.

Като си тръгваше, Иисус им рече: "Аз пак ще се върна при всеки, който е настойчив в пост и молитва до седмия ден."

След това Иисус стана, но всички останаха насядали, защото всеки усещаше силата на Неговите думи.

Тогава между облаците се показва пълната луна и обвини Иисуса в своята ярка светлина. Искри излизаха от косите Му, а Той стоеше сред тях. И никой не помръдна от мястото си, и не се чу нито един глас. И никой не знаеше колко време е минало, защото времето беше спряло.

Тогава Иисус протегна ръце към тях и каза: "Мир вам!"

И се отдалечи като повей на вятър, който раздвижва листата на дърветата.

И на реката имаше множество болни, които започваха да постанат и да се молят заедно с ангелите Господни в течение на седем дни и седем нощи.

И дъхът на някои от тях стана зловонен, някои плюеха слюнки и повръщаха нечистотии. Други се потяха с воняща пот. Урината у много беше почти изсъхнала, червена и гъста като пчелен мед. И от много излизаха зловонни газове, които никой не можеше да понесе.

И когато Ангелът на водата влезе в телата им, от тях изтече всичко отвратително, всичката нечистотия на миналите им грехове. И земята, където изтичаха техните води, беше толкова замърсена, и зловонието беше така

ужасяващо, че никой не можеше да остане повече там. И всички трепереха ужас, гледайки цялата тази мерзост на сатаната, от която ги избавиха ангелите.

И велика беше тяхната награда за това, последвали съвета на Иисуса. Защото след изтичане на седмия ден всяка болка ги напускаше. И когато Слънцето се издигаше над хоризонта, осветявайки земята, видяха те Иисус, спускащ се към тях от планината и изгряващото Слънце обкръжаваше с блестящ ореол главата на Иисус.

"Мирът да бъде с вас!"

И в дълбоко мълчание те преклониха колене пред Него и докосваха краищата на Неговата дреха, като свидетелство за своето изцеление.

"Не на Мен ще благодарите, а на вашата Майка-Земя, която ви е изпратила своите Ангели-изцелители. Идете и не грешете повече, за да не станете отново жертва на болестта. И постъпвайте така, за да бъдат винаги Ангелите-изцелители ваши хранители."

И те Го попитаха: "Къде да отидем, Учителю, нали в Теб се намират словата на вечния живот? Кажи ни, какви грехове трябва ние да избягваме, за да не видим вече болест?"

Иисус отговори: "Да бъде според волята ви!"

И като седна сред тях, заговори: "Вашите предци получиха наставление: "Почитай Отца Небесен и Майката-Земя и следвай техните заповеди, за да се продължат твоите дни на Земята." И след тази заповед веднага беше дадена втора: "Не убивай!" - защото Бог дава живот на всички, а това, което Бог е дал, човекът не трябва да отнема. Защото истина ви казвам: от една майка произлиза всичко, което живее на Земята. Ето защо, който убива, убива своя брат.

И тогава при такова престъпление на човека, ще се отдръпне от него Майката-Земя и ще го лиши от своето жително лоно. И нейните ангели ще го изоставят и тогава сатаната ще се посели в неговото тяло.

И месото на убитите животни ще стане гроб за неговото собствено тяло. Защото истина ви казвам: който убива, самия себе си убива, а който яде месо на убитите животни, яде мъртво тяло. И в кръвта му всяка капка от кръвта на убитите животни се превръща в отрова; в неговото дишане се чува тяхното смрадно дишане, а в тялото му тяхната плът се превръща в гнойни гнезда; в костите му - техните кости се окисляват; в неговите черва - гноясват техните черва; в неговите очи - техните очи се превръщат в люспи; в неговите уши - техните уши отделят сярна секреция. Тяхната смърт ще стане негова смърт.

И само тогава, когато служиш на Отца наш Небесен, опрощават ти се за седем дни греховете, извършени за седем години. Но сатаната не ви прощава нищо и вие трябва да платите за всичко: око за око, зъб за зъб, ръка за ръка, крак за крак, обгаряне за обгаряне, рана за рана, смърт за смърт.

Не убивайте и не яжте никога месото на вашите невинни жертви, ако не искате да станете роби на сатаната. Защото това е път на страдание, водещ към смъртта. Изпълнявайте Волята на Бога, за да могат Неговите ангели да

ви служат по пътя на живота.

Подчинявайте се на тези слова Божии: "И дадох ви всяка трева, приносяща семена, която се намира на повърхността на цялата земя и всяко дърво, на което се намира плод, приносящ зърна; нека това да бъде вашата храна! А на всяко животно на земята, на всяка птица във въздуха, на всичко, което пълзи по земята, на всички животни, в които има жизнен дъх, Аз давам всяка зелена трева; а на вас давам тяхното мляко.

Що се касае до плътта и кръвта, които оживяват животните, не трябва да се храните с тях. И ще ви държа отговорни за тяхната клокочеща кръв, за тяхната кръв, в която обитава душата. Аз ще ви искам отговор за всяко убито животно, така както за всички убити хора.

Защото Аз съм Господ, вашият Бог.

Аз съм Бог силен и ревнив, наказващ несправедността на бащите чрез децата до трето и четвърто коляно и всички тези, които Ме ненавиждат; и Аз оказвам милосърдието си върху хиляди поколения напред на всички онези, които Ме обичат и следват Моите заповеди."

"Обичай Господа, твоя Бог от всичкото си сърце, от всичката си душа и с всичките сили." - Ето първата и най-голяма заповед. А втората, подобна на нея, е: "Обичай ближния като самия себе си!" Няма по-велики заповеди от тези!"

И като чува тези думи, съхранявах мълчание, но един от тях извика: "Учителю, какво да правя аз, ако видя в гората как див звяр разкъсва моя брат? Трябва ли да оставя брат си на гибел, или да убия дивия звяр? Ако го убия, ще наруша ли тогава закона?"

И Исус отговори: "В началото на всички времена на вас ви бе казано: "Всички животни, които се движат по земята, всички риби в моретата и всички птици във въздуха се подчиняват на вашата власт."

Истина ви казвам: от всички създания, живеещи на Земята, Бог е създал само човека по Свой образ и подобие. Затова животните са за човека, а не човекът за животните. Затова вие няма да нарушите закона, ако убиете див звяр, за да спасите живота на вашия брат. Защото истина ви казвам: човекът е повече от животното.

Но този, който без причина убива животно, когато то не го закача, без разлика дали това е убийство за удоволствие, за да се добие храна или пък за кожата му, или за неговите зъби, такъв човек извършва лоша постъпка, защото той самият се превръща в диво животно. Затова го очаква такъв край, както на дивите животни."

Друг човек каза: "Мойсей, един от най-великите синове на Израил, позволи на нашите отци да ядат месо от чистите животни и забрани само да употребяват месото на нечистите животни. Защо Ти ни забраняваш да употребяваме месото на всички животни. Кой глас идва от Бога? Гласът на Мойсей или Твоят?"

И Исус отговори: "Бог даде на нашите отци чрез посредничеството на Мойсей десет заповеди. - "Тези заповеди са много сурови!" - заявиха вашите отци и не можах да ги изпълнят. Когато Мойсей видя това, той съжали своя

народ, нежелаейки да види неговата гибел. И тогава той им даде десет пъти по десет заповеди, но по-малко сурови, за да могат те да ги следват.

Истина ви казвам: ако вашите предци можеха да изпълнят десетте Божии заповеди, то на Мойсей не би му се наложило да дава десет пъти по десет заповеди. Защото този, на който краката са силни като планината Сион, не се нуждае от патерици, но на който краката са много слаби, несъмнено се нуждае от патерици, защото той не може да се движи без тях.

И Мойсей казал на Господа: "Сърцето ми е пълно със скръб, тъй като моят народ върви към своята гибел. Действително, тези хора, нямащи разсъдък, са неспособни да разберат Твоите заповеди. Те са като малки деца, които не разбират думите на своя баща. Разреша, Господи, да им дам други закони, за да не загиват те! Ако не могат да бъдат с Теб, Господи, направи така, Господи, че да не са против Теб; тогава ще могат да се удържат до идването на това време, когато ще съзреят, за да разберат Твоите думи и когато Твоите закони ще им се открият."

Тогава Мойсей разби двете каменни скрижали, на които бяха издълбани десетте заповеди и вместо тях им даде десет пъти по десет. А от тези десет пъти по десет, книжниците и фарисеите направиха сто пъти по десет заповеди. И те сложиха на вашите рамене непоносим товар, който те самите не са в състояние да носят.

Действително, колкото по-близо са заповедите до Бога, толкова по-малко се нуждаем ние в това да бъдат те много, но колкото повече са отдалечени те от Бога, толкова са по-многочислени. Ето защо, законите на фарисеите и книжниците са безчислени; законите на Сина човечески - седем, законите на ангелите - три, а законът на Бога се ограничава до един.

Затова ви уча аз само на тези закони, които можете да разберете, за да станете вие хора и да последвате седемте закона на Сина на човека. По-късно ангелите ще ви разкрият също своите закони, за да може Светият Дух Божий да ви осени и да ви доведе до Своя закон."

И всички бяха изумени от тази мъдрост и Му казаха: "Продължавай, Учителю, и обясни ни всички закони, които ние сме способни да разберем."

И Иисус продължи: "Бог е дал следната заповед на вашите отци: "Не убивай!" - обаче сърцата им се ожесточили и те са убивали. Тогава Мойсей е пожелал те поне да не се убиват един друг и им е позволил да убиват животни.

Но сърцата на вашите отци са се ожесточили още повече и те започнали да убиват без разлика хора и животни.

А аз ви казвам: не убивайте нито хора, нито животните и не разрушавайте храната, която поднасяте към устата си, защото, ако вие ядете жива храна, тя ще ви оживи, но ако вие убиете, за да получите своята храна, самата мъртва плът ще ви убие. Защото животът произхожда само от живота, а смъртта произхожда винаги само от смърт.

И всичко, което убива вашата храна, убива също така вашето тяло. А всичко, което убива вашето тяло, убива вашите души.

И вашите тела ще станат подобни на вашата храна, така както вашият

дух ще стане подобен на вашите мисли.

Ето защо, вие не трябва да се храните с нищо, което е преобразуване от огъня, студа или водата. Защото варените, замразените или повредените продукти обгарят, охлаждат или отравят и вашето тяло.

Не се уподобявайте на неразумния орач, който сее в земята варени, замразени или развалени зърна. Защото ще дойде есен и няма нищо да събере от своите полета. И голяма ще бъде неговата мъка.

А бъдете подобни на този земеделец, който сее на своето поле зърна, пълни с живот; и тогава неговите поля ще се покрият с пшенични класове изпълнени с живот и ще му въздадат сто пъти повече от тези зърна, които той е посял.

Защото истина ви казвам: живеете само с огъня на живота, но не подлагайте вашата храна на огъня на смъртта, който убива, както вашата храна, така и вашите тела и души."

Един от тях попита: "Учителю, къде се намира огънят на живота?"

Исус отговори: "Във вас - във вашата кръв и във вашето сърце."

Други попитаха: "Къде се намира огънят на смъртта?"

Той отговори: "Това е огънят, който гори извън вашето тяло, който е погорещ от вашата кръв. С помощта на този огън на смъртта вие готвите вашата храна във вашите домове и поля.

Истина ви казвам: този огън, който разрушава вашата храна и вашите тела, прилича на огъня на злото, който опустошава вашите мисли и развращава душата.

Защото вашето тяло започва да прилича на храната, която вие ядете, а духът - на това, което вие мислите. Не яжте нищо, което е убито от по-горещ огън, отколкото огъня на живота. А яжте всички плодове, растящи на дърветата, всички треви от полята, млякото на животните, които са полезна храна за вас. Защото всичко това е израснало, съзряло и е било приготвено от огъня на живота; всичко това са дарове на ангелите на Майката наша Земя. Но не яжте никаква храна, вкусът на която е придаден от огъня на смъртта, защото тя е от сатаната."

И тогава някои потресени, удивени попитаха: "Учителю, как без огън ще печем ние нашия насъщен хляб?"

Исус отговори: "Нека Ангелите Божии да ви го приготвят. Най-напред намокнете вашата пшеница, за да влязат Ангелите на водата в нея; след това я сложете на въздух, за да я обхване Ангелът на въздуха. И поставете всичко това от сутринта до вечерта под лъчите на слънцето, за да може Ангелът на Слънцето да се спусне там. И благословението на тези три ангела ще предизвика скоро появата на кълна на живота, който ще се развие от вашето зърно. Тогава смачкайте вашето зърно, пригответе тънки галети, както са ги правили вашите отци, когато са напускали Египет, този дом на робство. Поставете тези галети отново под лъчите на Слънцето на изгрев и когато Слънцето дойде до своята най-висока точка на небето, обърнете ги на другата страна, за да целуне и нея Ангелът на Слънцето и оставете тези галети до залез Слънце. Тъй като Ангелите на водата, въздуха и Слънцето

са отгледали и са помогнали да съзрее зърното в полето и те също трябва да присъстват при приготвянето на вашия хляб. И същото Слънце, което, благодарение на огъня на живота, е предизвикало растеж и съзряване на зърното, трябва да изпече вашия хляб със същия огън. Защото огънят на Слънцето лава живот на зърното, на хляба и на вашето тяло. Та нали Ангелите на живота на Живия Бог служат само на живите хора. Защото Бог е Бог на живота, че Бог на смъртта. Затова хранете се с всичко това, което го има на Божията трапеза: с плодовете на дърветата, със зърно и полски тревни, с млякото на животните и с пчелния мед.

Всичката останала храна - дело на ръцете на сатаната, води към греха, болестите и смъртта. Докато в същото време богатата храна, която вие намирате на трапезата на Бога, ще даде на вашето тяло сила и мъдрост и болестта не ще се докосне до вас. И действително, именно от Божията трапеза старият Мафусаил е извличал своята храна и ако вие направите същото, аз ви обещавам, че Бог на живота ще ви даде, също както и на патриарха, дълъг живот на тази земя.

Защото истина ви казвам: Бог на живота е по-богат от всички богаташи на Земята; Неговата трапеза е по-обилна и снабдена по-добре, отколкото най-богатите трапези на празненствата на всички богаташи на Земята.

И така, в течение на целия ваш живот се хранете от трапезата на Майката наша Земя и вие в нищо няма да бъдете ограничени.

И когато се храните от нейната трапеза, вземайте всичко такова, каквото е. Не варете нищо и не смесвайте една храна с друга, за да не се превърне зашето пиршество в гниещо блато. Защото истина ви казвам: това е гнусно в очите на Господа.

А също така не се уподобявайте на лакоми слуги, които винаги присвояват от трапезата на своя господар това, което е било предназначено за другите, излапвайки всичко в своята лакомия. Защото щом господарят забележи това, ще го изгони веднага от масата. И когато всички свършат трапезата, господарят ще смеси всички остатъци от храната, останали на масата, ще извика лакомия слуга с думите: "Вземи и яж всичко това със свинете, защото твоето място е с тях, а не на моята трапеза."

Затова се грижете за храма на вашето тяло и не го осквернявайте с всякакви мерзости. Удовлетворявайте се с два-три вида храна, която вие винаги ще намерите на масата на Майката ваша Земя.

И не се опитвайте в алчността си да изяждате всичко, което виждате около себе си. Защото истина ви казвам: ако смесите вие различни видове храна в своето тяло, ще дойде краят на мира на вашето тяло и безкрайни войни ще бушуват в него.

И ще бъде то разрушено по подобен начин, както жилища и царства, враждуващи помежду си, вървят към собствената гибел.

Защото вашият Бог е Бог на Мира и Той не поддържа никога тези, които са разделени. И не предизвиквайте върху себе си гнева Божий, опасявайки се да не ви изгони от Своята трапеза и да не бъдете принудени да седнете на трапезата на сатаната, където вашето тяло ще бъде обгорено от огъня на

греховете, болестите и смъртта.

И когато вие приемате храна, никога не яжте до насита. Избягвайте изкушенията на сатаната и слушайте гласа на Божиите ангели. Защото всеки момент сатаната и неговата власт ви въвеждат в изкушение, за да употребявате все повече и повече храна.

Живейте с Духа и се съпротивлявайте на желанията на тялото.

Вашият пост е винаги приятен в очите на ангелите Божии.

А също така, внимателно се отнасяйте към количеството храна по време на хранене и от количеството, което дава впечатление за ситост, изяжте не повече от една трета.

Нека теглото на вашата ежедневна храна да бъде не по-малко от една мина, но се предпазвайте то да не превиши две мини (около един килограм). Тогава ангелите Господни ще ви служат постоянно и вие никога не ще попаднете пак в робство на сатаната и неговите болести.

Не пречете на действието на ангелите във вашето тяло, прекалено често приемайки храна. Защото истина ви казвам: този, който яде повече от два пъти на ден, изпълнява в себе си замисъла на сатаната. И тогава ангелите на Бога ще напуснат неговото тяло, а сатаната веднага ще го овладее.

Приемайте храна само тогава, когато Слънцето достигне зенита, а втори път след неговия залез. И няма да видите никога болест, защото този, който постъпва така, намира благо в очите на Господа.

А ако искате ангелите Божии да се възрадваат във вашето тяло, а сатаната да бъде изгонен далеч от вас, то сядайте на масата Божия за приемане на храна само един път на ден. И вашите дни на Земята ще се продължат, защото такова поведение е угодно в очите на Господа.

Яжте само тогава, когато трапезата Божия е поставена пред вас и само това, което намерите на нея.

Защото истина ви казвам, Бог знае добре какво и кога е нужно на вашето тяло.

От началото на месец Жиар (май) яжте ръж; в течение на месец Сиван (юни) - пшеница - най-съвършената от всички треви, които дават зърно. Направете така, че вашият ежедневен хляб да бъде приготвен от пшеница, за да може Господ да се погрижи за вашето тяло.

В течение на месец Тамуз (юли) се хранете с кисели плодове (френско грозде, кисело грозде), за да отслабне тялото ви и да бъде изгонен сатаната от него.

В течение на месец Елюл (септември) събирайте грозде и пийте неговия сок. В течение на месец Маркешвана (октомври) събирайте сладко грозде, изсушено от Ангела на Слънцето, за да укрепи той вашето тяло, тъй като в него обитават ангелите на Господа.

Вие трябва да ядете смокини, богати на сок, в течение на месец Аб (август), а през месец Шебат (януари), когато остане излишък от това, което сте събрали, позволете на Ангела на Слънцето да изсуши тези плодове за вас. Хранете се със сушени смокини и бадемове ядки в течение на всички тези месеци, когато дърветата не плодоносят.

Що се касае до тревата, която расте след дъжда, хранете се с нея в течение на месец Тибет (декември), за да очистите вашата кръв от всички ваши грехове. И в течение на същия този месец започнете да пиете млякото на вашите животни, тъй като Господ е насадил тревата на полето за всички животни, за да попълват те със своето мляко храната на човека.

Защото истина ви казвам: блажени са тези, които ядат само храна от трапезата на Господа и избягват всички мерзости на сатаната.

Не употребявайте нечиста храна, докарана от далечни страни, а само тази, която ви дават вашите дървета, защото вашият Бог знае добре времето и мястото на храната, която ви е нужна. И Той дава храна на всички народи, на всички държави това, което е най-добро за всеки от тях.

Не се хранете така, както правят езичниците, които напълват бързо своя стомах с всякакви мерзости на сатаната.

Защото силата на ангелите Божии влиза във вас с живата храна, която Господ ви дава на Своята царска трапеза. И когато се храните, мислете за това, че над вас се намират Ангелите на въздуха, а под вас - Ангелът на водата. Когато се храните, дишайте бавно и дълбоко, за да може Ангелът на въздуха да благослови вашата храна. И особено сдъвквайте добре вашата храна дотогава, докато тя стане течна, за да може Ангелът на водата да я превърне в кръв във вашия организъм. Яжте бавно, като че вие се обръщате с молитва към Господа.

Защото истина ви казвам: могъществото ще влезе във вас, ако вие по този начин се храните на Неговата трапеза.

Защото сатана превръща в зловонно блато тялото тези хора, над които по време на хранене не са слезли Ангелите на въздуха и водата. И тогава Господ не ще ги търпи повече на Своята трапеза. Защото трапезата на Господа - това е олтар и този, който се храни на трапезата на Бога, се намира в храма.

Истина ви казвам: тялото на човешкия син се превръща в храм, а неговите органи в олтар, ако изпълнява Божиите заповеди. Когато се храните, вие сте в храма, ето защо не вземайте нищо от олтара на Господа, когато вашият дух е раздразнен, но особено, когато имате лоши мисли и сте пълни с гняв или завист към когото и да е. Влизайте в храма на Господа само тогава, когато почувствате в себе си призив на Неговите ангели, защото всичко, което ядете с печал, с гняв или без желание, се превръща във вашето тяло в отрова. Действително, дишането на сатаната осквернява тази храна.

Поместете с радост своите дарове на олтара на вашето тяло и направете така, че да бъдат далеч от вас всички лоши мисли, когато вие получавате в своето тяло Силата Божия, излизаща от Неговата трапеза. И никога не сядайте на трапезата Божия, докато не ви призове на нея Ангелът на глада. На царската трапеза пребивавайте в радост с ангелите на Бога, защото това е приятно за сърцето на Господа. И ще бъде вашият живот дълъг на Земята, защото тези, които служат на Бога, са Му скъпи, и най-добрият Божи слуга ще ви служи през всичките ваши дни - Ангелът на радостта.

И не забравяйте, че всеки седми ден е свят и трябва да бъде посветен

на Бога. Шест дни хранете своето тяло с даровете на Майката-Земя, но на седмия ден посветете тялото си на вашия Небесен Отец. На седмия ден не приемайте никаква храна и живеете само с Божието Слово, и прекарайте целия този ден с Божиите ангели в Царството на Небесния Отец. И в течение на целия седми ден позволете на ангелите Божии да строят небесното царство във вашето тяло - така, както в течение на шест дни вие сте се трудили в царството на Майката-Земя.

Ето защо, не позволявайте на никаква храна във вашето тяло да пречат работата на ангелите в течение на седмия ден. И тогава Господ ще ви даде дълъг живот на Земята, така че да можете вие след това да се радвате на вечния живот в Царството Небесно. Защото истина ви казвам, ако вие не боледувате повече тук, на Земята, ще имате вечен живот в Царството Небесно.

И ще ви изпраща Бог всяка сутрин Ангела на Слънцето, който ще ви разбуди от вашия сън. Подчинете се веднага на призива на вашия Отец Небесен и не позволявайте на мързела да ви овладее, не оставайте в леглото, защото Ангелите на водата и въздуха ви очакват винаги отвън. А в течение на деня работете с ангелите на Майката-Земя, за да успеете още повече да ги опознаете - тях и техните дела.

Но след залез Слънце, когато вашият Отец Небесен ви изпрати Своя най-скъпоценен Ангел на съня, спете и почивайте цяла нощ, пребивавайки с Ангела на съня. И тогава вашият Отец Небесен ще ви изпрати Своите безименни ангели, за да бъдат те с вас цялата нощ. И безименните ангели на Отца ваш Небесен ще ви научат на много неща за Царството Божие, точно така, както ангелите на Майката-Земя, които вие знаете, ще ви научат на всичко от нейното. Защото истина ви казвам: всяка нощ ще бъдете вие гости в Царството на вашия Небесен Отец, ако следвате Неговите заповеди. И когато се събудите сутрин, ще почувствате в себе си силата на безименните ангели. И вашият Небесен Отец ще ги изпраща при вас всяка нощ, за да развиват те вашия дух по подобен начин, както всеки ден Майката-Земя ви изпраща своите ангели да развиват те вашето тяло. Защото истина ви казвам: ако в течение на деня, вашата Майка-Земя ви държи в обятията си, а в течение на нощта Отец Небесен излива върху вас Своята целувка, тогава синовете човешки ще станат Синове Божии.

Нощем и денем се съпротивлявайте на изкушенията на сатаната. Не бодърствайте нощем и не спете денем от страх ангелите Божии да не ви напуснат.

И нека да не ви доставят удоволствие нито пиететата, нито пушенето, изхождащи от сатаната, защото от тях вие ще бодърствате през нощта и ще спите през деня. Защото истина ви казвам: пиенето и пушенето представляват мерзост в очите на вашия Бог.

Не се предавайте на разврат нито денем, нито нощем, тъй като развратникът е подобен на дърво, сокът на което изтича от неговото стъбло. И това дърво изсъхва без време и не дава повече никакви плодове. Не бъдете развратници от страх, че сатаната ще изкуши вашето тяло, а Господ ще направи

семето ви безплодно.

Избягвайте всичко прекалено горещо или прекалено студено. Защото такава е волята на вашата Майка-Земя, за да не причините вие какво зло -а вашето тяло нито с топлото, нито със студеното. И вашите тела трябва да бъдат не по-горещи и не по-студени, отколкото, когато ангелите Божии ги съгряват или охлаждат. И ако вие последвате заповедите на Майката-Земя, тогава всеки път, когато вашето тяло стане прекалено горещо, тя ще изпрати при вас Ангела на студа да го освежи. И всеки път, когато то се охлади, тя ще ви изпрати Ангела на топлината, за да ви съгрее отново.

Следвайте примера на всички ангели на Отца небесен и на Майката-Земя, които денем и нощем работят непрестанно в Царството Небесно и в земното царство. И приемоте в себе си най-могъщия от ангелите Божии - Ангелът на труда - и се трудете всички заедно в Царството Божие.

Вземете за пример водата, постоянно течаща; вятъра, когато той духа; Слънцето, което изгрява и залязва; растежа на дърветата и тревите, които растат; животните, които бягат и лудуват; луната, която се пълни и намалява; звездите, които изгряват и угасват. Защото всичко, което има живот в себе си, се движи и върши своята работа и само това, което е мъртво, е неподвижно. Защото Бог е Бог на това, което има живот, а сатаната е бог на това, което е смърт.

Затова служете на вашия Бог, за да може вечният поток на живота да ви поддържа и за да се измъкнете от вечната неподвижност на смъртта. Трудете се непрестанно за установяването на Царството Божие, за да не бъдете увлечени от сатаната. Бъдете истински синове на Майката ваша Земя и на Небесния си Отец, за да не попаднете в робството на сатаната. И тогава Майката ваша Земя и Отец Небесен ще изпратят при вас Своите ангели, за да ви обичат и служат. И техните ангели ще впишат заповедите Божии във вашия ум, във вашите сърца, за да разбирате, чувствате и да изпълнявате заповедите на Бога.

И всеки ден молете Небесния ви Отец и Майката ваша Земя, за да стане вашата душа така съвършена, както е съвършен Светият Дух на вашия Небесен Отец и тялото ви да стане така съвършено, както е съвършено тялото на Майката ваша Земя. Защото ако вие разбирате, чувствате и изпълнявате заповедите им, всичко, за което се помолите в своите молитви на Небесния си Баща и на вашата Майка-Земя, ще ви бъде дадено. Защото Мъдростта, Любавта и могъществото на Бога са над всичко.

Молете се така на вашия Отец Небесен:

Отче наш,
Който си на Небесата,
да се свети Името Твое,
да дойде Царството Твое,
да бъде Волята Твоя,
както на Небето, така и на Земята.
Хлябът наш насъщний, дай го нам и днес.
И прости ни дълговете наши,

както и ние прощаваме на нашите длъжници.
И не ни въвеждай в изкушение,
но избави ни от лукавия,
защото Твое е Царството
и Силата,
и Славата во веки веков.
Амин!

И така се молете на вашата Майка-Земя:
Майко наша,
която си на земята,
да се свети името Твое,
да дойде Царството Твое,
да бъде волята Твоя в нас, както и в Тебе.
Както изпращаш всеки ден своите ангели,
изпрати ги и на нас.
Прости ни греховете наши,
както и ние изкупуваме всички наши грехове пред Теб.
Не позволявай да станем жертва на болестите
и избави ни от всяко зло.
Защото на теб принадлежи земята,
тялото и здравето.
Амин!

И всички заедно с Исус се молиха на Отца Небесен и на Майката-Земя.

След като се помолиха, Исус им каза: "Също така, както вашите тела бяха възродени от ангелите на Майката ваша Земя, може духът ваш да се възроди от ангелите на вашия Отец Небесен. Станете истински синове на вашия Отец Небесен и истински братя на синовете човешки.

До този момент вие бяхте във война с вашия Отец, с вашата Майка-Земя и с вашите братя и служехте на сатаната. От този ден живеете в мир с вашия Небесен Отец, с Майката-Земя и с вашите братя, синовете човешки. И се борете със сатаната, за да не отнеме той вашия свят. Давам ви мира на Майката ваша Земя за тялото ваше и мира на Отца ваш Небесен за вашия дух, така че този мир да цари сред синовете човешки.

Елате при Мен всички вие, уморени, страдащи, измъчени и скърбящи, защото Моят мир е пълен с безкрайна радост. Затова аз винаги ви приветствам така: "Мирът да бъде с вас!"

И вие се приветствайте така един друг, за да може тялото ваше да бъде осенено от мира на вашата Майка-Земя, а духът ваш - от мира на вашия Отец Небесен.

И само тогава ще има мир между вас, защото Царството Божие ще пребъде във вас.

А сега се върнете при братята свои, с които сте водили досега война, и им донесете вашия мир.

Блажени са тези, които се борят за мир, защото ще придобият те Мира Божий.

Идете и не грешете повече. И предайте всекиму вашия мир така, както и аз ви давам своя мир. Защото Моят мир произлиза от Бога. Мирът да бъде с вас!"

И Той ги остави. И Неговият мир слезе върху тях и в сърцата им влезе Ангелът на Любовта, а в умовете им се настани Мъдростта на закона и те отидоха сред човешките синове, за да донесат Светлината на мира на своите братя, които живеят в тъмнината.

И като се разделяха, те си казваха един другиму: "МИР ВАМ!"

ГРЕХОПАДЕНИЕТО НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

Записки от беседите на Учителя

Грехопадението започва с месоядството. Животинските клетки носят смъртта в себе си.

Грехът отдалечава човека от Бога. Грехът е сила в Природата, която демагнетизира атомите.

Това, което разрушава, разваля съвременните хора, са следните седем елемента: гордостта, гневът, сладострастието, леността, скъперничеството, завистта и лакомството.

Човек трябва да схваща себе си като душа. Схваща ли се той като мъж или жена, то е слизание, деградация. Щом една душа мисли, че е жена или мъж, спира се нейната енергия.

Злото не е в другите хора, то е у нас. По-голям враг от себе си човек няма.

Човек има воля да изкорени всичките лоши навици. И най-голямото заблуждение, което дяволът е внесъл в човека, е мисълта: "Аз не мога да изкореня навиците си."

Съвременният свят се е сплул. Разврат навсякъде - и в църквата, и в училището, и в управлението. И тия хора искат да живеят! Не! Едно велико наказание иде от Невидимия свят и всички ще познаят, че праведните ще просветнат в Царството на Отца си. Ние няма да ги изпъдим тези хора, а ще напуснем Земята, ще си вдигнем багажа, а египтяните нека си правят кирпичите. Ние ще напуснем тази земя на неправдите. Тъй сме решили, и ще го свършим! А тия, които останат, да му мислят!

Казвам една велика истина - че в съвременната еволюция е настанал един период, в който човешките умове и човешките тела ще започнат да се разслабват. Тази неврастения, която съществува в цяла Европа, е едно разслабване на бялата раса. И те трябва да вземат мерки. В какво? - Техният егоизъм е станал толкова силен, че разслабва нервната система, всеки един тъй е потънал в разни материалистични мисли - нашите умове са пълни само с мисли за къщи и пари. В нас няма нищо благородно.

Аз чета по вашите лица тревога, недоволство, смущение за дребни работи. Някой написал някоя книга и книгата му не се разпродаде много - той е смутен. Някой не е произведен в по-висок чин - смущава се. Някой изгубил службата си - смущава се. Някой не живее добре с жена си - смущава се. Някой проповедник се смущава, че не искали да го слушат. За тия и за много още други неща се смущавате, но единствената тревога за вас трябва да е тази, че не вървите в правия път. Единствената тревога, която действително може да ви смущава, е тази, че вие сте се отбили от Божия път. В нас има едно лъкатушене, ние искаме да примирим злото с Доброто, безобразното с красивото, Любовта с омразата, Мъдростта с безумието.

Съвременните хора живеят в големи ограничения, които те сами са създали. Когато първите хора излязоха от Рая, те създадоха църкви, храмове.

подобнина Рая. Те първи заговориха за религия. Дотогава никаква външна религия не е съществувала. След грехопадението се създадоха закони и правила, по които хората започнаха да живеят. Един закон съществува в света! Той не е писан в никоя книга, освен в човешкото сърце.

Кога започнаха хората да си строят църкви? - Когато изгубиха Рая, когато изгубиха църквата в душата си. Щом изгубиха духовната си църква, те започнаха да си строят каменна. Ние се нуждаем от църква в душата ни и там да поставим Бога като Любов, като Първосвещеник.

Някои казват: "Кога ще излезем от тези неблагоприятни условия на живота?" Когато се говори за неблагоприятни условия на живота, това подразбира края на века, т.е. края на неносните, на тежките условия на живота, през които е минало човечеството и продължава да минава. Затова именно, тия условия са и най-добрите. По-тежки, по-неносни условия от сегашните не може да има, понеже човечеството е изпаднало до дъното на ада. Съвременното човечество се намира там заедно с децата си, с говедата си. То минава сега през царството на тъмните духове, с които е в постоянна борба, в голямо сражение.

Всеки, който няма Любов, скърби. Който не приеме Любовта, Господ му праща скръб, а който не приеме скръбта, Господ му праща злото. Който и злото не признава, Господ му праща разрушението.

Астралният свят е вече очистен. Земята е вече арена и оттук тъмните сили ще отстъпят и ще отидат под земята и Земята ще се очисти. Злото е, че ние сме снели ада тук, на Земята, и го опитваме с всичкия му огън и ужас.

Щом сте грозни, лоши, недъгави, мисълта ви не е Божествена, чувствала и постъпките ви не са Божествени. Затова очите ви са мътни и хлътнали, космите - щръкнали, лицето - набръчкано и смръщено, изразът - упорит, гръбнакът - изкривен. Вие не знаете да се самоуважавате.

Човечеството страда и изпитва ударите на злото, поради своето непослушание, поради нарушение на Великите закони на живота. Но по-добре е най-напред да дойде лошото, че после хубавото.

Питам: Мислите ли, че хората са готови днес да приемат Новото Учение? Те могат да го купят, но за да го унищожат, за да се освободят от него.

Те не искат да се откажат от стария ред на нещата. Това е страшното! Никой не е готов да се откаже от себе си, т.е. от стария порядък. В какво се заключава старият порядък? - В стария начин на мислене, на чувстване и на постъпване.

Колкото първите човеци послушаха Бога, толкова и сегашните хора ще послушат и изпълнят Моите думи. Мога да им се наложи, но това е насилие, а насилието не разрешава въпросите. За да приеме Словото, човек трябва коренно да се измени. Защо Бог допусна греха? За да прекара човека през страдания, да отнеме каменното му сърце и да го замени с ново. Тогава всички - от малък до голям - ще познаят Бога и ще чуят Неговия Глас.

Първият човек, създаден по образ и подобие на Бога, разполагал с 12 сетива. В процеса на инволюция той постепенно загубвал сетивата си, докато най-после останал с 5 сетива, какъвто е сегашният човек. Затова сегашни-

те му знания, в сравнение с миналите, се намират в отношение 5:12.

Жената е тази, която е виновна за съгрешението на Адама и неговото падение. Жената е тази, която трябва да помогне на падналия Адам. А да стане това, жената трябва да се повдигне и да стане новата Ева. Новото Учение е за новата Ева и за новия Адам.

ПОСЛЕДЕН ЗОВ

Записки от беседите на Учителя

Пътя, в който съвременните християнски народи вървят, нищо добро не ги очаква. Единственият път е, ако приемат Божественото. Тогава този порядък ще се измени и ще дойде Божественият порядък. Те поставят въпроса, като че зависи от тях. Не зависи от тях. Съвременната култура или ще приеме новата култура по Божественото, или народите ще се обезличат и после ще започне една нова култура, както в миналото е ставало. Предсказано е, че в чашите времена Бог ще постави едно Царство, което ще бъде над другите царства.

Ние чакаме светът да се оправи. Но кой ще го оправи? - Бог. Но как? - Чрез нас. Божествената мисъл, която ще мине през нашите умове; Божествената Любов, която ще мине през нашите сърца и Божествената постъпка, която ще мине през нашите души - те ще оправят света.

Велик закон се налага сега на цялото човечество - велико съзнание се пробужда в света - нещо, което никога не е ставало. То е кипещт на всички човешки души, които искат свобода. И тази свобода се търси не от единици, от малцина, а от цялото човечество; от всеки дом, от всеки индивид, от всяка култура и религия. Туй е Божествен кипеж, който повдига цялото човечество. И религиозните хора не само не трябва да спъват неговото течение, но ще трябва да му дадат път, защото иначе ще ги прегазят. Туй течение носи такива блага, каквито светът досега не е виждал; но и такива страдания за ония, които ще му се противопоставят, каквито те не са виждали. Земята ще се разтърси така, щото хората ще познаят, че в света има нещо друго, което те досега не са усещали. И Природата има край на търпение. Да не мислите, че бъдещето на света ще върви по същия начин, както досега - кажете "Сбогом" на вашето минало!

Всичко старо вече си отива. Всички философствания, всички науки трябва да се видоизменят. И това вече става.

Ние сме в последния ден, когато можем да изпълним Волята Божия.

Учителите на човечеството предупреждават хората и специално своите ученици да бързат. Времето е скъпо. Денят е равен на век. Който може добре да използва времето, той ще придобие големи богатства.

Няма време за отлагане! Остава само половин час до последния трен. Ако сега го пропуснете, ще чакате хиляди години отново да дойде. Преди две хиляди години се казваше, че е наближил денят Господен! Сега аз казвам: Ние сме в деня Господен. Остава само половин час до последния трен. Горко на оня индивид, на оня народ, който дотогава не уреди сметките си! Всички ще бъдат изобличени. Така се казва Отгоре. Ако Европа не изправи своите погрешки, тая тояга ще се сложи отгоре ѝ. Големи страдания я чакат. Казано е: "Горко на тебе, Ерусалиме!" Сегашната Европа е този Ерусалим.

От оня свят вестниците пишат тъй: "Слезте да напълните главите на тия хора - християнски народи - да напълните главите с чиста вода, чисти мисли;

да покажете, че това, което вършат, е престъпление." Тъй пишат Отгоре, че ако тия хора не послушат Волята Божия, Земята така ще се разтърси, че няма да остане ни руснак, ни германец, ни англичанин, ни американец, ни българин, ни сърбин; нищо няма да остане в света - ни прах, ни пепел. Ако туй не стане, ще видите. Ако тия хора не се примирят, очаква ги една участ, каквато светът не е виждал. Ако се примирят, ще дойде Божието благоволение, ще дойде Царството Божие на Земята. Туй нека го чуят всичките водители. Вие чакате деня Господен. Денят Господен е ден за отмъщение за престъплението на хората на Земята.

Казвам: Горко на ония хора и на ония народи, които не вървят в Божия път! Това е пророчество. Бог е против ония синове на непослушанието, които не вършат Неговата воля. В това отношение всички хора са под един знаменател. Пред Бога и германци, и руснаци, и италианци, и англичани - всички са на едно стъпало. Пред Бога всички народи са непослушни. Всеки народ преследва своите лични интереси, а не интересите на Царството Божие.

Сега големите животни от миналото са у нас - това са нашите ненаситни желания. Но каквито и да са нашите желания, след години нищо няма да остане - всичко ще си замине. И Слънцето ще се измени, и Луната, и звездите, и ще се появи нещо ново.

Господ не ни е изпратил на Земята да ставаме милионери, майки и бащи, свещеници и проповедници. Той ни е изпратил на Земята да бъдем ученици на Великото Божествено Учение, да се научим да живеем правилно. Ще кажете, че това Учение е в разрез с разбиранията на хората. Мислете както искате, но няма да минат 10 години, сами ще разберете има ли правда в света, има ли Божествени закони. В близко бъдеще няма да остане човек в света, на когото главата да не узрее. Това чета аз в Божествената книга. Така ми е казано. Няма да остане глава в света, която да не разбере, че законът на Бога е всякога един и същ и неизменен.

Днешната култура е сложена на изпитание. Култура, която е построена на пясък, не може да бъде устойчива. Хората и народите не живеят според изискванията на един здрав живот, не знаят здравословния режим на храненето и хигиенните изисквания за строене на жилища. Какво би могло да се очаква от такъв свят? Но всичко ще се преобрази.

Време е цялото човечество да промени своя начин на живот. Хиляди и хиляди години народите воюват помежду си и погледнете докъде са стигнали! Ние сме пред прага на една Нова култура на Любовта, която да побратими народите помежду си и хората. Границите ще отпаднат и народите ще заживеят като братя. Сега говоря за онова, което ще стане. В Природата има само развитие, а време и пространство - това са човешки величини. Новото ще дойде, когато старото ще бъде надживяно. Първо ще дойде една метла да измете всичко старо. Богатите ще изпразнят кесииите си, ще се обедини трудът на работниците, ще се промени идеалът на хората и тогава ще дойде новата култура на Любовта и Братството между всички народи на Земята.

Любовта не признава никакви закони. Аз ви говоря за Любовта като сила. Тя идва в света и ние я познаваме, ние я виждаме отдалеч с нашите те-

лескопи. Вълна от нашата Вселена идва една велика вълна и тя върви с една грамадна бързина. Тя ще залее целия свят и всички онези, които ѝ се противопоставят, тя ще ги задигне и завлече със себе си. Къде ще ги завлече? - Ще ги завлече там, където отиват и някои работници в някоя железарска леярница. В някоя железарска леярница, някой от невнимателните работници, като разтопява желязото, по невнимание падне в пещта и майсторът забелязва, че температурата ѝ се повишава с няколко градуса. Разбирате ли? Тъй и тези работници в света, които бъдат завлечени от тази вълна, само ще подигнат температурата на Божествената пещ с няколко градуса. Когато говорим за подигане на температурата, то значи, че онези работници там по невнимание паднаха в пещта и подигнаха температурата ѝ. Те влязоха вътре, за да научат законите на Любовта.

Трябва да се откажете от миналото и да започнете онзи разумен живот, за който ви говорих и който се възвестява сега в света. Който отсега нататък не се съобразява с тоя велик закон, за него няма на Земята условия да живее. Хората, които не искат да се съобразяват с него, законите на Природата казват, че трябва да си заминат от Земята. Ако вие сега не вярвате в това, което говоря, проверете и след 10 години ще кажете верни ли са моите думи, или не.

Бог иде на Земята! Който не вярва, ще го провери. След десет Божествени години, т.е. след хиляда човешки години, това ще се сбъдне. Запишете си това. И ако след хиляда години не се сбъднат думите ми, готов съм да платя глоба от 10 млн. лв.

Вие вярвате в онова, което едно време пророците говориха, а това, което Бог ви говори, не вярвате. Евреите вярваха в Моисея. Като дойде Христос да говори, не вярваха в Него. Този, в Когото евреите не повярваха преди 2000 години, сега вярват в Него. Това, което сега се говори, хората не вярват. След 2000 години ще повярват. Господ и сега говори, и тогава е говорил.

Сега са последните дни на света. Ние сме пред един от великите опити, които Невидимият свят прави, за да спаси човечеството и да го постави в неговия правилен път на развитие.

ПРИРОДНИ БЕДСТВИЯ И КАТАКЛИЗМИ

Спомени на ученици

През 1912 г. На събора, Учителят показал на няколко по-стари братя и сестри една рисунка и обяснил, че Отгоре са Му посочени събитията, които има да станат. Бил изобразен един малък огън - войната през 1913 г., до него по-голям - Европейската, а по-нататък - буен огън - Втората световна война. Отгоре Слънцето пръскало лъчи над всичко - това показвало идването на Христа. Учителят казал: "Следете и ще видите, ще се уверите, че това ще се сбъдне." После добавил: "Ще стане силен трус. Цяла Франция ще потъне, част от Русия и Турция и част от Германия."

Влад Пашов

Записки от беседите на Учителя

Това, което се предсказва, се предсказва, за да станат някои изменения; а това, което не се предсказва, ще стане така, както е определено. Предсказва се, за да се въздейства на хората. Ако разгледате съвременната култура с окоето на ясновидеца или на окултиста, ще видите, че там е място само на престъпление. Тази култура ще загине по причина на тия престъпления.

Днес светът се съди и мъртвите ще възкръснат, ще се явят на съд пред Господа. Съдбата се налага по различни начини: чрез земетресения, чрез войни, чрез болести, чрез страдания. Бог казва на Израила: "Търсете Ме, докато съм близо!" Това значи: Търсете Бога, докато още не е закоравяло сърдцето ви, докато съзнанието ви не се е помрачило. Стане ли това, ще дойдат катаклизми и катастрофи в света. Това е начало на изпитанията, които няма да преминат скоро.

Противоречия и страдания ще има и те ще продължават дотогава, докато дойде Любовта в света. Любовта е силата, която преодолява всичко, която разкрива истинския път на развитие и живот.

Всякога, когато хората не приемат един Божествен принцип, идва голяма реакция.

Денят Господен се отлагаше, за да се примирят хората. Но той ще дойде! Идването на деня Господен е придружено със страдания. Отлагаше се, отлагаше се досега идването на деня Господен, за да се поправят хората. Но денят Господен иде вече със силата си. Ние сме в началото на Второто пришествие. То преминава през периоди.

Първият период на Второто пришествие започва в 1945 г. и ще продължи 45 години. После ще се отложи за малко и пак ще подкачи и ще се завърти вторият период от 45 години. След това следва трети период от 45 години и тъй нататък. На вълни, на вълни ще идва Второто пришествие. Това е денят Господен, когато хората са направили съдба с Господа. Всяка нова предстояща вълна е по-голяма от предидущата вълна по Сила и Власт.

Големи страдания идват в света. Кога ще дойде Царството Божие на

Земята? - В деня Господен. Този ден е един от тъмните Божии дни. Тогава Слънцето, звездите ще изгаснат и който може да запали своята свещ, той ще бъде на светло. Тъмен е денят Господен. Сегашните дни са светли, но денят Господен, който идва, ще бъде тъмен ден. Вие трябва да имате запалена свещ, на която при страшните бури и урагани, при всички несгоди да можете свободно да четете.

В 12 гл. на пророк Данаил се говори за второто идване на Архангел Михаил. Ще дойдат най-големите страдания, каквито човечеството не помни. Тогава човекът на Любовта ще бъде силен, ще може да стъпи с крака си на главата на лошия човек и ще му каже: "Ще ходиш ли по пътя на Господа, или че?" Това е символично казано. Това се разбира, че лошият човек ще бъде парализиран от силата на човека на Любовта, който ще има силни вибрации.

Във времето на пророк Данаил дежурен беше Архангел Михаил. Сега е Второто Пришествие, сега е краят на века.

Всички тия неща, които са казани в 24 гл. от Матей и в 12 гл. от пророк Данаила, се отнасят за сегашните времена. Тия дни на страдания, ако не се съкратят, нито една плът не би се спасила. Но заради избраните, тия дни ще се съкратят.

Тези последни години ще бъдат години на землетресения, на наводнения, на големи циклони, на войни и разногласия между хората. Съвременните хора ще бъдат свидетели на тия времена, за които са говорили пророците преди няколко хиляди години. И днес се срещат такива пророци и в Китай, и в Япония, и в Америка, и в Англия, и във Франция, навсякъде, и управляващите се вслушват вече в техните предсказания. Тия пророци казват: "Ако съвременните народи не се откажат от своята алчност, ако не разрешат правилно мъчнотиите и противоречията на своя живот и не изпълняват Волята Божия, те ще минат през големи изпитания и страдания. Кармата на всички народи е назряла вече. Сега е време за ликвидация, за разплащане. Казано е в Писанието: "Ще въздам на всички според деянията им." Значи, всичко непотребно, всичко нечисто, събрано от хиляди векове насам, ще се запали да изгори, вследствие на което всички народи ще минат през голям огън. Аз че казвам това, за да ви плаша, но да ви обърна внимание върху великите Божии закони, които управляват света.

Казано е от Христа: "Слънцето ще потъмнее и звездите ще паднат." Това означава, че всички криви религиозни схващания ще изгубят смисъла си; светската власт ще се помрачи, ще изгуби своята сила. Ето защо учениците трябва да работят върху себе си, да се облекат в броня, да си турят шлем, за да издържат тази вълна на страдания и изпитания, през които ще мине човечеството. Тази броня е Любовта.

Тези Божествени токове са започнали да функционират вече в света. Те идват във вид на страдания. Тия страдания предизвикват в хората същите чувства, същите изживявания, каквито изпитват удавниците, които се борят из водата, за да се спасят. Те изпитват големи страдания, мъчения, конвулсии. И днес Господ иска да спаси съвременния свят, затова им създава такива

страдания, които предизвикват в тях гърчения, конвулсии. Всички питат: "Защо е това нещо?" - За да дойде Божията Любов в нас, да познаем Бога в себе си и да изпълним Неговата Воля.

Сега Небето стяга всички народи и това стягане, тези събития, тези страдания, които идат, ще причинят колективно събуждане на хората, а не само единично. И тогава народите, общества ще разберат, че единичният път е духовният, че няма друг път, освен духовният! И тогава ще тръгнат в духовния път.

Сегашните хора желаят да живеят спокойно и богато, всички да бъдат задоволени; съществува усилена борба за забогатяване. Всички тези планове, замисли, които сегашните хора имат, ще останат незавършени.

Понеже досега е имало изобилие, отсега нататък няма да има такова изобилие, ще дойде един недоимък.

Вие се намирате пред прага на един преходен живот. Да не мислите, че отсега нататък ще добиете нещо. Нищо няма да добиете. Отсега нататък ключовете ви ще се развъртят. Отсега нататък ще дойде нещо по-лошо за хората.

Ако отсега нататък имате илюзията да постигнете туй или онуй - много се лъжете. Аз ви давам съвет: Малкото време, което остава - да се научите да слугувате на Господа, за да не ви завари непригответи. Да не мислите, че има още много време. Няма никакво време! За цялото туй поколение няма време. И деца, и възрастни, и свещеници, и управляващи, и царе - всички трябва да се научат да слугуват на Господа - ако не, мътеница ще станат. Млякото е вече издоено от кравата.

Ако някои от вас искате да бъдете щастливи, това е невъзможно, защото късно сте дошли. Не искам да ви обезсърчавам. Най-дебели дрехи ви трябва, сняг ще има, вятър, безпаричие, болести, тъмнина, смущения отвътре и отвън, свещи ще ви трябва за вечерно време. Това са и буквални и иносказателни работи, без иносказание не може.

Вие ще минете през пустинята и ще пътувате 40 години като евреите. Това е само като символ. Ще обикаляте из пустинята, ще се яви недоволство във вас, ще се яви желание за ядене, за пиене, за това-онова. Сега всички хора са като в пустиня.

Та сега по същия начин, рекох, все ще дойде един Мойсей, който ще изведе човечеството. Тъй казва Господ! Ще вдигне тоягата. Най-после всички хора ще се съгласят. Ще дойде туй, но кога? Не е за вас да знаете годините, които Бог е поставил. Близо е времето, но кога, никой не знае. Когато спите, когато не мислите нищо, когато си представяте, че всичко е наред - тогава ще дойде.

Бъдете тихи и спокойни и знайте, че времето, в което сега живеете, е най-доброто. Вие ще гледате да придобиете духовно богатство, да бъдете силни духом. Силните духом ще издържат.

Някои казват, че щели да станат големи землетресения, вследствие на което София и другите градове щели да изчезнат. Много неща има да станат, но на човека не е дадено да знае какво го чака. Землетресенията, бурите

и наводненията са предвидени в Божия план за пробуждане съзнанието на хората. Тази е причината, поради която всичко предстоящо е в тайна. Разумните и добрите ще бъдат предупредени за това, което ще стане. Неразумните ще понесат последствията на своя живот. Следователно, по-добре е за тях да не знаят какво ги очаква. И да знаят, пак не могат да избегнат онова, което им е определено да преживеят.

Сега лошите мисли и желания на хората са образували един тъмен пояс около Земята. Един ден вие ще бъдете свидетели на всичко това, което ви говоря. Тогава ще видите как Бог оправя работите.

Сега, да не се дезинтересирате, да кажете, че светът ще се свърши, нищо не ни трябва. Не, когато става едно коработушение, всеки трябва да бъде на брега и да помага. Всеки от вас трябва да бъде буден, готов да помага на страдащите, на оскърбените и да им даде утеха.

Пред вас стоят велики проблеми за разрешаване. Земята ще се преустрои. Нови елементи, нови слънца, нови планети ще се явят. Всички градове и села, всички черкви и училища ще бъдат пометени. Навсякъде ще виждате само остатъци от миналото. След вас ще дойде Новата велика наука и култура, които ще превърнат всичко старо в стройно, хармонично цяло.

Каквито времена и да дойдат, не се страхувайте! Ще станете по-разумни, ще се сближите повече. Общите страдания и изпитания сближават хората. Казано е в Писанието: "Косъм няма да падне от онези, които любят Господа!" Казано е още, че заради избраните ще се съкратят дните на изпитания и скърбите. За да бъдете в числото на избраните, вие трябва да проявите доброта и разумност.

Мнозина имат друго мнение за Господа. Те казват: "Той иде да наказва хората." - Това мнение за Господа е мнението на черните братя.

Казвам: Ако вървите по Божия път, порои и наводнения няма да има, циклони и разрушения няма да има.

Ние с молитва и мисъл можем да изменим посоката на събитията, можем да изменим събитията. Ето защо трябва да работим с молитва и мисъл. След събитията лошите хора ще се отстранят от Земята.

Идеята за братството иде. Земята ще стане място за благословение.

Това ще стане скоро. Но докато дойде то, хората ще минат през големи страдания, които ще пробудят съзнанието им.

Във висшата механика на окултната наука има едно твърдение, според което при движението на едно колело, на всеки 100 милиона обръщания има едно изключение. Такова едно колело е и нашата Земя. И тя като обиколи 100 милиона пъти около Слънцето, и в нейното движение ще има едно изключение, което ще се изрази или в нисходяща степен, катастрофално, или във възходяща степен, благотворно. Такива изключения са ставали много често, такова изключение иде и сега. Нашата Земя е направила толкова обращения и е много близо до изключението. Кога ще дойде това изключение, няма да кажа датата. Сега може да не вярвате, а като дойде този ден, ще го проверите. Може да приложим този окултен закон и по отношение на Слънцето. Когато то направи 100 милиона обращения, ще дойде едно изключение. Съ-

временните учени казват, че Слънцето, за да направи едно обръщане, нужни му са 20 милиона години. Знаете ли какво ще стане в света, когато Слънцето направи едно такова изключение? Ако това изключение попадне в нисходяща степен, цялата Слънчева система ще угасне, нашето Слънце ще потъмнее, а с това и всякакъв живот ще престане. Ако това изключение попадне във възходяща степен, слънчевата енергия ще се увеличи 10 пъти и тогава да му мислят хората, които са на Земята. Тъй че, сега има едно приблизително съвпадение - и Слънцето, и Земята са направили своите 100 милиона обръщания и сега идват две изключения. Това е едно твърдение, което мога да докажа математически, с факти и данни, но не на това общество. Искате време, за да ви докажа формулите и фактите, с които окултната наука си служи. С това не искам да вселявам страх, но казвам, че има изключения и всеки човек трябва да бъде готов на поста си да ги посрещне.

Между богати и сиромаси трябва да се възстановят братски отношения и богатият да почувства бедния като свой брат и бедният да почувства богатия като свой брат. Това е, което трябва днес да се насажда между хората. Всички други методи са употребявани, употребявани от паметивека и всички са дали само един резултат. Само тези разумни отношения на Любов могат да ни спасят от бъдещата катастрофа. Тя ще дойде. Разумният свят има една максима. Няма да си поплъят. Вие още не познавате Бога, познавате Го само като Любов. Трябва да се върнем в онази култура, да питате атлантската раса какъв е Бог. Те Го опитаха. Те са затворени на дъното на Атлантическия океан и още не са освободени тези души.

Оня строй, който сега имаме, е съграден в миналото, бил е погребан в миналото, но за един бъдещ строй Природата счита сегашното положение като незадоволително. И Природата почти е затворила своите витрини и сега прави рекапитулация, приключва сметките си. При новата фирма, в бъдеще не може да има даване и вземане.

Съвременната култура се нарича славянска, но няма нищо славянско в нея. И ако върви по този път, ще я постигне съдбата на миналите култури.

Един нов социален строй трябва да се внесе в Европа. Защото ако не го направят, те сами ще се разрушат. Ще дойде ден, когато всичко, което хората имат, ще им се вземе. Когато имат правилно разбиране на законите, които управляват живота и Природата, няма да страдат от това, че са изгубили всичко, но ще знаят, че на мястото на загубеното, ще им се даде нещо ново. Закон е: "Когато се отнеме на човека нещо, в замяна му се дава друго нещо."

ИЗПИТАНИЯ ЧРЕЗ ОГЪН

Страшен, тежък изпит иде за човечеството. Всичко ще се стопи, ще се превърне в прах и пепел. Кога ще стане това, не е важно. Може да стане след година, след десет, сто или хиляда години. Важно е, че законът ще се приложи. Ще бъдете свидетели на това време и ще проверите истинността на думите ми. Една мисъл да легне в ума ви: "Да се изправите!" Аз съм дошъл

до едно място, дето повече не мога и не искам да нося вашите нечисти мисли и желания. Не искам да нося нечистотиите на съвременната епоха. Всичко, което виждате днес, ще изчезне, ще се стопи. Такава е Волята на Бога. Невидимият свят е решил да ликвидира със старото. Това не трябва да ви обезсърчава, но да се изправите. Има други фактори, не сме ние факторите. Ние, хората, сме последните фактори. Това трябва да осъзнаем.

Земята е създадена от Бога, а хората, които са дошли да живеят на нея, са дошли да учат. Един ден като свършат училището си, те ще се върнат в отечеството си като в бащин дом. Земята е временен приют за хората, а Небето е бащин дом за нас. Там трябва всеки да се върне. Казано е, че Земята ще бъде наследена от праведните. Това не подразбира грешната Земя. Земята, на която сега живеем, ще мине през огън, за да се пречисти. Тя ще се прости с хората, ще ви каже: "Вие сгрешихте и аз сгреших, Вместо мене ще дойде нова Земя, която ще се насели с праведни хора."

Не с Любов, а с бой ще се изправи човекът. Сега и праведни и грешни торят, та златото да се отдели от рудата за украшения.

Всички хора - добри и лоши, ще минат през огън. Не се страхувайте, но будни трябва да бъдете - да минете през огъня и да оцелеете. Който оцелее, той ще се очисти. Чистене е нужно на хората. За мнозина този огън е започнал вече. Страданията, изпитанията не са нищо друго, освен огънят, който идва да пречисти света. Колкото по-големи страдания минава човек, толкова по-силен става. Страданията каляват човека, правят го силен да носи. Някои страдания са действителни, а някои - фиктивни. Каквито и да са страданията на човек, той трябва да издържа.

Непослушанието на хората е причина да бъде унищожаван малко по малко светът. И затова огън идва. Всички хора ще бъдат стопени. Златото ще излезе от сгурията и сгурията ще се хвърли. Няма да остане човек нестопен. Не говоря за материалното, трябва да стане пречистване на ума и сърцето.

Сега светът има да мине през една криза, през огън и Земята ще се обнови. Този огън ще бъде, който носи Новия живот. Ония хора, които са готови за Новия живот, ще живеят. Онези, които не са готови, ще изгубят условията на живот.

Цялата стара култура ще изгори и ще се създаде нова култура с нови образи. Като дойдат тия нови образи, няма да остане и помен от страданията на Христа, нито от тия на човечеството. Казано е: "Камък върху камък няма да остане!" Това е вярно не само в буквален смисъл, но и в преносен. Всички схващания на хората за живота, за отношенията между бащи и синове, между майки и дъщери, между слуги и господари, между верующи и безверници - всичко, което историята е записала от паметивека досега, ще бъде пометено, ще бъде издухано от вятъра, както прахът се издухва от улиците.

И тъй, всички хора по лицето на Земята трябва да бъдат готови да не ги изненада някоя вечер Божията тояга, т.е. Великият Божи закон. Животът на Земята е изложен на големи промени. Не разбирайте нещата буквално. Не говоря само за землетресения. Аз имам предвид изключителните времена, в които живеем. Ние сме в една епоха на големи изненади. Ние живеем в

един непостоянен, изключителен век. Изключителни явления, изключителни събития идват. Това не трябва да ви плаши, но будни трябва да бъдете. Професорите на Светлината искат да наместят умовете на хората, да смекчат сърцата им и да моделират тяхната воля. Тази е една от великите задачи, която трябва да се реализира. Земята трябва да се пречисти. Пречистването ѝ ще стане с огън. Идва огънят в света! Ако хората не приемат Учението на Любовта, огънят ще дойде и ще помете всичко онова, което от хиляди години се е съграждало. Старата култура ще изчезне, помен няма да остане от нея. Греховете, престъпленията на хората ще изгорят. Които издържат на този огън, те ще светнат, както свети златото, което е минало през огъня на златаря. Които минат през този огън и издържат, те ще сложат начало на Новата култура.

В сегашния век ние вече настъпваме в една огнена вълна. Разбирате ли, ние влизаме, приближаваме вече, на първите редове сме. И скоро вече всинца ние ще навлезем в една силна магнетична вълна. Това са няколко милиона - 10, 15, 20 милиона волтажи е тази вълна. Ето къде е опасността: от тази вълна става събиране на енергията, затова отсега вече някои усещате нещо като сърцебиене, нещо ви бутне в нервната система. Тия вълни идат периодически и като попаднеш в тях, в някое отношение те разреждат кръвта, в друго отношение я събират; в някое отношение те събират нервната система, в друго - разреждат тази енергия и вследствие на това, едни хора получават нервен удар и умират. Това са все огнени вълни. Тия огнени вълни, през които сега минаваме, ще ни направят много кибритлии. Мъжът от малко настръхва, но не знае отгде иде това. Огнена вълна е туй. Той се е нажежил. Богат е, няма никаква загуба, но нещо е настръхнал. Търси причината, а причината е вътре, попаднал е в тази вълна. Естественото нещо: той трябва да се обърне нагоре към Бога, да подобри вибрациите на своето тяло. Друго спасение няма! И сега като проповядваме в окултната Школа, това е един метод да подигнем телата си, да са в хармония с тази вълна. Другояче хората ще измират, ще дойдат епидемии и ще ги завлекат. Природата в туй отношение е много строга. Тя търпи, търпи, но когато тия същества погрешат, дойде, помете всичко. Тя е като някой грънчар, който казва: "От тия грънци нищо не става, пометете ги." Отнеме духа си - измират хората. След туй отново праща духа си, създава нова раса. Бог е постъпвал така много пъти - измете цяла раса и после отново я създаде.

Бог е огън пояждащ. Няма да остане нищо в света, което Бог да не появи. Всичко туй ще го разтопи, ще го разруши и всичко от човешката култура ще бъде разтопено, нищо няма да остане за спомен, ни косъм няма да остане.

Вие мислите, че като свърши войната, ще дойде Царството Божие на Земята. Никакво Царство Божие! Иде огън на Земята! Идват страдания! Големи страдания идват на Земята. Голям огън иде!

Този огън ще разтопи Земята на дълбочина повече от 25 м. Как и къде ще се скрият хората от този огън? Няма да остане човек на Земята, който да не мине през огъня. Вие трябва да бъдете готови да издържите този огън,

както издържаха тримата момци в огнената пещ. Огънят ще дойде, тогава къде ще се скриете? Дойде ли огънят, тогава ще си спомните, че думите, които съм ви казал, са верни. Седрах, Месах и Авденаго бяха в огъня, но не изгоряха.

Огънят е почнал. Туй разстройство на нервната система, което е обхванало света, е огнената пещ, в която ще горим. Огън, а не потоп ще бъде наказанието. За тези, които вървят в Божия път, този огън ще бъде благословение.

Този огън ще засегне и вас. Всеки да тури на престол в сърцето си Бога и всичко друго на второ място. Ако останете още дълго време в затворите, други ще дойдат да ги запалят отвън, но с тях заедно и вие ще изгорите. И зам ви казвам: Този хотел, в който живеете временно, гори. И ви съветвам: Спасявайте се, защото после ще се качите на покрива и ще викаете за помощ, ноне ще има кой да ви помогне. Когато ви казват, че хотелът гори, облечете се и излезте вън. Всичко това, което гори, ще се срути; всички тия неща, които са спъвали човешкия прогрес, ще бъдат съборени и тогава върху развалините Господ ще съгради нещо добро. Да не мислите, че животът ще се свърши! Идва епоха по-величава, отколкото е имало досега и ние с радост да очакваме това светло бъдеще. От тия бури, които идват да дезинфекцират, да пречистят света, не трябва да се боим ни най-малко. Трябва да благодарим на Бога, че те идват. И няма защо да се стараем да ги предотвратим, па и никак не можем ги предотврати: те ще минат и ще принесат своето добро. Само трябва да бъдем готови, когато дойде Христос, Който идва - за някои е дошъл, за някои ще дойде тепърва - когато дойде, да ни каже думите: "Който слугува на Мене, Мене да последва!" - да Го последваме.

Второто пришествие не се отменява, а се съкратява. Второто пришествие ще е запалване на въздуха, а сега е приготвление за пришествието. Когато дойде Второто пришествие, всички стари грехове и престъпления на хората ще се заличат. Всичко старо ще мине през огън и ще изгори. Тогава ще дойде новият Адам, родоначалник на новото човечество.

Новата култура е велика, защото не търпи нищо отрицателно, никакви лоши мисли, чувства и действия. За да се приготви за тая култура, човек ще мине 77 пъти през огъня. Като те проверят и изпитат, ще кажат: "Тоя човек е чист, може да влезе в Новата култура!"

Казвам: Божественият огън няма да продължава само един ден. Дълго време ще продължава това горение! В Америка някъде се запалила една река, в която имало някакъв запалителен газ и години вече как не могат да я изгасят. Питам: Ако американците и досега още не могат да изгасят този газ, какво остава за Божествения огън? Нека учените изчислят колко време ще гори Земята след идването на Божествения огън. За да се изчисти, Земята ще гори най-малко сто години и пак няма да изгори. Този огън ще започне от повърхността и постепенно ще минава все по-надолу. След този огън Земята ще се отопли добре и върху нея ще се създаде отлична култура. Отде ще дойде тази топлина? От вътрешността на Земята, от центъра. Новият огън ще завари стария, който и досега още гори; той е останал от атлантската

раса. На Земята има още и лемурийски огън, както и огън от полярната епоха. Новият, последният огън ще се яви като вълна. Полярният огън не е достигнал още до центъра на Земята. Когато и този огън достигне центъра на Земята, вълните от четирите огъня ще се съединят в този център и тогава нашата Земя ще "изпее своята песен". Това означава, че тя е дошла вече до своята старческа възраст, вследствие на което животът ѝ ще се пренесе другаде някъде. Засега този огън не е достигнал още до центъра на Земята. Хиляди години има още, докато той стигне до този център.

Един ден цялата Слънчева система ще мине през огън, за да се пречисти. От греховете на хората няма да остане нищо. Сега греховете зависят от особения състав на материята, в която хората живеят. Тая материя е неустойчива и в нея става особен род гниене. В бъдеще тази материя ще кристализира и светът ще се преустрои по особен начин. Тогава грехът ще бъде невъзможен, понеже няма да има такава материя, която да го създава. Веществото ще бъде устойчиво. Тогава ще видите какво значи красота! Тогава ще видите кристалните извори на безсмъртието, откъдето излиза живот! Там ще видите, че самата вода е създала материалния живот.

НАВОДНЕНИЯ

От хиляди години хората се бесят, колят, но какви са резултатите? Цялата земя е покрита с гробища. Няма място, което да не е потопено в човешка или животинска кръв. Земята е толкова нечиста и опетнена, че като последствие някои континенти на Земята ще бъдат потопени. Новата култура не може да расте и да се развива на тази нечиста земя.

Ако светът не се оправи, няма да мине дълго време и той, заедно със своето богатство, ще се разруши и ще се намери на дъното на морето. Затова именно Бялото Братство работи усилено, приготвя хора за Новата култура, за Новия живот.

Казвам ви да вземете мерки, защото Земята ще претърпи голяма промяна. Ако не вярвате, ще дойде ден, когато ще проверите думите ми. Слънцето ще започне по-силно да грее и ще стопи ледовете. Къщите ви ще се разпукат, ледовете ще се стопят и вие ще започнете да потъвате. Казвате: "Каква съдба ни сполетя!" Никаква съдба не е това, но Земята е изменила своя път на движение, слънчевите лъчи падат под прав ъгъл и топят ледовете - оста на Земята се изправя. Вие живеете върху ледено море, закъснеете ли да промените живота си, в скоро време ще се намерите върху дъното на морето. Сега и на вас казвам: Ако не изправите живота си, същото ви очаква. Това не е заплашване, това е естествено положение на живота. Великата вълна, която иде в света, руши ледовете и ги превръща във вода.

Оста на Земята ще започне да се изправя постепенно от 2002 г. Почувствително изправяне на оста ще стане през 2029 г., в резултат на което ще се стопят белите шапки на Северния и Южния полюс и Земята в ниските си части ще бъде залята от голямо количество вода. От Европа, Африка, Австралия и Азия ще останат като острови най-високите и непристъпни сега

планински вериги като Алпите, Кордилерите, планините в Норвегия, Швеция и др. Най-голям ще е континентът - островът в Азия, където се намира сега високото Тибетско плато. Англия ще остане като малък остров. Водата ще залее и остави 1/10 част от сушата. Населението от 5-6 милиарда, в 2080 г. ще бъде около 120 милиона. Това са големите бедствия, които предстоят за хората от Земята.

Тоя, Непознатият, говори на целия свят, говори и на вас. Той ще разтопи къщите ви и основата, на която седите, ще изчезне. Ще се намерите върху водна повърхност. Затова постройте си кораб като Ноевия или поне малки и големи лодки. Като влезете в кораба или лодката, няма да имате нужда от никакви животни. За всекиго ще има по една малка лодка и малко храна, колкото за един човек.

Понеже цялата земя е оцапана и по нея няма и една педя, на която да не се е проляла човешка или животинска кръв, а и ние живеем върху костите и остатъците на миналите култури преди нас, за идващата Шеста, светеща раса се създава нов континент с абсолютно чиста земя и вода. Новият континент ще се образува между Азия и Америка и ще се издигне от водите на Великия океан. Островите, на които сега живеят японците, ще бъдат върховете на планините на новия континент, които ще достигнат повече от 9 000 м височина - толкова, колкото сега е дълбок Великият океан на това място - Марианската падина, дълбока 11 200 м.

Строи се цял един нов континент във Великия океан. За всяка нова раса трябва нов континент. Този континент ще се покрие с най-хубавите извори. Той ще бъде с планински местности. За да се издигне една планина от известни сили на няколко хиляди километра височина, какъв напор ще има? Няма ли да се отрази това в Европа и Азия? Казва Писанието: "Земята ще се тресе като пиян човек."

Земята под Тихия океан е скрита. Тя ще излезе над водата, това ще е шестият континент, по-голям и чист от сегашните пет. Ще настъпят големи промени - духовни, умствени и физически. На Слънцето и Луната също ще настъпят промени. Този живот си отива, за да стори път на новия. Материята ще се измени. От Слънцето идват грамадни магнетични течения, които повдигат континента и го озонират.

Новият континент, който ще изникне от дъното на Великия океан, ще бъде континент на Шестата раса. Сибир ще се съедини с новия континент като негова част. Дето се явяват тук-там островчета по Великия океан, това ще бъдат върховете на планините на бъдещия континент. Водата на Великия океан ще залее някои от съвременните континенти. Хората ще видят неща, които не са виждали. Известни континенти ще потънат, а други континенти ще се повдигнат над морето.

Водата на Великия океан, например, ще залее някои от съвременните континенти, а голяма част от сега живущите хора на Земята ще се преселят на негова почва. Ще се потопи цял континент, за да се спаси светът. Ще изплува грамаден континент от Великия Тихи океан, а сегашна Европа ще бъде един остров - остров на белите. Части от Франция, Белгия, Гърция ще

потънат. Сахара ще се наводни - ще стане море, около което ще възникнат култури. Климатичните условия ще се изменят.

Възможно ли е Господ да ни извади от Европа и да ни постави на почвата на Великия океан при съвсем нови условия за нас? В това няма нищо невъзможно. Както сте напуснали Небето и сте слезли на Земята, така ще се изселите и от Европа. Това не е нищо друго, освен преселване.

Новият континент може да се съедини с Америка и със Сибир. И тогава Америка ще се увеличи към Великия океан. Ще останат големите гори на Америка, където човешки крак не е стъпил.

Великият френски ясновидец Нострадамус - XV век - казва, че Англия и Италия ще потънат под водата.

Цяла Франция ще потъне. Част от Русия и Турция и част от Германия.

Чрез землетресение постепенно ще потъва част от Средиземно море и бреговете наоколо.

Средиземно море ще се влее в Каспийско. В Азия ще се образуват много и големи езера. Балканският полуостров постепенно ще спада, ще потъва. Средиземно море ще се приближи до Родопите и затова няма смисъл България да се бори за излаз на Бяло море. То само ще дойде. Някои крайморски градове ще потънат. Пристанище ще бъде един по-вътрешен град.

От Слънцето се дирижира как трябва да се преустрои Земята, кое място да се издигне и кое да потъне.

Единственото нещо, което ще остане от света, който виждаме около нас, са месецът, звездите и Слънцето.

ЗЕМЕТРЕСЕНИЯ

Трябва да знаете, че неестествените мисли на хората са оказали известно влияние върху строежа на земните пластове и са ги разместили неправилно. Затова може да се очаква, ако хората не се оправят, да станат землетресения, от които главите им ще побелеят.

Стават и ще стават землетресения, ще се разтърсва светът, докато всички хора разберат, че управлява Бог, а не те.

Казано е в Писанието: "Гледайте греховете ви да не бъдат много големи, че да не ви избълва Земята!" Това е загатване за землетресението. Цяла Европа се мести към екватора и след няколко хиляди години тук в България ще бъде екватор. Всичко ще се измени, човек ще се пречисти. Непотребното ще си отиде.

Сега цялата Земя минава през голямо преобразуване, атомите се преустройват. Това ще продължи, докато силите на Земята се уравнишат. Земята ще мине през големи сътресения.

Сега опасността не е от болшевишката или друга някоя революция - това са детински работи, нито от войните. Но иде едно раздвижване на Земята, при което и бедни, и богати ще хвъркат из въздуха. Иде едно положение, при което и богати, и сиромаси ще бъдат засипани с пепел. Може след 10 години да е, може след 100 години да е, но ще дойде.

Светът ще се поправи, но с революция. Идва революция, идва картечен огън! Цяла Европа ще се разтърси от тази революция, от това землетресение. Няма да остане нито едно здраво здание на Земята, тъй казват учените хора. Високо здание няма да остане в Европа. Всички тези монументи, всичко туй ще бъде смъкнато, нищо няма да остане. Туй е една революция, за да ни освободи Господ от всички тия заблуждения.

Земята ще се тресе, ще се огъва, докато се създаде Новото. Нов свят се твори сега. Не се страхувайте, но уповавайте на Бога и кажете като псалмопевица: "Тисящи ще падат от страната ти и десет тиящи отдясно ти, но при тебе няма да се приближи!" Работете върху ума и сърдцето си съзнателно, да бъдете от онези праведни, добри и разумни хора, за които възвишените и напреднали братя са готови всякога да воюват. Вие ще работите за доброто на своята душа, както и за доброто на своите ближни, а други ще воюват за вас.

Има начини за познаване в коя област на Земята ще станат най-големите сътресения. Това на вас не може да се каже, защото ще се уплашите.

Какво трябва да правите, ако се страхувате от земетресения? - Колкото пъти през нощта се събудите, станете от леглото и се молете, вслушвайте се в себе си трябва ли да излезете вън, или да останете в стаята си. Каквото ви се каже, това правете. Землетресенията са едно от големите изпитания на хората. Малцина могат да посрещнат това изпитание с вяра и бодър дух. Едно правило пазете в живота си: "Бягайте от злото, приближавайте се към доброто и всякога разумни бъдете."

Когато Христос е проповядвал Своето Учение на евреите, Той им казал: "Сега е време за вас да приложите Моето Учение. Ако не го приложите, в 2000 години ще опитате последствията, на вашето отричане." И днес Христос пак седи пред вратата на европейските народи и казва: "Ако вие приложите Моето Учение, очаква ви едно велико знание, едно велико благословение, но ако вие отхвърлите Любовта Ми, както преди 2000 години, ще опитате най-големите нещастия, ще се възмути не само Небето, но и Земята." Под земята се готви нещо страшно. Ако тия хора не приемат Божествената Любов, Земята ще се отвори и ще ги повикат долу. Ще има една революция в Природата, но не такава, каквато вие познавате. Тази революция, която става, е нищо пред тази, която Природата приготвява. Ще стане една такава революция, каквато светът не помни, каквато никога не е виждал. Ще бъдат разпокъсани и железници, и телеграфи. От този свят няма да остане нищо върху Земята. В утробата на тази Земя ще израсне друга една култура. Кога ще стане това? - Ако не приемете Любовта. Няма да давам подробности по това, но четете Евангелието, там е писано, че Слънцето ще изгасне, че небесните светила ще потъмнеят. Казват: "Това са заплашвания." Когато стане, ще видим дали това са заплашвания, или не! Сега нас не ни е страх дали Земята ще се отвори, дали ще има землетресения. Тия неща за нас са маловажни. Когато стане землетресение, нашите крака няма да се разтърсват, ние няма да бъдем на Земята. Казва Писанието: "Праведните ще бъдат грабнати и вдигнати във въздуха да видят Господа, а Земята отдолу ще се

тресе." И грешните ще кажат на планините: "Закрийте ни от лицето на Този, Който иде." Както виждате, Любовта има страшни последствия, ще изпъкнат всички престъпления, говоря за онези най-лоши, срамни, позорни престъпления на духовните хора, които в името на Любовта са извършили тия престъпления. Не светът ще бъде съден, светът ще си замине! Ще бъдат съдени духовните хора! Грешните хора на съд няма да бъдат викани. И някои казват: "Е, не е близо това време." Всички трябва да се молят да се отстрани тази част. Божият ден е страшен!

Дали ще дойде във ваше време, то е друг въпрос, но един ден ще дойде землетресение, че ще скачате на един метър нагоре.

Като дойде сега Христос на Земята, цялата земя ще проиграе. Тогава хората ще скачат по 10 метра нависоко - така ще се радват. Всичко ще се разиграе толкова много, че и къщи, и параходи, и тренове, и хора - всички ще се разиграят, ще скачат нависоко. Това ще бъде най-хубавото хоро, което хората са играли. После ще има такава илюминация, каквато никога досега не сте виждали. След това ще чуете един глас, ще дойде Новата култура.

Как ще се познае свършването на света? - Бог ще слезе на Земята и ще Го посрещнат тържествено, със салюти. Свършването на света ще бъде велико събитие. Реките ще придойдат и ще излязат от коритата си. Земята ще се разтърси и ще се зарадва на Господа. Вулканите ще изригнат и със силен гръм ще поздравят Господа. Интересно е да се следи колко салюта и поздравления ще се отправят към Господа. Земята като млада мома ще заиграе пред Него.

Ако християните не се вслушат в гласа на Бога и не изпълнят Неговата Воля, Земята ще се разтърси така, че коренно ще се измени. Ако съвременните хора не се помирят и не си подадат взаимно ръка, очаква ги такава участ, каквато никой не може да си представи. Ако се помирят, Божието благословение ще дойде върху всички народи. Царството Божие ще се въдвори на Земята. Това трябва да знаят всички хора, всички водители. Това ще бъде денят на Господа. Денят Господен е ден за възмездие на престъпленията, които хората са вършили и вършат на Земята. Време е вече християните да се обединят, да станат проводници на Божията Любов. Само по този начин Бог ще изпрати благословието си на всички хора и народи. Кой ще победи? - Онези хора, които носят Любовта. Докато господства безлюбието, от сегашния порядък няма да остане и прашилка за спомен на бъдещето.

В Европа идва едно землетресение, което ще започне от север, ще разтърси цяла Европа, така че ще се помни туй землетресение с хиляди години. Обяснява се и причината за туй землетресение. В Стария завет се казва: "Гледайте да не станат вашите дела и мисли толкова лоши, че да не може Земята да ви търпи вече."

Ще дойдат няколко труса един от друг по-страшни. Всеки от вас да се моли, половин час преди землетресението да избяга във от града. В Европа трябва да дойде известно страдание, за да застави тези хора. Тези неща са предвидени, предсказани от хиляди години. Земята се преустройва. Затова ще дойдат тези страдания. Те са години на изпитания. Вярващите като видят

тези работи, да знаят, че е наближил вече денят на тяхното избавление.

Великият всемирнен трус, който ще свърши Божият гняв, ще трае 45 дни.

И когато казвам тези думи, това е решението на Небето. Земята и Небето ще преминат, но това, което е казал Господ, няма да премине. На всички съвременни хора по целия свят казвам да не правят високи къщи, защото няма да мине много време, земната кора ще мине големи огъвания и от тези къщи нищо няма да остане.

Понеже ние доброволно не искаме да се откажем от стария ред на нещата, затова от Бялата ложа са решили да ни направят хора, да ни освободят от тези постройки, за да гледаме Природата.

СОЦИАЛНИ БЕДСТВИЯ

Този свят само с проповед, само с говорене няма да се оправи. Казва се: "Плакахме, свирехме ви и не послушахте." Христос казва: "Иде гневът Божи!", т.е. ликвидация на кармата. Сегашният живот е обречен на преобразуване. В света иде една катастрофа, поради безумието на съвременните хора, една социална катастрофа иде, която ще произведе сътресение в мозъците на хората.

От гледище на Новото човечество нас ни очаква някаква голяма катастрофа. Действително, в света иде една голяма катастрофа, но тя е за онези здания, които нямат солидни основи, за всички онези гнили дървета, които нямат здрави корени. Иде една велика идея, която ще ги събори, но това е един закон, едно проветряване, което ще изчисти всичко гнило, ще остане само Новото човечество - тази велика идея, на която Христос е учил човечеството.

Един нов социален строй трябва да се внесе в Европа. Защото ако не го направят, те сами ще се разрушат.

Ако не се примирят народите, ще дойдат глад, студ, големи землетресения, мор и ще се примирят. Ако не се примирят, ще дойдат страшни работи, които ще ги заставят да се примирят. Но заради избраните, страданията ще се прекратят. Тези избрани крепят живота.

Казва Писанието: Всичко ще мине през огън и от тази култура и архитектура всичко ще бъде пометено, всичко ще се измени, ще остане в човека само онова от културата, което ние сме задържали в себе си. То ще остане. Всичко друго външно ще изчезне. И онова, което сме задържали, ще роди Новата култура, която ще бъде хиляди пъти по-висока от сегашната. Това е най-близкото, което хлопа сега пред вратата. Пред нас е една култура, която седи хиляди пъти по-високо от досегашната. Тази култура от дълъг път идва.

Днес Бог чертае картата на Европа, на Него се дава отчет за делата на човечеството. Той преглежда сметките на всички народи и въздава на всеки народ заслуженото. Ще станат големи промени в света. Сегашната цивилизация е цивилизация на лъжа, на лицемерие и жестокост. От нея един ден

няма да остане и помен.

Има една мисъл на Бялото Братство, която направлява света. Няма да мине дълго време така. Времето е назряло. Ако европейските народи не побързат да се поправят, ще дойдат нещастия катастрофални.

Всички стари форми в света чрез тази катастрофа, която иде, ще рухнат. И иде нещо ново. Това е сега изораване. От сегашната наука и култура няма да остане нито една прашинка. Цяла Европа ще мине през такива сътресения, каквито през ума ви не са минавали. Съвременна Европа е поставила бент на реката, който един ден ще се отпуси и пробие. Затова, който е в града, да търси спасение в планината; който е на долния етаж, да се качи на горния. Говоря символично.

Господ иде на Земята сега да научи хората, всички народи как да живеят, всеки да държи обещанието си. Всички народи трябва да служат на Господа. Земята е на Господа. И понеже народите не изпълняват Волята Божия, те страдат. И Той сега иде да тури ред и порядък в нещата. Но този ред и порядък няма да се тури така лесно, а с големи страдания: хиляди кораби ще потънат, богатите ще осиромашеят, болести ще има, землетресения ще има, глад ще има. Даже по един грам масло няма да има.

Всички човешки банки ще фалират. Животът на хората ще се обезсмисли. Затова Христос казва: "Събирайте съкровищата си в Небето, дето крадец не влиза, нито молец разяжда, нито ръжда разваля." Те не знаят, че ще дойде ден, когато парите ще се обезценят толкова много, че с милиони не ще могат да си приготвят един обяд.

Европейските народи ще оголеят, ще изгубят силата си, ще настане глад по земята. Кокошки, пуйки, агнета, прасета ще намалеят, почти ще изчезнат. Не само това, но и хлябът ще се намали, ще се дава дневно по 200-300 гр на човек. Може да се случи и да гладувате по два-три деня. Животът ще се влошава все повече и повече. Той ще стане непоносим.

Страданията ще обърнат хората към Бога. Различни страдания ще дойдат. Хората ще престанат да спят вечерно време, няма да ги хваща сън. И разни други видове страдания ще дойдат. Няма да остане страдание, което човечеството да не изпита. И парите, и богатството нищо няма да ползува при тези страдания.

Идат благоприятни условия за цялото човечество. Това са големите страдания, през които ще минат всички хора, всички народи. На ония, които са трупали милиони, косата им ще настръхне от ужас, когато банките една след друга почнат да пропадат. Ония, които са градили къщи и трупали имоти, ще се видят в чудо, когато всичко изгубят и се намерят на пътя. Ония, които са имали стопанство и са отглеждали добитък, кокошки, патици, горчице ще съжаляват, когато дойде върху добитъка и патиците им мор и останат с празни обори и кокошарници. Това е положението, което очаква всички ония, които са вървели по пътя на втория син.

Духовните хора ще се приспособят веднага към новите условия, а светските хора и материалистите ще се лутат, ще бягат по Земята, покой няма да имат.

Ще дойдат граждански войни. Те ще бъдат ужасни. Ние не ги желаем. Ще се събуди голяма омраза между двете класи. Масите ще се повдигнат, ще станат големи кръвопролития. В много държави ще има гражданска война. Тогава и самата Природа ще се възмути и ще дойдат големи землетресения. Където е било сухо, ще стане вода. И където е било вода, ще стане сухо. Тези, които ще се спасят, ще влязат в Царството Божие, дето ще бъде небивала красота. Бъдете будни вие, защото нито косъм няма да падне от "лавата на праведния. Всички ще минат през изпитания. Будни бъдете, защото, които издържат на всички изкушения и изпитания, те ще влязат в Царството Божие. В най-големите страдания, човек да има Мир, Вярa и Любoв, да не се обезкуражава.

ПРОРОЧЕСТВА ЗА ВОЙНИТЕ

Спомени на ученици

В 1912 г. Учителят с писмо извика на събора в Търново Тодор Абаджиев и баща ми Ради Иванов Дюлгерев. Съборът траял три дни и на раздялг Той им казал: "Когато си отидете, няма да започвате никаква работа, докато не си набавите дърва и брашно за годината," На тръгване Той повторил пачщото. Тогава те Го запитали: "Учителю, война ли ще става?" На утвърдителния отговор те Го попитали какво ще стане с тях самите. Той отговорил "Всички ще отидете и ще се върнете." Това Той повторил три пъти. Това става на 25 август, а мобилизацията стана в началото на септември. И наистина всички бяха мобилизирани и всички се върнаха.

Георги Дюлгероз

Учителят каза братята да отидат на война, защото тази война е за освобождение и така е! Той каза, че в 1913 г. ще дойде нещастие за България и така стана. Предупреди, че иде голяма общеевропейска война, обаче ние и на които Той казваше това, не вярвахме. Предупреди, че България няма да бъде неутрална в Първата общеевропейска война и ако не можем да сторим това и не вземем страната на Англия, България ще загуби войната.

В 1916 г. през декември предупреди Фердинанд да се откаже от войната и да сключи мир отделно, защото войната ще бъде загубена от Германия, Обаче това беше сметнато за безумие и Го пратиха на заточение във Варна. Тогава Той каза: "Както постъпват с мене, така ще постъпят и с тях." Дойде Добро поле, Германия пропадна. На България наложиха 2 500 000 лв, контрибуции, а Фердинанд и Радославов ги изпратиха в изгнание.

Тодор Божков

През 1922 г. няколко братя намислили да правят комуна. Отишли при Учителя и Му изложили идеята си. Той ги изслушал и им казал да останат за неделната беседа. Когато наближило време за беседата, те наели файтон и тръгнали за братския салон на ул. "Оборище" 14. Когато минавали по улиците "Дондуков" и "Търговска", Учителят като погледнал високите сгради, казал: "Няма да остане камък върху камък." Всички присъстващи чули, но никой не се обадил. Това предсказание се сбъднало след 20 години, когато правителството на Филев - Божилов бе обявило символична война на Америка. Това беше през 1943 г., когато американските самолети бомбардираха София.

При разговор с Ирина Кисьова през 1931 г. Учителят казва, че в Европа се е родило едно незаконно дете - марксизмът. Маркс не е руснак, а германец, но даде своето учение на руснаците те да го отгледат. От това положение духовните ръководители на Русия са крайно недоволни, понеже неговото учение забавя и обърква развитието на руския народ. Тази е главната причина да избухне войната между Русия и Германия. Убитите германци ще се преродят в Русия, а убитите руснаци - в Германия. Така, като се смеси кръвта

им, природата ще премахне антагонизма между двата народа.

Още при започването на Втората световна война на 11 юли 1939 г. Учителят в Словото Си пред Своите ученици ясно показва бурята, която е надвиснала над човечеството. Предварително посочва страданията и изпитанията, които го очакват в близко бъдеще. Посочва истинските причини за това страдание. Три месеца преди избухване на Втората световна война Учителят казва: "Сега иде една нова епоха, когато градовете ще бъдат пак разрушени. И тогава ще разберете. Сега казвате, че Царството Божие ще дойде на Земята. Ще дойде с гръмотевици, с яйца, които ще се снасят отгоре. По 10 000 души ще се избиват отгоре с аероплани. Големи градове в Европа ще бъдат унищожени. Няма да остане нищо. Ще бъдат пометени. Не Второ пришествие, но съдбата на света иде за онова лошо поведение, което хората имаха. Християнският свят ще бъде съден. Ще го видите. Далеч няма да бъде. Всички хора мислят, че са праведни, когато и да питате. Питам: Где царува Любовта? Кажете ми сега в кой дом царува Любовта - даже и в християнския свят? На тази Земя ще има един голям ремонт - такъв, какъвто светът не е виждал. Откак светът се е създал от Адама досега, светът не е виждал никой път такава епоха, каквато иде и новата, която ще дойде след това. Това ще го видите. Вие искате да турите основа на Земята, да имате щастлив живот. Всички търсят своето право. И във всички хора има една крайна неотстъпчивост, и всички хора делят косъма и казват: Кой е на правата страна? - Като дойдат аеропланите, ти, който вярваш и който не вярваш, къде ще бъдете? Ще се криете в миши дупки. Вие се смеете на мишите и къртовите дупки. Че кой е научил кърта да се крие под земята? Той е бил при такива лоши условия, че, горкият, е нямало къде да се скрие и се скрил под земята. И вие така ще се криете по на 10 метра отдолу и ще чакате, докато мине гръмотевицата. Една гръмотевица няма да бъде, но много гръмотевици. Като забият камбаните, всички ще бъдат в подземията. И това няма да бъде след 100 години, няма да бъде и след 50 години, няма да бъде и след 30 години, няма да бъде и след 20 години. Но да не мислите, че като мине това, ще има пак старият живот! Не! До 1999 г. светът ще види това, което никога не е виждал. Стегнете се да имате една жива вяра в Бога, за да издържите изпитанията, които ще дойдат."

Когато започна Втората световна война, мисля, че беше на 22 юни, Учителят слезе една заран от Горницата много умислен. Там бяха Неделчо Попов и Методи Константинов. Понеже те бяха за хитлеристите, с възторг съобщиха: "Учителю, днес германците навлязоха на 22 км в Русия." Аз стоя отзад и слушам и ми е мъчно, мъчно, а Учителят каза: "Тука те сбъркаха." После добави: "Да, само че на разсип луна!" А понеже те са астролози, знаят какво значи "разсип луна" - ще се разсипе, ще загубят войната.

Откъде бяха научили за Учителя, не знам, но дойдоха немци на Изгрева и искаха среща с Него. Той ги прие, а Боян Боев бе преводач, нали е следвал в Мюнхен на млади години. Германците питаха дали ще успеят във войната с руснаците. Учителят им каза: "Тук вие сбъркахте с Русия. Не трябваше да се захващате с нея. Ще загубите." Те бяха изненадани, но понеже тогава бяха

с голямо самочувствие, казаха: "Ние на пророци не вярваме." А Учителят ги запита: "Тогава защо сте дошли да ме питате?" Накрая всички провериха думите на Учителя.

Милка Говеева

В една неделна беседа през 1939 г. Георги Драганов чул от Учителя следното: "България трябва да остане неутрална и да не се бърка в работата на големите държави и да стои само настрана."

Когато започнала войната между Германия и Съветския съюз, Учителят заявил следното: "Германия ще загуби войната. Те тръгнаха на разсип луна."

Всички се вълнували как Русия ще се справи с Германия. Учителят отговорил на този въпрос така: "Руската земя сама себе си пази с необятното си пространство, както и с природните и човешки ресурси."

Георги Драганов разказва: "Бяхме уверени, че германците ще бъдат спрени, изгонени и разбити, когато слушахме тези думи на Учителя."

Галилей Величков

Войната започна, но много по-рано Учителят беше казал: "Наполеон влезе един път в Москва, но втори път няма да му се позволи това." Аз знаех какво значат тези думи, кой ги казва и защо. Далеч преди битката при Сталинград, Учителят каза: "Германците ще обсадят Сталинград, но без да очакват сами, ще бъдат обкръжени и пленени там." Така и стана. Това беше доста преди Сталинградската операция. Минаха месеци, започна битката за Сталинград. След жестоки, небивали в историята сражения, германците бяха спрени, постепенно те бяха изтощени, неподкрепени с пресни сили; върху тях се изсипа огромна руска военна сила и техника, бяха обкръжени, а след това пленени. Явно беше, че Хитлер повече не можеше да разчита на успех с пълна и окончателна победа над Русия. Разбира се, че и руското превъзходство не беше още на онази висота, на която можеше да разчита за капитулация от страна на Германия. При тази обстановка си спомням за следното изказване на Учителя при един случай, когато бях сам при Него: "Сега е време Германия да поиска мир от Русия, докато не е късно." Познавах гордостта и непреклонността на германците, казаха на Учителя, че според мен германците няма да се съгласят на такова унижение - те първи да поискат мир и то от Русия, която те мразят и считат за долна раса.

Учителят каза: "Ако сега те не се съгласят и не поискат мир, по-късно те ще бъдат унижени още повече, отколкото са сега и ще трябва да искат мир при много по-унизителни за тях условия. Освен това, Германия ще бъде разделена тогава на две и то за дълго време."

В тогавашната обстановка никой не можеше да си представи как ще се развият нещата след 1-2 години и че Германия ще бъде унижена до такава степен, че да се съгласи на безусловна капитулация, а освен това и да бъде разделена на две. Кой, защо и как ще дели Германия? Поражение - да, но разделение на Германия, това беше нещо съвсем непонятно за онова време.

След преминаване на руската армия в настъпление срещу германците, оусите бяха проникнали доста дълбоко на запад. В мен се породих мисълта в коя посока русите ще насочат своите главни усилия: в центъра на своя фронт или към техния южен фланг, близо до нашите граници. Без да споделям това с Учителя, Той сам ми отговори така: "Русите са решили да действат направо: Москва - Берлин. Те не искат да губят време и затова няма да правят далечни обходи." Впоследствие, както е известно, събитията оправдаха тези думи на Учителя.

Тодор Божков

Често приятелите питаха Учителя за политическите събития. Учителят каза: "Най-големият виновник за всички престъпления на Земята, това е Англия. Защото начело и на предната страна на парахода тя носи Библия, а отзад носи оръжието. Сега нейната задница ще бъде намазана с катран и ще бъде запалена и всички нейни колонии ще се отнемат и разпуснат." Доживяхме да видим, че това се сбъдна след войната. Англия се прости с колониите, а те получиха независимост.

Учителят каза за Хитлер следното: "Хитлер тръгнал да върши безумие. Хитлер беше пристав на Бога. Той трябваше да тръгне и отиде да се разправя с Англия, а не да тръгне да търси колонии в Русия. Колонии трябваше да търси в Африка. Той всичко обърка като пристав на Бога, защото не изпълни нареждането Му. И той ще отговаря за това." Ние бяхме свидетели как се объркаха нещата, защото преди това Хитлер и Сталин сключиха пакт за ненападение и това отваряше път на Хитлер за война срещу Англия. Но след това се случи най-неочакваното. Англия изпрати Чембърлейн при Хитлер и те сключиха спогодба като Англия се съгласи без война Хитлер да погълне Чехословакия. И така Англия го подлъга и го насочи на изток. Аз бях тогава на Изгрева и когато съобщиха това на Учителя, Той започна да се разхожда на поляната и говореше: "Умни са, много са умни тези англичани, това не може да им се отрече и никой не може да им оспори това. С този акт те преместиха лоста и войната се премести вече на Изток." Ние видяхме и се убедихме в това.

Когато Хитлер започна акция срещу евреите и започна да ги гори в газови камери, Учителят беше много разтревожен. Срещна ме и каза: "Тази жестокост, която става към евреите, ще бъде карма на германците. Напиши една мелодия за мъките и страданията на евреите!" Аз я имах темата на мелодията в себе си. Почнах да я пиша, но не я завърших - както винаги.

Учителят не поддържаше онази кампания, която започнаха германците срещу Русия. Те Му попречиха за Школата. За четвърти път се открива тази Школа в Европа и се закрива. С тази война на Изток германците попречиха на Школата на Учителя, защото войната ограничи условията за духовен живот в България. СССР влезе в България и комунистите дойдоха на власт.

Симеон Арnaudов

На 13.III.1941 г. българите обявиха война на Америка, Англия, Франция;

на 28.X.1944 г. - и на Германия, като преди това, на 5.IX.1944 г. Русия обяви война на българите. Българите се намериха във война с целия свят, питат Учителя какво ще стане сега. Учителят вижда другояче нещата, Той казва: "Българите обявиха война на злото, а Доброто обяви война на българите." Ето как стоят нещата за Учителя - не по човешки, а по Божественому. Ние доживяхме още 30 години. Всичко се изпълни така, както каза Учителят.

През времето на Втората световна война, на Изгрева бяхме смутени и напрегнати. Бяхме се сгушили около Него като пилци около квачка, за да ни закриля под крилете си. Учителят имаше много работа през този период. Към текущите въпроси на Школата, които сам движеше, прибавиха се и политическите събития за развоя на войната. Приятелите Го разпитваха, но Той мълчеше. Веднъж Го запитаха: Учителю, как ще свърши войната? - Аз знам как ще свърши войната и ще свърши така, както Бог е решил. Но ако кажа това сега, около вас има духове-шпиони, които чакат да чуят какво ще кажа. Веднага ще отхвърчат за броени секунди и не само ще разкажат на сражаващите се страни, но ще раздухат още повече войната и ще се ожесточат и ще избият още повече хора. Защото едните ще се бият, понеже са обречени, а другите още повече ще се бият, понеже ще са бъдещи победители.

Обезпокоени от положението, приятелите продължават да питат: Учителю, какво ще стане сега с България? - Един поп пътувал с талига. Конят му се уплашил от нещо и хукнал. Талигата дошла до канавката и се обърнала и попът изхвъркнал от нея. Но случило се, че главата му се ударила в една къртичина, на меко. Така попът не пострадал - само малко се натъртил. Но наблизко имало камък, ако беше ударил главата си в камъка, нямаше да остане жив. Същото ще се случи и с българите. Те ще минат благополучно през тази опасност.

Учителят лично беше съобщил пред няколко братя офицери с висш чин, полковници, които бяха командири на полкове, как ще свърши войната. Но те бяха бойни офицери, знаеха какво значи военна тайна, знаеха какво значи и Божия тайна. Опазиха я, а после след войната разказваха, дори привеждаха и доказателства за това какво е казал Учителят. Но тогава, ако се съобщеше такова нещо, щяха да пострадат офицерите, а властта щеше да се нахвърли срещу Учителя и Братството. Още през 1942 г. Учителят каза за Германия: "Те сега ще разберат, че по пътя на насилието нищо не се постига." А по това време всички мислеха, че Германия ще спечели войната, защото тя беше в апогея си, а армиите ѝ бяха пред Москва.

Това беше през 1942 г. Учителят беше изморен и изтощен и се движеше много трудно в планината. Дойдохме до хижата, наехме една стая. Бяхме 5-6 братя, а долу в чакалнята имаше двама-трима туристи, които бяха пуснали едно радио, прикачено за акумулатор. Предаваха тържества в Германия по случай победите на Хитлер - тържества помпозни, с възклицанията "хайл" на хиляди хора. Пропагандни тържества пред целия свят. Победа след победа - умориха се немците от победите. Учителят седи горе, не слиза да слуша радио, а брат Боян Боев знаеше немски и слуша. Идва при Учителя в стаята и Му докладва какви тържества се предават по радиото, какво говорят Хитлер

и Гьобелс за немското могъщество и сила и за непобедимите им армии. Учителят седи намръщен, слуша и като свърши да говори брат Боян, Учителят вдигна глава и каза само едно изречение: "Гордостта предшества падението!" Брат Боян остана смаян. След толкова победи и след толкова тържества Учителят каза само това изречение. Оттогава на немците тръгна назад. Ние сме свидетели как завърши всичко това: падение и разгром на Германия през 1945 г.

Ето и законът: "Гордостта предшества на погибелта и високоумството предшества на падението." (Притчи Соломонови, гл. 16, ст. 18)

Борис Николов

На въпроса, поставен от полковник Илия Младенов в момент, когато германците настъпвали към Москва в своя триумф: "Учителю, нали бъдещето е ча славянската раса, а ето - германците превзеха Русия. Какво ще стане?", Учителят отговорил: "Рекох, руснаците ще влязат в Германия и в Берлин ще забият червеното знаме над Райхстага." Илия се стреснал от тия думи. Учителят го повторил три пъти и накарал да го запише в присъствие на дъщеря му Лиляна, която е била току-що завършила университет.

След първоначалното стъписване на полковник Илия Младенов, Учителят отново повторил, посочвайки с пръст: "Рекох, пиши: Руснаците ще забият червеното знаме над Райхстага." Той го записал, споделил го само със съпругата си и го пазил като най-свещена тайна и от страх да не си навреди, защото правителството е било германофилско.

Доживяхме това време. Небето намери онези, които да забият червено знаме над Райхстага.

На 29 април 1945 г. в центъра на Берлин прониква III ударна армия на Първи белоруски фронт. Военният съвет на армията връчва на полковете, които на другия ден ще щурмуват Райхстага, 9 червени знамена. В щаба на 756-ти стрелкови полк е донесено знаме №5. Съдено е тъкмо то най-напред да бъде окачено на купола на Райхстага и да стане известно като "Знаме на победата". Това историческо дело извършват сержант Михаил Егоров и ефрейтор Мелитон Кантария, като преодоляват десетки смъртни опасности. На площада пред огромната сграда загиват 37 автоматчици от поддържащата ги рота. Това са 80% от тръгналите за изпълнение на задачата. Страшен кървав данък! И то само два дни преди окончателното падане на Берлин. Но знамето плющи на най-високата точка на Райхстага, а на площада кънти мощно руско "Ура", надмогнало невъобразимия грохот...

Предсказанието на Учителя се изпълни.

Илия Младенов

Беше около 1917-1918 г. в разгара на Общоевропейската война, когато Учителят на една беседа на ул. "Опълченска" 66, ни каза: "Питате ме кога ще се свърши войната. Тя тази война ще се свърши, но след нея иде една още по-голяма. Обаче и след тази война хората няма да поумнеят и тогава ще дойде трета война, толкова опустошителна, че човечеството ще ореее.

Едва след нея ще настъпи траен мир."

Мария Райчева

Към края на Втората световна война Учителят каза: "Няма да се опомня от тази война, ще започне още по-страшна. Жълтите ще повдигнат 500 милиона войници. Тогава европейските народи пред общата опасност ще се обединят." Запитаха Го: "Кой ще победи?" Учителят мълча известно време после каза: "Белите, но ще бъде трудна победа."

Учителят още през 1940-1941 г. говореше за тези събития и начерта на черната дъска два кръга - единият със стрелка с посока нагоре, другият със стрелка с посока надолу. Първият, който сочи нагоре - това е бъдещето на бялата раса, която отива към възход, другият кръг със стрелката надолу е азиатската и черната раса, от които в разстояние на 100 години няма да остане и помен от нея. Тя предстои да изчезне. Бъдещето е на бялата раса. Последната война, казва Учителят, ще бъде с жълтата раса, с Япония. Тя ще организира Китай и другите азиатски държави и ще подеме война с бялата раса на живот и смърт. Ще бъде продължителна, жестока и ще дойдат чак до Дарданелите, но ще бъдат върнати, защото водите и въздухът са замърсени: ще дойдат нови болести, холера, епидемии - ще мрат като мухи. Ще бъде унищожение на голяма част от човечеството. Учителят каза: "След 100 години" - като се започне от 1940 г., пада се 2040 г.

Георги Добрев

Записки от беседите на Учителя

Войните в света са за грешните хора. И ние не бива да спъваме един Божествен план, защото тия хора, които ще отидат сега да се трепят, си имат своята карма и когато Господ изпраща наказанието, ние не бива да спъваме. (23 септември 1912 г., по повод мобилизацията на войниците в България в Балканската война срещу Турция)

На българите и славянството не е определено да имат никакви успехи чрез войни. Защо? Защото Божият Дух днес работи в тях и Той изключва този метод за разрешаване на противоречията чрез войни.

За България коя е най-добрата политика? За нея, за да успее, най-добрата политика е миролюбивата, да не се намесва във войни. И постепенно ще се подобри нейното положение.

Когато българите напуснаха Солунския фронт и казаха: "Не искаме да се бием!", Господ веднага изля благословията си, настъпи голямо плодородие, когато пък за ония, които се биеха, още нямаше такова. Във Франция, Англия сега има голяма суша, понеже законите, за които ви говоря, не одобряват техните действия. Щом воювате, плодородие няма да имате. Сила ще имате, контрибуции ще налагате, но хляб няма да имате. В света съществува само едно право - Божественото.

Има един промеждутък от няколко години, аз го наричам "мирни години", след което, ако европейските народи не поумнеят, ще дойде едно голямо из-

питание. Именно тези мирни години да прекараме, както Бог иска. А пък през другите, каквото Бог направи, ще го видим. Не само ще го видим, но всички хора ще поумнеят. Каквото видят сега хората, втори път няма да желаят да говидят. От Невидимия свят искат да предотвратят едно голямо зло. (30 август 1930 г.)

Ако съвременните европейски народи не приемат Христовото Учение, след 10 години ще дойде такава война, каквато човек не помни. Ако не работим, ще дойде всеобща война. След тази война ще бъдем по-близо до Бога и ще бъдем по-добри. Това не е пророчество. Това виждат всички предвидливи управници и държавници.

В сегашния културен свят има много бой. Повече да се бият хората, отколкото сега, не е имало. Бият се по всичките правила. Не само се бият, но и се убиват. В тая, последната война (1914-1918 г.) имаше 6 милиона убити. В никоя война 6 милиона не са били убити. Това е култура! А пък в бъдещата война, която ще дойде, може да има и 14-20 милиона убити. (Вечният порядък, 1933 г.)

През 1935 г. Учителят казва: Страшни времена идат, война ще има. Вярно е, че война ще има, ще се убиват хиляди и милиони хора, но поне ще бъдат изпитани. Страшна ще бъде предстоящата война, защото няма да има място, дето хората могат да се скрият. Чрез тази война ще се опита мисълта на човека, сам да види, доколко мисли право.

Тази война е като последствие от сегашната карма на човечеството.

Сега цяла София е неспокойна, разтревожена. Защо? Защото политиките не послушаха. Казваше им се да пазят неутралитет. Българите запазиха неутралитет само с Русия, а на другите обявиха война. Свързаха се с Германия, за да им даде Македония. Не са германците, които ще им дадат Македония, нито останалите Велики сили могат да ги задоволят. Казват, че Русия ни е освободила. Казано е обаче в Свещените книги, че само Бог освобождава. Следователно, Бог ни освободи чрез Русия. Каквито са заблуждението на народите и на държавите, такива са и на отделните хора.

Русите освободиха българите от турско иго, но освободиха ли ги? Тези, които господаруваха в турско време, и днес господаруват.

Много от съвременните хора са объркани, не знаят кога какво трябва да направят. Всичко може да се направи, но на своето време. Казват ми: "Предскажи нещо!" - Аз бих предсказал много, много работи, но сега не е време. Преди повече от 30 години казах, че в 1914 г. ще има световна война и че Германия ще я загуби. Предупредих тогава българите да побързат и да сключат мир, но не ме послушаха. Погнаха ме, интернираха ме. Казвах: Може да ме интернирате, да правите каквото искате, но ще изгубите войната. И за сегашната война предсказах, че ще стане. Казах, че иде Втора световна война и казах кои градове ще пострадат... Казах, че много градове, големи столици ще пострадат - Берлин, Лондон, даже и София. Когато казвах тия работи, не им се слушаше. Не измислих тия неща, но хората са докарали работите до една криза, която не може да се избегне.

Викаха ме в Обществена безопасност. Казах им: Ако искам, мога да не

дойда, но аз почитам законите и затова идвам. Но по този път, по който вървят, нищо няма да остане от София. Вие престъпвате Божиите закони и ще видите, че аз не говоря от себе си. Аз поех върху себе си девет десети от страданията, които предстоят на българите и на тях остава само една десета. Затова те ще минат по-леко, иначе щяха да претърпят голяма катастрофа.

Хората имат днес всички механически средства за разрушение. При такова положение, какъв ще бъде резултатът? - Всички големи градове ще бъдат разрушени.

В този век силите на разрушението ще бъдат спрени. Проследете историята на този век. Всички нападатели бяха бити. И днес ще бъде така.

Онези, които загиват във войните, ще станат проповедници; ще ходят между живите хора и ще им вселяват страх да не се бият вече. Загиналите на бойното поле, горе виждат Истината, стават мисионери, влизат вече в ролята на апостоли, проповедници на правата, Божествена идея. Те оставят настрана тези заблуждения и проповядват новите идеи, братство между всички народи. Те идат като апостоли с по едно малко чукче в ръце и с чукчето чукат по главите на възпътените хора на Земята и им казват: "Братство, братство между народите!" Горе има Светли същества, които пращат веднага на работа заминалите от войната. Духовете на светлината все повече добиват надмощие. У всички народи вече узрява идеята "човещина".

Остава още една война да има в далечното бъдеще. Тази война ще се прекрати, но ще дойде друга война, по-голяма, в далечното бъдеще. Ако сега не се научите да носите с радост страданията, в тази война ще бъдете на фронта и никой не може да ви избави. Ако народите не поумнеят и се отвори нова велика война, ще остане само една трета от човечеството.

Поради безумието на хората, в резултат на лошите им мисли и чувства, ще стане тази Трета расова война, която ще продължи повече от 20 години. Ще се води главно по въздух и вода, както и с малки атомни бомби. Ще пострадат Ню Йорк и Вашингтон от самолети, а по-късно Ню Йорк от ракети с атомен заряд, а Вашингтон от съчмени бомби. Ще им помогнат французите, които ще ударят с ракети стартовите площадки на арабите. Когато последните тръгнат да завладяват Швейцария, ще бъдат залети от повдигащите се води и арабинът 666, който сега живее в Сирия, ще загине с армията си и войната ще свърши. След нея ще настане епоха на мирно развитие на останалите живи хора.

Ако хората не използват в ограничени количества атомната енергия за военни цели - до пет обикновени атомни бомби ще се наруши енергийният баланс на Земята и около нея ще се образува дебел слой от облаци, които няма да пропускат слънчевата светлина и топлина. Това ще доведе до постоянна зима на Земята. Хората ще започнат да умират от студ и глад, понеже няма да има и селскостопанско производство на храни.

Христос дойде, но какво уреди? Тъй, както хората разбират уреждането на нещата, Той нищо не уреди. Той дойде и Римската империя Го разпна. После Христос дойде в 1914 г., но 6 000 души измряха. Той им каза: "Не се бийте!", а те не Го послушаха. Той ще дойде и в следващата война. Хората

сега се приготвяват и ако се отвори една война, ще измрат около 50 милиона души. Ако и тогава не поумнеят, ще се отвори нова война, още по-ожесточена, в която ще умрат 550 милиона души. Това не го искам аз, но казвам, че човешките мисли, чувства и постъпки определят тази война, в която ще измрат по-малко от 50 милиона души. Ако и тогава не поумнеят, ще дойде по-страшна война. След нея вече няма да воюват, защото ще стане такова чудо, каквото хората никога не са очаквали. Тогава ще се прекъснат всички съобщения, железниците, телеграфите, телефоните и ще минат най-малко сто години, за да могат да се възстановят отношенията на един народ с друг. До това време те ще бъдат съвършено изолирани. (Живият хляб, 1932-1933 г.)

Те всички народи ще се въоръжават и приготвят за война, но ще стане такова земетресение, че не ще помислят за война. И война няма да има повече.

Пророкът е казал: "Още веднъж ще се съберат всички народи на бой и ще им се даде един урок, който никога няма да забравят и ще се научат тогава да служат на Бога!" Народите като минат през огън, ще се изчистят и ще служат на Бога. Когато хората воюват, те вършат престъпление. Това не става по Волята Божия!

Когато народите станат с изкълчени крака и негодни повече да се бият, те по неволя ще се побратимят, защото няма да има кой да се бие. Мирът трябва да дойде да намести изкълчените крака на народите!

В 1870-1871 г. Франко-Пруската война, на полесражението останали ранени тежко един французин и един германец. Виждайки се съвсем самотни и изоставени, те се доближили един до друг, започнали да си говорят и да си превързват раните взаимно - значи те са си простили помежду си и се побратимили.

Само ако човечеството приеме Новото Учение, може да се избегне всемирната война.

За бъдеще, да се избегнат войните, хората трябва да изменят своя живот. За да го измени, Бог е решил да поправи Небето и Земята. Новата Земя, дето няма да има прегрешения и пороци, няма да има място и за война. При тази Земя и при туй Небе, което имаме, войната е неизбежна. Каквото и да казваш, войната ще дойде.

Ти казваш: "Без война!" Я кажете, как става без война? Докато не решим този въпрос вътре, войната отвън не може да изчезне. То е един вътрешен процес. Ние не сме се научили да живеем мирно. Тепърва има да учим да живеем мирно. "Бог живее във всинца ни" - казваш ти. Но като дойдеш до един човек, ни най-малко не мислиш, че Бог живее в него. И той като те погледне, мисли, че Бог Го няма в тебе. Но Бог се проявява в нашите мисли. Колкото мисълта става по-светла и колкото чувствата стават по-топли и носят живот, толкова Бог е повече проявен. Бог се проявява чрез нашите чувства и чрез нашето сърце.

КОСМИЧЕН ПЛАН ЗА ПРОМЯНА НА СВЕТА

Записки от беседите на Учителя

Човек има четири вида кръв, от която ще излязат четири групи ангели. Три вида ангели са минали. На Земята има четири вида хора, които за в бъдеще ще станат четири вида ангели. Тогава ще се отворят вратите на животните да станат хора. Небето си има свой план.

Онези, които са се поминали; тези, които сега живеят и онези, които ще дойдат в бъдеще, са една реалност. Ще оставя този въпрос - него вие има 350 000 години да го разрешавате и вярвам, че ще го разрешите. След толкова години аз пак ще дойда и ще видя как сте го разрешили, защото, изглежда, че не е съвременен и че иска много хиляди години за разрешение.

Ние искаме да върнем живота към неговата първоначална чистота, да възстановим онзи идеален ред на нещата, онзи живот, тъй както е нареден от Небето. Небето има свой план и този план искаме да докараме. Когато го приложим, ще имаме един идеален живот.

Няма друго разрешение за човечеството, освен да се приеме Новото, да се махнат границите и да дойде федерацията. И това ще стане. Ще има Европейска федерация. И тогава всички народи ще бъдат свободни.

След войната ще се заговори за Съединени Европейски щати и тази идея ще се осъществи.

След сто години ще намерите Европа съвсем друга. Границите ще бъдат премахнати и ще се създадат други отношения между народите и човеците.

Ще дойде време, когато цялата Земя ще стане една голяма държава с едно общо управление, общ парламент. Цялото човечество ще има един език, на който всички ще говорят и ще се разбират. Но преди това трябва да стане Европа на Европейски Съединени щати, с общ парламент, общи граници и свобода за всички. Но още преди това, трябва да стане Балканска федерация и в нея непременно трябва да влезе и Гърция. Да паднат границите и противоречията и да се обединят.

Хората искат да знаят какъв ще бъде бъдещият международен строй. В бъдещия строй силните народи ще бъдат слуги на слабите народи.

Всички народи ще се обединят и то така, че по-големите народи ще покровителстват малките и така ще престане борбата между народите. Всеки народ ще се стреми да стане велик по Дух, Мъдрост и Любов, а не голям - да владее и управлява малките народи.

Паневритмията ще бъде въведена в бъдеще в Германия и в Русия. Цялото Учение на Бялото братство ще бъде прието и приложено в Русия.

И тъй, нова карта се чертае на човечеството. Аз зная каква е последната карта. Тя ще освободи хората от страданията им. За това време е казано в Писанието: "И ще бъде една държава, едно стадо, един пастир." Тогава ще има само един народ.

"Да не се смущава сърцето ви!" И аз казвам: Не се смущавайте! В света ще станат чудни неща. Не казвам да вярвате, но сами ще ги проверите. Един

ден като видите всичко, което става, ще кажете: "Наистина, каквото Бог е казал, то става."

Сега всички хора търсим щастие вън от Бога, там е погрешката ни.

Не ви казвам да затворите магазините си, да напуснете мъжете и жените си, но да работите честно и с Любов. Разработвайте добре земята, да няма бедни хора в България. Всички трябва да работят. Свещениците трябва да излязат от църквите с хоругвите и да покажат на хората как трябва да се работи. Живият Господ казва, че светът не се нуждае от сегашните молитви на хората. Той казва, че молитвата трябва да излиза от сърцата. Вие не знаете каква промяна може да стане с вас. Каквото става с гъсеницата, това ще стане и с вас.

Сега минава една вълна, която трансформира целия обществен строй. Тя ще преустрои цялата Земя и мислите на хората. Животът ще получи ново направление. Бог ще преустрои света. Цялата Слънчева система влиза във връзка с нещо по-висше. Изменят се умовете на хората. Политиците не могат да се ориентират в своята политика. Много бързо стават нещата. В света ще стане една коренна промяна. Няма да ви кажа кога, но вие ще я видите. Тя ще стане внезапно. Хората ще заспят и като се събудят, ще видят, че не са такива, каквито са били.

Всъщност реално е невидимото. Видимите неща са забава за хората, а невидимите са реалност, с която се гради. Новото идва отвътре, не отвън. Не са хората, които могат да внесат нов строй, има един Божествен план, който ще се реализира.

Ще знаете, че на Земята няма да остане помен от лъжа и насилие. Друго нещо иде, не това, което днес проповядват хората.

Всички, които не признават Любовта, за тях Бог има особени реторти. Той е решил да им даде едно педагогическо възпитание. Тъй ще ги обедини, че ще накара всички да имат верую. Най-първо Той е решил да тури младите в тая реторта, после старите: учители, военни, генерали - всички вътре. Решил е да изкара оттам само един човек, но свят човек ще бъде той.

Какво е решил Бог, Който иде в света? Нова епоха иде, нова култура и нови условия. Бог иде в света да тури ред и порядък, да отдели смъртните от безсмъртните, грешните от праведните. Досега Божията Воля е била пасивна. Досега ангелите и архангелите управляваха света. Сега Господ е турил в действие Своя Велик Дух и е вложил Волята Си и горко на оногава, който не слуша Неговата Воля. Волята Божия е Великият закон, който сега оперира на Земята. Бог е започнал вече преустройството на света. Божият план е турен в действие още през 1914 г. Бог първо е говорил чрез духовете, после чрез ангелите, след това чрез Сина Си, а най-после и Той сам ще проговори. Когато Бог проговори на хората, цялата Земя ще изгори. Под "свършване" или "изгаряне" на света се разбира ликвидиране на всички криви мисли, на всички измами и заблуждения. Ще остане само реалното - Божественото. Тогава всички ще разберат, че Земята е създадена за доброто на живите същества, а Вселената - за научни изследвания. Онези, у които Божественото е събудено, още днес могат да живеят по този начин.

Родила се е нова звезда и тя ще измени живота на хората. Бог е решил да ликвидира тази тъмнина! Стига вече този мрак и извратени сърца! Христос ще донесе сближение между народите, ще ги обедини, ще ги слее в един общ организъм. Всички религиозни форми ще изгубят смисъла си и религиозните хора ще имат ново понятие за Бога. Невидимият свят е решил това. Той има своя програма, свой план, който вече е поставен в действие. Той подготвя нещо за оправянето на света.

Най-много след 200 години всякакво братство, всякакво роднинство между хората, които са били свързани по плът, ще изчезне.

Връзката между хората, родени от Бога, ще продължи най-малко 25 000 години. Това постоянство, тази трайност на връзките ще даде възможност на разумните сили, които действат върху човешката душа, да завършат своята работа.

Един ден Земята ще се освободи от тези милиарди хора, които я населяват. В бъдеще ще останат около един милиард - за толкова души тя има хубави условия за живот. Останалите хора ще отидат в други светове да работят.

Господ ще заличи всички грехове на хората. Миналото ще се заличи като карма, но като филм ще остане.

Новата култура ще се въздигне от старата. Няма да има загиване на старата култура и новата да започва отначало, както е било в миналото. В невидимия свят имат желание да намалят страданията на хората, които са станали непоносими за човешкия дух.

Възвишените същества от Невидимия свят, които са завършили своята еволюция, търсят съработници в Новата култура - хора с чисти сърца и светли умове. Мислите ли вие, че сам Господ и ангелите ще слезат на Земята, за да уреждат човешките работи? Те ще се изявят чрез готовите за работа хора, които живеят на Земята.

Новото поколение, което се ражда, ще обнови света. Невидимият свят е организиран много добре. Сега се подготвя нещо за оправянето на света. Ние сме пред едни от най-важните опити в света. От Невидимия свят слизат напреднали същества. Те идват да изменят условията на живота. Те ще оправят света. Знаете ли с какви сили разполагат тези велики братя? Светлите същества, които идват сега, носят Новата култура.

Ще дойдат истински учени на Земята, ще донесат положителното знание за живота. Умовете и сърцата на хората се подготвят вече, за да разберат великите проблеми на живота, скрит в самото Битие.

Онзи и този свят са едно, когато съзнанието не е прекъснато. Сега са последните дни на света. Всичко старо си заминава. Няма да се мине много време и този век ще завлече всичко. Всички философствания, всички науки трябва да се видоизменят. Бог е решил това. Вече е турен план. Човечеството не може да живее в тези дрипели. Кармата на европейските народи е назряла. Този катаклизъм, който ще дойде, ще бъде социален и природен. Всички религиозни форми ще изгубят смисъла си. Невидимият свят е решил. Въпросът е решен. Има си програма и като се натисне бутончето, всичко е

свършено. В бъдеще ще дойдат души, които стоят в пространството - в Рая. Вас защо ви извиках? Вие ще бъдете, ще имате дял в бъдещата култура. В Невидимия свят има хиляди и милиони души, които са напреднали. Те ще дойдат на Земята и ще турят ред и порядък. Те ще ви кажат: "Ето, това е животът!" Един човек, който не иска да работи, да служи, ще бъде задигнат. Ще видите, че хората, които са в управлението, са се изменили, станала е промяна в тях - вселяване е станало в тях. Апостол Павел казва: "Аз не живея, но Христос живее в мене." Виждате, че този човек е съвсем друг. Това ще стане скоро. В този век ще станат големи преобразувания. Всички трябва да работят. Това е подготовка. Това е близо вече. Целият ХХ век ще бъде век на преобразувания, век на приготвления. Сега ако си заминете, пак ще дойдете към 1975 г., защото ще има важна работа. Няма дълго да стоите в пространството. Всички заминали ваши братя и сестри са все тука между вас. Аз ги виждам в събранието. Всички идват на беседите и си отиват. Те много по-добре разбират беседите от вас, десет пъти по-добре. Те са хубавото събрание, а вие сте се сгушили между тях и от ваше гледище мислите, че ги няма.

За новото човечество има загатвания тук-таме в Новия завет, в Откровението. Евангелистът Йоан още преди 2000 години е видял бременната жена с тази велика идея "Новото човечество" и той е определил числото на тези избраници, носители на тази идея - 144 000 души. Тези хора са сега тук на Земята, те са дошли вече на Земята и са се въплътили между образованите хора. Едни от тях са писатели, други поети, учени и всички подтикват човечеството в тоя път към новата идея, към Божественото. Те са врагове на онзи мрак, на онези окови, които сковават човечеството. Те така ще се съединят сега с човека, както човешката личност се съедини с животинското естество. Това ще причини една велика Божествена култура на Земята.

Тия, които идват сега, ще възстановят всички европейски народи, ще турят навсякъде ред и порядък. Те работят сега отвътре, те работят в България, навсякъде работят.

Новото ще влезе в света по пътя на музиката. Всички велики музиканти, поети, художници, учени работят за спасението на човечеството. Чрез тях Невидимият свят ще повдигне хората. Духовното иде вече в света, затова бъдещите писатели, поети, драматурзи, музиканти трябва да внесат този духовен елемент в своите произведения. Тия, които работят за идването на Новата култура, ще имат големи постижения.

Сега, като говоря за Божественото Учение, не мислете, че то изведнъж ще преобрази света. За да се реализира това Учение, нужни са хиляди години.

След 2000 години вътрешните условия на живота ще бъдат 10 пъти по-добри, отколкото сегашните.

След 2100 години хората ще говорят другояче. След 2100 години ще има един общ език в света, с който хората ще се разбират. След 2100 години хората ще пътуват по цялата Земя, от единия край до другия, но не със сегашните средства. Земята ще бъде райска градина. Който от вас дойде след

2100 години, той ще каже: "Око не е видяло и ухо не е чуло туй, което виждам сега." Туй ще бъде след 2100 години.

На Земята след 3000 години ще се намери грамадна разлика между тогавашния и сегашния човек. Пред бъдещия човек, сегашният ще изглежда като дивак.

Разумната Природа е турила всички сили в действие, за да оправи света. Един ден ще се срещнем в една обстановка малко по-друга от тази, каквато е сегашната. Ще се срещнем в един свят по-другояче устроен. Тогава душите няма да бъдат като сегашните. Та един ден ще се срещнем при друга обстановка, която ще бъде 100 пъти по-добра, отколкото сегашната. Пак на Земята ще се срещнем, но тогава Земята ще претърпи едно изменение.

ЕПОХАТА НА ВОДОЛЕЯ

Записки от беседите на Учителя

В съзнанието си човек минава през една тъмна нощ - Кали Юга. Паднали в тая нощ, той може да извърши най-голямото престъпление. Външно човечеството има добри условия, но вътрешно то минава през тая тъмна нощ - Кали Юга. Дълъг е периодът на тъмната нощ. Той е започнал от съгрешаването на първите човеци и продължил до времето на Христа. Христос дойде на Земята да каже на хората, че това тъмно време изтича. Сегашното време е край на Кали Юга, край на черния век. Като изтече това време, ще настъпи светлият век на човечеството. Идат вече Светлите братя на Земята! Иде новото време в света! Някои от Светлите братя ще се въплътят, други ще се вселят. И едните, и другите ще бъдат видими. Те ще разрешат всички въпроси правилно.

Периодът на Кали Юга е започнал в 4481 г. преди Христа и завършва в 1999 г.

Земята е стояла в 13-та сфера милиони години и сега излиза и се качва нагоре. Тъмната епоха Кали Юга изтича. Тоя век, който трае няколко хиляди години, изтича. Той е черният век, тъмният век.

След три години Слънцето влиза в нов знак, в нова епоха, която ще трае 25 000 години. Слънцето влиза във Водолей. Периодът на Водолей е една мистична епоха. Главното качество на Водолей е чистотата. Културата на Водолея ще внесе хармония и примирение във всичко. Тя е като пролетта: старото ще се огледа в нея и ще съзре образа си като нещо отживяло времето си. Това е предсказано астрологически още във времето на Христа. Предсказано е, че когато Слънцето влезе във Водолей, в душите на всички хора ще се вложи нещо ново - нов подтик, нов стремеж. Народите ще се обединят, ще дойде Шестата раса на Земята - синовете на Царството Божие. Тогава оръжията ще се обърнат в плугове. Земята ще се превърне в райска градина. Пред вас се открива живот на 25 000 години.

Цялото човечество отива към астралния свят. И той ще стане по-твърд, отколкото е сега, но не така твърд, както земята.

Ще дойде една велика епоха, когато умът, сърцето, душата и Духът ще бъдат видими, както днес е видимо човешкото тяло.

Астралният свят е очистен от тъмните сили. (Това Учителят го обяви на 22 март 1914 г.) Но тъмните сили, изгонени от астралния свят, слязоха на Земята. И сега Земята е арена на борба между светлите и тъмните сили. И оттук тъмните сили ще отстъпят и ще отидат под земята.

Има много души, които с хиляди години не са се въплъщавали и сега Земята трябва да се пречисти, за да дойдат те. Новата раса ще дойде при много благоприятни условия. Тези същества, които чакат да се въплътят, са много напреднали. Те отдавна чакат. Казано е: "Змеят ще бъде вързан за хиляди години." Ако го изтълкувате, това са 365 000 години. През един такъв дълъг период хората ще живеят в хармония, ще си починат, няма кой да ги

изкушава.

И тъй, разумният живот, който изтича от Духа, се е проявявал много пъти в света, но тъй, както светът днес се развива, това показва, че цялата Слънчева система е навлязла в нова зона на Духа. Това навлизане е станало от 1914 г. По този начин и Земята е навлязла в тази зона. Че действително Земята е навлязла в една нова зона, в една нова фаза на съчетание със Слънцето, това нещо ще се докаже най-много след 1-2 века от тогавашните учени хора. Понеже съществата на Слънцето са много по-напреднали от хората на Земята, това нещо оказва известно влияние върху нашата Земя. Или с други думи казано: ние сме навлезли във връзка с една девствена материя и затова очакваме възкресение. Ето защо, онези хора, които са готови за това време, ще възприемат този жизнен еликсир и ще възкръснат, а онези, които не са готови, ще заспят и ще чакат още хиляди години за новите условия, които ще дойдат в бъдеще.

Сега се намираме в една епоха, когато нашата Земя и цялата Слънчева система излизат от една тъмна зона на невежество и се приближават към едно ново съзвездие - "Алфиола", невидимо засега. То е едно от най-мощните съзвездия, където нашата Земя, а също и нашите тела и умове, ще се преустроят. Христос е дошъл от това съзвездие, за да покаже на хората методите и принципите на разумния живот.

Нашата раса е свършила своята инволюция и сега започва своята еволюция.

Човечеството е в своето зазоряване. То влиза в една нова епоха. Целият XX век ще бъде век на големи преобразувания, век на големи приготовления. Всички трябва да работим в тази подготовка, да служим на Доброто, на Любовта.

Човечеството се намира в навечерието на една нова епоха, но докато светът не се пречисти, не мине през огън, тази епоха няма да дойде. И докато Божественият огън не дойде в човека, той не може да започне новия живот. Този закон е верен единично, индивидуално и колективно.

Когато настъпва нова епоха, тя всякога се предшества от много неблагоприятни условия.

Съвременните хора се намират в края на една епоха и трябва да държат изпит за завършване на образованието. Дните на този изпит са изброени. Още малко време остава, докато дойде изпитната комисия. Едни ще държат изпит за прогимназия, други за гимназия, трети за университет. Няма човек в света, който да не мине през ръцете на изпитната комисия. Строга и крайно възискателна е тази комисия. Много ученици ще бъдат скъсани на изпита си. Като се явите на изпита, вие трябва да имате вяра в професора си. Те няма да ви късат несправедливо. Те са добри, любящи и справедливи. Щом издържите изпита си, веднага ще ви дадат диплом. Всички знаете какви дипломи се дават на Земята, но какви дипломи се дават в духовния свят, не знаете. Там се дава новото тяло на човека, изтъкано от фина, съвършена материя, с добре развити органи и сетива. Който не издържи изпита си, той не може да получи ново тяло. Това значи, той ще може да се радва на ума и сърцето си с

нови разбирания, с нови мисли и чувства. Ние живеем в един непостоянен, изключителен век. Изключителни явления, изключителни събития идат. Това не трябва да ви плаши, но будни трябва да бъдете.

Гледайте радостно на живота и на света и само по този начин Бог ще ви слуша и учи. И сега, понеже настава освобождението на Земята, искат се силни и здрави хора, пълни с идеали и устои. Животът няма да бъде тъй тих и спокоен, както мнозина си мислят. - Защо? - Понеже иде нова култура.

Нашият съвременен живот е засегнат от друга култура, по-висша от сегашната. С нея сме дошли в съприкосновение. И тая висша култура действа вече върху нашето съзнание. Първото нещо, което показва, че сме под влиянието на тази висша култура, е увеличението на страданията. То показва, че става едно коренно преустройство на живота.

През времето на Христа евреите и светът се радваше, когато Римската империя разпъваше учениците на Христа. Тогаз светът се радваше, а праведните носеха кръста на страданието. Но през епохата на Водолея е обратното: светът ще ридае и ще бъде разпънат на кръст, а праведните ще възхваляват и ще славословят Името Господне.

Когато дойде новата епоха, хората ще имат едно ново понятие за Бога, ние ще вярваме в Бога и ще възкръснем за Бога. Няма да умираме, ще живеем за Него, сега умираме за Него. И в Писанието е турено: "Минаване от смърт в живот." Ще се роди един идеален човек, какъвто никога не сте видели. Ще бъде свят на култура с най-хубави здания, които не сте виждали. Епохата, в която влизаме, всичко, каквото вашето сърце пожелае, ще ви бъде дадено.

ШЕСТАТА РАСА

Записки от беседите на Учителя

В съня на Навуходоносора, който бил изтълкуван от Данаила, се говори за статуята, чиито нозе са смес от глина и желязо. Това е именно днешната култура на петата раса. А камъкът, който ударил тази статуя и я разрушил, станал голям, колкото планина. Този камък е Шестата раса. Този камък удря и събаря статуята. Този камък е вълната на Любовта, която иде днес. Камъкът е хвърлен от Всемирното Бяло Братство. От Невидимия свят ще дойдат хиляди, милиони същества, които са напреднали, които стоят в пространството, в Рая. Те ще турят ред и порядък на Земята.

Светът представлява образа със златната глава, която царят видя. Но виждате, че един малък камък дойде, разруши целия образ и го хвърли на Земята. Малкият камък, отсечен от планината, ще разруши старата култура и на Земята ще остане само онова, което той ще донесе. Това е Новото, което трябва да приемете. Това, което пророкът описва, се отнася за сегашното време. Сегашната епоха е преходна. Тя представя разрушаване на старата култура, възстановяване на Царството Божие и поставяне на нов ред и порядък в света.

Сегашните смущения и раздвижвания, които стават със земната кора и по Земята, се дължат на идването на една Нова епоха. Със Земята и с хората ще станат ред преустройства, за да се направи път на Новата епоха и на Шестата раса.

Има четири епохи: златна, сребърна, желязна и медна. Ние сме на края на желязната епоха. Новата епоха ще бъде Златна епоха - Шестата раса. Всички вие трябва да бъдете готови, понеже ще дойдат предците. И тогава ще има радост, веселие и голямо знание и сили.

Сегашната епоха е дошла до своя край. Повече оттук надолу не може да се слезе в гъстата материя. И сега вече има един подем нагоре. Следващата раса като дойде, тя вече няма да може по-надолу да слиза, няма вече кой да носи.

Израждането на петата, на бялата раса е признак за идване на друга раса, която ще използва условията, които петата раса не може да използва. Тя ще спаси петата раса, но ще вземе всичко в ръцете си. Тогава бялата раса ще се намери в особено положение. В какво се заключава това особено положение? - Всички нейни членове ще станат слуги.

Една раса, докато стигне до своя връх, идва в упадък. Упадъкът не е нищо друго, освен преминаване на нейната енергия в по-висша форма. Упадъкът на бялата раса е слизането ѝ от арената. Тя е слязла до дъното и по-долу не може да отиде. Тя ще почне да се повдига, но не тя, а нейното дете - Шестата раса.

Разликата между петата и Шестата раса е тази, че петата раса се мъчи да установи ред и порядък в света чрез пушки и топове, чрез насилие, а Шестата раса - чрез Любовта и Божествената Любов ще бъде мярка за

всичко в нея. Тогава ще се смекчат сърцата на хората и ще има подем в еволюцията им.

Сега бялата раса е на силата, на параходи, аероплани и пр. Никога светът е нямал такива разрушителни сили, както бялата раса. А Шестата раса е на сърцето. Тя е започнала, но докато израсне, ще има време. Шестата раса постепенно приготвя условията за побратимяване. Турят се основите, гради се. Народите ще останат, но Шестата раса ще бъде главата им, а другите народи ще бъдат крака, ръце, стомах и пр.

Сегашната бяла раса е раса на силата, а Шестата раса ще бъде на сърцето и справедливостта. Ще решава въпросите в дух на малко братство. Хората тогава ще бъдат готови да се жертват за всички.

Сега човечеството претърпява деление в биологическия процес на развитието си. То прекарва последния фазис, тъй като първичната човешка молада, от която е образувано, е към последния, шестия период. Това се нарича в Окултната наука "явяване на Шестата раса". Но понеже тая дъщеря е от по-високо произхождение, за нейното идване стават и по-обширни приготовления: всевъзможни местения, размествания, разрушения и съграждания в народите и между народите. Това обаче не трябва никого да плаши: туй, което ни се вижда като разрушение, то е само едно преместване или превръщане на материалите от едно състояние в друго.

Цялата бяла раса, дори и най-издигнатите ѝ духовно синове, изпитват един дълбок вътрешен смут, едно вътрешно безпокойство. Това състояние, обаче, е естествено. То е състояние на бременност. Страданията, които бялата раса преживява, показват, че тя е бременна с една велика идея. От бялата раса, именно ще се роди Шестата човешка раса - расата на Любящите. Колкото повече се увеличават страданията, толкова по-близо сме до момента на раждането. Понеже хората минават от механичния към органичния процес на колективния живот, затова преживяват такива страдания. Днес всеки човек, който извърши някаква грешка, веднага съзнава, че е сторил известно нарушение и изпитва смут, страдание.

Сега човек е половин животно, половин човек, а в бъдеще ще дойде съществото на Шестата раса и ще се съедини с човека и тогава ще работят двете души заедно. А животното ще бъде слуга. Хората ще живеят по благодат. Докато е във водата, рибата не съзнава положението си. Щом излезе от водата, тя знае вече, че е била риба. Следователно, докато е в своята физическа форма, човек минава през състоянието на животно. Един ден, когато напусне физическата си форма, той ще осъзнае положението си като човек. Той ще измени сегашните си нрави и обичаи и ще мине в по-висока форма. Да не мислите, че втори път ще дойде тая вълна. Не, тя няма да дойде втори път. Тая вълна ще повдигне не само нас на по-висока степен, но и всички животни, всички растения и минерали, а ония, които не подеме, ще останат за в бъдеще. Помнете, втора вълна няма да дойде, защото в Природата няма повторение на нещата. Ако останете за бъдещето, тогава условията ще бъдат по-тежки.

Ако не преобразите ума, сърцето и тялото си, не ги направите от чиста,

фина материя, ще останете при старите условия на живота, при мъките.

Новият Израил, за който се говори, не са евреите, но хората на Шестата раса. Представители на новия Израил или на Шестата раса има във всички народи. От всички народи ще влязат в новия Израил: германци, англичани, французи, руси, сърби, българи и пр.

30 000 обещания е дал Бог на избрания народ. И те ще се изпълнят. Но ще се изпълнят спрямо новия Израил.

Единствените хора, които имат бъдеще, те са хората на Шестата раса, те са учениците на Великата Божествена школа, служители на Живия Господ в света. Сегашните са диваци по отношение на Шестата раса.

Има ли възможност в България да се появи Шестата подраса? Да, има. Затова се работи върху България повече от няколко хиляди години.

Всички онези, които ще дойдат, са определени. Онези, които идат в Шестата раса, са определени.

Вие ще бъдете кандидатите за Шестата подраса. На когото сърцето е милостиво, е кандидат за новата раса. Мекотата на сърцето е един от признаците на хората от Шестата раса.

Сега се ражда расата на Любовта, която ще ни покаже пътя, по който трябва да служим на Бога. Аз наричам онази раса, Шестата, расата на Любовта, тя служи от Любов на Бога. Всеки, който служи с Любов на Бога, той вече е влязъл в Шестата раса, може да се роди. Всеки, който не е готов да служи, той е в петата раса. Всеки, който е готов да служи, Възкресението за него ще дойде. Който е готов да служи и да възкръсне, има бъдеще. Всеки, който не е готов с Любов да служи, за второто възкресение трябва да чака.

В Шестата раса Синовете Божии ще дойдат и ще се вселят в готови души, които не им препятстват и ще се започне усилен строеж на нов живот на Земята. Тогава вече ще има Братство и Любов. Цялата Земя ще бъде като едно семейство, ще имат един ум и едно сърце. Всеки ще проявява Любовта. Всеки ще иска всички да бъдат свободни.

Аз наричам Шестата раса, раса на братството. В бъдеще вие ще обичате майка си, баща си, близките си, приятелите си за това, което вие можете да направите за тях, а не за това, което те правят за вас.

Когато дойде Шестата раса, всички хора на Земята ще образуват едно общество, като едно голямо семейство и царствата на Земята ще станат Царства на Господа Исуса Христа. Това ще стане постепенно, всичко е определено.

Всички стари форми ще се разрушат. Хората няма да забележат как ще израснат, как ще станат нови хора с нови разбирания. Сега се изработват нови органи. Сегашната форма е една от последните форми, но не и последната, до която човек е дошъл.

Характерно нещо за Шестата раса ще бъде, че национализъм няма да има. Ще има човечина, ще има един език. Ще има и други езици, но един език ще бъде общ за всички.

Всички хора от Шестата раса ще образуват едно общество. Няма да работят много. Семейството няма да бъде както сега. Няма да има застой, а

пътуване. В който град отидеш, ще работиш два часа и пак ще вървиш еди къде си. Дрехи, всичко ще имаш на разположение. В който град влезеш, ще бъдеш член на града. Цялата Земя ще бъде като една кооперация.

В бъдеще, когато Доброто царува, богатата ще бъдат еднакво разпределени между хората и те ще имат добри отношения помежду си.

Когато всички хора станат добри и умни, тогава богатата ще бъдат общи. Сега всички работят поотделно. Като работят заедно, няма да има недоимък и животът ще бъде по-сносен.

Тази истина, която е вдъхновявала и вдъхновява най-великите синове на човечеството в тяхната работа, ще стане един ден по силата на закона за социализиране на богатата достойние на всички човеци на Земята. Тогава ще се установи онзи строй, за който днешните хора мечтаят и който строй се мъчат да осъществят с такива малки и непригодни средства. В основата на този нов строй на Земята ще залегне онова начало, което е заложено в основата на космическия свят - животът за Цялото.

В Шестата раса ще преминат всички съкровища, които миналите раси, в това число и бялата раса са придобили. Тогава хората ще разберат, че цялото развитие на раси и народи от всички исторически времена и епохи, от създаване на мира досега, ще бъдат олицетворение на едно цяло, което ще ползва придобивките на всички участващи в това цяло съставки. Това е оня велик процес на социализиране на богатата, но той се прилага по един разумен закон. Хората днес са доловили тази идея на Природата - защото извор на всички идеи е и си остава великата разумна жива Природа, макар и днес тя да се схваща твърде механично.

След бялата раса идва Шестата раса - Светещата. Хората ще се наричат Синове Божии. За нея ще се измени и Природата, и климатическите условия.

За в бъдеще няма да има нужда от слизване в земята, да копавем като къртици, а ще вземем нужната енергия от пространството, с нея ще се отопляваме и осветяваме.

Всичко ще се измени. Новата култура ще бъде бездимна. За всичко ще се въведе електричеството.

Има тъмни слънца. Тепърва науката ще ги изучава. В тях има много енергия.

Между Земята и Слънцето има разни области, разни полета, всяко от които съдържа специални сили, енергии. Между астралния и менталния свят съществува тъй наречената "ледена" или "електрическа" област. Тя съдържа грамаден запас от електричество, което би било в състояние да замести напълно въглищата, които днес употребяваме за отопление. Бъдещата раса ще разполага с методи, чрез които ще може да впрегне това електричество за осветяване и отопляване на цялата Земя.

Горе във въздуха из пространството, на 500 км над Земята има цял океан от електрическа енергия. Тя ще се снее, ще се използва, ще светне на Земята.

Ще дойде ден, когато къщите ни ще се осветяват от светлината на на-

шите умове. Тогава няма да има нужда от електричество. Значи след 1000 години хората ще се осветяват от енергията на своята мисъл.

В бъдеще електричеството ще се пренася и без жици. Тогава всеки човек ще има своя собствена лампа. Коя е тази лампа? - Човешкият мозък. Когато човек мисли, главата му ще свети и той ще може да чете на тази светлина. Престане ли да мисли, и лампата му ще изгасва. Има ли такава лампа човек, той ще може да ходи с нея навсякъде в тъмнината. Когато иска, той ще я запали; когато иска, ще я загаси. При това, той няма да плаща нищо за това осветление, както днес плаща за електричеството. Ще кажете: Кога ще дойде това време? - След 1000 години. Значи, след 1000 години хората ще се осветяват от енергията на своята мисъл; домовете им ще бъдат по друг, нов начин построявани; отношенията между хората ще бъдат разумни; движенията им ще бъдат хармонични и т.н. Мнозина от вас след 1000 години може би ще бъдат в друга някоя Земя, по-хубава от тази, на която сега живеят.

В бъдеще ще се ликвидира с готвенето. Ще се въведе плодоядството и ще има достатъчно време за духовна работа.

Плодните дървета оказват добро влияние върху човека. Това трябва да се провери и опита. В бъдеще хората ще се хранят само с плодове, както ангелите.

Ябълките и крушите в Новата култура ще са като лимона - ще цъфтят и връзват през цялата година. Житното зърно ще е плодове като ябълки, готови за ядене, ще си откъснеш няколко плода и ще ги изядеш. Хлябът ще бъде опечен по дърветата, а сега трябва да мелиш житото и да печеш хляб.

В бъдеще всички голи хълмове ще бъдат насадени с плодни дървета. Залесяването, вместо да става с декоративни растения, трябва да става с плодни дървета, разбира се там, дето височината над морското равнище позволява.

Хората на Шестата раса ще владеят изкуството да превръщат материята, да придобиват хляб. Плодните дървета знаят това изкуство. Те от Земята изваждат енергия, която идва от Слънцето и образуват хубавите плодове.

В бъдещата култура храната ще се смила напълно, няма да има остатъци, няма да има отходни места, нито канализация.

Ще дойде ден, когато хората ще се хранят само чрез белите дробове и мозъка. Новороденият няма да бъде роб на условията - постоянно да се безпокои за утрешния ден.

В Природата има една кондензирана енергия и един ден, като станете праведни, светии, вие ще се ползвате от тази кондензирана топлина. Има кондензиран хляб, обуща, дрехи. Ще бъдете облечени един ден като ангели. Главата на бъдещия човек ще бъде гола, но ще бъде красиво оформена, с известна дължина и широчина на черепа, с определена височина на главата, с красиви линии, с чело добре оформено. То няма да бъде ниско и тясно, но широко и високо.

Хората от Шестата раса ще имат много правилен череп, с 90 градуса Камперов ъгъл. Те ще знаят всеки ден какво ще им се случи и всичко ще при-

емат на драго сърце. Те ни най-малко няма да се безпокоят за това, че идват болести и сиромашия. Те знаят как да впрегнат на работа мъките, болестите и смъртта. Те са им господари.

В новия живот хората няма да боледуват. Ще бъдат над болестта.

Когато хората заживеят добре, болестите ще изчезнат. Намалването на болестите показва, че животът се подобрява.

В бъдеще един лекар като дойде при здравия, ще му даде лекарство да не боледува. Вместо за болест - лекарство за здраве.

Един ден, когато учените изучат законите на светлината и топлината, ще лекуват всички болести със светлинна и топлинна енергия. Няма да остане болест неизлечима.

В бъдеще човешкият организъм ще се измени и човек ще диша етер. Как ще се образуват бъдещите органи за дишане на етер? Който обича, образува си бъдещите органи за дишане. В дишането ще участва симпатичната нервна система. Ще се диша етер чрез симпатичната нервна система.

В бъдещата култура няма да имаш полици. Тогава хората няма да се съобщават с железници, параходи, аероплани, автомобили, както сега. Например, искаш да пратиш писмо до свой приятел. Писмото ще бъде написано на особена фина материя, която чрез силата на своя ум и воля ще изпратиш точно дето трябва. То ще се пренесе през пространството и ще стигне направо до твоя приятел. Ако приятелят ти е на 1000 км от тебе, в една минута писмото е на неговата маса. Имаш нужда от няколко килограма картофи - няма да ходиш от една бакалница на друга да купуваш, но веднага ще намериш на масата си нужното количество картофи. Как са дошли те? - Някой приятел възприел мисълта ти и веднага изпратил картофите. Имаш нужда от ябълки - и те дохождат по същия начин. Искаш да видиш приятеля си, да си поприказвате. Сядаш на стола си, отправяш мисълта си и се понасяш в пространството. След една минута си при него. Като си поприказвате, ти насочваш мисълта си към своя дом и се намиращ в пространството. И да е затворена вратата на къщата ти, свободно ще минеш през нея. Тогава отношенията между мъжа и жената ще бъдат правилни, хармонични. Всички хора ще работят с Любов. Малко ще работят, много ще добиват. И тогава ще имате ниви и градини за обработване, за разходки, но работата им и учението им ще дават добри плодове.

Сега народите не могат още да влязат в Шестата раса, докато не ликвидират натрупаната карма. Те се спъват още, защото не искат да се откажат от старото. В Шестата раса няма да има кражби, затвори и престъпления. В тях ще се развие шестото сетиво и хората ще виждат и отпред, и отзад. Хората от Шестата раса ще имат красиви и правилни форми и сега се приготвяват формите на Шестата раса, т.е. има вече типове от нея. В Шестата раса ще има дълго съществуване, там ще имат хората добри условия за растеж.

Когато дойде Шестата раса, тя идва вече, Царството Божие ще се всели в миниатюр на Земята. Тогава всеки от вас ще живее 120 години, за да се насити от живота и ще каже: "Слава Богу, предволен съм, сега вече мога свободно да си замина от Земята!" Пък ако искате да живеете още 120 годи-

ни, могат да ви се дадат.

В Шестата раса гробища няма да има. Като живее човек 120-150 години, ще си отиде. Старите няма да остаряват. Когато дойде време да си отива човек, ще се изпари, ще се дематериализира.

Ако човек трябва да се роди, за да умре, жалко нещо е той. Не, човек е дошъл за нещо велико в живота си! Колкото малка да е неговата мисия, тя е велика. Може ли всеки човек да изпълни мисията си, както трябва, светът ще се поправи. Не е въпрос за безсмъртието. Щом се е родил, той ще умре. Но важно е как ще умре. Човек трябва да умре с пълно съзнание, че заминава за другия свят, за да се върне пак на Земята, когато пожелае. Дойде ли часът на заминаването, той поканва домашните и приятелите си, разговаря се спокойно с тях, сбогува се и казва, че заминава за другия свят като оставя всичкото си богатство на тяхно разположение. Докато се разговаря още с приятелите си, той започва да се топи като сняг. Какво ще остане от този човек? Какво ще погребвате? Ще дойде ден, когато хората ще се раждат и умират по нов начин.

Човек се ражда и умира, докато придобие съвършенство, докато придобие живота на безсмъртието. Ще дойде ден, когато няма да се ражда и умира, но ще се вселява. В Шестата раса хората ще се раждат по Дух. Ще има т.н. самовъплътяване.

Бъдещите хора ще донесат нови мерки. Те ще фотографират човешките мисли и желания. Всичко е явно — не мислете, че това, което става в мозъка, може да се скрие. Затова мислите на човека трябва да бъдат чисти. В Новата култура няма да има нищо скрито-покрито. Всички мисли и желания ще бъдат явни. Всеки, който върши престъпления, ще бъде открит.

В Шестата раса няма да има нито един крадец, нито един убиец, няма да има лъжа. Ще има Любов навсякъде. Всички врати ще бъдат без ключове.

Писането на Шестата раса ще бъде геометрическо: кръгове, триъгълници, четириъгълници, точки, прави линии, квадрати и т.н.

В Шестата раса няма да има болници, съдилища, затвори. Бъдещите хора ще стават видими и невидими. Не можеш да го затвориш. И десет пъти да го затвориш, той изчезва.

Хората на Шестата раса ще бъдат със силна воля, разумни и добри. Бъдещото общество ще се състои от таланти, гениални и светии.

Разликата между старите и новите хора ще бъде такава, каквато е днес разликата между млекопитаещите и човека. Хората на старата култура ще останат на мястото на млекопитаещите да опитат тяхното положение. Светещите хора ще им покажат как трябва да живеят.

Културата слиза Отгоре, а не се гради отдолу. Бъдещата култура на човечеството сега съществува Горе като ангелска култура. Сегашната човешка култура ще слезе при животните. Престъпните хора влизат в телата на животни и дървета, които им служат като възпитателни институти.

Хората на Любовта, които тепърва ще идват, ще имат другояче устроени тела. Те ще бъдат с отворени очи, винаги с будно съзнание. Те ще виждат и отпред, и отзад, и отстрани без да се обръщат, без да движат врата и очите

си. За в бъдеще вие, като проектирате очите си, ще четете на тъмно. Където ходите, ще ви бъде светло на вас.

Шестата раса ще бъде светеща. От нея ще излиза светлина. Бъдещите хора ще се наричат Синове на светлината. Те ще бъдат прозрачни. Божествените подтици, светлината, топлината и силата ще минават през човека свободно. Сега човек прави добро по отражение. В бъдеще доброто естествено ще се излъчва от човека, както светлината излиза от източника.

От лъковете на бъдещите музиканти и от перата на бъдещите поети и писатели ще излиза светлина, която ще осветява цялото пространство. Днес е векът на електричеството, бъдещето е векът на човешкото сърце. Енергията, която ще излиза от човешкото сърце, ще осветява и отоплява света. Божествената Правда, която идва сега, ще стопли човешките сърца.

Бъдещето, което Шестата раса ще донесе, е това, което човек не е сънувал. Ще живеят в хигиенични къщи. Ще живеят по Любов.

В бъдещата култура едно семейство ще живее в обширен парк, в средата на който ще има малко здание с една-две стаи и кухня. До този парк ще има друг парк за друго семейство; пак в средата с малко жилище и т.н.

Засега само някои хора имат градина, а за в бъдеще цялата Земя ще се превърне в градина. Всеки ще ходи свободно и което дърво си хареса, от него ще си откъсне. А сега, ако влезеш в градината на човек от петата раса, ще намериш затвора. Туй е подпушване на енергията. Разликата между хората от Шестата раса и тези от петата раса е тази, че човек от Шестата раса ще се качи на дървото, ще си откъсне само един най-хубав плод и ще слезе; този от петата раса ще си напълни една торба с плодове. Единственото нещо, което спъва сегашната раса, това е голямата лакомия във всяко отношение. В Шестата раса, която ще дойде, няма да има лакомство.

За в бъдеще почти всички хора със своето вътрешно виждане или чрез вътрешното си радио ще схващат неща, които стават на хиляди километри от тях и така ще могат да си помагат.

Ще дойде ден, когато по радиото ще слушате какво говорят на Слънцето.

В бъдеще ще бутнеш един бутон и ще видиш на филм как са живели хората едно време.

В бъдеще ще виждате на филм какъв е бил животът на Земята преди милиони години, какви са били дърветата, хората и пр. Всичко се филмува. И сега се филмуват нещата. Всичко е запазено. Та когато станете по-големи, ще ви се покаже как светът се е развивал. Това ще ви се покаже на филм. Ще има нагледно учение. Ще ви покажат как се е образувала цялата Слънчева система. Та много работи има да учите. Трябва да бъдете от добрите, умните деца.

Днес човешката култура и наука е в своите пелени. Ще дойде ден, когато всеки ще може да посещава Луната, Слънцето и другите планети. Но иска се работа, време...

В бъдеще вие ще разполагате с билет за всички планети, за всички слънца и системи. Но сега, каквото и да се говори, съвременните хора не мо-

гат да се ползват от такива билети. Техните тела не са пригодени за такива пътешествия.

Ако вашата мисъл е каквато трябва, вие ще ходите из въздуха, както ходите по земята. В бъдеще няма да има нужда да се вдига шум с аероплан. Човек ще хвърка, когато си иска. Може да отиде на 500 км, на 1000 км разстояние и пр.

Човек в Новата култура ще може да пътува по цялата Земя - било с технически или психически сили. Хората ще работят по час, час и половина физически труд и ще посветят останалото време на културни занимания.

Хората на Шестата раса ще се разхождат не само по Земята, но и по другите планети. Те ще пътуват по Слънцето, по Луната и ще изучават живота на планетите. Какъв свят ще бъде тогава? Какъвто не сте и помисляли! Както сега има представители на Шестата раса на Земята, така и в бъдеще ще има хора от Земята в Шестата раса и Новата култура. Тя е готова вече, но постепенно слиза на Земята.

Човекът е на Земята отпреди 18 милиона години и още много години ще бъде тук. През епохата на Шестата раса свободно ще пътува до Луната и до другите планети, ще има съобщения със Слънцето и с другите планети, които ще стават с езика на светлината. Един ден хората от Земята ще са във връзка със съществата, обитаващи Слънцето и другите планети. Това е реалност, а не утопия.

Ще дойде ден, когато човек ще пътува свободно от една планета в друга, но не със сегашното си тяло. Ново тяло трябва да си създадете, което да може да се разглобява и отново създава, за да го пренасяте от едно място на друго. Ще дойде ден, когато човек ще пътува по Земята без тренове, без автомобили и аероплани. Той ще има ново тяло, устроено по нов начин. Сам той ще разполага с нова светлина и знания; ще познава законите на Всемира и ще ги прилага. Тогава той няма да оре и копае земята, но ще се храни по особен начин, който днес и най-учените не познават.

Един ден, когато човек научи законите да владее клетките си, да разширява и смалява тялото си, да го разпръсква из пространството и пак да го събира, ще минава през всички препятствия, пропасти, прегради, без да го засегне нещо. Чрез силата на волята си, той ще може да лети във въздуха като птица, да пътува от Земята до Слънцето. Има адепти, които и сега го правят.

Когато дойдем до това положение, ние ще изпращаме нашите деца от Земята да учат на Небето, а не както сега правят - изпращат ги в Англия, Германия, Франция, Египет или в Индия, Китай, Япония да учат великите тайни на живота. След 3-4 хиляди години те ще слязат отново на Земята със светящи аероплани и ще ни разкажат как живеят ангелите на Небето. Ще ни разкажат как живеят там разумните същества, как строят къщите си, какви са техните взаимни отношения и т.н.

Идеите на Шестата раса са като въздуха, като светлината. Те сега проникват навсякъде. В Шестата раса всеки ще съзнава, че и другите имат право на свобода като него. Бъдещата култура се отличава с три неща: пов-

дигане на жената; повдигане на бедните, на слабите в света; застъпване за правата на човека - човещина, свобода и никакво насилие.

Навсякъде в света има условия за раждане на Новото, за създаване на новите хора. Те ще бъдат хората на Шестата раса, които аз наричам "ученици на Великата Божествена школа", които носят новата мисъл, които са служители на Великия Господ, Създател на всичко в света. В религиозния живот тя хора ги наричат свети.

Пред вас стои велико бъдеще. Сега ще почнете да живеете. Ще се образува един нов тип човек. Това е културата на безсмъртните. В Шестата раса ще живеят безсмъртните - хора на идеала. Сегашното проявление на Христа ще бъде проявление на синовете Божии на Земята; или на съвременен език казано: побратимяване на хората. Общо братство ще се създаде по целия свят.

Настанало е време, когато всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка трябва да се превърнат в запалена свещ, която никога да не изгаря. Когато дойде това време, светлината на Слънцето ще стане седем пъти по-ярка от сегашната. Причината за това ще се крие в мислите на бъдещите хора. Със светлината на своите мисли те ще увеличат светлината на Слънцето. Който погледне към Земята, ще види, че тя свети като слънце. Отдалеч ще изглежда, че Земята гори. Шестата раса ще има задача да изправи човешките мисли и желания.

Мисията на Учителя е подготовка на славянството и приготвяне за идването на Шестата раса, която ще е в разцвет след няколко хиляди години.

Иде вълната на Шестата раса, за която всички трябва да сте готови. Членовете ѝ ще бъдат преход между ангели и човеци. В Шестата раса всички ще са ясновидци. Тя е расата на Любовта, която ще въдвори Царството Божие на Земята.

Идва ново Небе и нова Земя. Идва порядък, в който ще царува Любовта в света. Общо Братство ще се създаде по целия свят. Иде Новата култура! Иде Шестата раса! Иде Божественото в света!

Сега идат в света един нов род жени, те ще се народят. Според моите изчисления, това ще бъде след 2100 години. След 2100 години, които дойдат от вас, ще проверят един закон. Аз не искам никой да вярва. Досега може да сме имали изключения, но тогава ще дойдат мъже и жени, които ще внесат една Нова култура на Земята, ще наложат на поколението да не воюва. Това са ония мъже и жени, за които в 13-та глава на Откровението е казано, че ангелът е вързал дявола с една голяма верига, да не изкушава хората. Тия мъже и жени ще турят такива корави въжета, че наистина ще вържат дявола да не изкушава вече хората. И тогава, в бъдещата култура ще се позволяват само две деца, не много деца, както сега: едно мъжко и едно женско. След като родят двете деца, бащата и майката ще бъдат свободни. Майката ще вземе мъжкото дете, бащата - женското, единият ще отиде на единия край на Земята, другият - на другия край и ще си пишат любовни писма. Вас ви се вижда странно. Мене ми се вижда още по-странно сегашното съвместно

живеене на мъжа и на жената.

Зазоряването на Новата култура ще дойде по-рано, но Шестата раса в пълния си разцвет и красота ще бъде на Земята след 2100 години. Господ е оставил хубавото за най-послед. Такъв е законът.

Най-хубавите неща, които човечеството е създало от своето начало досега, се пазят в тайна. Когато дойде Шестата раса на Земята, всичките тия велики неща ще се изнесат и тогава хората ще кажат: "Миналите страдания не могат да се сравнят с настоящите блага." Казвате: "Ще помним ли това?" Всичко ще си припомним. У вас ще се пробуди друго съзнание, което ще обхваща и самосъзнанието, и подсъзнанието, и свръхсъзнанието. Всички тия съзнания ще се обединят в едно и тогава вие ще видите Божественото начало и човешкия край, както и човешкото начало и Божествения край. Тези две начала ще се съединят в едно.

На Шестата раса ѝ трябва 300 000 години да се развива. Шестата раса е почнала в своето най-слабо начало. Представители на Шестата раса сега има навсякъде. Те вече постепенно ще вземат ръководството в свои ръце. И Толстой ще дойде в Шестата раса. Ангелът на Благовестието е, който носи Новото Учение.

След 1000 години ще има начатъци на Божествената Наука, след 350 000 години тя ще заеме широки размери, а след 150 милиона години ще бъде приета навсякъде като официална наука. Казвате: "Да се говори за толкова далечни времена, това ни обезсърчава." Аз се радвам на дългите срокове, на далечните времена. Когато ми се говори за къси срокове, аз затварям ушите си. Когато се говори за големи пространства и далечни времена, имаме предвид Божествените закони. Те работят там.

Истинска комуна ще се осъществи на Земята след 300 години, когато първата група от Шестата раса слезе на Земята. Не след дълго хората ще напуснат градовете и ще заживеят сред Природата на групи от по няколко семейства, в зависимост от хармонията, която имат помежду си.

ПОБЕДА НА ДОБРОТО

Спомени на ученици

Учителят бе в Мърчаево. Там Той отново се затвори за три дни в стаята си. Не излизаше и не приемаше никого. Ние бяхме свикнали с такива отсъствия на Учителя, знаехме от опит на Изгрева, че при такива случаи Учителят Го няма, че има някаква важна работа в другите, непонятни за нас светове - Духовният и Божественият. Ако някой по непослушание се вмъкваше в стаята на Учителя, заварваше Го строг, вглъбен в Себе си, седнал на стол. Чуваше думите Му: "Рекох, сега имам работа!" И напускаше виновно стаята. След три дни Учителят излезе на терасата. Беше навалял сняг. Той беше с балтона и с бял шал около врата. Махна с ръка и каза: "Свърши се времето на злото! Започва времето на Доброто. Досега все Доброто е служило на злото, но отсега нататък злото ще служи на Доброто. Този, който е решил да прави зло, късно се е родил. Свърши се времето на злото!" Учителят се прибра в стаята. Ние бяхме свидетели как Учителят обяви една нова епоха, която идваше. Това е епоха, когато злото ще служи на Доброто и ще изпълнява волята му.

На Атлантида е имало две раси: едната от малко, елитно общество с много висока култура, а другата - многобройна, от хора с диви, примитивни качества. Жадни за власт и господство водачи на тази многобройна раса, които не са могли да търпят присъствието и благородното влияние на тези издигнати хора, тласкат тълпата да се нахвърли срещу тази малобройна група от хора, високо издигнати, културни, като една част избиват, а друга - забягва в Америка и Египет. Доказателство, че действително е така, е запазеното предание у народите на Америка преди идването на европейците, че хора с бяла кожа и бради дошли с лодки откъм морето и са ги поучили на ценни знания и мъдрости, улесняващи техния живот. В Египет също е запазено преданието, че първите фараони са пришълци от Атлантида, донесли им многото знания и мъдрости. А Учителят ми каза в един разговор следното: "По времето на Атлантида ние загубихме сражението, защото не можахме да проникнем в най-дълбоките помисли на злото. Но сега победата е на наша страна. Ние два пъти грешка не правим!"

Николай Дойнов

Записки от беседите на Учителя

Съвременното човечество се намира в предверието на Новата епоха, понеже Слънчевата система е влязла в пътя на Божественото зазоряване. Дойде ли това време, за лошите хора няма да има условия за живот. Един след друг те ще измрат и Земята ще се освободи от тях. Новите условия, които идват, не търпят злото. Те сами ще го разрушат. Тъмнината ще вдигне своите завеси и ще отиде на друго място. Злото ще вдигне своите капитали и ще отиде на друго място, дето ще основе своите банки и кантори. Достатъч-

но е да четете Свещените книги, за да се убедите сами, че бъдещата епоха не е далече от вас.

Нашата Слънчева система вече влиза в едно друго поле и затова лошите хора не ще имат вече условия, понеже вълната, която иде, ще ви помага. Ще настанат условия за добрите духове да се въплътят на Земята. Хората трябва да приложат Божествените принципи, защото ако не ги приложат, ще бъдат изхвърлени. Този, който иска да лъже отсега нататък, той късно се е родил.

Хората на нашата епоха мислят, че могат да владеят света. Първо, този свят е бил създаден от космичен принцип, ето защо, те нямат право да владят в чуждо владение, а трябва да се подчинят на това, което е създал космичният принцип. Никой не може да бъде господар, преди да е станал слуга. За в бъдеще, които са били слуги, в Царството на Доброто ще станат господари. Тези, които са били господари в царството на злото, ще станат слуги в Царството на Доброто. Ако можехме да управляваме своите мисли, чувства и действия, ние можем да станем господари. Ако не можеш да контролираш своите мисли, чувства и действия, ти не можеш да бъдеш добър слуга. Щом не си добър слуга, другите ще те командват.

Досега злите са управлявали, а добрите са слугували на злите, които са били господари. Но сега ще стане обратното - лошите хора ще слугуват на добрите. Вие искате да премахнете лошите хора. Не, те ще слугуват на добрите. Сега редът се сменява - Доброто ще господарува, а злото ще слугува. Това значи - Доброто ще вземе мястото на злото. Доброто ще вземе ръководството в света.

Има 2000 години от Христа и е дошъл моментът, когато злото ще бъде подчинено и ще стане слуга на Доброто.

Белите и черните се бият кои да завладеят Земята. Досега черните я управляваха, сега белите ще я управляват и черните ще слугуват на белите, както белите слугуваха на черните, взаимнообразно. Сега вече ще казвате на черните: "Вие ще слугувате, ние си изпълнихме длъжността." В света хората казват: "Свърши се нашето, да се понаядем и да си попием, радост вече няма за нас." Те са черните, ще слугуват вече!

Лошите хора ядат и пият на гърба на другите. Те няма да докарат до никакво бъдеще човечеството и затова им се отнема властта.

Когато дойдеха черните, като се разтичат, та баници точат, куркои колят, коня му развождат, само бой да няма. Та, много баници им сте точили. Сега те ще развождат бели коне. Не само това, но в турско време ще плати 32 гроша за 32-та зъба, които са яли, че са се мъчили.

Дето съществува неправда, там са черните. Ония насилия, които претърпява човешката душа, идат все от черните - обезсърченията, неразположенията са все от черните.

Черната ложа иска да разруши сегашната култура и хората да почнат пак наново. Тогава човечеството ще се приспи хиляди години и после ще почне наново. А Бялата ложа не иска да се разруши сегашната култура и да се приспи човешкото съзнание, но да просветне. Сега е голямата борба между черната и Бялата ложа.

Сега борбите на Земята са отражение на войната, която се води в Невидимия свят между Бялата и черната ложа. Бялата ложа ще победи. Тъмните духове ще бъдат вързани и ще бъдат изпратени в бездната. Сега преживяваме най-важната епоха в историята на човечеството. Радвайте се, че живеете в най-важната епоха.

Земята излиза от 13-та сфера, в която е била досега - сфера на изпитания и страдания, на нещастия и мъчности.

Силата на черната ложа се взема. Силата минава в ръцете на Бялата ложа. Ние сме в един период, дето злото се вързва. Черната ложа е достигнала до края и сега съвсем се е изтощила. По естествен път злото се обезсилва. Ако Доброто рече да победи злото чрез насилие, ще му даде сила. Добрите духове ще надделеят над черните.

Белите, светлите духове ще победят. Всички хора, които имат нисши трептения, ще изгорят. За в бъдеще всички сухи, лоши и нечисти неща ще изгорят. Ще остане само чистото по Земята. Вълците ще бъдат изстребени от лицето на Земята. Всички месоядни животни ще бъдат унищожени. След това и лошите хора ще изчезнат.

Земята един ден ще бъде освободена от всички лоши хора и от всички хищници. Вие мислите, че лошите хора са по-щастливи, че живеят по-добре, че благуват. Много се лъжете. По-нещастни от грешните и лоши хора няма.

Бог ще уволни всички стари служители и ще остави само ония, които са доказали своята честност и искреност в служенето си.

А за грешните делото ще бъде голямо. То е отлагано много пъти досега. Сега ще бъде гледано във висшите инстанции и сега се предвиждат големи наказания.

Чрез страдание ще се оправи светът. Трябва да се увеличат страданията на лошите хора. Тогава ще се спаси светът. Досега все по-добрите хора са страдали, нека отсега страдат и лошите. Ще ги турим да бъдат дежурни.

Що се отнася до злото, до лошите хора, вие не се тревожете, Бог ще ги обуздае. Няма да мине дълго време и законите на живота ще се изменят. Тогава, който обича, той господар ще стане, който мрази - слуга ще стане.

За лошите хора настъпва черен период. Тъмната епоха изтича.

Сегашният свят ще бъде разрушен, нищо няма да остане от него. Под тази мисъл разбирам, че няма да остане лош човек на Земята. Злото и лошите хора ще изчезнат, няма да остане помен от тях.

Тъмните сили, които вървят по пътя на злото, ще бъдат пратени във вечния огън, за да изгори в тях злото. След това и те ще се покаят, защото е казано: "Всяка плът ще слави Господа."

Какво се разбира под Възкресение за осъждане? - На едни ще се пробуди съзнанието и ще страдат заради престъпленията си. Тогава грешните ще се преобразят. Всичката им смелост ще изчезне като дим.

Всички лоши духове ще минат през вратата - Черно море. Оттам се чисти светът, затова е черно. То ще погълне лошите духове.

В бъдеще, в новата епоха няма да се позволява на нисшите души да се въплътят на Земята. Както е казано: "Кротките ще наследят Земята." И

това е почнало вече.

В бъдеще няма да дохождат лоши хора на Земята, няма условия за тях. Те ще изчезнат така, както изчезнаха големите допотопни животни.

Занапред, неготовите хора няма да им се позволи да се прераждат. Ще се забрани да идат на Земята престъпни духове, на друго място ще се въплътят, а тук - само тези, които са добри, които имат Любав.

Земята ни носи всички, обаче всички хора не възприемат Новото. Тя ще ги отърси от себе си. Хората със старите разбирания няма да идат вече на Земята. Земята се възкачва вече и хората със старите разбирания не ще могат да се издигнат с нея заедно. Земята ще се отърси от тях като от гнили плодове. Те ще отидат на друго място и ще изостанат в Природата.

Голяма топлина и светлина идват на света. Те са Божествена енергия, сила, която ще стопи и просвети човешките сърца и умове. Когато светлината и топлината на Любавта дойдат в света, ще стопят, ще изгорят всички лоши, престъпни хора и ще останат само праведните и добрите хора.

Ще дойде ден, когато Земята ще бъде подложена на огън, който чисти, без да изгаря. Хората ще минат през огъня, ще се пречистят, без да изгорят. Тогава Земята ще свети с нова светлина. Добрите хора ще се пречистят и ще светят, а лошите и грешните ще се стопят и ще останат за тор на бъдещето. Наближило е времето, когато Земята трябва да се пречисти. Огънят, който ще чисти Земята, ще бъде много силен и много мек. Иде времето, когато хората ще живеят в нова светлина и нова топлина и ще се радват на новия живот.

Това ще стане скоро. Ще се видоизменят хората. Светли същества са вече обсадили цялото човечество и са му дали ултиматум - ако не се подчини на Божественото, те ще започнат да действат. Напредналите същества - силите на Светлината, воюват със силите на тъмнината. Победата е на страната на Светлите сили, на Доброто. Доброто ще победи. Сега се водят големи сражения между тези две сили - между Доброто и злото. Но човечеството ще измине този път, ще дойде до обетованата Земя и ще си почине.

Казвам: Сега именно трябва да се внесат Божествената Правда и Вярa в света. Божествената Правда иде за пръв път на Земята. Колкото хора досега са се опитвали да внесат Божествената Правда и Любав в света, всички са били разпъвани. Това виждаме в историята на развитието на човечеството. Сега обаче, светът ще бъде разпънат, а Божествената Правда, Божествената Вярa и Любав ще се въдворят!

Единствената сила, пред която и Доброто, и злото се прекланят, това е Любавта. Тъй като Любавта слиза на Земята, тя става господар, както на Доброто, така и на злото. Господарите на злото и на Доброто ще поставят венци пред краката на Любавта и ще кажат: "Управлявай, както искаш!"

Време е вече хората да приемат Любавта и да влязат в новия живот.

Мина вече старото време. Иде новото време, иде на власт партията на Божиата Любав. Горко на лицемерите, крадците и лъжците! Иде новата партия, която ще повдигне всички народи и общества, всички църкви, всички семейства и родове.

Иде нашата партия Отгоре! Всичко ще превърнем на вода. Като дойдат комунистите, ще вземат къщите, имотите ви - всичко, което имате. Като дойдем ние, ще превърнем света на вода. Ще изчистим и попове, и владици, и комунисти, ще турим всичко под общ знаменател. След това ще създадем нови риби, птици, млекопитаещи. Най-после ще създадем новия човек и ще го поставим отново в Рая. Велика програма имаме ние! Сегашните бради, мустаци, кости, мускули, стомах, дробове - всичко ще се превърне на вода. Ние сме опасни хора. Най-опасните хора на света сме ние! Получихме вече последната телеграма от Слънцето. Там са насочили своята артилерия към Земята. Това коренно ще преобрази умовете на хората. Няма да остане глава на Земята, която да не узрее.

От всички краища на Земята добрите хора ще си подадат ръка, за да се обединят в името на Божията Любов, Мъдрост и Истина и да внесат между хората Новата култура с всички нейни блага и придобивки. Велико е бъдещето на Земята! Бог се проявява в света. Няма да мине много време и вие ще Го видите.

Силите на Светлината са взели вече надмощие над силите на тъмнината. Победата е на страната на Доброто. Сега водим големи сражения. Като свършим пътуването, ще достигнем Обетованата Земя, ще седнем под смоковницата и ще си починем. След тези страдания идат велики блага на Земята.

Добрите хора се срещат навсякъде по света, има ги и в България, само че не се проявяват. Засега в света са дошли онези хора, които аз уподобявам на малки деца. И наистина, днес малките деца управляват и България. Отгоре казват: "Нека се упражняват тия деца." Обаче, приближава времето, когато праведните хора ще дойдат на Земята. Те ще вземат властта в ръцете си и ще поставят една разумна програма в училищата и в църквите, и в обществения строй, навсякъде. Тогава всички въпроси ще се решават по един магически начин. Ние ще се намерим пред една епоха, когато затвори няма да има, болници няма да има, а от всички сегашни институти ще останат само образци, в които ще се представлява на новото поколение как са съдили едновременно съдии, как са проповядвали едновременно проповедници, как са учили едновременно учители, как са възпитавали едновременно майки своите деца и т.н. Всичко това ще представлява едно голямо разнообразие от миналата култура, т.е. останки от културата на XX век.

ВЕХТОТО ПРЕМИНА

Записки от беседите на Учителя

Казано е в Писанието: "Когато дойде денят Господен, Слънцето ще потъмнее."

Който чете по буква, той ще разбере нещата буквално; който чете и разбира по дух, в тези думи той ще разбере друго нещо. "Слънцето ще потъмнее" - подразбира, че великите държави, които сега управляват, ще изчезнат. Светската власт ще потъмнее. Луната пък означава всички видове религии, всички религиозни системи. И наистина, всички религии в света губят ума и думата, не знаят как да напътват хората. Няма религия днес, която може да посочи на хората правия път. Всяка църква казва: "Елате при нас и ще се спасите." Те разглеждат спасението като процес на бъдещето. Спасението не е въпрос нито на миналото, нито на бъдещето; то не е извън времето и пространството. То е въпрос на настоящето, въпрос на времето и пространството. Пророкът казва: "Ако чуете гласа Му още днес, не отлагайте, защото така само ще се спасите." Като се казва, че денят Господен ще изгори Земята, това подразбира, че той ще лиши хората от последните средства за развитие. Кои хора? - Онези, които са закъснели в своята еволюция. Той ще ги доведе дотам, че няма да имат условия за развитие.

Слънцето представя общия порядък, който сега съществува в света. Луната представя сбор от всички религиозни системи. Звездите пък са великите хора, които ще паднат и няма да светят, ще потъмнеят, ще изгубят светлината си. Казано е: "Небето ще се поколебае и знанието на Сина Человечески ще се яви." Отде ще дойде? - Отвън ще Го видите, отвътре ще Го видите; единично ще Го видите и колективно ще Го видите. Всички хора ще бъдат едно съзнание - нещо колективно. Тогава целият свят ще се открие пред вас и ще кажете: "Едно време бяхме слепи, но сега всичко виждаме." Това всеки ясновидец вижда.

Всичко, което сега виждате, всичко ще изчезне! Няма да намерите едно перце от тоя ред и порядък, който сега съществува. Не че сега аз го искам, но както от честния кръст нито едно малко парченце няма да намерите, така всичко ще се измени. Всички грешки, всички недостатъци на миналото трябва да изгорят като сухи дървета. За в бъдеще на Земята няма да има паразити, няма да има тунейдци, нито грешници. Те прекарват последните дни на своя живот. Те са в положението на стария човек, който е в последните дни на живота си и затова казва: "Дайте ми да си хапна от това, от онова, дайте ми да пийна, че да си замина със затворени очи от този свят." Той ще си отиде, ще си замине и няма повече да дохожда на Земята. Това е решението на Невидимия свят.

Хората, които не разбират, казват, че сега светът се е развалил. А пък то - лошото е било вътре и Божественото го е изхвърлило като мътък навън, както в едно тяло всички нечистотии се събират на едно място и се изхвърлят навън като гной през това място. Същото е в човечеството: сега има абсцес

и чрез него се изхвърлят нечистотиите навън. Който не знае този закон, се обезсърчава. Всекиму ще се въздаде това, което заслужава.

Винаги на границата между две култури - стара и нова - се явява криза, явяват се големи противоречия, бури, сътресения, катастрофи, защото двете течения - старото и новото - влизат в стълкновение. Едното се руши, а другото се гради.

Ако някои мислят, че може да тикнат света в някой път, дето Божественото не иска, то много се лъжат, понеже има едно място, отдето се регулират нещата.

Понеже сега предстои един нов живот, човечеството не може да влезе в него, догдето не изгорят всички стари разбирания, мисли и чувства в страданието.

И в политическо, и в културно, и в много отношения светът ще се промени. Картата на света ще се промени. Това е неизбежно. Сега детските гасци на човечеството стават тесни. Та сегашните начини на управление, на религия и пр. са детински работи, играчки. Никакви стари истини! Те са неразбрани детински работи. Та всичките тези работи ще се изоставят от само себе си. Ще ги съблече човек.

Един грях може да трае до четири поколения, след което се изправя и изчезва. Тези, които са слезли днес на Земята са повечето от четвъртото поколение, дошли да изправят грешките на прадедите си. Затова този век е на ликвидация. Това е краят на една тъмна епоха на греха. Ще дойде време грях да не съществува на Земята, когато всички се свържат с Бога и решат да изпълнят Волята Му. Това ще е нова епоха на доброто, когато Любовта ще се възцари на Земята. Князът на този свят си отива. Виждаме предсмъртните му гърчове в последните войни. Вдига се войната от Земята, за да отиде там, откъдето е дошла. Свърши войната на смъртта, сега започва войната на живота. Тези, които са на кораб, който потъва, навреме трябва да го напуснат. Спасителните лодки са спуснати. Божието Слово се даде за следните 2000 години.

Грешните хора нямат шанс да живеят на Земята. Само праведните са определени да бъдат наследници на Земята, а не грешните. Няма да мине може би 100-200 години, и в края на краищата Земята ще бъде освободена от всички грешни хора.

Свършването на света всякога означава в Писанието изгубването в трите свята на условията, при които известна престъпност може да живее или да се увеличава. Туй е свършекът на света! В другите два свята тая година (1914) условията са се свършили - останали са само на Земята. Според моите изчисления, условията за престъпност на физическото поле след 300 години ще се изгубят. Сега са последните условия за престъпления. След 300 години, ако сте живи, ще проверите нещата. Сега не можем да говорим, но до 300 години 101 % ще стане. Понеже в другите два свята нещата вече са станали, непременно най-после ще има едно голямо въздействие. В хората има пробуждане на едно голямо съзнание, навсякъде ще дойде това въздействие. Хората вече не искат съзнателно да вършат престъпления. Богати и учени,

всички съзнават, че трябва да се тури край на тая аномалност, която съществува.

Всеки човек, всеки народ, който не изпълнява Волята Божия, ще бъде пометен. Всичко, което не дава плод, което не твори, което не произвежда, ще бъде пометено, т.е. ще бъде оставено за друга епоха. Сега сме вече в края на стария век и в началото на новия. Няма връщане назад! Старото си отива безвъзвратно и няма повече живот за него. Животът е за Новото! Благата се дават вече на добрите хора, за да ги използват за общо благо, за изпълнение Волята Божия. Най-хубавият свят сега иде!

Такива хора са нужни на света - да пръскат своите мисли и топли чувства, да очистят Земята. Атмосферата трябва да се пречисти и освежи. Различните болести и епидемии се дължат на човешките ежби, раздори и недоразумения. Те ще изгорят и върху пепелта им ще израснат добрините на онези хора, които ще станат братя, а не врагове. Тъй казва Господ! Вижда се вече края на старото, иде началото на Новото. Ще блесне красотата на новия свят, която Бог е приготвил за онези, които Го любят.

Сега иде Третият завет: Прославлението на Синовете Божии. Положението, в което се намират съвременните хора, е подобно на времето, в което живя Йоан Кръстител. Той минаваше от Стария завет в Новия завет. Под Завет на Синовете Божии разбират епохата, когато светиите ще дойдат да управляват света.

Цялата Слънчева система влиза във връзка с нещо по-висше. От хиляди години Слънчевата система минава през една област в пространството, която е пълна с отрови. Сега тя излиза от тази област. Сега тя навлиза в една по-духовна област, в която живеят по-напреднали същества, отколкото в досегашните области.

НОВО НЕБЕ И НОВА ЗЕМЯ

Записки от беседите на Учителя

Слънчевата система навлиза в една по-духовна област, в която живеят по-напреднали същества, отколкото в сегашните области. Влиянието на тази нова област ще разшири кръгозора на човечеството за познаване на Природата и ще го направи по-възприемчиво към новите идеи, които сега слизат на Земята.

Природата сега извършва едно преустройство на цялата Земя. Пригответ се ново Небе и нова Земя за новите хора. Сегашният север ще бъде изток, изтокът ще бъде юг, юг ще бъде запад, а запад ще бъде север.

Отде иде тъмнината? - От Земята. Тя хвърля сянка, тя носи тъмнина. Ние живеем под сянката на Земята и се мъчим. Тая сянка не е нищо друго, освен лошият живот. В бъдеще Земята ще стане прозрачна, няма да хвърля сянка. Тогава слънчевите и Божествените лъчи ще минават през нея и животът ще стане лек и светъл.

При сегашните условия, Земята не е наклонена на 23 градуса, но на 22 и нещо - постепенно оста се изправя. Всяко изменение, което става на Земята, става и в нас. И умът ни е леко наклонен. Един ден, когато Земята се изправи перпендикулярно на своята ос, ще имаме умерен климат, добри условия за живот, умът ни ще бъде просветен, сърцето топло, волята силна, ще се спазват Божиите закони.

И така, трябва да проникне Христос в света. Това е, което носи Братството, което проповядва Христос. И тези светли братя слизат сега. Те ще употребят тези две изключения - изключението на Слънцето и на Земята; ще настане едно ново чудо, за което в Писанието се казва, че иде ново Небе и нова Земя - ново човечество. Аз казвам: На старото човечество ние туряме един кръст. Господ да го прости и за в бъдеще ще живеем със законите на новата Земя, на новото човечество. Това иска Братството.

Тъмните сили вече са победени в астралния свят, сега тук се води борба, за да бъдат победени. Като победят светлите сили на Земята, ще дойде новото Небе и новата Земя.

Сега всички ангелски йерархии, всички разумни, възвишени същества са заети с велика работа. Те строят нова вселена, нов свят, в който могат да живеят само хора с идеално организирани тела, умове и сърца.

Млади и стари, всички са длъжни да разрешат задачите си чрез великата Божия Любов. Пред вас се открива велико бъдеще! Земята влиза в нови условия, които вие не можете да си представите. И Луната, която виждате, и тя започва да се изменя. След време ще се яви нова Луна. Сегашните астрономи не забелязват тази промяна в Луната. Ще дойдат нови астрономи, които ще живеят и на Луната, и на Земята. Казано е в Писанието: "Ще създам ново Небе и нова Земя, ново Слънце и нова Луна." Иде Новото в света - нови условия, нов живот. Бъдете готови за новите условия!

Учените казват, че тази Земя ще се пренесе в друга една планета, която

се създава в пространството и там ще започне онази разумна, нова култура. И Христос загатва на Своите ученици: "Отивам да ви приготвя друго място и когато ви приготвя, ще дойда да ви взема, та където съм аз, там ще бъдете и вие." Ако това място беше тук, на Земята, Христос нямаше да каже: "Отивам да ви приготвя място."

В Слънчевата система има една нова планета, която сега се създава. И всички пертурбации сега се дължат на нея. Един ден тя ще заеме мястото на нашата Луна и ще има синкав цвят. Сега тя е още прозрачна.

Учените хора казват, че за жителите на Земята има една нова планета, приготвена в Слънчевата система. Оттук всички хора ще бъдат пренесени. Сега са започнали вече да ги пренасят по един, по двама, по трима. В бъдеще повечето ще ги пренесат там. Там ще има по-хубави условия за живот. Онези, които ще бъдат пионери на тази планета, ще се съобщават със Земята. Казват, че тя няма да бъде много далече. След време тази планета щяла да се намести в Луната. Че тя нямало да бъде много далече - на около 300 000 км. Една хубава разходка ще бъде. А когато това станело, признакът щял да бъде, че месечината ще има синкав цвят, не както сегашния. По това ще познаете, че се е изменила. Един ден ще се върнете на тази хубава Земя и тогава тук ще бъде истинско Царство Божие. Едно Царство ще има на Земята, но то ще бъде истинското Царство!

Ако ние искаме, още сега Царството Божие може да дойде. За някои хора, които искат, може да дойде. Но след 2100 години на Земята ще има ред и порядък. Земята ще се измени във всяко едно отношение - климатическо, органическо. Земята в пространството наближава вече да дойде в съприкосновение с една нова Слънчева система, която ще упражни грамадно влияние върху цялата наша Слънчева система. Може би след 2100 години светлината на месечината ще се измени, няма да бъде светла като сега, но малко синкава. След 2100 години на месечината ще има растителност. Това е пророчество.

Аз съм дошъл да кажа на хората следното: Бог е решил да създаде нов свят - ново Небе и нова Земя и да промени всички хора. И това ще стане! Бог е решил да промени целия свят. Това, което аз говоря, е Божествено! Моята проповед ще я чуят всички! Не могат да не я чуят, понеже Бог е, Който говори в света. Моята проповед е като Слънцето - няма да остане нито един, който да не я чуе. Не това, което се говори, но има нещо, което остава неизказано. То влиза във всички хора. То е Божественото! Светът е направен от Бога и този свят ще стане такъв, какъвто Бог го изисква!

НОВИЯТ ЧОВЕК

Записки от беседите на Учителя

Ние сме в една нова епоха, когато се ражда един нов човек, цял един нов свят. Ние имаме трети Адам, който се създава от първия и втория Адам. Третият Адам сега се създава. Всякога, когато се създава един Адам, има катаклизъм. До втория Адам целият свят е бил неустроен, явил се Бог и казал: "Да бъде Светлина!" Казва се, че в шест дни е бил създаден човекът. Сега ще се роди един нов Адам, целият свят се преустройва и пред този, новия Адам, всичките раси, всичките хора ще дойдат пред него и той ще им даде нови имена, ще ги кръсти, едно ново кръщение ще има. Всякога, когато се създава нов Адам, има катаклизми, преустройства.

Сега се готви нов човек, който ще бъде по-горе от вас. Този човек е малък, както и вие сте били малки в сравнение с допотопните животни. Материята му за съграждане ще бъде взета от друго място, от Дух и вода ще се роди той. За него няма да има нищо скрито-покрито, както на Земята, така и на Небето. Еврейските пророци казваха, че всички земни корони ще се поклонят пред този човек, ще изпълнят Божията Воля, ще му въздадат слава.

Бъдещият човек, човекът на Любовта, ще притежава такава грамадна сила, че нищо не може да устои пред нея. Той ще бъде в състояние да увеличава по своя воля топлината си и светлината си толкова, че да станат те хиляди пъти по-силни от тия на слънчевата светлина и топлината на Земята. Човек, който има топлина и светлина хиляди пъти по-силна от тая на Слънцето, може да ослепи и най-многобройната и най-силната армия, да разтопи нейните оръжия. Той ще може да разтопи касите на всички банкери, да стопли всички замръзнали сърца, да премахне всички прегради, които човешкият егоизъм е поставил на пътя.

Новият човек, който идва, е синтез от всичко най-хубаво, което досега е постигнато от човека. Той идва да организира нещата и носи ум и живот в себе си. Той ще покаже пътищата, по които може да се оправи светът. Сега се преустройва и човек, и целият свят, затова са големи и страданията. Новият човек ще бъде господар на смъртта. И в сегашния човек са вложени велики дарби и способности, но са още в спящо състояние. За пример, в мозъка му има един апарат, с който в 24 ч. най-малко могат да се предскажат точно всички промени, които ще станат с времето. Този апарат може да предскаже времето и след три дни, и след седмица, и след месец. Аз бих желал да бъдете от този новия тип.

Казвал съм и друг път, че в света идват 8 000 адепти. Някои ще се родят, някои ще се вселят. Те са носители на Новото, на бъдещето и това бъдеще ще се наложи на човечеството. Бъдещата култура ще се наложи на хората, както спят още и сутринта ще се събудят преобразени.

Ние всички няма да умрем, но ще се изменим - червеят ще стане пеперуда. Няма да умираме. Светът още ще умира, ще има гробища. Братята на Любовта ще дойдат между славяните. Ще слезат 8 000 души - праотци на

човечеството. Те ще са светещи хора. Ще управляват Земята. При тях ние сме като животни.

Предците, които идат на Земята, ще се вселят в готови души. Предците не са участвали в грехопадението. Те са хора, за които е казано: "Бог го направи по Свой образ и подобие." А пък хората на Земята са тези, за които е казано: "Бог създаде Адам от пръст."

Само онзи може да служи, който има знания. В бъдеще най-учените, най-добрите хора ще станат слуги на човечеството. Добрите майки ще раждат синове и дъщери за човечеството.

Ако предците не дойдат, от света нищо няма да стане. Те са носители на Новото. Досега те не са се въплътявали. Но тук-таме е имало въплътяване и от тях; а те са изглеждали отвън като прости, обикновени хора.

Иде ден, когато синовете на Светлината ще дойдат между хората, ще им донесат онова знание, което ще бъде основа на истинския живот. Те ще бъдат учители на човечеството, ще му покажат пътя към Светлината.

Има силни хора на Земята, които скоро ще се изяват. Тия, които ще се изявят, те разбират великите закони на Природата, те са хора светещи. Тогава ще разберете какво нещо е човек. Като го погледнеш, ще разбереш, че пред себе си имаш един благороден човек, на когото можеш да разчиташ. Те ще бъдат въоръжени от горе до долу. Няма да бъдат с кобури, но ако речеш да се противиш, той ще простре ръката си и ти ще се намериш долу на земята. После пак ще те дигне и като простре три пъти ръката си така, всичките твои идеи, всичките твои криви разбирания от преди 8 000 години ще изчезнат.

Сега цялото човечество се намира пред една велика епоха на промени, която ще донесе Новото. Затова именно, всички хора трябва да се пазят да не падат духом, да не обезсмислят живота си. По-добри времена от сегашните няма. Всички пробудени души от четирите краища на света трябва да се обединят, да си подадат ръка за взаимна работа - за поставяне основата на Новата култура, за идване на Царството Божие на Земята. Отгоре ще дойдат няколко милиона, ще впрегнат всички хора на работа и заедно с тях ще въведат ред и порядък на Земята. След свършване на своята работа, те ще си заминат, а хората на Земята ще останат след тях да живеят и работят. По този начин ще се възстанови съобщението между видимия и невидимия свят. Вие ще бъдете свидетели на това и ще кажете: "Туй се каза едно време и така стана!"

До края на този век (XX), ще дойдат 8 000 адепти, които ще се въплътят по всички краища на Земята и ще дадат нова насока на обществените, религиозните, на семейния живот. Те са взели предвид всички мерки за тази реформа, с която ще изненадат света. Така те ще създадат новото човечество. Само по този начин светът може да се оправи. Дотогава трябва да бъдете готови да приемете игото на тези 8 000 адепти. Това иго ще ви се наложи.

И тъй, тези наши братя, които не са идвали от билиони години на Земята, сега идват. Тези братя са на разстояние от нас само 100 духовни метра. Когато дойде Божественият Дух, ние ще започнем с Великата Божествена наука и очите на всинца ни ще се отворят. Затова се казва в Писанието: "И отвори

умовете им, да разберат Писанието." Аз казвам: "Бог ще отвори умовете ви, за да разберете тази велика написана книга, в която от всеки лист ще можете да четете написани велики слова." По всеки лист, по всяко клонче на дървото, по всяка мушица ще четете и ще ви се даде възможност да разберете великите тайни, които досега не сте разбрали. Това е великата Божествена книга, която Духът ще ви открие, за да станете радостни и щастливи, че можете да четете по нея.

Ще влезете в Новата епоха, ще чуете гласа на ангелите, техните песни, тяхната музика, тяхната култура. Тогава ще дойдат всички светии, адепти, Учители от паметивека, ще дойдат всички, които са заминали и на Земята ще има едно велико тържество!

НОВ ЖИВОТ

Записки от беседите на Учителя

Най-красивият живот иде сега! Иде побратимяването между хората. Хората ще заживеят като братя и сестри, като деца на своя Небесен Баща. Страданията, които съвременното човечество изживява, показват идването на Новото. Те са родилните мъки. И след тези страдания ще дойдат великите блага на живота.

Един ден органическият живот ще се облекчи и тогава хората няма да се мъчат и трудят, както сега, но ще работят. Работата им ще бъде по-малко от сегашната.

В мозъка има грамадна енергия, с която още не сте работили. Като влезете в Любовта, тогава мозъците на всички хора ще бъдат във ваша услуга.

Невидимият свят ще разкрие на човека нови източници на сили, ще даде редица открития, които ще създадат условия за придобиване на повече стопански блага при харчене на по-малко физически усилия и време от страна на човека. По този начин стопанските блага ще станат достояние на всеки индивид, както свободните блага: светлина, въздух, вода. Стопанските блага няма да бъдат в такова ограничено количество, което създава съревнование за тяхното добиване. Изобилието разрешава икономическия въпрос. По този начин ще могат да се разбият ония вековни внушения, че човек не е осигурен за утрешния ден по отношение на богатата, необходими за неговото съществуване.

Бъдещата държава ще представя учреждение за разрешаване мъчнотиите в живота. Днес всеки трябва да се грижи за себе си. В бъдеще ще се грижат един за други. Тогава хората ще имат нови разбирания, нова наука, нов морал, нови отношения. Днес хората се разочароват едни от други, а в бъдеще ще се разбират повече. Връзките между тях ще бъдат по-интензивни и здрави. Зад сегашния ред и порядък се крие такъв ред и порядък, какъвто светът не познава. Още древните пророци са говорили за новия живот, за новото време, което иде вече. Светът се приготвя за това време.

Върху Земята ще има един нов пласт. Ние ще се дигнем малко по-високо, а старите хора ще живеят на долния пласт. Има места на Земята, които хората не виждат и учените хора не ги знаят. Там ще живеят новите хора.

В бъдеще голяма част от човечеството ще бъдат ясновидци. Чрез своето вътрешно радио човек ще схваща неща, които стават на хиляди километри от него. При това сегашното радио още не е усъвършенствано. Днес вие слушате по радиото да говорят, но не можете да се разговаряте. Ще дойде ден, когато хората ще се разговарят по радиото - един ще пее от едно място, друг ще му отговаря. При това, те ще могат да влизат в разговор помежду си, да си помагат едни други. Засега обаче, радиото е забавление за човечеството.

Една кутия може да ви разправи всичко, което се върши във от Бълга-

рия. Не само ще чувате какво правят хората в далечни страни, но и в скоро време ще можете да виждате какво правят хората в най-отдалеченото кътче на Земята. Един ден ще дойдем до положение да виждаме какво се върши не само на този свят, но и на онзи свят. Ще имаме поща, съобщения от онзи свят и ще можем да се разбираме със своите близки, заминали за там.

Новата култура изисква от хората няколко неща: да се справят с неврастенията си; в скърбите си да бъдат радостни; в сиромашията си да бъдат благородни. Когато нямаш нищо в джоба си, да считаш, че си богат.

Съвременната култура трябва да се освободи от употребата на каменните въглища. В бъдеще учените трябва да впрегнат слънчевата енергия за гориво, за отопление и осветление.

В новия живот бури няма да има. Резките промени на климата произлизат от лошия живот. България ще има тропически климат. Всичко ще се измени. Няма да остане нищо неизменено. И това изменение е започнало.

Северните страни отиват на юг. Там ще става от ден на ден по-топло. Там климатът ще се измени. И когато това стане в достатъчна степен, тогава плодовете там ще станат много добри. Границите на студа ще се отместят още по на север.

Северният и южният полюс няма да са студени, защото ледът ще се стопи.

Причината за студа е егоизмът. Един ден, когато хората се хармонизират по мисъл и по чувства, Земята ще бъде обвита в топла обвивка. Тогава от Слънцето ще идва такава енергия, че даже и Северният пояс ще бъде обитаем.

Когато хората станат праведни и не съгрешават, ще има умерена топлина. Няма да има тези противоречия, които има сега. Паразитите ще изчезнат. Няма да има никакви месоядни животни.

Когато хората заживеят добре, болестите ще изчезнат. Намаляването на болестите показва, че животът се подобрява.

В бъдещия строй, в това, което сега иде, смъртта няма да има място. Гладни хора няма да има. Всички хора ще бъдат здрави. И няма да се размножават чрезмерно, както сега. В бъдещия дом ще има само едно дете - мъжко или женско. Слуги няма да има. Всички ще се надпреварват да свършат някаква работа.

Новият живот изключва бездарност. За в бъдеще и децата ще знаят повече, отколкото сегашните учени.

В бъдеще хората ще приемат храната направо от Природата, както днес приемат въздуха. Всичко е в светлината. Ако ти можеш да сгъстиш светлината, ще имаш храна. Ще дойде ден, когато хората ще се хранят със светлина.

Иде новият ден, който ще ни освободи и всички ще бъдем освободени, ще живеем съобразно законите на Любовта.

Новото подразбира идването на Божественото в света. Бъдещето е в ръцете на онези, които носят Новото, а не на онези, които поддържат стария ред и порядък, в който царува насилието и тъмнината. Ние сме за Новото, за

реда и порядъка на Божественото, което синовете на Светлината носят. Ние сме за новия, за вечния живот. Следователно, на младите ще покажем пътя към този живот, а на старите ще покажем начин как да се подмладят.

Новото знание ще дойде за онези, които любят Господа. Това знание ще освободи човечеството от ограниченията, в които се намира. При тези условия човек ще придобива всичко, каквото желае.

След време тъй ще бъде - всички хора ще бъдат идеални, разумни, чисти.

Великите души ще присадят дивия свят с калема на Любовта. Присаденият свят отвътре ще придобие нова светлина и нов подем, със съвършено други стремежи - от инволюция към еволюция, от непрестанни войни към вечен мир, от човешка омраза към Божествена Любов, от егоизъм към себепожертвование. Силата на скоростта ще бъде същата, каквато е била в слизане надолу, така ще бъде и в изкачване и възлизане нагоре - според въртенето на Земята.

Новото, което иде, представлява златото - носител на живота. Който се откаже от Новото, той ще фалира.

Какъв ще бъде животът? - Отличен! Такъв, какъвто не сте видели, нито сънували.

Примери за света на Новото ще бъдат народите от англо-саксонската раса - Америка, Англия, Германия.

ИДВАНЕТО НА ХРИСТОС И ВЪДВОРЯВАНЕ НА ЦАРСТВОТО БОЖИЕ НА ЗЕМЯТА

Записки от беседите на Учителя

Докато хората не почнат да живеят в Любовта, те няма да видят Бога. Христос ще дойде на Земята, само когато Любовта започне да царува между хората. Когато Любовта сближи хората и те почнат да си отстъпват едни други, тогава ще дойде Христос на Земята. Днес Христос се проявява само тук-там. Той не иска да дойде втори път между хората да Го разпнат пак.

Религиозните вярват, че ще дойде Царството Божие на Земята и хората ще заживеят добре. И в миналото вярваха в това, но не стана според вярата им. Сега вярват в същото, но и тяхната вяра не се сбъдна. Ще стане нещо, но не това, което очакват. Ще стане това, което никой не е очаквал.

В света ще влезе един нов елемент, който веднага ще внесе хармония. Хармонията ще дойде изведнъж. Ония, които са вече готови, за тях ще бъде това Възкресение. Тия, които ще възкръснат, те са Синове Божии, те са носители на Новото Учение, те са Новото. Те ще спасят света. Когато дойде Христос, беше една епоха на приготвяне. 2000 години се приготвя човечеството. Сега сме в началото на новия период. Има нещо красиво в живота! Ние живота не сме го още опитали. Имаме предчувствие, но какво е животът, още не знаем.

Сега вие се питате какво ще стане с вас, дали ще възкръснете. Това ще зависи от Бога - Отца. Ако не възкръснете, ще ви постави от лявата си страна и ще ви прати пак на Земята, за да се усъвършенствате. Вникнете дълбоко в себе си и ще почувствате дали ще възкръснете. Ако получите мира, то означава, че ще възкръснете. Никой да не съди другия. Аз вярвам, че и на вас ще се даде поне последното място.

Духът на Бога слиза вече Отгоре, както светлината. Той е Великата Виделина, носи със Себе си огън и живот, който ще пречисти света. Съвременните хора ще опитат тия неща, ще бъдат свидетели на въдворяването на Царството Божие на Земята. Със слизането си, Бог ще съедини хората и злобата постепенно ще изчезне.

Напреднали в своето развитие същества ще се родят, други ще се вселят. И ние ще видим как хората, които управляват, ще станат други. Тези напреднали същества ще управляват света, а вие ще бъдете техни помощници - вие, които следвате пътя на Христа, пътя на Доброто.

Не се смущавайте за последствията. Никоя сила не може да измени Божия път. Всички ще минат седем пъти през огъня и ще станат кротки, умни и добри. Ще дойде времето, за което казва Исая, че вълкът и агнето заедно ще живеят. Тук под думата "вълци" се подразбират пак хора, които са със скрити зъби и нокти. Който не разсъждава, а само души и хапе, той не е човек, а вълк.

Нашата задача е да въдворим Царството Божие на Земята. Ние искаме да станем проводници на Божия закон, който да завладее всички умове и

сърца; всички мъже и жени да станат деца - синове на Царството Божие и да заживеят на Земята, както трябва.

Какво ще атакуваме? - Ще гоним сиромашията, неправдата, лъжата, грубостта - с една дума, всички несгоди в света. И като прогоним неприятеля, ще възстановим Царството Божие на Земята. Тогава ще сложим трапези и всеки ще слугува на себе си. Защо? - Защото в Царството Божие всеки е слуга, няма кой на кого да слугува. В който ден всеки започне да слугува на себе си, дошло е Царството Божие на Земята.

Царството Небесно е наближило, Бог е, Който иде в света, да се изяви в света. Имаме едно зазоряване. Един ден туй, което е невидимо, ще стане видимо. Когато изгрее духовното слънце, целият свят ще се промени, състоянието на хората ще се измени. Тия хора ще бъдат като онези гъсеници, които ще станат пеперуди. Един ден хората ще се чудят как са имали такъв ум да мислят такива отрицателни работи. Всичките ще бъдат радостни и весели, че могат да служат вече. Казвате: "Кога?" - Сега е времето. Чакате да дойде Христос. Че Любовта е Христос, Мъдростта - това е Христос! Свободата - това е Христос! Обич между всичките - това е Христос! Той е звеното, което ще съедини хората да се обичат. Очаквате да дойде Христос отвън - то е заблуждение. Казва Писанието: "Ако кажат, че Христос е тук или там, не вярвайте." Той е вече като светлината. Тази светлина ще проникне, ще влезе във вашите души, във вашите духове, във вашите умове, във вашите сърца, във вашите тела. Това е присъствието на Бога. Като дойде Бог, как ще Го посрещнете? Аз да ви кажа: Трябва да имате най-хубавите мисли, най-хубавите чувства, най-хубавите постъпки. Това са подаръците, които ще принесете.

И казвам: Да се не обезсърчавате, много минало, малко останало. Апостолите, които живеяха преди 2000 години, казваха: "Близо е денят Господен!" А това беше преди 2000 години. Какво търпение имаха те! А сега ние казваме: "Денят Господен е на нашия праг." Братя, първият звънец е ударил, остават още два! И като ударят последните два звънеца, всичките царства на Земята ще бъдат царства на Бялото Братство. И ще има само едно царство на Земята, царство, а не република. Царство ще има! Всички хора тогава ще бъдат царе и свещеници на Бога.

Любовта иде да въдвори своето Царство на Земята. Туй е 101% вярно. Бъдещето царство ще бъде Царство на Любовта, Царство на Мъдростта и Царство на Истината. Бог ще се въдвори и на Небето, и в духовния свят, и на физическото поле.

Наближило е Царството Небесно! При вратата е. Пригответе се да Го приемете с умовете си. Пригответе се да служите на Бога така, както не сте служили. Единствен Той заслужава да служим на Него.

По какво се познава идването на Царството Божие? - По лазурното сияние, което се забелязва над Балканския полуостров. Това показва, че Провидението работи усилено и пречиства физическия свят и духовната атмосфера.

По физически начин не може да се влезе в Царството Божие. Царството Божие не е нещо физическо, да насилиш и да влезеш. То е невидимо,

вътрешно нещо. Царството Божие е вътре в човека и насила не може да се превземе.

Който иска да се развива правилно, не трябва да бъде нито мъж, нито жена, но дете. Свободни сте да бъдете мъже или жени, но ако искате да влезете в Царството Божие, трябва да станете като децата.

Днес тайните на Царството Божие са скрити от хората, но в Божествения план е предвидено да се разкрият само на готовите души.

Царството Божие е идвало на Земята много пъти, но само за ония, които са били готови. И днес Царството Божие иде на Земята, но пак за ония, които са готови, които могат да използват Неговите блага. За ония, които не са готови, Царството Божие ще мине и замине, без да им остави нещо.

Който възприеме Христовите идеи и ги реализира, той ще бъде пълноправен гражданин на Царството Божие. Има хора в света, готови за тези идеи.

Всъщност Царството Божие е и долу на Земята, и горе на Небето - зависи как живее човек.

Следователно, ако човек не може да се ползва от светлината и от благата, които Царството Божие носи, той ще се намери в тежко положение. Божията Любов предупреждава всеки човек, на когото предстоят изпитания, но не всеки иска да се вслушва в думите ѝ. Щом човек не иска да се вслушва в гласа на Любовта, главата му ще побелее от страдания. Съвременните хора не знаят още какво представят страданията. Това, което те наричат страдания, още не е никакво страдание.

Всички хора очакват втори път да дойде Христос на Земята. Но Той току погледне раните на ръцете и на краката, помисли малко и казва: "Много ще чакате, докато дойда на Земята." Христос ще дойде на Земята, само когато раните Му съвършено изчезнат. Това ще стане във времето на Шестата раса. Значи, докато хората не изправят живота си, Христос няма да слезе на Земята. Със слизането на Христа, Земята ще се запали и изгори. Огън ще слезе на Земята да изгори всички нечистотии. Всички лоши и нечисти мисли и чувства на хората ще изгорят и ще остане само идейното, красивото в тях. Те ще започнат нов живот - живот на любов и знание, на истинска свобода. Това се отнася за ония, които ще бъдат готови. Те ще разберат живота и ще приложат Любовта. Които не са готови, те ще чакат нови условия.

Христос, но като Дух, ще пребъдва на Земята през всички времена до окончанието на века - през времената на насилието, на злото, което днес виждаме в света, т. е. до окончанието на века. След това ще настане нова епоха, време на нова Земя и ново Небе.

В бъдеще Христос ще дойде само тогава, когато всички хора отворят сърцата си и Го приемат отвътре, а не отвън. Отварянето на сърцата на хората и приемането на Христа, означава идването Му на Земята. Не Го ли приемат по този начин, ще дойдат бури, земетресения, циклони, сиромашия, глад, болести, кризи и т.н. Докога ще продължават тези неща? - Докато хората напуснат стария живот - живот на външните външания.

Целият астрален свят по-рано беше в ръцете на черната ложа, сега оба-

че тези духове са изпъдени оттам. Които сега умират, отиват в астралния свят, където се поправят, подготвят и идват на Земята вече като добри работници.

Когато Христос беше на Земята, сатана беше в астралния мир, а сега е тъкмо обратното: сатана е на Земята, а Христос действа в астралния мир, а като така, крушението на сатана ще бъде по-голямо от всякой друг път.

Сега идват на Земята Светлите. Техен вожд е Христос. Светлите идват с оръжие в ръка. Едно време те бяха слаби, а сега са въоръжени и са силни. Човекът на Любовта сега ще бъде силен и като го види човекът на злото, ще бяга. Земята ще бъде очистена от лошите хора. Лошите хора ще напуснат Земята и ще идат към центъра на Земята на изправление. 2 000 км има земна кора, после идва 2 000 км празно пространство. След това идва едно вътрешно кълбо с радиус 2 000 км. На това кълбо отгоре живеят хора, които се осветяват с магнетизъм. Там ще бъдат изпратени лошите хора за изправление.

Христос казва: "Не плачете за Мен, но плачете за себе си, понеже иде ден на скръб." Няма да остане нито един, който да не страда като Христа. Цялото човечество ще пострада като Христа и когато цялото човечество пострада като Христа, ще се спаси човечеството. Но това страдание трябва да бъде съпроводено с Любов. И тогава ще дойде Възкресението.

Христос дойде на Земята с велика мисия. Той искаше да покаже на съвременните европейски народи как трябва да постъпват. Всичко, което проповядваше Христос навремето си, се отнасяше за сегашните времена. Той казваше на всички народи: "Вие ще дойдете до една голяма криза. Ако искате да се освободите от тази криза, единственото разрешение седи в това, което проповядвам. Ако приложите Моето Учение, вие ще се избавите от голяма катастрофа; не приложите ли Учението Ми, катастрофата е неминуема."

Христос пак иде сега и пак кани цялата бяла раса да подеме това ново Учение.

Кармата на европейските народи е назряла, т.е. дошло е време, когато европейските народи ще трябва да ликвидират с всички отклонения, които са правили в своето развитие и не са изпълнили Божията Воля - не са приложили онова, което Христос е донесъл: светлината, която им е дал за живота, новото знание и разбиране. Еврейският народ не прие Христа и носи последствията от това. Ако християнска Европа не приложи това, което Христос даде, естествено е, че ще носи последствията и отговорност за това. Въпросът, обаче, е решен. От Невидимия свят ще дойдат хиляди, милиони същества, които са напреднали, които стоят в пространството, в Рая. Те ще дойдат и ще турят ред и порядък на Земята.

Светът е окупиран и всички народи трябва да капитулират. Всички ще трябва да служат на Господа и ще има само една държава - Царството Божие.

Иде една нова вълна от космическото пространство - вълна на Божествена Любов. Наричат я огнена вълна. Тази вълна има мощни трептения, които организъмът на всеки човек не може да издържи. Затова се казва, че Бог е огън всепояждащ. Тези, които са готови да издържат трептенията на тази

вълна и я приемат, ще просъществуват; а онези, които не могат да издържат трептенията, и за тях тази вълна ще бъде огън, който ще ги изгори или ще стане причина да минат през най-големите страдания. И тези страдания ще ги приготвят да приемат Любовта, да се пробудят. Когато хората минат през този Божествен огън, ще дойде Царството Божие на Земята. Казвам: Когато дойде огънят на Любовта, едни ще просветнат, а други ще изгорят, ще минат през разкаяние.

Когато дойде Христовото Учение да поклъва в човешките сърца, много хора ще полудеят и също като стари мехове ще изпопукат.

Сега в света иде една велика сила, аз я наричам Живия Господ, Който иде в света. И ясновидците, дори и най-видните учени хора, виждат вече това. Иде Господ! Ще видят всички това. Всички казват: "Да видим Господа!" Аз ви казвам: Всички ще Го видите. Не днес, но един ден вие ще Го видите всички. И знаете ли какво ще бъде положението на съвременното човечество, когато дойде Господ? Всички хора ще бъдат прострени на земята с лицето си надолу. Всички, без разлика, така ще бъде; цялото човечество ще бъде простряно на земята. Всички ще лежат, ще мине тогава Христос и ще каже: "Онези, които са правили добро, които са се подчинявали на Божия закон, ще възкръснат." А онези, които не са ходили по Неговото Учение, ще останат отвън. И следователно, като потегли Христос ръцете си върху тях, те ще възкръснат. А онези, които не са ходили по Неговото Учение? Колко американци, германци, французи, руси и други има между всички, които са ходили по Неговото Учение? Той ще види кои са истинските и вие ще видите между кои сте. Ако станете, вие ще Го видите, ще видите онова Велико Лице, Което казва: "Гладен бях, нахранихте Ме; жаден бях, напоихте Ме; в затвор бях, посетихте Ме; болен бях, прегледахте Ме." Но това са само символи, зад които се крият велики истини.

Най-напред ще дойде съденето на добрите хора. Който се оплаква сега, че Господ го съди, той не разбира що иска. По-добре съденето да се извърши сега, при мировото съдилище, отколкото да остане за горния, касационния съд. По първия начин са били съдени светиите. Бъдете мъже, за да бъдете освободени чрез Възкресението. Трябва непременно по-рано да бъдете съдени. При това съдене едно само е необходимо: да се молим на Господ да бъде милостив към нас. Не да плачете да ви помогне, а трябва да имате дълбоко смирение. След това ще дойдем на Земята с Христа и тогава няма да има бракове като сегашните, защото жената ще пребъде в небесен живот. Ангелът на благовестието е, Който носи Новото Учение. От 1914 г. е започнало съденето на света и ще продължи до 1999 г.

През целия XX век ще бъде съдбата на света. През XXI век - връщане при Баща си, като блудния син. Той е векът на установяване на нов порядък в света, съгласно изискванията на Господното Царство и силен духовен подем. В XXII век ще се въздвори Царството Христово на Земята.

Всички окултни движения на Изток и Запад ще се сближат. Във всички окултни движения днес липсва нещо - приложение.

Всички досегашни учения като християнство, будизъм, мохамеданство,

теософия и пр., в тяхната формална, външна страна, си изиграха вече ролята. Сега ще дойде Новото Учение на Христа, което ще ви възкреси.

В бъдеще езотеричното (мистичното) християнство ще бъде всемирна религия на всички народи.

Дойде ли Новата религия, хората вече няма да мислят за държави, за царства. Цялата Земя ще бъде една държава, едно царство.

Христос ще вземе участие във въвеждане на нов ред и порядък в света. Тия, които работят за идване на Новата култура, ще имат големи постижения. Те ще посещават различните планети, както богатите хора на Земята имат възможност да пътуват от една държава в друга.

Ще дойде ден, когато и най-нечистата и окъсана мома ще бъде окъпана и преоблечена в чисти, нови дрехи. Кога ще бъде това? - Когато хората се справят със сиромашията. Справят ли се веднъж със сиромашията, Истината ще възтържествува и Царството Божие ще дойде на Земята.

Пророкът, който в бъдеще ще дойде, ще научи хората да живеят правилно, да бъдат господари на материята.

Казва Христос: "Хлябът, който слиза от Небето." Казват някои, че в бъдеще ще дойде време, когато хората ще се хранят със светлина. Всичко е в светлината. Ако ти можеш да сгъстиш светлината, има храна. Ако след хиляда години хората започнат да се хранят със светлина, ще бъде един успех. Но аз мисля, че още след 2100-та година може да се постигнат условията, за да може човек да се храни със светлина. Когато хората започнат да се хранят със светлина, тогава ще дойде Син Человечески на Земята, защото е казано, че Син Человечески живее с хляба, който слиза от Небето.

Когато новият пророк дойде в човека, с него заедно ще дойде и проблясъкът, т.е. пробуждане на висшето съзнание. Пробуди ли се висшето съзнание на човека, заедно с това ще се преустрои и неговият външен и вътрешен живот. Преустрои ли човек себе си, ще се преустрои и външният свят.

И тъй, пророкът, който хората очакват, ще донесе на човечеството нова система за възпитание на младото поколение, нов начин за писане, нов начин за живеене. Нови хора ще дойдат в света, за да приложат идеите на новия пророк. Отде ще дойде този пророк? - Отгоре, отдето Бог го е изпратил. Той ще бъде между всички хора, без да принадлежи на някоя нация.

Земята се движи към пристанището на Любовта. Тя влиза в нова област, дето действат други сили. Свърши ли се този век, хората ще дигнат бели знамена, ще дойдат до границите на Царството Божие и ще кажат: "Да живее Любовта! Да живее Мъдростта! Да живее Истината!" Всички хора ще си подадат ръка и ще заживеят в мир и любов, в братство и свобода.

Христос слиза Отгоре. Това е велика истина, която всички ще проверите. Всички управляващи, всички проповедници и учители, майки и бащи ще Го видят и ще Го признаят за свой Бог. Желая ви всички да бъдете радостни и спокойни. Доброто иде вече в света! Христос слиза Отгоре! Всички ще видят това. Някои ще бъдат в Христа, а у някои Той ще бъде. Велико благо очаква човечеството. Желая всички българи да слушат какво им говори Господ и да бъдат носители на Неговото Слово. За да проверите дали Бог е между

вас, съберете се около един крайно беден човек и се помолете за него. Той се нуждае от хляб. Ако хлябът му дойде на крака, значи Бог работи и тук. Ако има суша и се помолите за дъжд в Името на Господа, дъждът ще дойде, а с него заедно и плодородието. Сегашните хора философстват, за всичко мислят, но забравят Бога.

Когато Син Человечески дойде на Земята, хората ще виждат. Бог ще напише закона си в сърцата им. Те няма да питат има ли Бог, няма ли Бог, но ще Го познават. Човек ще живее до дълбока старост. Всеки ще заминава за другия свят, когато си пожелае. Сегашният свят ще се оправи по магически начин. Вие си представяте Господа като старец с бяла брада. Не, не, Бог, Който ще оправи света, ще излъчва такава светлина, че няма да остане у вас едно тъмно място неосветено. Той ще донесе такова изобилие, каквото никога не сте виждали. Тогава ще бликнат такива извори, че няма да остане жадно същество на Земята. С едно духване целият свят ще се преобрази. Всички говеда ще приемат човешки образ. Рогата и копитата им ще паднат. В тях вие ще видите свои братя.

Христос като дойде на Земята, ще донесе това ново нещо. Вие ще бъдете зрители на тази култура, на туй Божествено благо и ще разберете, че вътре във вас, във вашето сърце, във вашите души има нещо ново - туй, за което не сте сънували!

Няма нищо в света, което може да задържи идването на новия порядък в света! Новият свят ще бъде свят на Божественото милосърдие, кротост, въздържание, на справедливост. Ще бъдат задоволени нуждите на всички хора. Всеки народ ще бъде под смокинята и като капе смокинята, ще яде и ще благодари на Бога. Във всеки дом ще има пеене, свирене, изобилие.

ПРОРОЧЕСТВА ЗА КОМУНИЗМА

Спомени на ученици

По време на цялата Школа от 1922 г. до 1944 г., която бе открита на Изгрева от Всемировия Учител Беинса Дуно, както и десетки години преди това, българското духовенство, политически власти и общество хулеха непрекъснато Учителя, бълваха огън и жупел срещу Него, спираха съборите на Бялото Братство и воюваха срещу Него с всички непозволени средства. Тогава Учителят бе казал: "Вие искате аз да сляза от тази катедра и да не проповядвам Божието Слово. В момента, когато аз сляза, в България ще дойдат болшевиките." Точно така и стана.

Братята и сестрите разтревожени питаха Учителя какво ще правим като германците са навлезли в България. Учителят каза приблизително следното: "Нищо, нищо, да свикнем, че когато дойдат руснаците, да ни е по-леко!" Това беше пролетта на 1941 г.

На 23.X.1940 г. Учителят казва: "Държавата ще ги експроприира богатствата на богатите. Така ще стане сега. Ще им вземе богатствата държавата. Ако ти един ден изкараш добре, и другите дни ще живееш добре. Да не мислиш да се осигуряваш за старини. Богатството е сняг; като дойде новият век, този сняг ще се стопи!" Много години преди това Учителят бе казал: "Любов се иска от всички. Защо да не отправите любовта си към всички хора? Защо да не дадете от богатата си на другите? Сега е време доброволно да дадете всичко за Христа. Ако не го дадете доброволно, след 20-30 години ще го дадете. Тогава насила ще ви вземат всичко. Има още време да дадете доброволно, по закона на Любовта. Ако един богат не е давал от Любов, ще дойде държавата и ще му вземе всичкото богатство. Така ще стане сега."

След 9.IX.1944 г. дойдоха на власт комунистите и взеха богатствата, парите на всички, включително земята я одържавиха. Това трая от 1945 до 1990 г. - 45 години - така, както бе предсказал и определил Учителят.

Методи Константинов е при Учителя в село Мърчаево. Учителят му чете 20-та глава от Откровението на Йоана и му обяснява, че то съответства на сегашните времена. След това изважда едно малко, подвързано тефтерче и му показва, че то е писано преди 40 години, някъде около 1903 г. Учителят го разгръща и от избледнелите страници прочита следните думи: "От север 1944 г. ще дойдат руските войски. В България ще се смени строят." След това Учителят му показва една страница и Методи вижда, че там има някакви цифри и чертежи и с това разбира, че Втората световна война е астрологически и исторически предопределена. Методи пожела да му прочете по-нататък нещо и от следващата страница. Но Той затворил тефтерчето и казал: "Не, ти ще го видиш!" Както Методи, така и ние бяхме свидетели на всичко това и го записахме, за да се знае, че това е било и е станало, когато Великият Учител бе на Земята между българите и славянството.

Борис Николов

В един личен разговор на Георги Драганов с Учителя през месец юни 1944 г., Георги чува от Учителя следното: "Идването на руските войски в България е предстоящо." А Георги възкликва: "В такъв случай много глави ще паднат." Учителят строго отговаря: "И на гората листата падат на есен, но на пролет излизат нови листа. Животът продължава."

Тези думи смутили много Георги Драганов и той не могъл да си обясни нищо. Учителят прочел мисления му въпрос и отговорил така: "Това ще им се случи, защото бившите управници не въведоха и една Паневритмия в училищата. Те работиха срещу този народ."

Борис Николов

На 8.IX.1944 г. в село Мърчаево Учителят ми каза, че може да се прибираме в София и че вече няма никаква опасност от бомбардировки. Той направи някои изказвания, които в момента ме доведоха в недоумение. Така например, между другото, Той каза: "Шумкарите слязоха от Балкана и пристигат в градовете и селата, народът ги посреща като герои тържествено. Също така затворниците разбиват затворите и сами излизат на свобода. На тяхно място влизат тия, които ги бяха затворили." Аз недоумявах на тези думи на Учителя, защото за мен тези неща още никъде не бяха се случили и явно, че дотогава не отговаряха на действителността. Всичко това, което каза Учителят, обаче стана след това, след 9.IX.1944 г.

Тодор Божков,

Учителят се бе завърнал от Мърчаево на Изгрева. Бяха дошли съветските войски в България и комунистите взеха властта. Идваше нова епоха, за която ние изобщо не предполагахме. Когато влязохме в тази епоха, тогава си припомняхме думите на Учителя за нея, казани 20 години преди това.

Когато комунистите взеха властта и се смени общественият строй, Учителят в Мърчаево каза следното: "Няма кандидати в Невидимия свят, които да застанат начело на управлението на тази страна, освен комунистите. Защо ли? Защото онези, другите духове, които отказват, много добре знаят закона за кармата и не искат да си петнят ръцете с кръв. А комунистите не го знаят този закон и затова се натискат да управляват."

Когато се съобщи по радиото, че се е образувал "Отечествен фронт" от опозицията, включително и комунистите срещу регентството, то Учителят каза: "И горе в Невидимия свят се образува Отечествен фронт. И на никого не е позволено да върши убийства в името на този Отечествен фронт. Ако искате да ги накажете, изпратете ги да работят и с труд да изкарват хляба си. Те бяха пуснати долу и обещаха, че няма да проливат никаква кръв за разплата, а ще ги изпратят само да работят и с труд да изкарват хляба си. Но те не удържаха обещанието си и затова ще отговарят." Ние бяхме свидетели, че те направиха противното на своето обещание.

"Те обещаха горе в Невидимия свят да не гонят Бялото Братство, но не удържаха на думата си и затова ще бъдат отговорни и ще носят последствия-

та." Това го каза Учителят две седмици преди да си замине. А ние следващите тридесет години го проверявахме. А вие, следващото поколение, следващите тридесет години също ще го проверявате. И накрая ще се убедите, че думата на Учителя на две не става. Думата на Учителя е решение на Бога!

Мария Тодорова

Комунистите отначало придобиха голяма сила, защото тя бе им дадена от Невидимия свят. Движеха се със сила и власт и още от самото начало прокламираха, че ще променят света. Казаха на Учителя, а Той продума: "Комунистите днес са пияни от власт, но не могат да знаят това. Затова ще направят големи поразии, но когато отрезнеят, ще трябва да си платят за разрушението."

Борис Николов

Отивам при Учителя и Му казвам: "Учителю, дойдоха комунистите на власт и ще бъдем вече свободни и няма да ни преследват, както досега различни правителства и власти." Учителят се обърна и каза: "Идват много тежки дни за българската интелигенция. Те, комунистите, ще ви сложат катинар на устата и ще ви кажат, че сте свободни."

Галилей Величков

Сава Калименов издаваше вестник "Братство" и взе дейно участие в братския живот в провинцията. Но той клонеше наляво със своите убеждения и търсеше разрешение на всички въпроси в една външна реформа и промяна в живота на хората. Неговите статии във вестник "Братство" след идването на руснаците в България, бяха възторжен отглас на един високо идеен живот и неговата потребност за промяна в живота на хората. Какво бе голямото му разочарование само след няколко години, когато му отнеха печатницата и сложиха катинар на неговото издателство. Дойде при нас и каза: "Сбъднаха се думите на Учителя. Навремето Учителят каза така: "Свободата не се носи на дулото на оръжията и не се закичва като китки върху дулата на пушките. Свободата се посява като житено зърно в душите на хората." Аз смятах, че руснаците носят свобода и обединение на славянството. А те ни сложиха катинар на издателството и катинар на устата. Точно така чух да казва Учителят: "Ще дойдат комунистите, ще ви сложат катинар на устата и ще ви кажат, че сте свободни."

Борис Николов

Композиторът Лазар Опев бил с една група приятели при Учителя. Един от групата запитал: "Учителю, какво следва да става в новата епоха, която иде и за която ние говорим?"

Учителят казал строго: "Сега идва една нова власт. Идва такава власт, че който ѝ се противопостави, с костите си ще заплати."

Всички замръзнали от уплаха. След броени месеци идват комунистите

на власт и стана точно това, което бе казано. Хиляди положиха костите си в земята за това, че се опитваха да се противопоставят на комунистическата власт.

Георги Събев

Няколко месеца след 9.IX.1944 г. комунистите почнаха да въздават възмездие на своите политически противници. Някои бяха недоволни от това и отидоха да питат Учителя кога ще си отидат комунистите от власт. Отговори им: "Те едва сега дойдоха, а вие питате кога ще си идат."

Друг Го запитва: "Учителю, защо комунистите като поздравяват, стискат юмруци и вдигат ръка?" - "Като вдигат юмруци, показват как ще ви истискат като лимони." Трети запитват: "Учителю, как може такива прости хора да ни управляват! Комунизмът ще разруши всичко." Учителят отговаря: "Нали знаете, че когато някой иска да построи нова къща, трябва най-напред да разруши старата. После викат бедните, гладните, простите, циганите и те развалят като трошат и грабят. А след това идват инженерите и те почват да правят планове, как да построят новата къща. Това представлява светът сега. Най-напред ще се разруши всичко. Ще огладнеете и ще осиромашеете. И след това ще дойдат инженерите, техниците, които ще построят новия свят, но за това се иска време. Те ще извикат онези, които ще изкопаят основите, после ще извикат зидарите, които ще иззидат къщата, после ще извикат дърводелците и постепенно ще извикат всички останали, които ще участват в строежа на къщата. Така дълго, дълго ще се строи новият свят, но в него ще вземат участие всички."

Веднъж Учителят и Методий Шивачев излизат от дома на Гумнерови, за да направят своята редовна разходка до мястото на Ваучер. Къщата, в която живее Учителят, е била къща-близнак, като от другата страна е живяла баба Парашкева със своите деца. Синът ѝ Георги Димитров по същото време излиза на улицата. Той поздравил Учителя и тримата тръгват заедно. Отначало говорят за обикновени работи, но по едно време Георги Димитров се обърнал към Учителя: "Г-н Дънов, ние с Вас се борим все за доброто на тоя народ. Кажете ми, ще дойде ли комунизмът в България?" Учителят му отговорил: "Ние се борим по различни начини. Аз - с Любовта, а вие - с насилие. Комунизмът ще дойде в България, но ще бъде "недоносче". След това Учителят се обърнал към Методий: "Кажи, Методий, кога ще дойде комунизмът в България?" - "Аз мисля, Учителю, че до 2100 година ще дойде." Тогава Учителят добавил: "До 2200 година ще настане истинският комунизъм, тогава няма да има граници и хората ще пътуват накъдето си искат без визи. Ще работят по 2-3 часа на ден, а другото време ще употребяват за културни нужди." Така завършил този разговор. А ние проверихме от 1945 г. до 1990 г. думите на Учителя за родилото се "недоносче". Излезе наистина такава.

Юрданка Жекова

Режимът се беше сменил и комунистите заздравяваха властта си. Учителят се беше върнал от Мърчаево и беше дошъл да се изкъпе в банята в

малкия ни дом на ул. "Симеоновско шосе" 14. На Изгрева бяха преградили нещо като баня, но тя беше много мизерна. А нашата се палеше с огън, затопляше се казанче с вода, имаше душ за топла и студена вода. Бяхме приготвили едно помещение три на три метра за баня. След като се изкъпа, Учителят дойде при нас, почерпихме Го с чай и курабии. Разговорът се въртеше около тези бурни години, пълни с неизвестност, след като бяха дошли комунистите на власт. Учителят ме погледна и каза: "Те, комунистите, не знаят да управляват. Те и да искат, не могат да управляват, защото нямат знание. Досега 8000 години те са чакали в Невидимия свят да бъдат пуснати на Земята. Ние ги пуснахме, но те нямат знание. Трябва да мине много дълго време, докато се научат." Това което ни каза, ни смая, защото през този период Учителят се беше облякъл в мълчание. Защо ли? - Защото имаше случаи, когато приятели идваха при Учителя и Го поздравяваха с вдигната дясна ръка, свита в юмрук. Това беше емблемата на комунистите. Тогава и те, като поздравяваха Учителя така, показваха, че одобряват новата промяна, като мислеха, че комунистите са техни братовчеди по идеи. Учителят гледаше и нищо не казваше. По-късно разбрахме това мълчание. Ние си имахме поздрав с вдигната дясна ръка до нивото на дясното ухо с длан напред, като казвахме част от формулите на Пентаграма, защото човек е жив Пентаграм, а тия приятели идваха и вдигаха дясна ръка в юмрук за поздрав. Да се чудиш ли, или да плачеш! А Учителят мълчи. Какво невежество и каква простотия! Или с една дума: кой какъвто си беше, такъв си и остана. След това ние наблюдавахме всички онези приятели, които бяха с леви и комунистически идеи, как времето ги накара да се определят. Едни станаха действащи комунисти, други се отказаха, трети се прикриваха, четвърти ни предаваха, пети ни съчувстваха и така нататък. Ние трябваше да мълчим и да понасяме всичко това. Трябваше да измине време, докато комунистите се научат да управляват. Изминаха тридесет години и още не са се научили. Кога ще се научат, това само Учителят може да каже, но знам това, че Той каза: "В бъдеще комунистите ще се коригират." Аз може да не го дочакам, но едно следващо поколение ще се убеди в думите на Учителя. А как ще се коригират, само Бог знае!

Мария Тодорова

Когато веднъж казахме на Учителя, че новата власт ни вика да излезем на бригада и да работим безплатно, Учителят се засмя и каза: "Те, комунистите, ще ви научат на работа." След години, когато редовно ежегодно отивахме на селскостопански бригади, винаги си спомнях тези думи на Учителя. Беше започнала една нова епоха. Тази епоха още в самото начало на Школата, Той я бе нарекъл "Епоха на труда".

По време на Втората световна война след като Червената армия на СССР навлезе в Германия, брат Ватев казал на Учителя, че няма на кого да продаваме гроздето от лозята, а Учителят се изправил и с жест отговорил: "Отсега нататък всичко ще отива за Русия!" След 9.IX.1944 г. това се сбъдна.

Марийка Марашлиева

Стоил Стефанов бе секретар на Ал. Стамболийски и идеен земеделец. Беше заклет враг на монархията и на трона и се бе обявил за република, за което бе хвърлен в затвора от цар Борис III. Там лежа 10 години без да е продумал нито една дума. Голям характер и голяма сила се изисква за това! Боян Боев му е приятел и бе му изпращал беседи от Учителя в затвора. В онези времена се позволяваше там да се изпраща литература, която не е насочена срещу властта. Той започнал да чете беседи и в затвора приема Учението. Поддържал е връзка с Боян Боев чрез писма, но официално криел, че е станал последовател на Учението, защото е бил политическа личност и като такава е бил много известен като противник на царя. Затова не е желал да навреди на Учението на Учителя, като официално се признае за Негов последовател. Беше предан последовател, което е много важно. Той имаше послушание към Учителя.

Стоил Стефанов бе извикан при Учителя. Учителят го изпрати при министър Багрянов, за да вземе правителството друга линия и да не се избиват шумкарите. А това бяха комунистите, излезли в горите на въоръжена борба, като смятаха, че с това подпомагат Съветска Русия, която воюваше с Германия. Но военните бяха настроени срещу шумкарите и искаха да ги избият до крак. И щяха да ги избият, защото силата и оръжието бяха на тяхна страна. Стоил се среща и разговаря с Багрянов. Тогава Багрянов, който бе под влияние на Стефанов, защото му беше главната опора, смекчи политическата линия срещу шумкарите. Стоил Стефанов бе пристъпил на Изгрева като ученик на Учителя. Така чрез него Учителят спаси шумкарите от пълна ликвидация. А военните бяха решили на всяка цена да ги избият. Дойде 9.IX.1944 г. Тогава шумкарите бяха наречени "партизани" по руски образец. И тези партизани, които дължаха живота си на Стоил Стефанов, после го пратиха в затвора като техен най-голям враг. Интересна развръзка, нали? Преживя много години в затвора, после се разболя, беше немошен и слаб и накрая, като безопасен за властта, бе пуснат. В затвора той започнал да пише спомени. Комунистите знаеха, че пише и затова го бяха пуснали. Той ги написа, а те после ги прибраха, за да си проверят как са били нещата по онези години, които бяха забравили нарочно. Та Учителят веднъж спаси евреите, втори път спаси комунистите, които бяха излезли като шумкари по горите. Така седят нещата. Това е Истината.

Стоил Стефанов беше политик до мозъка на костите си. Като земеделец и републиканец бе хвърлен в затвора и бе пуснат, чак когато умря цар Борис и управлението бе от трима регенти на невръстния цар Симеон. Той имаше връзки с военните кръгове, с политически лидери. Притежаваше власт в себе си и над другите и имаше възможности да извърши политическа промяна още през 1943 г. Обаче Учителят го спря. Дойде при Учителя, изложи Му плана си, като каза, че войската е с него и искаше само една дума от Учителя, за да свали регентството и правителството за една нощ. Искаше да свали царската власт и да направи от България република. Но Учителят му каза: "Не! Слугите ще направят това. Оставете слугите да направят това!" И слугите го направиха, след като дойдоха на власт. Учителят нарече ко-

мунистите "слуги". Не позволи други да го направят. Руснаците влязоха в България, смениха властта и наложиха тяхната комунистическа власт. Учителят бе казал: "Идва власт и всеки, който ѝ се противопостави, ще положи костите си." И така стана. Свидетели бяхме на това. За тях нямаше съюзници, сподвижници и съидейници. За тях имаше или врагове, или комунисти. За тях беше важна властта.

Последните години Учителят каза: "Не критикувайте комунистите. Те сами ще се коригират. Животът ще ги коригира." Ето така Стоил Стефанов прекара десет години в затвора, когато управляваше цар Борис. После, когато дойдоха да управляват "слугите", според думите на Учителя, те също го хвърлиха в затвора и той там престоя не малко години. А което е най-интересното, комунистите, след като взеха властта, изнесоха един лозунг пред българския народ, че те са "Слуги на народа". Значи те бяха дошли според тях да слугуват на народа, а не да го управляват, по същия начин, както по царско време. Значи думите на Учителя се сбъднаха. Слугите трябваше да извършат онова, което им бе наредено да го извършат, но те извършиха и други неща, за които не бе им наредено и нямаха кредит от Небето да го сторят. И за това ще отговарят. А вие ще проверите как ще отговарят.

Всяка сутрин Стоил Стефанов в затвора е казвал една малка молитва: "Господи, направи така, да ме забравят враговете ми!" Това е била много кратка, но важна молитва. Особено когато отново е хвърлен в затвора и то вече от комунистите, които дойдоха "да бъдат слуги на народа".

Няма по-драматична история на един политически мъж от тази на Стоил Стефанов. Ако след време се открият спомените му и се издадат, тогава българският народ ще научи и разбере какво значи човек да се жертва за една идея. И тогава ще разбере този народ, че идеите са живи и светът, в който живеят тези идеи, е жив свят и много по-реален от този на Земята.

Борис Николов

Имахме един приятел Георги Патников. Той не е от Братството, а ни симпатизираше. Решил един ден да отиде при Учителя. Но Учителят три дни не го приема. На четвъртия ден наново отива и си рекъл, че ако и днес не го приеме Учителят, то следобед заминава за Петрич. Като отишъл на четвъртия ден на Изгрева, Учителят сам го посреща пред салона. Патников Го запитва: "Учителю, тия комунистите много напреднаха. Уж са безбожници, а пък много напреднаха. Преминаха през Румъния и България, преминаха през Сърбия и ще прекосят цяла Европа. Как стана така, че уж са безбожници, пък дойде Силата у тях?" Учителят го изслушва и му казва: "Рекох, те, комунистите, са сега като една бъчва, стегната отвън с обръчи. Ама като му дойде времето, като грейне слънцето, ще паднат обръчите - бъчвата ще се разсърхне и те сами ще паднат и сами ще се ликвидират. Ама първо трябва да се изпие бъчвата, що има у нея." Върна се Георги в Петрич и ни разказа за бъчвата. Всички я запомнихме тая случка. През тези 45 години комунистите все управляват, защото бъчвата е пълна и обръчите я стягат. Но бъчвата се изпразни, накрая тя се разсърхна, обръчите сами паднаха, ребрата от бъчвата паднаха

и се сбъднаха думите на Учителя, че "те сами ще паднат". Дойде 1990 г. и Съветската империя сама се разруши отвътре. Силата, що я крепеше, се оттегли и изчезна. А като няма Сила, нищо не става. Това го видяха всички.

Мене ме викат Крумчо Божинов от Петрич. А вие ще знаете, че аз съм този Крумчо, дето ви разказах приказката за бъчвата, що била 45 години пълна и чак накрая се разсърнала, за да се сбъднат думите на Учителя. Аз останах до края, за да видя как тази приказка за бъчвата излезе вярна и трябваше тази приказка някому да я разкажа. Събитията се завъртат, за да се изпълни всичко онова, що е изрекъл Учителят пред хората за съдбините на света.

Крум Божинов

Записки от беседите на Учителя

Аз разглеждам болшевизма идейно и го наричам "религия на труда".

В съвременния век кой е дал повече жертви от комунистите? Даже първите християни не са дали толкова жертви, колкото комунистите. Ще каже някой, че тези жертви са глупави. Не, не са глупави. Всеки човек, който може да се жертва за благо на човечеството, е на прав път, даже и да има някои заблуждения в разбиранията си.

Комунизмът е религия, защото има мъченици. Християнският комунизъм ще управлява света.

Някой казва: "Аз съм комунист." Комунизмът е учение за братството, затова всеки комунист трябва да воюва за правата на своите братя, да ги повдига, да ги облагородява.

Може ли да се оправи обществото? Как ще се оправи то? Някои мислят, че болшевиците ще оправят света. Те ще го объркат, но няма да го оправят. Там, дето има убиване и бесене, животът не може да се оправи. Болшевиците са незаконните деца на аристократите и царете. Това незаконно дете казва на баща си: "Ти ме изостави, пусна ме в света да скитам, от всички гонен и хулен. Намерих те вече и ще ти отмъстя за злото, което ми направи." Днес турят ръка на собствеността, без да се замислят какво всъщност е собственост. Собственост е само онова, което носим в себе си. На тая собственост никой не може да посегне. Земята не принадлежи на никого. Никой не може да я владее. Тя е условие, средство, общо достояние на всички.

И днес, в името на това учение колят, бесят, затварят. От такъв комунизъм не разбирам! Застрелването, бесенето, затварянето са дяволски, а не Божествени постъпки. Тогава как може тези хора да преследват такава Божествена идея, а да постъпват по дяволски? Това е, защото те, като искат да прокарат своите идеи с насилие, вървят по кривия, а не по Божествения път.

Комунизмът ще залее света. Молете се да мине най-напред през Франция и други страни, най-после да стигне до България, защото, където дойде най-късно, там ще бъде по-рафиниран, с най-малко жертви.

ПРОРОЧЕСТВА ЗА БЪЛГАРИЯ

Спомени на ученици

Руските войски нахлуха в България. Комунистите заеха властта. Дълбоко уплашена и разтревожена, отидох в Мърчаево. Питам Учителя: "Сега, Учителю, какво ще стане с Изгрева?" Той отговори: "Изгревът няма да съществува повече. Всеки един от вас трябва да стане жив Изгрев." - "Учителю, а какво ще стане с Учението?" - питам тревожно. - "Учениците ще разпространяват Учението двама по двама. Братството в сегашния си вид няма да съществува повече."

Виола Йорданова

На 25 октомври 1944 г. в Мърчаево Учителят каза за България така: "Българският народ за мен е еврейския народ. През големи страдания ще минат българите, понеже не чува гласа на Господа!"

Стоянка Илиева

Това пророчество е дадено на д-р Радка Прокопиева Давидова, родена на 12 август 1893 г. в град Русе. Тя разказва следното: Аз получих на 19 август 1944 г. съобщение от Учителя: "По възможност тръгнете за София." Понеже не можах да си извадя открит лист, тръгнах от Кюстендил за София само с редовен билет. Във влака на всички искаха открит лист, а на мене никой не ми поиска. При идването ми на Изгрева, Учителят ме посрещна навън, при входа и ме попита: "Рекох, нали не ти поискаха открит лист? Аз знаех това." И аз му отговорих: "Никъде не ми поискаха открит лист."

Учителят ме покани да вляза в приемната в 10,30 часа сутринта. Сложи на масата един лист и писалка и каза: "Ще пишете, рекох. Кажете видението, което сте видели на 9 срещу 10 януари 1944 г." Аз Му разправих, че в салона на град Айтос в 18.00 часа, във време на молитва, при ставане в началото на лекцията, аз изтръпнах и видях на стената на изток един подвижен кръг, един метър в диаметър, със златен ореол. Вътре в кръга веднага се спусна една лента - като бял атлас с около 30 см широчина - в диагонал от север горе към юг долу. Веднага видях над лентата образа жив на Учителя, а долу също беше Неговият образ, но не така светъл, както горния. Изведнъж чух Учителят да казва: "Дойде часът, свърши се!"

И преди да проумея казаното, един ангел написа в диагонал върху лентата същото: "Дойде часът, свърши се!" След една малка пауза същият ангел преряза лентата под написаното със златни букви. След срязване на лентата, Учителят излетя нагоре, освети стаята и каза: "Мир вам!" и изчезна, а остана само долният образ и видението се свърши.

При пътуването за София аз се отбих в Нова Загора, в салона на Братството. При беседата ми се даде същото, както в Айтос. Същото видение е имала и сестра Керачка от Нова Загора във време на молитвата - другарката на Георги Маринов.

Учителят ме изслуша и каза: "А сега пишете, сестра! Да, ново Небе и нова Земя, сестра, идва. Аз си заминавам. Какво следва?

От 1945 г. с 25% почва една духовна вълна в България.

От 1946-1947 г. с 55% е духовната вълна.

От 1947-1948 г. със 75% е духовната вълна.

В 1949 г. ще стане едно събитие - Георги Димитров ще си замине.

От 1948-1950 г. с 90% е духовната вълна.

От 1950-1954 г. една армия от 1500 пророци и светии ще работят в Русия.

От 1954-1960 г. слаби преговори между противниците - Русия и САЩ, Англия.

От 1960-1968 г. преговорите се усилват между Русия и САЩ.

Трета световна война няма да има.

От 1968-1970 г., понеже иде Бялото Братство, хайде да видим кои ще се кандидатира за идването на Бялото Братство. Всички ще бъдат на 33 години.

Аз си заминавам. Възрастта ми е 80 години. Пратен съм за 180 години. Сега остават 100 и понеже събитието е важно, тия 100 години ги подарявам на братята и сестрите за работа на Бялото Братство. Сега са родени 11 светии.

България става втори Ерусалим. Христос няма да се разпъне, но това Слово ще влезе в готовите човеци. От петте континента ще дойдат през България да се благословят.

България става втори Ерусалим. Няма да ходите да проповядвате моето Учение. Те сами ще дойдат да ви търсят, защото в света ще настъпи духовен глад. По етера ще предават моето Учение.

Моето Учение ще дойде отвън. От вас няма да го възприемат. От 6 до 12 години ще имате ясновидци в целия свят.

Какви са тези прегради? Трябва всичко да бъде Братство. Всичко ще е без граници и от петте континента ще идват да се благославят. България става втори Ерусалим.

Бог е Любов, Мъдрост и Истина. Да бъде Божието благословение върху нас!"

Това е пророчеството, което бе дадено от Учителя на д-р Давидова.

Записки от беседите на Учителя

Всяко пророчество има две страни - лоша и добра. Казвате: България я чакаше добро, но доброто не дойде. Казвам: Ако България изпълнява Божиата Воля, ако всички българи бъдат добри, разумни, честни и справедливи, добро иде за нея.

Днес всички българи искат да знаят какво ще стане с България. - Ако следва Божиите пътища, нищо лошо няма да й се случи. Ако не изпълнява Божиата Воля и не прилага доброто, разумността, честността и справедливостта, никакво добро не я очаква.

Следователно, всяко пророчество се обуславя от известни условия.

Помнете: Спасението иде от самите вас, от всекиго едного. Ако всички се обедините в Името на Бога, аз мога да пророкувам какво ще стане с България.

България сега е в златния век на своята история. Тя е още в началото на златния си век. Не е достигнала до кулминационната си точка. България сега кредитира всички европейски народи и в бъдеще те ще ѝ се отплащат, в бъдещи епохи ще я кредитират. Понеже България е в златния си век, ще бъде пазена и закриляна от Провидението. Никой няма да стори зло на тая страна, която кредитира цяла Европа. Само малко може да бъде засегната, но и то може да бъде избегнато.

От Паневритмията зависи бъдещето на България. Ако Паневритмията се приложи в училищата, ще остане в историята на човечеството, че по време на неговото царуване - на Борис III, е приложена, иначе ако не се приложи по негово време, ще се затрие както той, така и династията му.

Буквите не са произлезли произволно. Има си особен път, по който езикът е дошъл в света. Езиците не са създадени на Земята. Те са копие на нещата от Невидимия свят. И езикът на всеки народ е нареден според неговото развитие. "Е" двойно (ят) е Небесният знак на Кирилицата и е печат на ангел Елохил. Тази буква е Небесният знак на славянското войнство и на славянството. Ако българите изхвърлят този знак, всичко ще забатачат.

Цели 40 години аз предупреждавах българите какво ги очаква. Ако ме слушаха, нямаше да дойде това, което вече дойде. Никой не ме слушаше - нито управниците, нито духовенството. Мнозина мислеха, че аз искам да стана министър, да заема висок пост. Нищо не ме интересува. Аз не се боря за човешки пост. Аз дойдох в света и взех най-малката служба, която никой не искаше. Моята идея не се стреми към високи места. На всички големци се радвам, без да се стремя към тяхното положение. Ако царят и българският народ ме бяха послушали, работите нямаше да вземат такъв обрат. Ония, които съветваха царя, не го съветваха, както трябва. Всеки си говореше, както знае. Всички му даваха криви съвети. (Учителят гледа Лулчев и му говори, а той по време на цялата беседа стои прав.) Аз и на царя казвах: "Обичай Бога и на Него служи! Бъди добър с народа! Както служиш ти на Бога, и народът ще му служи." И българският народ трябва да служи на Бога, както аз служа. Едно зная: Докато служа на Бога, аз съм човек; щом престана да Му служа, от мене нищо няма да остане. Искam да разбирате нещата, както аз ги разбирам; да правите всичко, каквото Бог прави.

Казвам: Всички трябва да се молят, да станат проводници, да дойде Божието благословение. Казват: "Кой ще победи?" - Ония хора, които носят Любовта - те ще победят. Казвам, че този порядък, който сега съществува на Земята, няма прах от него да остане. Аз ви казвам, че до 45 години ни прах няма да остане от него. Всичко туй трябва да се измени - това е Волята Божия в света. След него ще дойде нещо по-хубаво.

"Свършекът на века" се изразява в едно чистене на старото човечество, за да може на негово място да дойде новото човечество. Това чистене и

свършекът на века се извършва от един период от 45 години. Този период е започнал от 1900 г. и ще завърши през 1945 г. Вие всички сте очевидци на онова, което стана през този период.

От 1945 г. започва друг период, който ще трае също 45 години до 1990 г. Идват такива времена и идва такава власт, че който ѝ се противопостави, ще си положи костите на земята. Настъпва една голяма диктатура, допусната да изчисти застоялата тиня. Когато се размъти една вода, трябва да мине много време, за да се избистри течащата вода. През този период ще тече мътна вода. Някои от вас няма да дочакат свършека на този период и ще си заминат, но други непременно ще го дочакат, за да засвидетелстват на думите Господни.

След този период ще има кратка почивка до 1999 г., която ще бъде най-благоприятна в духовно отношение за Бялото Братство. А след това ще дойде новият период, с още по-страшна диктатура от тази, която има да дойде. Тя също ще трае 45 години. За нея се говори и в Откровението на Йоана, гл. 21, ст. 8: "А колкото за страхливите, невярващите, мръсните, убийците, блудните, чародейците, идолопоклонниците и всички лъжци, тяхната участ ще бъде в езерото, което гори с огън и жупел."

От трънения венец на България ще се изплете великото благо на балканските народи и славянството и само по този път ще се дойде до обединението.

Какво ще стане с България и с българите? - Онези, които са направени от кал, ще се стопят. Онези, които са родени от чиста вода и от светлината на Духа, ще имат велико бъдеще.

Аз познавам душата на този народ. Тя е изстрадала много от своите учители, проповедници и управници. Тя има още малко да пострада, след което тя веднъж завинаги ще се освободи от старото робство.

Връщам се към миналото и гледам кога са замислени тези неща, та днес вече се реализират. Минават хиляди години в минутата и виждам кога тия събития са замислени и са взели това лошо направление. Следя и виждам, че преди 2000 години един български жрец е завъртял крана на живота в крива посока и нему се дължат днес тези последствия. Ето защо, днес всички проповедници, свещеници, управници в България мислят като този жрец и така действат. Ще кажете: "Кой е този жрец, да го обесим!" - Не, не го търсете да го обесите, но завъртете крана в обратна посока на тази, в която сега действа. Ако това не сторите вие, освен че няма да станете велики, но и ще изгубите много. Затова съм аз в България - да ви завъртя крана на това колело на живота и след 2000 години ще ме търсите, ще искате да знаете кой е сторил това нещо. Господ ме изпрати в България да завъртя колелото на живота в обратен смисъл и аз ще го завъртя по всички правила на Божествения закон, за да опитате всички блага на живота. Когато завъртя колелото в обратна посока, българите ще разберат, че може да изпълнят и този малък закон, ще се въдвори между тях една отлична, възвишена култура и ще станат един велик народ, който ще принесе своята лепта. Няма да се гордеете. Колелото още не е завъртяно, искат се много усилия, за да се завърти. Всички вие

ще вземете участие във въртенето на голямото колело, ще хванете по едно от малките колелца и ще въртите, не както сега отдясно към ляво, а отляво към дясно. Това е то Христовото Учение, за да въртите колелото на малкия закон. Ще ме запитате какъв спомен ще ви оставя. - Ще ви завъртя колелото отляво към дясно, тогава всички ангели, всички добри хора ще заработят и вие ще се повдигнете.

Това Учение ще почнете да го разбирате след хиляди години. И българите ще разберат след хиляди години какво добро съм им направил.

Спасението иде от Бога. Бог е, Който спасява хората. В духовния свят българите са организирани и оттам ще дойдат делегати, колонисти, които ще организират България.

Българите ще се изправят тогава, когато дойдат между тях тия 144 000 души, за които се говори в Писанието. Те не са само евреи. Между тях има китайци, индуси, тибетци, египтяни, англичани, французи, германци, както и българи.

Вие ще имате много, много работа един ден. Тогава ще се срещнете с тях. Голям глад ще има за Словото. За един лист ще има спорове кой да го има. Затова, пазете всичко добре.

Определеното число за възкресение между българите, това е числото 1 400. Това е то българският народ. Те са силата. Възкресението - то значи човек да се сее наново. Значи 1 400 души българи има да се сеят наново. Те са тези, в които Духът се е вселил и очаква Своето пълно раждане. Тези 1 400 души са, които от червей ще преминат в пеперуда, а другите ще останат още дълго време като буби да ги храните.

Какво ще стане с България? - За България иде голямо добро, което всички трябва да приемат доброволно. Ако не го приемат доброволно, насила ще го приемат, но Бог няма да отмени решението Си. Какво правят майките със своенравните си деца? - За да приемат благото, доброто, което им дават, те ги набиват.

Бог е приготвил една голяма реторта за българския народ. И вас ще турят там. След като излезете от тази реторта, други българи ще бъдете. След това ще минете през още девет реторти. През тия реторти ще минат всички държавници, всички свещеници, всички майки и бащи. Това може да бъде след 10 години, след 100, след 1 000, след 2 000. Не, 1 000 години няма да минат и всичко това ще се провери. Най-много 1 000 години давам срок да се проверят моите думи. От днешните саби нищо няма да остане. Ще се превърнат на рала и с тях ще се оре земята. В бъдеще само със земята ще се воюва. От затворите няма да остане нищо. Тук-таме ще остане някой паметник от тях и хората ще ходят да гледат, както днес обикалят музеите да гледат старините. И от съдилищата ще останат по някои такива паметници.

А за праведните Господ е промислил. А какво е това? Ще намерите в гл. 21, ст. 6 от Откровението на Йоана: "И рече им: Сбъднаха се. Аз съм Алфа и Омега, началото и краят. На жадния ще дам даром от извора на водата на живота. Който побеждава, ще наследява тези неща: Аз ще му бъда Бог и той ще Ми бъде син."

Сега всички народи се изпитват. Сега се изпитват и българите и ще видят какво ще стане като се тури бележка от професора. Плътският българин ще остане назад, обаче има духовен Израил, който прогресира. Това важи и за българския народ.

Днес България има нужда от герои на фронта срещу злото, които да проявят търпение. Носете тази мисъл навсякъде. Помнете: Няма зло за България. Българският народ ще се повдигне. Бог ще даде на България толкова земя, колкото ѝ е необходима.

Още от създаването на света, Бог е начертал границите на България, предвидил е каква форма на управление да има. Един ден този план ще се приложи. Това е предвидено, както за България, така и за всички народи.

България се нуждае от честни и достойни българи, от честни мъже и жени, със здрав гръбнак, които да плащат своята дан на Бога и на народа. Идат нови дни за човечеството, нови дни за всички народи, нови дни и за България!

Бъдещето на българския народ, с малки изключения, е светло. Бъдещето на славянството - добро. Те носят такава култура, каквато никой не подозира. Всички народи ще черпят от тази култура. Тя ще бъде култура на братство, равенство и свобода. В името на тази свобода, всички народи ще се обединят и то така, че големите народи ще покровителстват малките. Ето защо, обръщам се към всички мъже, жени, деца да ратуват за идеята, която ще донесе братство, равенство и свобода на народите.

Сега аз проповядвам на българите защо Бог е решил да ги благослови. Всички ще се подобрят, ще станат добри хора. Всички проповедници, свещеници, учители, майки и бащи ще проявят доброто в себе си и ще говорят на един език. Господ казва: България ще бъде благословена! Времето ще покаже истина ли говоря, или не. Всички ще бъдете носители на Новото Учение по света. Така е решил Бог, а каквото Той решава, не се разваля. Не се обезсърчавайте и бъдете благодарни за това, което Бог ви е дал. Всяка година Той ще ви дава все повече и повече. Той ще ви дава от новото вино, от което няма да се опивате.

България е духовен кредитор на цяла Европа. Понеже в България почвата е твърда и бедна, европейските народи по-бързо ще приемат новите идеи.

Макар и малък народ, българите представляват банка, която ще кредитира другите народи. Невидимият свят пази България, защото тя ще бъде стълбовете, диреците на Новата култура на човечеството.

Българският народ е търпелив. Той издържа турското робство. Издържа на всичко. Издържа на насието. Ще издържи и в бъдеще. Ще дойде време, когато българският народ ще се разшири отвътре чрез Новото Учение. Духовно ще се разшири. И на него ще издържи.

В скоро време, в свещения огън на Любовта ще влязат 4 444 души българи. Знаете ли на какво ще прилича България, когато те влязат? След това ще се отвори една врата и други ще влязат, след това още други. Българите, които ще влязат през тази врата, ще добият нещо особено. Който ги види,

ще каже: "Това са българи!"

България ще бъде духовен кредитор, духовен разсадник за целия свят.

Българите са хора, които ще вкарат всички народи по света в Рая.

Българският народ велико бъдеще го очаква и България ще бъде първата страна в света, където хлябът ще се раздава безплатно.

Турете сега в мисълта си: "Можем да изпълним най-малкия Божествен закон." И тогаз, след 2000 години ще проверите вярно ли е това, което ви казвам, или не - ще проверите резултатите, защото след 2000 години вътрешните условия на живота ще бъдат десет пъти по-добри, отколкото сегашните. То е едно слизание и качване нагоре в живота. Блажени са тези от вас, които с вяра дочакат това време. Тия 2000 години са два Божествени дни - дни на великото благословение. А по-напредналите от вас може и след две години да проверят това, а някои след десет години. Но за това се иска чист, възвишен, благороден живот - единственото наследство на човека на Земята.

ИЗГРЕВА И БОМБИТЕ

Спомени на ученици

По отношение политическото положение на България, Учителят е бил всякога и при всички случаи категоричен: "България трябва да бъде неутрална!" При започването на Втората световна война, Той дебело подчерта същото. Но кой Го слуша?

На 17 декемри 1941 г. българското правителство обяви война на САЩ и Англия. Скоро след това българският народ и по-специално тези, които живеяха в София, почувстваха суровата последица от тази фатална стъпка - започнаха бомбардировките над столицата. Населението масово напускаше града. Идват братя от провинцията и канят Учителя да отиде там, но Той не се съгласи. През тези тревожни дни, още от сутринта отиваше с група приятели до полянките над село Симеоново и прекарваше там целия ден. Приятелите бяха наели в селото една малка стаичка, в случай на лошо време. Интересно беше, отбелязват приятелите, че щом почнеха кучетата да вият, кокошките тревожно да кудкудякат и петлите да се умърлушват и замлъкват, Учителят казваше: "Днес ще има нападение." Не минаваха и няколко часа и черните ята се задаваха. Те пущаха своя товар над града, а някои изсипваха просто на полето. До Изгрева паднаха две бомби.

Николай Дойнов

По време на бомбардировките над София, Учителят каза следното: "И други нации и народи от целия свят изпращат свои представители пред мен и Великия Учител, но сега идват като бомбардират. Но ако бомбардират Школата, то с Америка и Англия е свършено."

Наистина, не я бомбардираха, макар че около Изгрева бяха пуснати и паднаха няколко бомби. Казаха на Учителя, а Той отговори: "Американците са умни и не посмяха. Те грижливо заобикалят Изгрева. Макар че някои от тях самоволно искаха да го бомбардират, но Невидимият свят взе мерки за това. Ако бяха засегнали Изгрева, нямаше да остане помен от Америка."

Противовъздушната отбрана на София свали един американски самолет. Намериха военна карта в него, а на нея Изгревът бил ограден с червен молив и пишело: "Духовно общество." Ето това спаси САЩ от изчезване и заличаване от картата на света като велика сила, каквато е днес.

Аз бях в противовъздушната отбрана на града и бяха ме натоварили да правя доклад за попаденията на бомбите при всяко нападение. Наистина, около Изгрева паднаха бомби, но далеч от селището. Към гарата на Дианабад падна бомба. После в съседство със салона падна една голяма бомба. Ако беше избухнала, щеше да го разруши. Падна до него, но не се взриви. Беше една от най-големите бомби. Когато я обезвреждаха, ние уплашено наблюдавахме отдалеч. Друга бомба бе паднала към линията под Изгрева. Пак беше голяма бомба. Ако беше избухнала, щеше да направи много поразии.

От 25 ноември 1943 г. Учителят излизаше всяка сутрин към Витоша.

Обикновено Го придружаваше група братя и сестри - 10-20, а понякога и 30 човека. Идваха от София и провинцията. Излизахме над село Симеоново. Там имаше млада гора и на полянката зад гората направихме лагер. Накладем огън и целия ден прекарваме там. В туй време можеха да стават бомбардировки над София. Ние стоим на Витоша. Понякога някои от самолетите пущаха бомби и в нашия район. Един път паднаха бомби в долината, съседна на бивака ни. Ние седим на полянката до горичката. Учителят беше много сериозен, беше умъчен от това човешко безумие. Но като мине бомбардировката, пак се връщаме в София и Учителят оставаше у нас или отиваше на Изгрева. Той почти винаги загатваше кога ще има бомбардировка. И така 43 пъти излезе Учителят от София до Витоша. Обикновено ходехме пешком. Ако се случеше някой от нас да вземе лека кола, беше голям късмет. Тогава нямаше бензин, Всичко беше с купони. Плащахме на частните шофьори много добре, за да закарат Учителя с няколко човека до Симеоново. Веднъж ние с Учителя бяхме в една от къщите в селото. Имаше голяма бомбардировка над София, един от самолетите се отдели, пусна бомби в самото село и разруши няколко къщи. А с Учителя седим в една бахча пред стаичката, която бяхме наели. Учителят огледа небето, чу тътена на бомбите и каза: "Те мене търсят!" Представяте ли си, ние сме наели стаичка в една къщичка, а един самолет се отделя от ятото, което бомбардира София, преминава 15 км, за да изтърси бомбите си в село Симеоново в полите на Витоша, което не представлява никакъв военен обект за нападение, нито граждански за разрушение. И това доживяхме да видим - как американските самолети търсеха да изсипят бомбите си върху Учителя!

На 28 ноември 1943 г. Учителят каза: "От известно време често ходя на Витоша, правя разходки по планината. Който не знае причината за това, мисли, че нарочно излизам вън от града, крия се от бомбите. Всъщност, въпросът е поставен другояче. Ако следите кога стават бомбардировките, ще видите, че те стават, когато съм в града, а не когато излизам на планината. Много естествено, крадците и разбойниците не търсят бедни хора, но богати, защото има какво да вземат от тях. Те търсят мене."

На 10 януари 1944 г. прекарахме нощта в къща в село Симеоново. Сутринта към 9.30 ч. Учителят каза: "Не си правете илюзии, иде една голяма бомбардировка над София. Тя е предстояща. Ще бъде в най-близко време. Всички дръжте връзка с Бога. Будно съзнание трябва!" Учителят беше сериозен, замислен, тъжен. И наистина, същия ден на обед стана голямото нападение над София. Вечерта - второто, още по-голямо. А сутринта на 11 януари 1944 г. Учителят пожела да напуснем София.

Градът бе опустошен и опожарен. Учителят често прекарваше тези тревожни дни и нощи у нас, в малката ни къщичка. Той идваше тук, предоставяхме Му стаичка с легло, печката винаги гореше с дърва. Когато имаше въздушно нападение, Учителят никога не излизаше и не поглеждаше нагоре към самолетите. Но при едно от големите нападения бяха запалени погребите на София, военните складове на София към IV километър, гледката беше ужасяваща. Самолетите пускаха от въздуха парашути, на които бяха

закачени осветителни тела и осветяваха софийското небе и града под него. Едни самолети пускаха парашути с изкуствено осветление, а други след тях летяха и бомбардираха там, където тези лампиони осветяваха къщите на града. Учителят, Който дотогава не излизаше при нощните бомбардировки, тогава излезе и гледа дълго време. Учителят гледаше нагоре към небето, слушаше взривовите и видя пожарите. Беше крайно огорчен от това, което вършеха хората. Не говори почти нищо. На другата сутрин отидохме с Него на Изгрева, Той се спря на полянката, погледна мрачното небе, видя тълпите, които бягаха по пътищата по всички посоки. Почувства страха, ужаса и бездната, в която бяха попаднали българите. Учителят каза: "Тук вече няма условия човек да поддържа връзката си с Бога. Да излезем оттука!"

Тогава ние помислихме да отидем към Айтос или Бургас. Айтоската градина предразполагаше и имаше условие за пребиваване на Учителя. Но не можеше да се отиде дотам. Влаковете бяха препълнени, народът бягаше в паника, а кола да се намери за такъв дълъг път, бе невъзможно. Тогава някои сестри предложиха да отидем в Мърчаево. По това време Темелко Темелков беше дълбоко наскърбен и огорчен, защото наскоро бе убит неговият син. Като войник беше участвал в изнасянето на оръжие от казармата, за да снабдят партизаните. Това бяха бойни комунистически групи, излезли в планините и воюваха срещу правителството.

Учителят нареди колкото се може по-бързо да напуснем града. На 11 януари 1944 г. брат Славчо Печеников предостави кола, за да откараме Учителя в Мърчаево. Тръгнахме, но колата не беше заредена с бензин и Славчо започна да обикаля от склад на склад, за да купи бензин. Учителят бе недоволен от това разкарване. По едно време бе дадена въздушна тревога, народът бягаше, улиците бяха задръстени. Всеки буташе някаква количка, натоварена с багаж или мъкнеше, колкото може да носи. Цвилеха коне от каруците, мучаха крави от волските коли. Цяла суматоха и олелия и ние с колата попаднахме в едно такова задръстване. Учителят беше крайно недоволен от това забавяне. Запита: "Какво става? Защо се бавим? Трябва да излезем по-скоро от града. Не виждате ли, че самолетите мене търсят!" Ние стоим изтръпнали. Един излезе навън да проправя път на колата между навалищата. Постепенно се измъкнахме от града към Княжево. Там беше по-спокойно. Пристигнахме в Мърчаево и Учителят с облекчение излезе от колата. Питам Славянски: "Защо ти обикаля толкова много и ходи от склад на склад, та забави Учителя?" А той наведе глава и каза: "Човешка слабост. Реших да купя бензин от онзи склад, където най-евтино струва." - "Защо не ми каза да ти дам пари за бензин?" Славянски изважда от джоба си цяла пачка с банкноти и ми ги показва. "И аз имах пари, но защо се подведох да търся евтин бензин, не знам. Добре, че се измъкнахме навреме!" Той погледна към колата и заплака: "Като си спомня, че заради тоя бензин се забавихме и можеше някои от самолетите да улучат Учителя, не мога да се примиря с това." Аз го тупам по рамото и го успокоявам: "Днес всички човеци са виновни пред Великия Учител."

Учителят се евакуира в с. Мърчаево с една малка група. На някои е

казал: "Ако имате здрави нерви и можете да понасяте, останете на Изгрева. Бомба тук няма да падне!"

През време на бомбардировките, приятелите, разтревожени тичат при Учителя в Мърчаево. Пита ги: "Пострадал ли е някой на Изгрева?" Отговарят: "Никой." Той добавя: "Аз съм метнал върху Изгрева едно бяло було." Това було охраняваше Изгрева.

Въздушните нападения над София продължаваха. Учителят беше свързан с живота на цялото човечество и преживяваше събитията дълбоко и силно. Беше винаги сериозен, угрижен и често пъти се отдръпваше в стаята си в Мърчаево и прекарваше по няколко дни без да приеме когото и да е. Така един път Учителят излезе от стаята си. Денят бе ясен, слънчев, но зимен и студен, дълбоки снегове бяха наваляли. Учителят се изправи на терасата пред дома и погледна към небето, вдигна ръка и рече: "Сега Бялото Братство ще победи!" Огледа всички и след това се прибра в стаята си.

Така започна нова епоха. Той пак се отвори за приятелите, започна да ги приема и да говори на обедите и вечерите.

В Мърчаево Учителят държа първата си беседа на 19 март 1944 г. След това държа беседа "Заветът на Любовта" на 22 март 1944 г. Тогава извади малкото си бележничке и прочете: "Какво значи свещена Любов? - Да живее Христос в тебе! Обичай Господа, защото за онези, които Го обичат, няма лишение!"

В Мърчаево Учителят изнесе редица малки беседи и разговори, които ние по-късно изнесохме в "Заветът на Любовта" - I, II и III том. Това са беседите и разговорите, които Учителят държа в Мърчаево и след това на Изгрева в София.

Борис Николов

заминаването на учителя

Спомени на ученици

Прекарахме цели 22 години в Школата на Изгрева с Учителя. Когато дойдохме, бяхме млади. След 22 години ние бяхме 45-50 годишни, а Учителят беше достигнал 80 години. Имаше много заблуждения между нас, дошли с идеите на окултната литература от Изтока и Запада, че Великите Учители живеят вечно, с вечни физически тела на Земята. А тук при нас, на Изгрева, Учителят старееше по тяло заедно с нас. Какво можехме да кажем на западните и източните окултисти и техните привърженици в София и на Изгрева? За тях ние бяхме нищо. Нашият Учител за тях не бе истински Велик Учител. Ние преживяхме Школата на Учителя, ние знаехме кой е Той, откъде е дошъл и за какво е дошъл. За нас Той е Мировият Учител на човечеството - на миналото, на сегашното и на бъдното човечество. За нас Той е и Всемировият Учител на Вселената.

По-нататък идваше голямата съблазън. Дали тялото на Учителя се подчинява на земните закони, или не? Нали Неговото тяло е одухотворено чрез Сила и Мощ! Учителят имаше физическо тяло, но то старееше с годините. Учителят имаше и Духовно тяло - ние долавяхме излъчването Му, но не Го виждахме. Знаехме от личен опит каква работа вършеше това Духовно тяло. Учителят имаше и Божествено тяло - за Него можехме да гадаем по онова, което Той казваше в Словото Си. Учителят разполагаше със Силите Господни и ние бяхме свидетели за тази Божия Сила и за нейното изявление. Това видяхме чрез нашите опитности с Него.

Последните години Учителят често се спираше, за да си почине. Това го виждахме най-добре по екскурзиите до Витоша, особено през есента на 1943 г. Понякога се залюляваше, след това се спираше и си почиваше. Налагаше си воля и вървеше. Това, което казвам, не е кощунство спрямо Него, но самата истина. През последните години по Негово настояване направихме няколко екскурзии до планините. През 1942 г. посетихме за последен път Седемте Рилски езера. Посетихме Мусала, Черни връх на Витоша, а през 1944 г., когато Учителят беше в Мърчаево, посетихме хижа "Еделвайс" и връх Острец. При тези излизания в планината, времето винаги беше хубаво и след като прекарвахме определеното за престоя време, Учителят винаги намираще начин да го удължи. По-късно разбрахме, че Учителят си е вземал сбогом с планините на България. При тези излизания в планината, ние бяхме свидетели на всичко това, което описах. Учителят се изморяваше, често спираше за почивка, залюляваше се понякога, но Сам тръгваше и вървеше. Тези групи от приятели, които Го придружаваха, не бяха големи, а от няколко души - толкова, че да се осигури пребиваването ни, защото от нас се изискваше да носим храна, която се изкачваше на гръб в раници, трябваша завивки, подслон, чайници, топла вода, топла храна. Не беше лесно да се осигури всичко това. Винаги имаше с нас братя и сестри, които се грижеха за бита и обходата на Учителя. Ние донасяхме

дърва, вода, храна, палехме огън, белехме картофи, а сестрите готвеха и се справяха с други неща, които вършеха много добре. Те се грижеха за Учителя, за целия Му бит и обслужване. При последните екскурзии с Учителя се чувстваше една умора в Него, макар че се държеше със силата на Духа си. Усещаше се, че организъмът няма вече тази енергия, но Той пак не даваше да се разбере, че е затруднен. Ходеше по-бавно, даваше по-често почивки и така можа да направи последните екскурзии и да посети любимите си места като си взе сбогом с тях.

Беше през 1942 г., когато живеехме сред ужасите на Втората световна война. Учителят извика брат Боян и му каза: "Може ли да организираш едно отиване до Мусала за една не много голяма група?" Брат Боян само това и чакаше: "Може, Учителю, как да не може." Учителят се усмихва: "Хубаво." Брат Боян тича при мене. "Учителят иска да отидем на Мусала." Сядаме да обмислим. Продоволствени мъчнотии няхаме, макар да бяха военни години и продуктите се раздаваха с купони. Най-трудно бе да се намери кола до Чам Кория. Коли имаше, но бензин нямаше. Той се отпущаше само със специални бележки и то в краен случай. Тръгнах да търся службата. Намерих я. Пред гишето - дълга опашка. Нареждам се аз и чакам. Слушам какво се говори. Коли отпускат само за болни. На гишето стои полицаи, невзрачен и тъп. Работи като автомат. Каквото са му поръчали, това прави. Приближавам се до гишето и мисля. Търся усилено доводи, но виждам, че за никоя друга нужда не дават, освен за болни. Търся да направя и аз един компромис в себе си. Насилвам положението. Казвам си: "Брат Боян не е добре с краката си. Ще считам, че искам колата за него." Нещо в мене не е съгласно с това, но аз вече се намерих пред гишето и автоматично казах: "Кола за болен до Чам Кория." Получих бележката, но малката радост от нея в мен угасна. Тръгвам за Изгрева. Брат Боян седи в същото положение и ме очаква. Слагам пред него бележката, но не му казвам как съм я взел. Боян веднага изтича и почука на вратата на Учителя. Вратата се открява, подава се Учителят. Боян възторжено Му подава бележката и Му казва: "Учителю, взехме кола до Чам Кория!" Учителят е строг, мълчалив, не го пуска в стаята Си, държи го отвън и изведнъж отсича: "Аз на кола, взета с лъжа, не се качвам!" Боян остава като попарен, връща се, едва върви, огънят у него е угаснал. Идва при мене и промълвява: "Учителят на кола, взета с лъжа, не иска да се качи." Сега вече нещо мен ме попари. Грабнах бележката и хукнах в града. Отивам в службата, качвам се при началника, чукам на вратата му и влизам.

На бюрото стои млад човек с офицерска униформа, със светло лице и симпатичен. Казвам му: "Г-н Дънов с някои свои ученици иска да отиде на Мусала. Трябва ни кола до Чам Кория." Младият човек ме погледна, взе листче от бюрото си и написа "да", подписа се, подаде листчето, никакъв въпрос, нито дума. Вземам втората бележка, но вече без лъжа. Сега аз летя нагоре към Изгрева. Кой казва, че човек няма криле? Има! Зависи каква сила го движи. Брат Боян седи на същото място отчаян. Слагам бе-

лежката пред него: "Ето бележка без лъжа." Сега той тича при Учителя: "Учителю, имаме бележка за бензин без лъжа." Учителят се усмихва и казва: "Хубаво! Можем ли да тръгнем в петък?"

Това бе последната екскурзия с Учителя до Мусала. През всичкото време беше тъжен, мълчалив и затворен. Изморяваше се, подпираше се често. Аз му носех раницата. Вървеше трудно, дишаше тежко, спре се и каже: "Една минута почивка." Облегне се на бастуна, затвори очи, поседне. След това гледаше великите скали. При голямата скала дълго време гледа рекичката, бистрите, пеещи талази. Въздухът като че ли все не Му достигаше. Учителят се прощаваше с любимите си места, но ние това още не предполагахме. Какъв живот сме прекарвали с Него на тези места! Отседнахме при хижата. През нощта, както ни е обичаят, към 01.00-02.00 ч. тръгнахме за Мусала. А там е Манчо, наблюдателят. Беше много любезен и привързан към Учителя и ни посрещаше много добре. Той ни канеше вътре, черпеше ни с чай, понеже симпатизираше на Учителя и Братството.

След това слизахме при "Окото". Тук, при малките полянки при езерото, Учителят обичаше да отсяда. Направихме удобно ложе за Него, запалихме огъня. Ние сме предвидливи. Дърва си бяхме занесли и скрили още в предните екскурзии. Тук прекарахме целия ден. Беше топло, тихо, слънчево. А какъв въздух имаше! Водите, Слънцето, доброто разположение на всички проявиха лицето на Учителя. Той се усмихна, изпяхме много от песните Му. Поведе се разговор. Винаги съм си мислил, че братският живот е свойствен на душата. Той е скрит в нея и щом се създават условия, той се явява. Върху подвижните повърхнини на езерото, светлината ни показва своите чудни танци. Какви светлини, какви отблясъци, какъв ритъм! Така е, когато човек живее в Рая! Раят не е безвъзвратно загубен, както си мислят хората. Човек пак може да го намери, да живее в него и Господ да го учи, защото в същината си, Раят е училище за човешката душа.

Учителят винаги влагаше идея при изкачване на връх Мусала. Не ме напускаше чувството, че Учителят се прощаваше с Мусала. Беше изтощен и повече си почиваше. Прекарахме в хижата три дни като всяка сутрин бивахме на върха за изгрева на Слънцето.

Учителят предприемаше екскурзии много често. През седмица, през две, поне един път в месеца излизахме на екскурзии в околностите или се изкачвахме на Витоша. От Мърчаево има една пътека, която отива към хижа "Острица". Оттам има една алея, която води до хижа "Еделвайс". В тези места отсядахме с Учителя. Хижите бяха празни, планината бе пуста, няма жив човек, всичко бе избягало от София от бомбардировките. В хижа "Острица" последния път прекарахме две седмици и вече се канехме да слизаме, когато Учителят дойде една привечер при мене. Погледна небето, а то бе много хубаво и спокойно. Каза ми: "То добре е да останем още някой ден на планината." Аз веднага казах: "Учителю, хубаво, да останем!" Той замълча малко и прибави: "Защото няма да дойдем вече." Мен ме жегна нещо, щом каза "Няма да дойдем вече", обаче аз си го изтълкувах по

своему - че няма да дойдем вече тази година. Това беше мое тълкувание. Но Учителят каза: "Няма да дойдем вече." И аз взех грижата на 26 август 1944 г. да се преместим от хижа "Острица" в хижа "Еделвайс", която е на 40 минути път. И тази хижа беше празна. Имаше пазач, но като ни видя и разбра кои сме, веднага слезе при семейството си долу по селата. Хижата бе на наше разположение. Тук прекарахме може би 6-7 дни. Имаше хубава атмосфера. Времето беше хубаво. Учителят държа беседи. Идваха приятели от София, от провинцията и винаги имаше около 100 човека. На 28 август 1944 г. сутринта закусихме и Учителят каза: "Тръгвайте!" Всички братя и сестри, надянали раниците, тръгнаха. Аз бях се заел да направя една пейка пред хижата. Имаше инструменти, имаше дървен материал и аз направих пейката за сядане. Учителят седи и ме чака да довърша пейката. Свърших си работата, прибрах инструментите в хижата, турих си раницата на гърба и тръгвам. Учителят ме спря: "Чакай! Върни се, легни под пейката и напиши отдолу на гредите следното: "България - пълен неутралитет! Пиши датата, пиши часа, пиши минутата." Той си извади часовника и ми даде часа с минутите, дори и със секундите. Аз легнах под пейката и с мастилен молив написах, каквото ми каза Учителят: "България - пълен неутралитет!" След туй двамата с Учителя тръгнахме. Минахме през хижа "Острица" и слязохме по пътеката за Мърчаево. Това бяха последните излизания с Учителя в планината. Това е един скъп спомен за мен, документ за едно историческо събитие. Учителят определи съдбата на България през този ден на 28 август 1944 г. Това Свое решение Той изрече пред един представител на българския народ, на едно българско съзнание, което трябваше да го предаде по невидимите Божии пътища и на другите български съзнания. Да се предадат и да се възприемат думите на Учителя и да се реализират като едно твърдо решение на българския народ и на неговите управници, беше много трудно. Това решение бе: "България - пълен неутралитет." А така ли стана? Това ще проверите вие.

Прекараните дни в хижа "Еделвайс" бяха съборни дни. Бяха около 100 души на хижата и това бе последният събор на Братството с Учителя. Малко след като се върнахме в Мърчаево, Учителят се прибра на Изгрева.

Прощална екскурзия направихме и до Черни връх - Витошкият първенец. Прекарахме там няколко дни. Учителят пак каза: "То хубаво е да останем още малко." Не Му се напущаше планината, а пък сестрите, които готвеха, казаха: "Учителю, свършихме продуктите, хляб нямаме. Да отиде един от братята до София и да донесе хляб" - и поглеждат към мене, защото знаят кой ходи за хляб при такива случаи. Учителят ги спря: "Няма да ходи никой. Той хлябът сам ще си дойде." Сестрите поглеждат нагоре към небето, усмихват се и казват: "Небето е прекрасно, само за манна небесна." Учителят също се усмихва. След половин час нашият приятел Гошо идва от върха и носи два големи хляба, дебели една педя. Опекла ги баба Мария, майка му и ги праща на Учителя в две големи тави. "Майка

ги опече за Учителя." Ние се споглеждаме и се усмихваме. Онези, които поглеждаха към небето за небесната манна, рекоха: "Черни връх е над главите ни и ние натам поглеждахме." Всички се смеем.

Така ставаха чудесата чрез хората и чрез Бога. По съвсем естествен начин. А да знаете как се яде топъл, пресен хляб под върха на Витоша. Топи се в устата. На следващия ден дойдоха и други братя и сестри от София. Те бяха научили къде е Учителят и групата ни се увеличи. Но те идват и носят продукти, тъй че нямаше никаква оскъдица. Прекарахме много хубаво. На тази хижа прекарахме 5-6 дни. Когато дойдоха и другите приятели и групата ни се увеличи, Учителят спомена: "На тази екскурзия аз нарочно поканих няколко човека, за да им благодаря. Навремето заради мен те положиха живота си и затова реших да ги покана на тази екскурзия като подарък от мен. Но взеха, че дойдоха след това и други, които не само, че не са се жертвали за мене като другите, но дори са работили винаги срещу мене, дори и сега." Това, което каза Учителят, ние си го записахме. Но другите, като че ли не го чува. След време, след заминаването на Учителя, ние проверихме, че и тези думи на Учителя се сбъднаха. Много от тези хора, които дойдоха на хижа "Алеко", впоследствие се опълчиха срещу Братството. Пророчеството от Учителя се осъществи.

Времето горе бе хубаво и така Учителят си взе сбогом с всички любими места, където ходехме заедно през време на Школата. На тази екскурзия бяха Боян Боев, Борис Николов, Илия Узунов, Неделчо Попов, Ангел Вълков и др.

След тази екскурзия Учителят все повече и повече отпаднаше.

Той не искаше много хора и много шум при последните екскурзии. Той бе много отслабнал, нямаше апетит и съвсем малко се хранеше. За храната му се грижеше сестра Мария Тодорова. С нас бяха и други сестри, но с готварското изкуство на Мария никой не можеше да се мери. Дните бяха слънчеви и тихи. Изкачихме се на Молитвения връх. Там една сутрин Учителят държа беседа и каза: "Когато те покани Доброто да свършиш една работа за него, кажи "Да". Когато те покани злото да свършиш една работа за него, кажи "Не".

Борис Николов

ПОСЛЕДНИ ЕКСКУРЗИИ С УЧИТЕЛЯ НА РИЛА

1939 г. - Последен събор и летуване на Седемте езера

1940 г. - От 23 до 24 юли до Мусала. Беседите на Учителя са отпечатани в томчето "Божествен и човешки свят" - от 1 до 28 стр.

1940 г. - От 14 до 19 август на Седемте езера. Беседите са отпечатани в томчето "Божествен и човешки свят" - от 149-227 стр.

1942 г. - От 21 юни до 3 юли на Седемте езера. Беседите са отпечатани в томчето "Опорни точки в живота" - от 1-67 стр.

ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ С УЧИТЕЛЯ НА ЗЕМЯТА

Аз бях много срамежлива и Учителя не смеех да Го доближа, да Го запитам, но имам една опитност от 1943 г. Обичах много да ходя на Витоша, но работех, а в неделя Учителят държеше беседи. Беше юли месец, хубаво време и тъй ми се искаше да ходя на Витоша, но Учителят държеше беседа и в 10.00 часа. Помня, стоях права до вратата, гледам нагоре: "Хубаво небе, колко е хубаво да ида на Витоша, но защо Учителят не ни пуца?", ми минава през главата. Учителят ми отговаря - нали четете мисли: "Бързам, рекох." Това беше 1943 г., началото на юли. "Бързам, рекох, защото имам само една година, за да ви дам, което имам да ви давам." И след тази година си замина. Това изречение го има в беседата. Тя е печатана и аз намерих този отговор, гдето Учителят даде на моята мисъл. Значи Той знаеше, че ще си замине.

Анина Бертоли

Учителят е знаел, че си отива, защото ми казаха после, че всичките пари, които е оставил, пет милиона били или повече, не знам, били опаковани по определен брой, завързани. Всичко това предварително е подготвено. После научих, че само Савка Му е помагала за това нещо, а пък и тя беше много болна вече. Тя заболя, когато бяхме в Мърчаево.

Елена Андреева

Преди да си замине за започване на учебната година през 1944 г., сестра Наталия Чакова отишла при Учителя. Тя била седнала на стола срещу леглото Му, а Той - на леглото Си. Както разговаряли, Учителят започнал да се отдалечава и да се смалява. Отдалечил се много в безкрая и толкова се смалил, че Наталия се уплашила и изпищяла. Тогава Учителят станал изведнъж отново обикновен. Тя не могла да си обясни това нещо. Когато Учителят почина през зимата, тя разбрала, че с това отдалечаване, Той е искал да й покаже, че ще си замине.

Мария Арсова

Когато отивах в дома на Темелко на обяд, виждах, че Учителят държи ръка на пулса си. Мислех си: "Защо я държи? Дали има аритмия?" Не можех да си отговоря, а и не посмях да Го попитам.

След завръщането от евакуация в Мърчаево, Учителят редовно държеше беседи. Само веднъж не дойде на едно Утринно Слово. Забелязахме, че някаква промяна става с Него. Не отдавахме голямо внимание на това, като смятахме, че ще премине. Но веднъж се смутих. Един месец преди да напусне Земята, Учителят говори в една беседа, че като напусне някой човек Земята, минава през една тъмна зона. Там има разбойнически, крадливи духове, които гледат да откраднат придобивките на душите, когато заминават за другия свят. След това Учителят добави: "И аз

търся път!" Запитах се: "Защо Учителят търси път? Какво мисли да прави?" Веднага след беседата отидох при Паша: "Паша, направи ли ти впечатление какво каза Учителят?"

Тя не беше запомнила. Отидох при Савка - и тя не бе го запомнила. Но и двете провериха своите стенограми - и двете бяха записали този израз дословно: "И аз търся път!"

Елена Андреева

Една сестра отива при Учителя и Го пита какво ще стане с нейната болна, възрастна майка. Учителят казва: "Тясна е вратата, през която чрез смъртта на Земята, човек минава за Невидимия свят. Тясна е тази врата и скрита е тази врата. И аз търся тази врата." Това обърква сестрата и я смущава, едва след като си замина нейната майка и след като си замина Учителят, тя разбра какво е искал да каже Той. Тогава тя разказа всичко. В една от беседите бях срещнала, че човек, когато се ражда и слиза на Земята, трябва да крие мига, когато слиза, за да не познаят враговете му в какво тяло се е облякъл и да остане скрит и дегизиран за тях. Когато човек напуска Земята, също трябва да крие мига, когато чрез смъртта напуска Земята и тялото си, за да не го открият враговете му, които се намират в Невидимия свят и да ограбят от онова, което е успял да събере в себе си през този живот на Земята. Това бяха мистични тайни, които ние трябваше да разрешаваме покрай заминаването на Учителя.

Елена Андреева

На 5.XII.1944 г. Цанка Екимова е записала в тефтерчето си следните думи на Учителя: "Понеже в света трябва да минете през една от най-опасните зони, дето има обирничество, каквото имаш, ще те оберат. Следствие на това, вие като почнете да приближавате при този нов свят, който трябва да преминете, вие остарявате, ще се дегизирате. То е само, докато минете през тази област. Като отидете в другия свят, веднага ще се подмладите. Та сега всички сте се престорили, скрили сте се, показвате се, че не може да ходите. Аз по някой път гледам, казвате: "Учителят къде е?" - И аз търся един път, и аз ще мина."

След като си замина Учителят, приятелите си спомниха много случаи, когато Той ги бе подготвял символично или бе казвал направо за предстоящото Му заминаване. Но всичко, като че ли беше забравено и никой не можеше да предположи, че това се отнася за този момент. Той ни подготвяше от дълго време, но ние не бяхме с будно съзнание и се оказахме неподготвени като смятахме, че Учителят ще бъде вечно с нас, като смятахме, че Той ще живее най-малко 120 години. Веднъж на един приятел Той бе казал: "Аз съм дошъл за 120 години на Земята." След това замълчал за малко и тихо добавил: "Ако си замина на осемдесет години, то останалите четиридесет години ги оставям на Братството." Наистина, Той остави тези четиридесет години за Братството. Онези, които можеха да ги използват,

трябваше да свършат онова, за което бяха дошли на Земята, за което бяха дошли в Школата.

Борис Николов

Това, което пиша сега, се случи през 1944 г., в първите дни на месец декември. Тогава Учителят не беше добре, постепенно отпаднаше. От месец септември се забелязваше чувствително отслабване. По това време се печаташе томчето "Великите условия на живота". Аз отивах в горната стая на Учителя да Му чета това, което до този момент беше напечатано.

Един ден отидох, видях, че Учителят не беше никак добре, но ме покани да седна. Когато разгъвах шпалтите да чета, от време на време поглеждах Учителя и сърцето ми се свиваше от мъка. Въздържах се да не издам мъката си, но почувствах, като че някой забодне дълбоко в сърцето ми нож. За да трансформирам състоянието си, аз заговорих със задавен глас: "Ех, Учителю, ако аз бих могла само да си представя какъв товар носите Вие, на пихтия бих станала." Само това можах да кажа и млъкнах... Пак поглеждам към Учителя и какво виждам! На моите думи Той каза само "Да", но аз видях чудо - Учителят седеше пак на стола, както по-рано, но вече свършено здрав, прав, със спокойно изражение на лицето. Въртя шпалтите в ръцете си, но още не чета. Гледам смаяна, някак си объркана към Учителя и не знам кое е истинското състояние - първото или сегашното, здрав ли е Учителят, или болен. Успокоих се малко, но съм в недоумение и си мисля дали грешката не е в мене? Вярно ли видях? И кое от двете състояния е действителното? Докато си мислих така и поглеждах към Учителя, чух бодрия Му глас: "Четете."

Спокойна и довольна - Учителят е добре, аз започнах да чета. Четох до едно място, вдигнах глава и отново се смутих и развълнувах: Учителят седеше с наведена глава, пак не беше добре, както първото, което видях, но аз продължих да чета, а Учителят внимателно ме следеше, защото ме поправяше навсякъде, дето намираше за нужно. Свърших си работата и си отидох силно замислена и задълбочена в това, което бях видяла.

Паша Теодорова

Учителят приема в стаята си Васил Бандерски, който има ясновидство. "Учителю, Вие ще напуснете физическия свят, пожелайте ни нещо хубаво за нашия живот напред!"

Учителят отговаря: "Пожелавам ви хубави страдания!" Бандерски, недоволен от отговора Му, промълвява: "Господи, ние и без това имаме толкова много страдания, а и Вие ни пожелавате още... Няма ли те някога да се свършат?!" Учителят отговаря: "Велики условия идат за разумните човешки души, но колцина от вас ще издържат на големите изпитания, през които трябва да минете отсега нататък!"

На 21 декември в стаята остават само Милка Периклиева и Учителят. Учителят излиза, качва се по дървената стълба в горницата. Милка влиза

заедно с Него. Учителят застава в средата на стаята, оглежда я и бавно започва да обикаля всички предмети и ги докосва леко с ръка. По-късно Милка разбира, че Учителят се е сбогувал със стаята си и с предметите, които са Му служили толкова години. След половин час те слизат долу в приемната. На масата е натрупано много ядене, донесено от приятелите, но Учителят не желае нищо да хапне. Сестра Милка е приготвила крем-какао за своя възлюбен и го предлага на Учителя за обед. Той я поглежда строго и казва: "Занеси крема на този, за когото беше определен." Учителят чете мислите на хората и на Милка ѝ става неудобно от това, което ѝ казва.

Ще предам разказа на сестра Милка Периклиева за последните дни на Учителя с някои допълнения. На 19 декември 1944 г. времето е студено и земята - покрита със сняг. Учителят се премества от горницата като спуска пердетата на прозорците, заключва я и се уединява долу, в приемната си стая. От тази дата Той започва да спи в приемната си. Милка Периклиева идва при Учителя и почуква на вратата. Савка Керемидчиева отваря, Учителят я вижда и я поканва да влезе вътре. Той е вгълбен в Себе си и почти не говори. Сестрата Го пита някои неща, но Той отговаря кратко и сдържано. По едно време Учителят става бавно, отива при прозореца, дръпва завесата и посочвайки дворното място зад лешниците, казва: "Тук бях предложил да се построи братска обща сграда със стаи за живеене за братята и сестрите, със салон, библиотека, трапезария, а те какво направиха? Оградиха се с телове!" Той въздъхва, сяда на стола и добавя тихо: "Това можаха, това направиха." След това Учителят притваря очи и дълго време мълчи. После се обръща към Милка и промълвява: "Бавен е процесът." Милка не разбира, че това се отнася за периода преди Неговото заминаване.

Светозар Няголов

ПОСЛЕДНИ СЛОВА И НАПЪТСТВИЯ

Методи е при леглото на Учителя и чува думите Му: "Аз трябваше да свърша работата си на Земята. Аз я свърших, а вас ще заключа на Земята, докато не свършите вашата работа, за която сте дошли. От нея няма да излезете, докато всеки един от вас не си свърши работата. В мен е ключът. В моите ръце е ключът на вашето избавление!" Методи се вторачва в ръцете Му, а Учителят леко повдига едната си ръка, отмества я встрани и посочва към масата, на която са наредени няколко томчета беседи от Неговото Слово. Методи проследява жеста Му: "Ето ключът! Там е вълшебният ключ." Методи кимва с глава, че е разбрал.

Методи, в знак на уважение и страхопочитание към тази своя опитност, след време подвързва всички беседи, които имаше с кожена подвързия, за да може да запази по-сигурно ключа на избавлението. Но през

1957 г. комунистическата власт направи обиск на Изгрева и иззе цялата литература на Учителя като прибра и подвързаните томчета на Методи. Така ключът на избавлението бе откраднат и унищожен.

Дълго след това Методи с огорчение разказваше колко му липсват тези беседи, защото в тях той непременно трябва да открие вълшебния ключ, за да може да отключи онази врата, която води към Царството Божие.

Един ден идва при мен, поднася ми едно свое тефтерче, където е записал мисъл на Учителя при едно свое посещение при Него: "Само онази работа има успех и се реализира от онзи човек, на когото помагат, както земните, така и небесните същества. И едните, и другите са служители на Бога."

Ето това е тайната - да намерите онези земни същества, които са изпратени като служители на Небето. Ето това е задачата - да се свържете с онези небесни същества, които са служители на Бога. Само тогава ще изпълните задачата си, за която сте дошли на Земята. А вълшебният ключ ще откриете сами в Словото на Учителя.

"Проучвайте беседите!" - беше едно от последните завещания на Учителя към учениците от Школата.

Наскоро след връщането на Учителя от Мърчаево, се събрахме около Него, както и друг път. Той каза: "Отсега нататък така ще бъде. Ще се събирате по десет души и ще се съветвате."

"Светът ще ви научи" на колективния живот. Те ще го възприемат и приложат и вие ще участвате в него."

След като Учителят си замина, тогава разбрахме защо ни беше казал така.

В една от последните нощи, Учителят каза: "Обичайте всичко, което аз обичам и на което аз се радвам. Служете на всичко, на което аз служа. Любете всичко, което аз любя. Аз отивам за вашето добро и за доброто на България. Не смущавайте Духа ми, радвайте се и се веселете за мене. Не се обличайте в други форми, освен в която съм ви облякъл. Времето е кратко, будни бъдете и не се отчайвайте. Всичко ще тръгне с по-голяма ревност. Моето Дело не е само тук, то ще продължи и горе, верни бъдете на призванието си. Мир ви давам на всички и го приемете. Една малка работа се свърши!"

Учителят е на легло, а Мария Тодорова се опитва с нейните грижи около Него да Му помогне. Той се изправя и казва: "Ние ще победим! Досега злото е все побеждавало, а сега ние ще победим!"

Последната нощ след като полежа известно време, Учителят се премести на столчето, после пак стана и изведнъж се изправи сред стаята, изправи се срещу мен, изтърси от себе си болестта, величествен като пророк, вдигна ръка и каза: "Едно е важно. Само едно е важно. Любов към Бога, Любов към Бога, Любов към Бога. Това е всичко!" Махна с ръка, пак си легна и Неговото болезнено състояние се върна отново. След това

Учителят почти не говореше. Това бе Неговият завет към нас учениците и Неговият завет към човечеството.

Борис Николов

Учителят държи беседи от 19.III. до 24.IX.1944 г. в село Мърчаево и по време на екскурзиите от Мърчаево до Витоша. Връща се на Изгрева на 19.X.;

От 22.X. до 20.XII. изнася беседи в салона на Изгрева, отпечатани в томчето "Заветът на Любовта" /първо оригинално издание 1999 г., Кърджали/;

20.XII.1944 г. - сряда - Последно слово на Учителя;

27.XII.1944 г. - сряда, 05.45 часа - Учителят си заминава.

ЗАМИНАВАНЕТО НА УЧИТЕЛЯ

Беше есенен, слънчев ден в Мърчаево. Учителят беше седнал на слънце. Обичаше да се пече. Аз се приближих до Него. Той кашляше често и изкарваше храчки. Отначало кашляше сухо, но накрая плюеше в кърпичката си пенливи храчки с розов оттенък. Аз ги поглеждам и казвам: "Учителю, тези храчки говорят за белодробно възпаление и за бронхопневмония." По онова време туберкулозата бе голям бич за младите хора. Тогава се бяхме научили да различаваме различните видове храчки. Знаехме кои са туберкулозни и кои са от бронхопневмония. Освен това, бях любознателен, контактувах с много лекари и непрекъснато ги питах за различни неща. Така че, моите думи към Учителя не подлежах на съмнение. Учителят нищо не отговори. Мълчи. Аз Го поглеждам - лицето и тялото Му облени в пот и кашля със суха кашлица. Споделям опасенията си със сестра Савка, която е непрекъснато при Него. След няколко дни белодробното възпаление стихва, Учителят е по-добре, но е много отслабнал. Това се забелязва от мнозина приятели.

Учителят се завръща в София на 19 октомври. През ноември здравето Му е значително подобро. Но към края на месеца получава остри бодежи и иска да Му се сложи хардал на гърба. Хардалът се правеше тогава със синапено и пшенично брашно, смесени в пропорция едно към едно или две към едно. Сместа се размива с вода, прави се кашичка, слага се на тензук и се полага на гърба така, че тензукът е на гърба, върху него е синапената лапа, а върху нея се поставя друга кърпа. Тази синапена лапа се държи няколко минути, след което се сваля. После гърбът се намазва със зехтин. Това нещо се прави от тези, които обслужват Учителя. В този момент Учителят иска помощ и я получава от приятелите. В онези години бронхопневмонията се лекуваше със сиропи за отхрачване и втечняване на секрета от белия дроб, слагаха се и венозни инжекции от калций-глюконици и витамин С. Това бе лечението. По време на войната бяха открити сулфонамидите от германците и първият препарат, който бе

внесен в България, се наричаше "Пронтозил". Когато го пиеха, устата се оцветяваше в жълто, а урината ставаше оранжево-червена. Това бе едно много ефикасно средство. С него се лекуваха остри възпалителни заболявания. През време на войната цената му се увеличи многократно, дори за една кутийка от 10 таблетки се заплащаше по една жълтица. Но към Учителя бе приложена само синапена лапа, а след няколко дни Му бе сложен и млечен компрес. Той се правеше като във врящото мляко се изстискваше лимон - така млякото се пресичаше, прецеждаше се през тензух и получената отвара се поставяше в една торбичка, тя се слагаше на гърба и се държеше няколко часа. Това бяха средствата, с които се целеше чрез дразнене на различни рецептори на кожата, да се предизвика отвличане на белодробното възпаление от белия дроб към лимфата, интерстициалната и кръвоносната система и по този начин да се отбременят белият дроб. Учителят позволява и приема единствено тези две манипулации върху Себе си. Но на следващия ден се случва нещо неочаквано и непредвидено. Учителят, както е още със загорещено тяло от синапената лапа, излиза в късната ноемврийска вечер по риза, разкопчан и по една жилетка и започва да се разхожда по поляната. Приятелите като Го виждат, изтръпват при мисълта за втора простуда. Така и става. Бронхопневмонията се усложнява, засяга сърцето Му, то отслабва и след това отичат краката Му. Тогаз Учителят предпочита да седи на стол с отпуснати и отекли крака. Дишането Му става учестено и затруднено. Последните дни бива извикан доктор Фортунوف, началник на болницата на Народната банка, който установява болестта и болезненото състояние на сърцето и слага една мускулна инжекция. Вероятно това е камфор, който се слагаше в такива случаи.

Години се говореше, че Учителят е искал нарочно да си отиде, затова се е разхождал по риза в мразовитата ноемврийска вечер, за да предизвика процес за разграждане на тялото си. Това го твърдеше Милка Периклиева, която казваше как много пъти е чувала Учителят да казва: "Бавно върви процесът!" Тя не е могла да разбере какво е искал да каже Учителят с тези думи. Разбрала, когато си заминал.

Галилей Величков

Чувах, че Учителят е неразположен и са Му слагали вендузи. Вендузите са чаши с дебели стени. Намазват се отвътре със спирт като се внимава ръбовете да са сухи, за да не се получат изгаряния. В тях се вкарва клечка памук, натопен в спирт, който се запалва, за да може пламъкът да създаде вакуум. След това чашата много бързо се захлупва на гърба и от вакуума се получава дразнене върху рецепторите на кожата като по този начин се отвлича част от възпалителната течност в белия дроб към останалата част на тялото. Това бе една често прилагана практика. Тогава в България нямаше антибиотици и други средства за лечение на инфекции.

Аз виждах, че стават промени в тялото на Учителя. Имаше някакво понижение на физическите Му сили. Виждах Го, като че ли се беше смалил. Но друго бе онова, което ме заблуди - когато дойдеше Учителят в клас да държи словото си, Той се оживяваше и сила и бодрост лъхаше от Него. Никаква слабост, никаква отпадналост не виждахме. Но това бе само, когато беше на катедрата и държеше беседа.

Елена Андреева

През цялото време, докато боледуваше, Учителят държеше беседи и беше на Своя пост. Но дойде и това време, когато легна на легло. Аз и Мария Тодорова бяхме в провинцията и ни извикаха с телеграма. Учителят наредил: "Извикайте Марийка и Борис!" Ние пристигнахме и заварихме суетня около Учителя. Той беше на легло като ставаше от време на време. Приятелите бяха извикали лекари, за да Го прегледат. Аз отидох лично, извиках и докарах с лека кола на Изгрева д-р Тодоров - лекар на финансовата служба, изискан и изтъкнат. Учителят се остави да Го прегледат. Не се възпротиви. Аз присъствах лично заедно с д-р Тодоров и други лекари. След като свърши прегледът, той каза: "Аз не зная какво мислят другите колеги, но за мен г-н Дънов боледува от сърце." Каза това и си отиде. Останаха лекарите от Изгрева, а това бяха д-р Кьорчева, д-р Борова, д-р Кадиев. Те бяха удостоверили, че Учителят има висока температура, след това Го бяха прегледали и намериха, че страда от бронхопневмония. Бяха започнали да Го лекуват. Сложиха Му венозна инжекция глюкоза за подсилване. Други братя и сестри решиха да Му сложат млечен компрес на гърба за бронхопневмонията - метод, с който ние се лекувахме. Учителят се остави да Му го сложат. След като го махнаха от гърба Му, Учителят каза: "Махнете тези заблуди!" А преди това ги бе допуснал да Му сложат компреса. Всички се втрещиха, защото Учителят каза точно това, а Той бе препоръчвал този метод на всеки, който боледуваше. Ние не можахме да осъзнаем тогава, че Учителят си заминава от този свят. А Той знаеше и за Него това беше заблуждение за нашите умове, но ни остави да направим компреса. Така Той ни освободи вътрешно, че сме направили за Него всичко, което знаехме и можехме. Това е Негов метод.

Борис Николов

На 19 декември 1944 г. Учителят слезе да спи в долната приемна стая. При Него влизаха братя и сестри. Аз не отидох там, защото знаех, че Паша и Савка Го посещават и ако трябваше да отида, те щяха да ми съобщят. Учителят казал на Паша за тези непрекъснати посещения на приятелите следното: "Какво го направиха тука? Те го направиха на хан." Затова аз все повече се стеснявах да посещавам Учителя. И тогава, последния четвъртък, пет дни преди 27 декември, брат Ради дойде и ме повика да помогна за кюнците на печката. А това не бе случайно, защото Учителят искаше и аз да присъствам на тези събития.

Денят беше петък, 22 декември 1944 г. Рано сутринта в 5 часа, отидох в клас в салона. Учителят не дойде на беседа. После ми казаха, че се бил приготвил да дойде и да държи редовната си лекция, но брат Тодор Стоименов, който бил край Него, Му казал: "Учителю, по-добре не отивайте в клас, за да не се уморявате повече." Тогава в салона бе прочетена една напечатана беседа. След прочитане на беседата, на излизане от салона, аз видях, че долната стая на Учителя е тъмна, а антрето пред стаята е осветено. Двете външни лампи светеха. Учителят се беше облегал на рамката на вратата на приемната и следеше как учениците излизат от салона и отиват на поляната да направят шестте гимнастически упражнения, които редовно се играеха. Когато наближих антрето, аз вдигнах за поздрав дясната си ръка с длан напред към Учителя. Той ми отговори също с вдигане на ръка. Зарадвах се, защото видях, че преди мене никой не поздрави Учителя. Може би не са се сетили. Като излизахме от салона, ние минавахме през силно осветената от двете лампи част на антрето и Учителят можеше много добре да ни наблюдава. Пет дни след като ни напусна Учителят, разбрах, че това е било сбогуването Му с учениците на Школата.

В последните дни дежуряха братя и сестри при Учителя. Аз не отидох при Него по-рано, когато Той изкарваше боледуването си. Повикаха ме в последните дни. В понеделник на 25 декември 1944 г. сутринта, дойде брат Тодор Стоименов и ме покани да отидем да дежурим заедно при Учителя. Отидохме в долната стая. Когато отидох там, почувствах, че Той си отива. Как го почувствах, не мога да кажа. Но начинът, по който Той се обхождаше, всичко ми говореше за заминаване. Видях нещо ново - Учителят никога не се е държал така. На човешки език, Учителят ту ставаше, ту лягаше - беше неспокоен. Той ставаше от едно място и отиваше да седне на друго място в стаята. Каквото Му предлагаша за храна - не вземаше. Ако Му предложат чай, вземе една-две глътки или две-три лъжички и повече нищо не взема. Нямахме никакъв апетит. Беше мълчалив. Полягаше на леглото и пак ставаше. Не се оплакваше от нищо. По едно време казаха, че ще правят клизма на Учителя. Аз напуснах стаята. След излизането, почувствах вече определено, че Учителят си заминава.

Елена Андреева

Положението Му не се подобри, въпреки грижите за Него и намесата на лекарите. Наложих да има нощем дежурен при Него. По време на дежурството си имах обичай да записвам всичко. Учителят доста усилено преживяваше боледуването, но никога не се оплакваше, нито охкаше, нито каза някоя дума за болестта си. Само се преместваше от стола на кушетката или ходеше из стаята, но нищо не искаше. Виждаше се колко Му е усилено. Дишаше тежко и затруднено. Дали температура имаше, дали смущение на сърцето имаше, то аз не знаех и не смеех да Го питам. Самс виждах колко Му е усилено и как трудно издържа.

Предната сряда сутринта салонът беше пълен с ученици, защото бе ден на Общия клас. Учителят бе държал беседите си до последния ден. Беше сряда, 20 декември 1944 г., когато в 5 ч. сутринта Учителят изнесе последната си беседа. А в неделя на 24 декември, Той отново искаше да отиде на беседа. Беше се облякъл даже. Но тогава възрастните братя Го помолиха да не отива, защото виждаха колко е слаб и немошен. Тъй че, Учителят държа беседите си до последния си ден.

Борис Николов

В последните дни на Учителя Му беше много зле. Дишаше тежко. Всички искаха да Му помогнат. Преди да дойдем ние с Борис, а това бяха последните три дни на Учителя, Му бяха слагали млечни компреси на гърба и леко Го бяха поизгорили с тях. Преди това Го бяха лекували по методите на Димков, който също бе взел участие. Учителят бе позволил на приятелите да направят нещо за Него и не бе се противопоставял. Тогава ние не предполагахме, че Големият брат трябва да се "жени", т.е. да си замине. И понеже не го знаехме, приятелите искаха да направят нещо и Учителят ги беше допуснал, за да освободи съзнанието им от отговорност, че не са направили нещо за Учителя. А сега бяха направили нещо за Него - Той не е оставен без да Му се окаже някаква помощ. Та Му слагаха и инжекции. Учителят допусна и това. Тогава се слагаше глюкоза, калций-глюконици и витамин С венозно. Учителят допусна и това. Така че, Той освободи и лекарите, които бяха около Него и които бяха наши приятели. По едно време беше седнал на леглото и като видя, че са Му подготвили поредния млечен компрес, махна категорично с ръка и каза: "Махнете тези заблуди!" Ние не можехме да разберем заблудата. А тя беше тази, че наистина "младоженецът се жени за невестата", т.е. Учителят си заминаваше. Още на 1 януари 1944 г. Той ни каза: "Тази година Големият брат ще се ожени."

Мария Тодорова

Вечерта дойдоха да Му правят инжекция. Само брат Ради се противопостави срещу инжекциите. Той каза: "Учителят е срещу инжекциите." Но дойдоха приятели и го поуспокоиха. Борис лекичко го изведе навън да не смущава. Той се прибра недоволен в бараката си, защото това беше насилие срещу тялото на Учителя.

Елена Андреева

Учителят казва на доктор Дафинка Кьорчева: "Аз, който съм помогнал на толкова много хора и съм ги излекувал, мислиш ли, че и на себе си не мога да помогна?" Учителят, който излекува безброй хора, даже по чуден начин, можеше да предотврати Своео болезнено състояние, но предпочете да бъде жертва за доброто на народа ни. Когато лекарите искаха да Го лекуват при това болезнено състояние, Той казваше: "Не съм болен, затова нямам нужда от вашите лекарства!"

Ден-два преди да си замине Учителят, Савка Керемидчиева изпрати една сестра да извика майка ми. Тогава ние живеехме на ул. "Гълъбец" 21 в "Подуене" и майка ми оттам се запъти пеш към Изгрева. Отначало тя не посмя да тръгне. Чак когато я повикаха повторно чрез друга сестра, отиде при Савка. След като се върна, ми разказа, че са я завели при Учителя, Който бил на легло и тя Му разтрила пъпа, който бил нещо поизгорен. Цялата треперела от стеснение и вълнение. Има няколко обяснения за това: или е било причинено от вендузи, или от млечен компрес, или от хардал - методи на лечение, които Учителят препоръчваше. Приятелите бяха прилагали тези методи. Учителят бе допуснал това. Майка ми разтрила пъпа на Учителя, препасала Го с чист плат, а Учителят казал: "Бавно завършва процесът", и заспа. Тогава никой не се досещаше, не предполагаше какво значат тези думи. Чак след като си замина Учителят, разбрахме техния смисъл.

Мария Златева

В неделя Учителят поиска да остана около Него. Каза: "Марийке, ти остана!" Но приятелите бяха дошли около Него, видяха, че Той не може да стане и да държи беседа. Беше вече зле, но решиха да не се прекъсва животът на Школата и вместо Словото на Учителя, някой от приятелите да прочете една беседа, а ние да слушаме. Дотогава не беше ни се случвало - Учителят да е жив, а ние да четем напечатаното Му Слово. След като се прочете беседата в салона, след като се молихме, пяхме песните на Учителя, се избраха 10 души и отидоха при Него. Аз също бях в това число.

Учителят лежеше в леглото и като видя голямата група, слезе полка и седна на едно малко плетено столче. Приятелите Го заобиколиха и насядаха отсрани - кой където намери по земята. Учителят ни огледа и каза: "Занимавайте се с малките работи, с микроскопичните неща в живота си." Учителят много пъти в началните години на Школата ни бе говорил, че трябва да работим с малките величини в живота си. Но това беше за нас една идея, нещо неуловимо за нашите очи, уши, сетива и не можеше да го приложим в живота си. А ето сега, на 24.XII.1944 г., в последните си дни на Земята, Учителят прави равностметка на цялата Школа и ни дава най-важния закон на ученика в Школата. Той искаше да каже, че човек трябва да се занимава с вътрешния си живот, а външният живот е проекция на създадения от него вътрешен живот. Ами тогава разбрахме ли Го какво ни каза? - Съвсем не. Само записахме думите Му. Трябваше да минат много, много години, за да разбере в края на живота си, че сме пропуснали важни неща, защото се опитваме да работим с големите неща, които се оказаха непосилни за нас. Представете си, в тези последни дни Учителят каза: "Една малка работа се завърши." Това бе Неговото определение за работата, която Той свърши на Земята при слизането си в плът и кръв при сегашното човечество от 1864 г. до 1944 г. Той държа Словото си на български език в 7 500 беседи, което е един колосален труд, а Той

го определи като "една малка работа", която свърши за Бога. От 1922 г., когато Той откри Школата, Господният Дух на Силите движеше тази Школа. Тук беше всичко - цялата Света Троица на Вселената: Божественият Дух, Господният Дух и Христовият Дух в Единно Цяло, което се изливаше в Сила и Живот чрез Учителя. Сега виждате ли величините, с които работеше Бог в Него. Защото тук, на Земята, малката величина се оглежда и проектира в Голямото единствено чрез проекцията на Словото. Защото тази малка величина на Земята е един лъч от Божествения Дух, а горе, в Духовния свят, е сноп от Светлината на Христа, а в Божествения свят е Слънце на Духа Господен.

А представяте ли си нашето невежество, когато след като си замина Учителят, смятахме, че ние можем да работим със същите величини, с които бе работил Учителят и със същите методи, с които Той работеше? Ние смятахме, че сме определени да завършим Неговото Дело. А Той бе го завършил и Школата на Земята бе закрыта. Ние смятахме да продължим тази Школа по онзи начин, по който Той я движеше и ръководеше. А това се оказа непосилно за нас и ние се саморазрушихме. Той беше казал: "Моето Дело не е само тук, то ще продължи и Горе." Най-голямата грешка бе, че ние не послушахме Неговите съвети да работим с малки и микроскопични неща в живота си - чрез тях да проправяме своя път и чрез тях да прилагаме знанието, дадено от Словото Му.

През последните дни на Учителя аз и Борис Николов бяхме непрекъснато около Него, бяхме се завърнали от провинцията. Той беше наредил да ни извикат с телеграма. На 26 срещу 27.XM.1944 г., в 2 ч. през нощта, Учителят отвори очи и каза: "Да, хубаво. Сега всичко се разреши." И отново заспа.

По едно време Той се събуди, отвори очи и каза, като се обърна към нас двамата: "Благодаря за нежността и помощта, с която се отнасяхте към мен." Аз възприех, че това не се отнася за последните три дни, а изобщо за пребиваването ни в Школата. Учителят се унасяше, заспиваше, отваряше очи и изведнъж с будно съзнание леко се повдигна от леглото, подпря се на лакти и каза: "Втори път по този път не искам да минавам!" След това заспа.

Имаше часове в последните дни на Учителя, когато със затворени очи Той разговаряше не с нас, които бяхме около Него, а с някаква невидима комисия, с невидим генерален щаб горе, в Невидимия свят. Ние стояхме до него и Борис Николов стенографираше. Разговорът се водеше на руски език. Учителят разговаряше с някой горе на руски език като му отговаряше на въпроси, както и задаваше такива на комисията. Имахме чувството, че Учителят е извикан някъде в Невидимия свят не на разговор, а на разпит. Това продължи дълго. За нас това бе разпит. Борис ползваше добре руски и като стенограф записа всичко. Учителят не бълнуваше, както някои биха сметнали. Ние сме имали много случаи, особено при нашите експерименти с Учителя, когато преспивахме в някои хижи в планината и онези,

които лежаха на леглата до Учителя, понякога чуваха и виждаха следното; Учителят е полегнал със затворени очи, разговаря на чужд, непонятен за нас език с някого. Когато на следващия ден Му разправяхме това, Той се учудваше: "Ама вие чухте ли всичко това? Значи съм забравил да затворя копчето на радиото си." В този случай може би Учителят нарочно не затвори копчето на радиото си, за да бъдем свидетели на всичко това. Това бяха събития на края на една епоха, която отминаваше.

Савка Керемидчиева беше много учудена, че ние с Борис се появихме на финала, при заминаването на Учителя. Аз останах при Него една нощ, а тя после ми казваше, че искам да се налагам по този начин. А Учителят лично ме помоли. Аз през целия си живот знаех, че ще бъда на смъртния одър на Учителя. Това се изпълни. А Савка дойде при мен и ми каза: "Марийке, ти се налагаш!" Тя мислеше, че когато седя на стол при Него, се налагам. Ето, виждате ли какви развръзки бяха със Савка до последния ден и час на Школата. Как изтърпя това Учителят, не знам! В последните два-три дни на Учителя, отивам при Него. Савка беше там на дежурство и бе много изморена. Учителят като ме видя, че пристигам, се обърна към нея: "Савке, изморена си, иди да си починеш." А тя не искаше, защото ме видя, че идвам засмяна. Ако беше някоя друга, щеше смилено да стане и да си отиде за почивка у дома. Но като ме видя, реши, че аз нямам право да бъда до Учителя. Аз мълча и изчаквам. Учителят пак повтори на Савка, че е изморена, да си ходи да почива. Савка не си тръгваше, после се обърна и каза: "Ти, Марийке, пак се налагаш!" Щеше да стане караница на смъртния одър на Учителя. Но Учителят се намръщи, ядоса се и каза на Савка: "Иди си!" Тя нямаше какво да прави и си излезе. Учителят беше седнал на стола, подпрян на възглавници и аз бях седнала до краката Му на пода. Учителят каза: "Е-е-ех!" и въздъхна. Искаше да каже: "Не я хокайте Савка!" Аз също си замълчах. Савка по това време е била болна от рак на матката, но ние не знаехме това. Учителят след три дни си замина, а след пет месеца си замина и Савка. Учителят си я прибра. Беше казал порано пред приятели в Мърчаево: "Ще си взема Савка." Онези, които бяха там и чува това, сметнаха, че Учителят ще я вземе да я води на екскурзия на Витоша. Но екскурзията се оказа на друго място и в друга посока. После всички се изумиха от такава развръзка със Савка.

Една нощ Учителят, както говореше, спря, огледа ни - а ние бяхме събрани братя и сестри на различна възраст, с различни професии, образование, представители на различни Школи от миналото, с различна духовна подготовка и духовно развитие - и каза: "В бъдеще ще се групирате и по групички ще работите." Ние Го гледаме, слушаме и нищо не разбираме. Като видя това, Учителят добави: "Работете на групи." А ние смятахме, че ще продължим да работим така, както Учителят работеше в Школата. Ние смятахме, че Той ще ни ръководи Отгоре, а ние ще вършим долу това, което трябва. Но нищо не се получи, защото не изпълнихме Неговото завещание да работим по групи. Това означава, че по степента на

своето развитие ще се съберат братята и сестрите и ще работят.

Мария Тодорова

Няколко дни преди заминаването на Учителя, бях отишъл при Него с двама мои приятели - Неделчо Попов и Асен Арnaudов. В момента на нашето посещение, като че ли Духът отново влезе в малката черупка на физическото тяло и Той каза следните думи: "Какво е Бетовен, какво е Исус, какво е Дънов - това са само фикции. Само Бог е Вечен и безкраен..." След изказването на тази дълбока мисъл, Той запя Своята любима песен "Аум" с красиви движения. Тази песен беше последната, която Учителят изпя на физическия свят.

Този духовен гигант, Който идваше със специална мисия да открие нова епоха в историята на човечеството, Който на всеки страдащ стопяваше мъката, Който на всеки отчаян разкриваше нови перспективи - целият Му живот бе една велика жертва. В един такъв момент, когато трябваше да напусне Своето физическо тяло, Той беше обгърнат с едно велико мълчание, приличаше на някакъв неразгадаем сфинкс.

Всички около Него се суетяха, а Той като че ли нищо не виждаше, като че ли Неговият Велик Дух отдавна бе напуснал тази малка черупка. Спомням си, един ден след като се връщах от София, погледнах през прозореца, Учителят бе в това състояние. За миг Той отправи Своя поглед към мен, стана, както аз Го знаех, със Своята величествена осанка, излезе на вратата и тихо прошепна на ухото ми: "Методи, иди си, физическото тяло е нещо нетрайно, преходно, милиони тела отидоха по бойните полета." Като че ли чух гласа на Вечността. След това Той отиде в стаята си и остана пак в първото си положение. Аз чувствах дълбоко в душата си как Той постепенно се подготвяше за едно събитие, което Братството най-тежко ще преживее. Приятелите ставаха все по-замислени и загрижени пред неизвестността, но никой от тях не допускаше мисълта, че Учителят ще напусне Своето физическо тяло.

Атмосферата около Учителя се съгъстяваше от дълбоките въздишки и тревоги, които се изтръгваха от гърдите на приятелите, от великото страдание, което произтичаше от неизвестността. Учителят все повече и повече навлизаше навътре в Себе си. Той почти не говореше. Приятелите пазеха пълно мълчание. Брат Борис със своя благ поглед, със своите меки обноски и изискано държание, тонираше атмосферата. Аз исках да питам нещо Учителя. С голямо внимание търсих удобен момент да Му задам един въпрос и този момент действително настъпи. Аз запитах тихо: "Ще останете ли още на физическия свят?" Учителят ме погледна и само с едно отрицателно движение на главата ми даде да разбера, че няма да остане. След това се приближи до мен, до ухото ми и съвсем тихо ми прошепна една магическа формула. Като чух тази формула, цялото ми тяло изтръпна, почувствах как живият огън на Кундалини се изви по целия ми гръбначен стълб и произведе в мозъка ми такава ослепителна светлина,

като че ли всички центрове на главата ми се активизираха и аз видях една картина, която представляваше откровение. Тази картина ми разкри една велика тайна, тази картина съдържаше бъдещето, което ни предстоеше.

Методи Константинов

В последните дни преди да си замине Учителят, ние дежуряхме и се сменяхме пред леглото Му. Последните три дни аз бях почти непрекъснато при Него. Бях дежурен и стоях тихо, не мърдах, а до мен тефтерчето бе отворено. Записвах всичко, което се отронваше от устата Му. Това тефтерче е укрито. Не можах да го дешифрирам, защото остана укрито и от мен самия и ще дойде време, когато онзи приятел, който го съхранява, ще го извади. Така следващите поколения ще го прочетат и ще научат много неща за последните дни и за последните думи на Учителя. Това трябваше да го направя аз, но времената бяха такива - страхувахме се от постоянните обиски, при които властите изземваха литературата на Учителя и я унищожаваша.

Така, както лежеше на леглото, по едно време Учителят решително се надигна, стана - величествен, с особен израз на лицето и с огромна сила и енергия, въпреки болестта си и немоощта на тялото си. Той гореше от температура, но аз не можех да Му помогна и не смеех да Го докосна. Изправен, каза следното: "Едно е важно: Любов към Бога, Любов към Бога, Любов към Бога!" После свали издигнатата си за поздрав ръка, легна полека и сложи умореното си тяло на кревата. Каква голяма разлика имаше при произнасянето на тези думи и сега отпуснатото, болно и изнурено тяло на Учителя в леглото. Той беше много болен и си заминаваше. Никой от нас не можеше да проумее, да допусне, че Учителят си заминава. По едно време започна да диша тежко и учестено. Аз Го взех в прегръдката си. Той бе полуседнал. Направи няколко тежки вдишки и си замина. Тялото Му остана в моите ръце. След това Го сложих бавно на легло.

Борис Николов

Последните дни на Учителя, прекарани между нас, са от особено естество. Нямам право да прониквам в това събитие - напускане на земния живот, чрез което Учителят се пренесе жертва за българския народ. Знаменателни са Неговите думи - "Не искам да поставя българския народ в положение на евреите, които с постъпката си с Христа, си създадоха много тежка карма."

Синът ми Любомир Няголов разказа следното: Учителят бил казал пред братя и сестри, че е необходимо да си замине, защото в противен случай можело да бъде ликвидиран от комунистите, което обстоятелство щяло да донесе едно ново 500-годишно робство на българския народ. Защото робството ни под турците е резултат от това, че българите са преследвали и гонили богомилите от България.

Стефка Няголова

Ето какво ми разказа Георги Драганов, адвокат от Ямбол, който бе приятел на Иван Бояджиев, адвокат от София, голям комунист.

След 9 септември 1944 г. Иван Бояджиев участва в комисията по изземването на архива на цар Борис. Във връзка с някои материали, които са намерили в чекмеджетата му, комисията намерила, че е необходимо да се извика Учителят и да даде пояснения, някои показания. Изпращат човек да Му съобщи това, но Учителят беше вече болен и не се яви. Изпращат втори човек, Учителят не се явява. Изпращат трети път двама души да Го доведат. Отиват на Изгрева, Учителят се беше вече поминал.

Ние знаем от брат Ради следното: Тези хора, които са идвали да вземат Учителя, се срещат най-напред с него. Питат го: "Къде е Дънов?" Ради казва: "Елате!" Завежда ги в салона, където беше положено тялото на Учителя. Бояджиев казва: "Този човек си замина, за да не се яви при нас!" Последните дни и часове Учителят преживя тревожно, като че ли Го бяха изправили на съд. Беше в тревога и вълнение. В кризата Той каза: "Втори път по този път не желая да мина!" След това се унесе в друг свят. Към 2 ч. през нощта, като си отвори очите каза: "Хубаво, сега всичко хубаво се разреши." Беше вече доволен и спокоен. Искане българите да Го разпънат на кръст. Но Учителят бе казал: "Втори път Христос няма да бъде разпънат! Който се опита да Го разпъне, сам ще се качи на кръста."

Борис Николов

Беше 28 декември 1944 г. Тогава пристигнаха трима униформени с джип от милицията да Го арестуват. Запитаха ни: "Где е Учителят Петър Дънов?" Ние намерихме сили в себе си с ирония да изречем думите: "Ето Го Учителят! Вземете Го!" Бяха трима униформени и въоръжени. Влязоха в салона, видяха, че е облечен и поставен на смъртното ложе, изненадаха се, а след това ни огледаха как всички ние плачем, наскърбени от заминаването Му. Един от тях се изпусна да каже: "Ето един, който се измъкна от възмездие!" Ние чухме това и изтръпнахме, защото се разкри тяхното намерение да арестуват Учителя и да извършат физическа разправа и насилие върху Него. Тогава времената бяха такива, че се убиваха хора и със съд, и без съд. Припомних си оня ден, когато Учителят беше казал, че има три пътя за Него. Единият от тях беше да остане на Земята и на Изгрева, да подгонят Него и нас, учениците Му, и тогава българският народ да си навлече карма, хилядократно по-голяма от тази на евреите.

Щеше да се случи същото, което направи навремето римският император Тит със своите легиони, като унищожи и срина Йерусалим и разпъна евреите на кръстове от Йерусалим до морето от двете страни на пътя. Тогава евреите бяха разпръснати по света. И до днес те плащат кармата си за разпъването на Христа. С този народ щеше да се случи същото, но Учителят още преди отварянето на Школата, беше казал: "Този път Христос няма да бъде разпънат! Бог не желае това." Но ние бяхме свидетели как

онези служители на новата власт, комунистите, дойдоха да Го арестуват и да Го вземат с военна кола, за да извършат върху Него своето "възмездие", както умееха и както знаеха. И те бяха българи - българска майка ги бе раждала, бяха учили българското четмо и писмо и говореха същия език, онзи език, на който Всемировият Учител сваляше Словото на Бога за идното човечество.

Мария Златева

Ние бяхме свидетели как дойдоха на 28.XII. с онзи джип тримата полковници, за да арестуват Учителя и да посегнат върху Него и живота Му. Учителят си беше заминал преди това. Беше ги преварил за доброто на българския народ и за успеха на Своето Учение. Аз знам, че тук нещата са свързани и представляват една верига от факти, случки и събития. Когато тези неща се съберат от спомените на останалите приятели и се подредят последователно, ще излезе цялата истина. А истината бе тази, която Учителят бе казал още в самото начало през 1922 г.: "Тази Школа ще продължи двадесет и две години!" Така и стана. Каза още: "Когато аз сляза от тази катедра, тогава ще дойдат комунистите." Така и стана. За мен нещата са строго последователни. Трябва да се съберат и подредят. Той бе казал накрая: "Една малка работа за Бога се завърши успешно." Това бе последният акорд на великата симфония за живота на Всемировия Учител на Земята.

Когато с явно огорчение тримата полковници си отиваха, без да могат да арестуват Учителя, чак в този момент ние разбрахме думите Му: "Втори път Христос няма да бъде разпънат!"

Говорейки за живота на Братството, Учителят обяснява: "Сега има три положения за Братството:

Да не дойдат комунистите.

Да дойдат, и ако аз остана, да ни гонят и вие да пострадате.

Аз да си отида, а вие да останете, без да пострадате.

Ще изберем най-разумното."

Разбрахме какво бе казал много по-късно с думите, които Той изрече на прощаване: "Аз си отивам за ваше добро."

По същото време Той бе казал: "Ако остана, те ще посегнат срещу мене и българският народ ще си създаде карма, хилядократно по-страшна от еврейската и този народ ще бъде затрит от лицето на Земята. Бог не желае това. Бог даде чрез Великия Учител Словото Си и то трябва да се съхрани за идното човечество от Шестата раса."

Галилей Величков

ПОГРЕБЕНИЕ ТЯЛОТО НА УЧИТЕЛЯ

След като си замина Учителят, по-нататък думата имаха възрастните братя и сестри, които знаеха какво се прави в такива случаи. Братята из-

къпаха, облякоха в бял костюм тялото Му и го положиха за поклонение в салона. Махнахме столовете и остана само един одър, на който тялото бе положено. Обстановката бе добре подредена за поклонение.

Едно ми направи много силно впечатление. Освен целият салон, но и целият Изгрев бе пълен с хора. И аз, която съм присъствала всякога в класовете и познавах всички братя и сестри, останах изненадана от присъствието на много хора, които не познавах и които бяха дошли на поклонение пред Учителя да Го изпратят. Много чужди и непознати за мен хора имаше. И аз си помислих: "Колко връзки имаше Учителят с хора, за които ние нищо не знаехме." Това бе един студен декемврийски ден и да дойдат толкова хора от града пеша и с часове да стоят на студа - това не бе направено от обикновено любопитство. Това е израз на почит, на признателност и обич към Учителя. Никой нямаше да дойде от града при този студ, ако нямаше защо и за кого да дойде. Те бяха получили нещо от Учителя, което отвътре ги караше да дойдат. Беше тъжен ден за всички ни.

Елена Андреева

Беше организирано поклонение. Братя и сестри се изреждаха да стоят пред Него, за да си вземат сбогом. Няколко фотографии правеха снимки. Най-сполучливата снимка е на Пеню Ганев, който засне главата на Учителя в профил. Той ми разказваше, че като гледал как художниците се мъчели с молив да нарисуват профила на Учителя и по-специално носа Му, Той се ядосал на неумението им, затова поставил триножника с фотоапарата и направил една изключителна снимка.

Но имаше един учител по рисуване в една от софийските гимназии, който седеше на столче и рисуваше ръцете на Учителя - така умело и професионално, със всички гънки, жили, вени, че беше нещо повече от фотография. Не бях виждал такова нещо. След като нарисова ръцете на Учителя, той си прибра скиците. Аз се приближих към него и запитах: "Защо ги нарисова?" - "За пръв път виждам такива живи ръце и пръсти, които говорят." След време исках да ги откупим, за да ги приберем, но художникът отказа: "Те са ми жив талисман. Те са ми спомен от г-н Дънов." За него Учителят бе г-н Дънов, но той Му нарисова ръцете, защото Го бе схванал по Дух и тези скици са още живи пред очите ми. А това е важно - да схванеш нещата по Дух и да се добереш до Духа. Неговото изкуство като художник потвърждава именно това. Този художник се казваше Герасимов.

Спомням си веднъж приятелите поискаха разрешение от Учителя да остави изображение на дланите на двете си ръце. Учителят се съгласи. Приятелите Му поднесоха прах от графит, в който Той сложи ръцете си. Графитът полепна по дланите Му и след това Учителят последователно сложи двете си длани на два отделни листа хартия. Така се отпечатаха всички линии от дланите Му върху листа. После ние ги прибрахме, но къде са сега, не мога да ви кажа. Оттогава минаха 30 години. Те са прибрани

и укрити от постоянните обиски, които правеха властващите срещу Братството. Дано са запазени! А вие трябва да знаете, че това нещо го има някъде. Ние сме мислили да оставим за човечеството, освен Словото на Учителя, където ще срещнете духовния Му образ и Божествената Му същина, но да оставим и доказателство чрез образа Му - снимки, скици и картини.

Борис Николов

Когато отидохме на поклонението, салонът бе препълнен. Бяха дошли много хора от провинцията и непрекъснато прииждаха. Нямахме място близо до Него и аз се свих да плача в едно ъгълче. Плачеха всички. Този салон, който беше изграден с радост и песен, стените, на който бяха пропиту с толкова песни и Слова, сега бе проникнат от толкова скръб! Плачеха всички - и мъже, и жени, и стари, и млади. Няма да забравя как плачеше един сериозен и сдържан брат, та разплака и мене повече. Бях излязла навън да се поуспокоя и разведря. И когато влязох пак, заставах зад брат Борис Николов. По едно време чувам плач. Откъде иде този плач? Гледам пред мене - той, раменете му се тресат, плаче като дете, като неутешимо дете. Разплаках се и аз, без да се съдя вече, че върша нещо, което не е позволено. Според окултизма, за заминалите не трябва да се плаче, за да не се смущава тяхната душа в работата и в пътя, който ѝ предстои, а трябва само да се молим за нея. Но тука беше нещо друго. Неговата Душа, Неговият Дух бяха свободни. Те летяха към Бога. Ние знаехме това и свободно изливахме скръбта си. В тази форма ние вече няма да Го видим. Милата форма, която тъй обичахме! Ние плачехме за нея.

По едно време бях седнала на стол по-близо до Учителя и до мене седна непозната жена. Плаче, горчиво плаче и търка непрекъснато очите си с кърпичката. Стана, коленичи до Учителя, помоли се, целуна Му ръката и челото, дойде до мене и пак зарада. Помислих, че е от провинцията и затова не я познавам. Стана ми така мила! "Откъде сте, сестра?" - я попитах. - "От София." - "От София? Че защо не ви познавам? Не си спомням да съм ви виждала." - "Аз не съм идвала често. Нямах условия да идвам. Мъжът ми не ме пущаше. Скрито съм идвала. Аз обичах Учителя. Боже, колко ми е помагал Той! Винаги, когато съм била в нужда и съм идвала при Него, Той ми е помагал! И като чух... Боже, Боже, как стана това, защо стана това? Сега при кого ще идвам? Кой ще ми помага в живота, кой ще ме утешава, кой ще ме съветва?" - нареждаше горчиво непозната жена. "Е, сестро, пак Той, пак Той! - утеших я аз - Той е жив! Жив е! Неговият Дух е жив и мощен! Той не умира! Ние вярваме в това!" - "И аз вярвам! И аз вярвам! Ей сега пак отидох и Му се помолих. Имам голяма тревога и мъка. Мислех тези дни пак да идвам при Него. Не знаех, че е болен. Но и сега Му се помолих преди малко и вярвам, Той ще ме послуша пак и ще ми помогне, както ми е помагал толкова пъти. Имам дъщеря в Германия. Учи там. Не може да се върне. Остана там. Помолих Му се да ходатайства за нея и за мене пред Бога, да

ми я закриля, да ми я запази жива и здрава. /Беше погромът над Германия./ Зная, че Бог Го слуша. Зная, че Той ще направи това за мене. Милият ми Учител, обичният Учител, няма никога да Го забравя."

Слушах, слушах и не можех да се начудя на вярата на тази непозната жена и на Любовта на Учителя, Който беше правил толкова много и за толкова знайни и незнайни хора... Няма човек, няма душа, която да се е докоснала до Него, и да не отнесе със себе си жив спомен за през вековете. Затова плачеха всички сега.

Наталия Чакова

Бяхме в салона. Пеехме общо преди погребението. Асен Арнаудов свиреше на арфа. Катя Грива пееше, а аз свирех на цигулка. Изпълнявахме песента "Аин Фаси". Бяхме недалеч от тялото на Учителя. Точно пред нас имаше маса, върху която беше сложена пълна чиния с ябълки. Пеехме, свирехме, сърцата ни бяха препълнени със скръб, горещи сълзи течаха от очите ни. Всяка раздяла по човешки носи скръб. Но раздялата с Всемировия Учител, преживял с нас толкова години на Земята, беше вече не земна скръб, а космическа скръб. Това бе Мировата скръб на човечеството, чиито представители бяхме ние тук - в салона на Изгрева - като българи и ученици на Школата на Бялото Братство.

Отведнъж една ябълка се отдели от другите в чинията, търкулна се по масата, слезе на пода, упъти се към Асен Арнаудов и спря пред него. Не мина много време и втора ябълка се отдели от чинията, търкулна се по пода, отправи се към Катя Грива и спря пред нея. Отдели се и трета ябълка от чинията, отново се търкули по пода и се отправи към мен - като че ли някой я буташе с пръст и я спря точно пред мен. Всички занемяха от учудване. Наведохме се и си взехме ябълките, с които Учителят бе изказал своята обич и внимание. Това бе последният концерт пред Всемировия Учител. Така завърши тази епоха - времето, когато Всемировият Учител слезе на Земята и предаде Словото Си и песните Си за идното човечество. Ние присъствахме на финалния акорд на тази Божествена Симфония на Земята.

Мария Златева

Аз извиках: "Учителят ни даде три ябълки!" И това беше вярно. Това бе първото чудо, което Учителят направи за мен. Почнаха да се готвят за погребението. Донесоха ковчега и сложиха тялото Му вътре. Тялото на Учителя беше огъваемо, а не втвърдено като на останалите мъртъвци. Това беше второто чудо, което видях.

Катя Грива

Поради късния отговор от Москва, тленните останки на Учителя останаха в салона цели пет дни при нас, за да видим още една проява на необикновеното.

Цели пет дни лежи покойник в салона, на открито, а тялото не се разлага. И външни хора, и нашите се питат: "Защо е така?" Едни казват: "Студено е вън", други: "Защото е слаб, защото е вегетарианец, не яде месо". Различни тълкувания дават хората, но не могат да си отговорят положително. Ние знаем, че не са взети никакви мерки за външно изстудяване на въздуха, нито сме си служили с някакво временно балсамиране на тялото. То е при естествени условия, при каквито и обикновените покойници. Петия ден вече всички се прощават. Приблжих се и аз да целуна ръката на Учителя и като всеки химик, съзнателно поех дълбоко въздух, сама лично да се уверя дали не е започнал вече процесът на разлагането. Носът ми е доста чувствителен и при това поемам въздух толкова близо до тялото, не можех да не усетя и най-слабата миризма. Но никакво разлагане не беше започнало.

Паша Теодорова

Направи ми впечатление, че когато минавах покрай Учителя, като че ли не е умрял, а излизаше някаква мека светлина и се разнасяше една миризма на нюкс.

Лиляна Младенова

На Изгрева понякога Учителят отиваше в овощната градина. Обичаше да се застоява на едно и също място. Като видяхме това, ние Му сложихме стол. После посадихме лоза на това място. Веднъж брат Боян Боев си наумил да отиде при Него и специално да Го пита защо седи точно на това място и си почива тук, а не другаде, защото знаеше, че при Учителя няма случайни неща. Учителят си вдигнал главата. Бил е уморен и казал: "Ето едно хубаво място за почивка!" Боян го записал в тефтера. Той записваше всичко.

След като Учителят си замина и се постави въпросът да се погребее тялото Му на Изгрева, докато получим разрешение за това, решихме да умуваме къде да се определи място за гроба. Не смеехме да казваме "гроб". Казвахме: "Къде ще бъде мястото на Учителя?" Всички се чудеа. Изведнъж Боян Боев скочи и каза: "Какво се чудим? Учителят и за това е помислил. Помните ли стола и лозата, където Той почиваше?" После извади тефтера и прочете думите на Учителя, които бе стенографирал. Всички въздъхнаха с облекчение. Всички знаехме, че това е мястото, където Учителят обичаше да седи и почива. Там бе Неговият стол и лозата до него. По-късно и други приятели си спомниха, че Учителят по различно време, когато са Го посещавали в градината, бе им казвал същото, което Боян Боев бе записал. Вече никой не се съмняваше къде ще бъде Неговото място за почивка.

Борис Николов

Учителят често ходеше на това място в градината да си почива. Запитвах Го: "Учителю, къде отивате?" - "Отивам да видя мястото си." Като

Го завари някой от приятелите, седнал до лозата, чуваше от Него: "Дойдох да си видя мястото." Значи това място си беше определил Учителят приживе.

Георги Добрев

Мястото за погребения бе строго определено - гробищата. А Учителят бе избрал вече място за почивка на своето тяло. Тогава само на висш църковен глава се позволяваше да се погребее в двора на някоя църква. Приятелите ходиха и питаха как може да се получи разрешение, за да се погребее тялото на Учителя на Изгрева. Отговориха ни, че разрешението трябва да дойде от онзи, който е с най-висша власт. Тогава висша власт имаха комунистите, които бяха дошли на власт три месеца преди това. Знаехме, Учителят пусна комунистите в България чрез Своята власт на Всемиров Учител. Но те не знаеха това. Не го знаят и днес. Тогава решихме да искаме разрешение от най-главния български комунист - Георги Димитров, който тогава бе още в Москва. Брат Иван Жеков се нае да свърши тази работа. Написа телеграма със следното съдържание - ето, тя е в ръцете ми с неговия ръкопис и подпис и ще ви я прочета:

"Москва - Георги Димитров - български болшевик.

Великият Учител Дънов предаде Богу Дух. Съдействай да бъде погребан в братското място, за да не осъди бъдещото поколение в невежество днешното поколение. Близките ти дължат много Нему. Д-р Иван Жеков"

Трябваше да се занесе в Централната поща, за да се предаде по телеграфа. Това бе направено. Там, като служител на гишето за предаването на телеграмите, работеше един есперантист на име Симеонов. Есперантистите бяха много дейни в ония години. Много наши братя и сестри владееха есперанто. Освен това, брат Пампоров превеждаше беседите на Учителя на есперанто и бяха напечатани немалко книги. Чрез този език с идеите на Учителя бяха запознати всички есперантисти, дори пееха преведени Негови песни. Така че есперантистите ни познаваха. Ние дружахме и си сътрудничехме. Нашите приятели използваха есперантските среди у нас и в чужбина, за да изпращат беседи на Учителя на есперанто.

Този служител е дежурен в пощата на телеграфа и трябва да предаде подадените при него телеграми. Но му съобщават, че телеграфната връзка между София и Москва е прекъсната. В Украйна имало много снежни бури и телеграфната линия била повредена. И в София имаше тогава много люта зима, беше паднал дълбок сняг. Затова телеграфистът не се учудва много на прекъсването на връзката и на натрупаните непредадени телеграми пред него. Изведнъж връзката се възстановява. От Москва му съобщават, че може да предава телеграми. Той посяга с дясната ръка към купа от телеграми и взема първата, която случайно му попада. Можел е да вземе и друга телеграма, но ръката му взема онази, която е адресирана до Георги Димитров. Предава я веднага. Получава сигнал, че телеграмата е приета и тутакси връзката отново прекъсва. Зима е това - страшни бури.

снегове са блокирали Румъния, Украйна и Русия. От целия куп телеграми, този ден той препраща само тази. Изведнъж разбира какво се е случило и защо се е случило. Той не беше чужд на идеите на Учителя, но беше само наш симпатизант. А сега свърши една работа за Учителя.

Минават четири дни. През това време тялото на Учителя е положено за поклонение в салона на Изгрева. Приятелите всеки ден ходят при есперантиста в пощата и чакат отговор на телеграмата. Но няма никаква връзка с Москва и затова няма отговор. Ами сега? Ще се чака, няма как. Ние на Изгрева сме обезпокоени. Тялото на Учителя вече четвърти ден е положено за поклонение. Запазено е - има дъх на чистота и пролетна свежест. Никакъв белег, че е тяло на мъртвец. Непрекъснато при Него има дежурни - през деня и през нощта.

На четвъртия ден. Изведнъж връзката с Москва на телеграфа се възстановява. Първата телеграма, която се получава оттам, е отговорът на Георги Димитров, който съобщава, че разрешава погребението на Учителя да се извърши на Изгрева. След като се получава тази телеграма, връзката отново се прекъсва за няколко дни. Това е първата телеграма-отговор, получена в този ден от Москва и единствената за цели осем дни.

Един брат веднага донася телеграмата на Изгрева. С нея трябваше да се получи разрешение от властите. Как да стане това и кой да го вземе това разрешение? Изведнъж се появява един брат от Видинско и казва: "Дайте ми телеграмата! Аз ще свърша тази работа!" Взема телеграмата и веднага заминава при Антон Югов. Тогава той беше министър на вътрешните работи. А този брат, когото ние не познавахме, дори и не му запомнихме името, е бил ятак на Антон Югов и го е укривал от предишната власт, когато комунистите живееха и работеха в нелегалност. Братът се среща с него, дава му телеграмата, той я прочита, веднага разпорежда и се написва разрешение с печата и подписа на Антон Югов. Така можяхме на следващия ден да извършим погребение на тялото на Учителя. Ето така дойде този непознат и безименен брат, свърши си работата и си отиде, откъдето е дошъл. Това разрешение на Антон Югов нашите братя и до днес го пазят. А когато разрушиха Изгрева, новите власти поискаха да преместят гроба на Учителя, понеже им пречел за построяването на легациите на Изгрева. Тогава ние написахме изложение и приложихме копие от разрешението на Антон Югов. Защото това бяха събития, станали преди 30 години. Сегашното поколение не ги знаеше, а трябваше да докажем на властите, че имаме разрешение от най-висшата комунистическа власт от онова време. И го доказахме. Намерихме разумни управници, пък и Небето се намеси, така че оставиха гроба непокътнат.

Какво стана с Антон Югов, след като даде с подписа си това разрешение? Той се издигна като партийен и държавен ръководител. Дори стана председател на Министерския съвет - стигна до най-високия държавен пост. Това му бе предсказано. Когато е бил в нелегалност и се е укривал от полицията, една наша сестра му гледала на кафе и му казала, че

над главата му има царска корона и щял да стане цар. Тогава той казал, че комунистите са срещу царете. "Е, тогава ще станеш най-главният, на най-високото място, ще даваш нареждания и ще управляваш." Това се сбъдна. После го смъкнаха от власт и неговите съперници във властта го изпратиха в пенсия. Но противниците му от неговата партия не го закачаха повече. Той се движеше свободно по улиците без охрана. И да искаха, не можеха, защото той имаше кредит от Невидимия свят. С неговия подпис бе дадено разрешение за погребение тялото на Учителя на Изгрева. И то точно там, където Учителят беше посочил пред нас с думите: "Ето, едно хубаво място за почивка!"

Ето една хубава история за поучение.

Борис Николов

Реших, че трябва да се подготвят кирки и лопати. Отидох в града и дадох на майстор инструментите, които ще трябва, да ги подостри, защото беше много замръзнало и почвата беше твърда.

Брат Боян Златарев като дърводелец се зае с направата на ковчега. Но нали трябва дъски за тази цел и веднага се сетил, че през лятото като работел пейките и масите навън, останали две-три борови дъски. Учителят препоръчваше боровите дъски. Тогава брат Боян запитал Учителя какво да прави останалите дъски. Учителят казал: "Рекох, сложи ги в столовата на гредите, те ще потрябват." Та брат Боянчо се сетил за тия дъски, взел ги и ст тях направи хубав ковчег.

Аз приготвих четири колчета и почистих снега. Брат Найденов взе компаса и определи посоките, като ми каза къде да забия колчетата. След това се приготвихме да копаем мястото на Учителя. Лопатите и кирките бяха готови. Поканих един брат от Младежкия клас да копае, но той каза, че имал някаква работа. След това поканих брат Стефан Деветаков, нали той беше трудов човек. Той каза, че не иска да свързва такава карма с Учителя. Викам: "Тогава да извикаме пияните цигани, хем ще копаят, хем ще псуват, ще пушат, ще пият ракия." Аз смятах, че ще трябва няколко души от Младежкия клас да се съберем и да изкопаем мястото. Добре, но той не се съгласи и аз тогава отидох в деня на погребението сутринта много рано, почистих снега. Беше светло, понеже имаше сняг и започнах да копая. На разсъмване гледам няколко души братя, мисля, че бяха четири-ма. Брат Бандерски вървеше напред, после брат Тодор Чернев от Кортен, брат Рашо от Айтоските села и още един брат, но не си спомням кой беше. Още преди да ги погледна, брат Бандерски застана на 2-3 метра разстояние и такава псувня изрече, че просто останах като гръмнат, как можа да направи такава неща и се изправих, фиксирах го с поглед и го гледам, Той също ме гледа; докато не се обърна кръгом и изчезна, аз не почнах да копая. Защо изпсува Бандерски? - Ами питайте защо! Защото е ясновидец! Нищо не мога да кажа за това. След това дойдоха братята. Казах им: "Братя, ето кирките, ето лопатите, ще си помагаме." И така продължихме

да копаем. След това дойдоха и други братя, помагаха.

Гради Минчев

Така ми се възложи на мен и брат ми Гради да копаем гроба на Учителя. Краят на месец декември беше студен, земята беше замръзнала. Копаеше се много трудно и мъчително. Защо и как, не знам, но на Славчо Печеников - Славянски му се роди идеята гробът да бъде изкопан много дълбок. Той предложи след като се изкопае, да се поставят четири кола и върху тях - дързен под. Идеята му беше да не се поставя върху ковчега с тялото на Учителя земя, защото То е одухотворено. Така че между дъното на гроба и положения ковчег до сложените отгоре дъски върху напречните колове, да има най-малко един метър празно пространство. А гробът беше дълбок повече от два метра. Тази идея на Славчо Печеников след това създаде много проблеми и се получиха такива неща, които заблудиха и поставиха в изкушение мнозина от учениците на Школата.

Когато копахме гроба, решихме да се сменяме, заради студа и замръзналата почва. Едни се изморяваха, други започваха да копаят. След това дойдоха още братя да помагат - брат Темелко от Мърчаево, брат Ради, моят брат Гради и аз - Атанас Минчев, Петър Филипов, Боян Златарев и други братя. Не си спомням още кои копаха, защото тогава бях в напрежение. Брат Славчо Печеников от Старозагорско ни разказваше как правят гробовете по техните места. Като изкопаят гроба, след това изкопавали дупки от страни, в които слагали дебели дървета и над дърветата слагали дебели дъски. Ковчегът поставяли под тези дъски на земята, така че между скелето от дъски и дъното на гроба да остане една кухня празно пространство. Това било стар славянски обичай. Решихме тогава и ние да направим същото - да се сложи ковчегът с тялото на Учителя на земята и да бъде поставен отгоре на един метър разстояние една такава плоскост от греди. Направихме го. Пристигнаха братята и сестрите с тялото на Учителя. Снеха го от плещите си, положили го на земята, направихме молитва и пуснахме ковчега долу в гроба, да легне върху земята. Капакът не беше сложен. Тогава Гради слезе долу до краката на Учителя и стъпи на земята. Гробът беше изкопан широк и имаше място дори да се обиколи. Ние се бяхме постарали да бъде широк гроб, а не както обикновено ги копаят гробовете - тесни, та едва може да се пусне ковчегът. Гради постави капака, но той опираше на главата, защото тя беше доста по-високо. Затова подаде пак капака навън, извади поставената възглавница със слама и тогава отново постави капака. Обикновено под главата на починал човек се поставя възглавница, пълна със слама. Тук приятелите бяха направили същото. След като постави капака на ковчега, братята започнаха да подават на Гради греди, които той поставяше напреко в дупките, които бяхме приготвили за тях. Намести гредите в дупките. След това подадоха дъските, които постави една до друга над гредите. Значи, ковчегът с тялото на Учителя беше долу на земята. Между него и гредите имаше

празно пространство около половин до един метър. Славянски сложи в една бутилка със зехтин пергамент с написано послание на няколко езика за следващото човечество от учениците на Учителя. То беше написано по идея на Славчо Печеников - Славянски. Гради го постави до краката на Учителя. Тогава започнаха всички да хвърлят бучки пръст, според обичая. Но всички хвърляха към краката, а не към главата на ковчега. Хвърляха, що хвърляха, натрупа се една голяма камара пръст. По едно време се чу някакво срутване. Всички се огледаха и изтръпнаха. Всички търсеха да стане някакво чудо. Искаше се на мнозина пред техните очи да се види как Учителят се възнася към Небесата. Учителят се беше възнесъл преди няколко дни и напуснал тялото си, а ние, малките човеци, трябваше да погребем тялото. Та Той се беше погрижил за това. Мен ме определи да копая гроба, Боянчо го подготви да направи ковчега, трети - да знаят къде да бъде погребан. Той се беше погрижил за всичко приживе, а ние сега трябваше да го изпълним. После мнозина питаха защо е станало това срутване и дали е било срутване. Ами това беше срутване, защото всички хвърляха пръст върху мястото на ковчега от кръста надолу към краката. А нагоре никой не смееше да хвърли. Тази тежест натегна. А гробът беше дълбок и широк и се натрупа много пръст върху гредите, които трябваше да послужат като покров върху ковчега. И още нещо, което е също важно. Земята, където направихме дупки за гредите, беше жълт пясък. Това подсказва, че някога там е било дъно на море или река с хубав жълт пясък. Когато започнахме да копаем, ние изкопахме около половин метър пръст, а отдолу се показва пясък. Копаехме пясък и изхвърляхме. С това срутване какви ли не приказки се изприказваха. Говориха какви ли не неща. А никой не дойде да ме пита какво е положението. Да ни пита нас, Гради Минчев, Атанас Минчев и другите, които сме живи досега, та да им разкажем как са нещата. Ама те знаят много добре, че ние знаем каква е истината, но на тях им се иска да бъде другояче. Искат им се някакво чудо. Ние преминахме с Учителя цялата Школа. Видяхме как Словото Му се претворяваше в Сила и Живот. Та какво по-голямо чудо от това за нас, обикновените човеци на Земята!

Дори на четиридесетия ден пръстта върху гроба пак бе хлътнала. Ще хлътне, защото тежестта беше много голяма. Нали под дъските и гредите до ковчега на Учителя имаше най-малко метър разстояние. А тези греди, поставени в дупки, изкопани в жълт пясък, поддадоха и всичко слегна надолу. Ако знаех, че така ще се развият нещата, никога нямаше да се съглася да правим гроб по славянски обичай. Оттук започна дни и години да се умува какво е станало при погребението на тялото на Учителя.

Обикновено, когато отивах на работа, всеки ден минавах покрай мястото, където бе положено тялото на Учителя. Заставах по една минута до гроба Му и след това, като се настройвах и се зареждах психически, тръгвах на работа. Една сутрин ме посрещнаха Иван Кисьов, Галилей Величков и някои други братя. Казаха ми: "Атанасе, почакай малко, днес е четири-

десетия ден, откак си замина Учителят. Сега Учителят ще възкръсне." Аз, разбира се, не чаках да възкръсне, но минавайки покрай тях, видях хора, които тичат към мястото на Учителя, понеже се чу шум оттам. Затичах се и аз. Какво да видя? Гледам - гробът беше потънал в едната си част. Защо бе станало това? Единият кол беше паднал или беше се изместил, или изгнил и се счупил от голямата тежест на пръстта, която тегнеше върху него. Когато копаехме, на дъното на гроба нямаше влага, нито вода, но земята беше влажна. За мен колът беше поддал и дъските под тежестта на пръстта се бяха наклонили върху празното пространство, което беше над ковчега, а то беше високо метър. Ето така стоят нещата. Но това стана на четиридесетия ден. Съвпадение ли беше това? Ако не ми беше казал Кисъв, че този ден бе четиридесетият, аз нямаше да зная нищо. Но аз лично чух шума на този четиридесети ден. Лично отидох и видях как пръстта на гроба от едната страна беше се слегнала, паднала навътре и беше потънала в онова празно пространство, което се намираше над ковчега. По-късно чух да разправят, че този шум станал на трясък и че това било на самото погребение. Това не е вярно. Аз бях на погребението. Ние с Гради спускахме ковчега. Даже там имаше хора, които стояха денонощно, за да го пазят, да не се извърши посегателство върху тялото на Учителя и да не се получи онова, което е написано в Евангелието с гроба на Христа. Нали евреите отиват при Пилат и го измолват да постави стража на гроба на Христа да не би учениците да го откраднат и после да кажат, че е възкръснал. Тук също имаше такава охрана от братя до четиридесетия ден. Така че, преди четиридесетия ден с гроба и около гроба на Учителя нищо не се е случило. Този ден приятелите извършиха изравняване на гроба. Носеха се какви ли не слухове, че Учителят е възкръснал.

Атанас Минчев

Действително, от целия Изгрев това бе най-хубавото място. После ние взехме инициативата това място и лозето да се включи в парк. Направихме елипса. Идеята за елипсата е на мен и на Бертоли. Не искахме четвъртити и ръбести форми, а обла форма. Направихме в горния край Пентаграм, изработен от мрамор от специален майстор. Казваше се Джовано Лонго - италианец. Той издяла Пентаграма на мраморна плоча. Направи го с голям мерак. Беше приятел на Бертоли. Ние сме работили с него постройките. При изработването на Пентаграма с Бертоли, най-напред се заехме да го разчертаем. Предадохме чертежа на Джовано Лонго. Той изработи плочата, а ние с Бертоли направихме елипсата, полирахме я. Мраморната плоча с Пентаграма я монтирахме в горния край на елипсата. Десетина братя пренесохме елипсата със специално скеле и я сложихме на мястото на Учителя, която седи досега. Така се оформи мястото на Учителя с елипса.

Борис Николов

изгрева и братството след заминаването на учителя Спомени на ученици

Никой не допускаше, че ще дойдат години на гонение срещу Братството. Дойде онзи ден 6.XII.1957 г., когато Изгревът осъмна, обсаден с милиция и от складовете ни чрез заповед на прокурора бяха иззети и натоварени на 19 камиона томчета от Словото на Учителя. Минаха през всички бараки, обраха всичко - книги, тетрадки, документи. На Изгрева между нашите хора имаше техни служители, които показваха къде какво има. Та като пропуснеха някъде нещо да вземат, то се явяваше някой, който им подсказваше. А да бъде всичко законно, правеше се опис и протокол за обиск на иззетата литература. Но това беше само за домовете, а от складовете я натоварваха без всякакъв опис. Няколко месеца преди този ден бяхме направили инвентаризация на книгите в складовете и ние по опис знаехме къде какво имаме. Те прибраха около 180 000 тома, натоварени в 19 камиона.

Направиха обиск и по домовете на повече от 100 човека от София и на всички ръководители от провинцията, както и на по-деятелните братя. Плениха към сто комплекта пълни беседи, а някои от приятелите имаха и по два комплекта. Това бе вторият голям удар срещу нас - безпощаден и унищожителен! Братята останаха без беседи на Учителя. Обискът стана неочаквано. Ние сме ги считали за свои приятели, пазили сме ги, грижили сме се за тях, когато бяха гонени от предишната власт. Не очаквахме, че ще унищожат литературата на Учителя. Затова не бяхме взели предпазни мерки.

Боян Боев бе непрекъснато до Учителя. В ръцете му са тетрадката и писалката и стенографира всички въпроси, които Му задават, както и отговорите. Изобщо, стенографира всичко, което говори Учителят. В това отношение записките му са много ценни. Те са оригинали. Каквото е казал Учителят, брат Боян е записал без да прибави, нито да отнеме от реченото.

При последния обиск, който направиха на Изгрева, взеха тетрадките на Боян Боев. Преди това аз настоявах да ги прибере, но той не искаше да се раздели с тетрадките - беше свързан с тях. Въпреки моето настояване, казваше: "Нека поседят още малко!" Направиха обиск и ги взеха. Около 200 тетрадки със стенограми от корица до корица. Никой не знае къде отидоха. Аз помолих тези милиционери и началници: "Запазете ги, това са документи. Това е архив народен!" Те уж обещаха. Предполагам, че са ги прибрали или в архива на МВР, или в архива на Народната библиотека. Като почнаха обиските, аз подадох молба до директора на Народната библиотека да прибере там цялата книжнина на Учителя. Наистина, директорът изпрати двама чиновника, които вдигнаха библиотеката на Учителя на един от камионите, с които прекарваха цялата иззета

литература на Изгрева. Откараха 19 камиона с беседи на Учителя за претопяване. Предполагам тези двама чиновника да са спасили нещо, включително и тетрадките на Боян Боев. А може и да не са били чиновници от библиотеката, а преоблечени агенти, та да ни успокоят, че уж нещо правят за съхранение. Ако не са запазени, тогава горко на българския народ и българската държава!

Борис Николов

На 6.XII.1957 г. в 5 ч. сутринта на Изгрева дойдоха повече от 50 души тайна милиция със заповед да ни изземат литературата. Денят беше петък. Аз отивах на Младежкия клас. При чешмата на Зодиака видях петима мъже, които не бяха наши приятели. Като минах покрай тях, попитаха ме дали аз съм Елена Андреева. Казаха ми да се върна, защото ще ми правят обиск. Един от тях показва картата си и обясни, че идват по нареждане на Министерския съвет да ни изземат литературата, защото е инкриминирана. Те влязоха в стаята ми. Аз имах в един голям сандък непечатани беседи, оригинали и напечатани. Отвориха капака и започнаха да вадят беседите и да ги турят на камари. Иззеха всичко, каквото имах - всички печатни томчета, всички оригинали и непечатани беседи. Имах цели годишнини Утринни Слова, изработени в четири екземпляра; беседи, държани пред ръководителите, които бяха приготвени за съхранение - взеха и тях; взеха ми всички тетрадки, в които бях писала разни задачи, дадени от Учителя, които съм изпълнявала; взеха хронологическия каталог, който бях изработила за цялото Слово на Учителя. За този каталог много съжалявам, защото нямам материал, за да го възобновя. Бях го работила повече от 6 месеца. Напълниха пет чувала с книги. От начина, по който ги туряха в чувалите, разбрах, че те нямат намерение да ги върнат, нито да ги запазят. Преобърнаха цялата ми къща, дори и бараката за дърва и въглища.

Денят на обиска беше студен. Те ме държаха цели 12 часа от 5 ч. сутринта до 5 ч. следобед. Едни идваха, други си отиваха. Малко преди 5 ч. следобед дойде един млад, нисък, набит агент, който свали всички портрети на Учителя, извади ги от рамките, смачка ги и ги тури в чувала, като ми остави само празните рамки. Почувствах, че съм нападната от някакви вандали, които нямат нито човештина, нито култура, нито човешка обхода. Този ден беше един от най-тежките в живота ми. Учителят си отиде, но Той ни остави Словото, а сега и на Него посегнаха.

Елена Андреева

Със създаването на социалистическото законодателство някои от законите ни засегнаха. Голяма част от имотите на Братството отчуждиха по закона на едрата градска собственост. Дойдоха двама ревизори - 1957/1958 г., които ни накараха да направим пълен опис на цялото братско имущество. Понеже Братството не беше признато за юридическо лице, ревизорите не признаха вноските от десетъка като членски внос. Сметнаха

ги за дарение и ни наложиха данък 10 на 100. Този данък го изчислиха от годините след заминаването на Учителя. Получи се голяма сума - 500 000 лв. Оцени се цялото братско имущество, движимо и недвижимо, но и то беше недостатъчно да покрие големия наложен данък. Взеха ни всичкия имот. Като описахме всичкото движимо братско имущество, оцениха го и искаха да го продадат на търг. Приятели от Братството откупиха това имущество, взеха всичкия имот, който беше оставен срещу наложения данък. След като отчуждиха цялото братско имущество, както движимото, така и недвижимото, започнаха да ни изселват от Изгрева. Първите, които изселиха, бяхме двете с Паша. Дори не ни посочиха жилище, както законът задължаваше, а ни изгониха без право на посочване. Всичко това направиха, без да имаме право да се защитим. Постепенно изселваха всички наши съмишленици от Изгрева. Само тези, които имаха частни имоти, получиха апартаменти.

Елена Андреева

Първите приятели даваха десятъка си на Учителя в златни монети. Освен това, при връчване на книжката "Завета на цветните лъчи на Светлината" от Учителя, те в знак на благоговение на Бога към тях, са давали по една жълтица. При описа на финансовия съвет след заминаването на Учителя, те са описани и предадени на Манол Иванов за съхранение. Той бе ръководител на Варненското братство, но дойде на Изгрева, купи си място и си построи къща. Една нощ получава сърдечна атака и едва оживява. Сутринта идва при мен и разказва, че го е страх да пази това злато. А той го бил скрил така, че никой не го знае къде е сложено и ако си замине, както е могло да стане тази нощ, то никой не би могъл да намери златото и това ще му тежи на съвестта. Манол искаше да ми го предаде, за да го пазя, защото съм по-млад. Съгласих се, но казах, че това трябва да стане пред другите членове на Братския съвет и с протокол и опис да се предаде на мен. Така и направихме. В бараката на Тодор Стоименов се събрахме Манол Иванов и Жечо Панайотов и там ми се връчиха жълтиците. Аз ги прибрах като взех описа им и един екземпляр от протокола за предаване. Понеже се занимавам с камъни, с мозайки, направих от цимент един объл камък, като в него пъхнах металическата кутия с жълтиците, обвити в памук и поставени в голям стъклен буркан. Всичко беше зациментирано и представляваше един голям объл камък, който занесох с раница на Витоша и го сложих сред другите камъни при морените, близо до хижа "Алеко". Никой не би се сетил и дори да знаеше, не можеше да намери с просто око въпросния камък. Тогава нямаше уреди за търсене на метал и злато. Манол Иванов си замина през 1949 г. Аз не смятах, че той е отнесъл тайната на жълтиците. Също знаеха Никола Антов, Жечо Панайотов, Коста Стефанов. Когато стана ревизията, жената на Манол Иванов - Люба Иванова, ме наклевети, че жълтиците са при мен и съм злоупотребил с тях. Дойде милиция у дома и след като разбрах кой ги праща, аз им казах, че те са ми предадени, за да ги пазя. Беше 9 юли

1957 г. Заведох ги горе на Витоша и им показах камъка. Те го разбиха, извадиха буркана, касетката с жълтиците, вътре имаше опис с почерка на Манол Иванов без неговия подпис. А той взел, че откъснал подписите в опис, когато ми предал жълтиците, за да не отговаря. Милицията не прие за меродавен този опис без подписа на Манол Иванов. По-късно описът с почерка на Манол Иванов изчезна, милицията го укри, за да не може да се докаже, че е писан от него. А според закона, финансовият съвет бе длъжен да декларира златото пред властите. И така, с решение на финансовия съвет ми бяха предадени тези жълтици за съхранение. После не можех да докажа, защото нямаше нито подписи, нито опис. Така те прехвърлиха отговорността си на мен, че аз съм този, който не е спазил законите и не съм предал златото на държавата, защото частни лица нямат право да държат златни монети. Упрекваха ме, че жълтиците не били 176, а 186. А ние върнахме онези жълтици, които бяха оставени от братята и сестрите при Учителя да ги пази. Те имаха разписки за тези монети.

Не минаваше година комунистическата власт да не направи обиск, за да изземат беседите на Учителя, останали тук-там по приятелите. Унищожаваша ги. И винаги се използваше случаят по вестниците и списанията да се пише нещо срещу Учителя. А ние не им бяхме врагове. Но те станаха оръдие на други сили, които воюваха срещу Учителя още от началото на века. Накрая им го казахме. Смеят се и се подиграват. Смятат, че ние сме беззащитни. Но за това ще си научат урока и то непременно, защото направиха съдба с Школата на Учителя и направиха съдба с Небето. Унищожиха беседите и за това ще отговарят пред Бога! Вие ще проверите това в следващите години чрез поколенията българи, които ще дойдат след нас. Непременно ще проверите! Но и тоз народ ще провери, защото българи ги унищожиха!

На следствието казвам на прокурора Руменов: "Какво правите вие? Това е престъпление!" Той се усмихва: "Ние излишните книги, които се залежаваха по вашите складове, ги претопихме на каша и фабриката ни даде 50 000 лв." А това бе голяма сума по онова време. Един двустаен апартамент струваше 50 000 лв. "Срамота е, тези книги струват 2 милиона лева, а вие ги унищожихте! Това в историята ще се пише като ваше най-голямо престъпление пред българския народ и пред човечеството." Той подскача, че аз така говоря и оттогова ме намрази много. Казвам му: "Това не е залежала стока. Това са складове. Ако ние знаехме, че вие така ще постъпите, ние щяхме да ги подарим на всички българи и щяхме да ги разпръснем между българския народ." Руменов отговаря: "В това е нашата сила, че никой не знае какво ние мислим и как мислим, и какво ще направим." - "Да, вие сте прав. В това е вашата сила." И добавям: "А нашата сила е в Бога! На Него се уповаваме и на Него се надяваме!" Руменов подскача и крещи: "Ах, този член 18 защо го махнах? Аз можех да ви избеся всички по този член. Ако това беше станало преди една година, когато го имаше този член 18, щях да ви избеся всички!" Това не бяха празни думи и празни закани. Щяха да го сторят без да им мигне окото.

Тогава така се разправяха със своите противници. За тях ние им бяхме противници. Дойде време да ни съдят като врагове. Ето защо Небето се беше погрижило и този член 18 бе премахнат преди една година.

Съдебният процес е започнал. В залата са допуснати журналисти, присъстват приятели и врагове на Братството. Някои протестират, че това е политически процес. Прокурорът Руменов се провиква: "Ние не съдим Петър Дънов. Ние не съдим Учението Му, а ние съдим хора, които са нарушили законите на републиката."

Ние за тях бяхме нарушители на закона. На кой закон? Ето ще ви разкажа един пример. Той доказва всичко и отговаря на всички въпроси днес и утре.

Задават ми следния въпрос в съда: "Защо издавате в такъв голям тираж книгите на Петър Дънов? Кой ще ги чете тези излишни и никому ненужни книги?" Аз отговарям така: "Тревата за вълка е нищо, но за овцата е храна." Все едно, че падна гръм посред бял ден от Небето. Настъпи тишина. В залата никой не смее да шавне. Всичко можеха да ми простят, но този отговор - никога! Просто някой Отгоре, от Невидимия свят, ми го подаде като мисъл. Аз до днес се гордея с това изказване. Беше голям удар за тях.

Ние бяхме осъдени. Аз - Борис Николов, и Жечо Панайотов получихме присъда 12 години затвор, от която излежахме 4 години. Чрез работата си в затвора, чрез моя занаят - мозайкаджийството, успях да намалая тази присъда и излежахме с Жечо четири години. Освободиха ни на 1 януари 1963 г.

Малко след като излязох от затвора, видях как започнаха да събарят постройките на Изгрева. С болка на сърце и сълзи на очи, гледахме всички ние, братята и сестрите от това общество на Учителя Петър Дънов, как се заличават следите на едно Велико Дело, на една Велика епоха, минала в България, за да се построи там легация на Съветския съюз.

Борис Николов

В 1965 г. дори ни забраниха летуването на Рила. А ние от 1922 г. всяка година ходехме там. Отчуждиха ни салона на Изгрева и нямаше къде да се събираме. Имахме само едно място на Витоша, където правехме екскурзии за един ден по празниците, но и това ни забраниха. Там си бяхме построили една каменна стена, суха зидария, за да бъдем защитени от западните ветрове, които често духат там. И нея разрушиха. Бяха изпратили войници, които да изхвърлят надалече камъните. За зимата имаше построени примитивни бараки, землянки. И тях разтуриха! Всичко, което можах да направя, за да нямаме възможност да се събираме, го направиха.

Елена Андреева

Ние сме в клас. Учителят дава своята поредна беседа. После разговаряме с Него. Един брат е разтревожен и запитва Учителя какво да

правим, защото са ги заплашили, че ще махнат салоните им от провинцията. До него се изправя друг брат, дошъл специално за това и пред всички също изплаква тревогата си, че и в техния град са ги заплашили, че ще им вземат салона и всички дъновисти щели да ги разпръснат. Учителят казва: "Не се страхувайте! Когато те разберат кои сме ние, тогава ще ни дадат салони, по-големи от този на Изгрева. Но тогава няма да има кому да ги дадат. Ние ще отлетим като птиче ято, ще разперим криле, ще се вдигнем във въздуха и ще отлетим. И няма да ни има на това място тук. Ще се обръщат насам-натам и ще търсят със свещ кому да направят салони и кому да ги дадат. Тогава ще разберат кои сме били ние и кои са били тези, които ни гонеха и преследваха. Идеите са горе, в Невидимия свят и тях никоя човешка ръка не може да ги докосне и оскверни. Ние сами ги оскверняваме като не ги прилагаме и не ги сваляме на Земята, както трябва. Затова е необходима тази Школа, която Бялото Братство откри тук, за да свали Божествените идеи на Земята и да даде и покаже методите за тяхното реализиране." Братята се успокоиха и си заминаха за провинцията.

Десетки години след това те дойдоха на Изгрева. А Изгревът го нямаше-той бе разрушен. Аз поддържах мястото на Учителя - там, където бе положено тялото Му. Случи се така, че тези двама братя дойдоха в един и същи ден и час, без да се договарят. А не бяха идвали от години. Оплакаха се, че им взели салоните и нямали къде да се събират. Огледах ги и веднага познах, че са същите братя, които питаха Учителя навремето какво ще стане с техните салони. Тогава им казах: "Братя, помните ли Учителят какво ни каза тогава? Каза ни, че сме птиче ято и когато му дойде времето, ще отлетим и ще заминем в нашата прародина. Там са нашите гнезда и там е нашето Отечество, а тук сме само приходящи за един земен живот - така, както птиците идват всяка пролет." Братята си спомниха всичко, развеселиха се. Започнаха да се оглеждат. Изгревът бе разрушен. Наоколо строяха сгради за чуждите посолства. Българите сами бяха продали най-свещеното място в света - там, където бе скинията Господня. Братята се оглеждаха и казваха: "Ние бяхме свидетели за това пророчество на Учителя, а други ще бъдат свидетели кога цялото това пророчество ще се изпълни."

Аз доживях да вземат салона на Изгрева, да го разрушат и да направят на негово място Руска легация. Иселиха ни от Изгрева и ни затириха по разни жилища и квартири под наем. Сега пътувам цели два часа, за да дойда до мястото на Учителя, защото съм поел ангажимент да се грижа за него. Салонът го няма, а искат да вземат и мястото на Учителя, да го изкопаят с багер и да го преместят другаде, защото тук им пречело. Не знам кой на кого пречи! Наши приятели правят възражения и събират подписи, за да запазят мястото на Учителя. Аз също се подписах. Но знам, че ние след време ще отлетим. Ще дойдат да ни търсят, но нас няма да ни има. Дано намерят Словото на Учителя - това ще бъде най-голямата утеха за нас и за тях. Дано намерят Словото, ако не са Го унищожили дотогава.

Защото, ако Го унищожат, в България ще стане пустиня и тогава ще видят какво означава Словото на Бога, какво значи нашият Бог, Който е Огън Всепояждащ. Тогава ще разберат, че Бог поругаем не бива!

Ангел Вълков

Учителят си замина и остави цяло Братство с няколко хиляди свои съмишленици и ученици. Остави цял Изгрев, а Братствата в провинцията имаха салони и много имот. Учителят остави и много парични средства, които бяха събрани при Него от десятъка, който всеки ученик отделяше за Господа. Част от тези пари бяха давани от братя и сестри за Делото на Школата в знак на благодарност, че Учителят е разрешил някакъв техен проблем, спасил е нечий живот или е излекувал някого. Тези пари Учителят предаваше на Тодор Стоименов, който за най-голяма изненада на всички ни, ги държеше под дюшека си и както казваше той, единствен от цялата Школа спеше върху десятъка на Господа. Но други бяха спали на празни дюшеци и в главите им бяха влезли какви ли не истории за тези пари. На Изгрева имаше сили, които бяха разрушителни отвътре.

Така, при намирането сумите от Учителя, бяха направени две счетоводства - едно официално, чрез което трябваше да се плаща данък на държавата и друго, неофициално счетоводство, което бе допуснато от няколко човека и неизвестно за другите. След като комунистите дойдоха на власт, една от първите им мерки срещу предишната власт и богатите хора, бе да направят обмяна на парите. Бяха напечатани нови банкноти и трябваше да се обменят старите. Това стана през 1947 г. Но тук дойде цялата трагедия за Изгрева. Парите, които бяха зачислени в официалното счетоводство, бяха обменени. Но онези пари, които бяха заведени с второто счетоводство, не можеха да се обменят, защото трябваше да се дава отчет откъде са тези пари. От друга страна, тези приятели не смееха да ги раздадат на братята и сестрите от Изгрева, за да ги сменят, както всеки гражданин имаше право, защото всички щяха да разберат, че има второ, неофициално, незаконно счетоводство и укрити пари. И тогава решават, че тези милиони, събрани от десятъка на хиляди съмишленици, ученици на Учителя и на Бялото Братство, трябва да се изгорят, за да няма улики по техен адрес. И те бяха изгорени в една от печките на Изгрева. Единствен страничен наблюдател е бил дядо Ради, който е гледал и плакал, защото само той от всички на Изгрева е познавал цената на труда и цената на всеки грош. Защото само той от сутрин до вечер работеше като роб на Изгрева, за да изкара продукти за общия казан, от който ядахме всички.

Накрая онези, които изгориха парите от десятъка за Господа, нарушиха законите - отсякоха клона, на който седяха и паднаха на земята. Отсечени бяха, впоследствие, корените на дървото и то изсъхна. Условиата на Школата бяха прерязани и отсечени. След процеса през 1957-1958 г. салонът на Изгрева беше запечатан до 1970 г., а след това започна да се разрушава, за да бъдат построени новите сгради на посолствата. Нали така е по Христовия закон: "Дърво, което не принася плод, се отсича и се

хвърля в огъня."

По този начин ние научихме закона за десетъка. Затова аз с мъка трябва да изрека тази истина, за да можете вие, следващото поколение, да се поучите от нашите опитности и да вървите по-нататък. Вашата задача е да съхраните Словото и да го предадете за идното човечество. Нашата задача е да предадем нашите опитности, да предадем Словото, да предадем песните на Великия Учител. И затова опитността на един ученик е опитност на цялата Школа. Това важи за сега и за вечността. Амин!

Мария Тодорова

През време на Школата паричните въпроси ги движеше лично Учителят. Той на никого не даваше сметка от кого получава пари и на кого дава. Обикновено при Него имаше големи суми, както и при Тодор Стоименов, който ги държеше под дюшека на леглото си. За света ние бяхме несретници, бедняци и голтаци. Но ако знаеха, че тук има толкова много пари, щяха да ни нападнат апашите и щяха да ни оберат. Това не стана, защото беше тук Учителят. Апашите дойдоха по-късно, дойдоха официално и ни обраха до шушка.

Бяха започнали бомбардировките. Учителят редовно правеше екскурзии до Витоша като минаваше покрай нашия дом. Нагостяхахме Го, а понякога и спеше у дома. Преди да замине за Мърчаево, Той ме извика и ми даде една касетка, която бе затворена. Той я отвори пред мен и каза, че вътре има 800 000 лв. "Пазете това! Това са братски средства." Учителят знаеше какви събития идват и с тази касетка, оставена при мен за съхранение, показваше, че ми оказва доверие. Парите ги скрих у дома. След като се завърна Учителят от Мърчаево, отидох и Го попитах: "Учителю, дадохте ми нещо, да го върна ли?" - "Пазете го!" След образуването на Братския съвет от седем човека и след съставяне на съвет от трима души, който да се грижи за финансовите средства на Братството след заминаването на Учителя, то аз реших да предам парите. Извиках у дома целия Братския съвет и след един хубав обяд, извадих касетката и разказах целия случай.

"Братя, тази кутия ми предаде Учителят, тя е заключена. Дайте ключа!" Тогава Манол Иванов, който имаше всички ключове след заминаването на Учителя, отиде вкъщи и донесе ключовете. Намери един малък ключ, с който отвори кутията и в нея се оказаха банкноти от 500 лв. в пачки, преброихме ги - бяха 800 000 лв. Аз, който много не съм практичен, как се сетих, че направих един протокол, в който се описва, че аз предавам сумата, която ми е дал Учителят и всички се подписаха. Взех протокола и го прибрах. После този протокол ми послужи много, без да искам, защото той ме оправда пред властта, когато започна ревизията и се видя, че тази сума съм я предал на Братството. Значи сума, предадена тайно от Учителя на мен, аз съм я предал на Братството. Никой не може да ме обвини, че аз съм присвоил братски суми. Но тук се случи нещо необикновено и голям провал. Кой знае защо, не присъства у дома в този ден Жечо Панайотов,

който беше счетоводител на Братството и Никола Антов взе бележката за тази сума да я предаде на Жечо, за да я впише в счетоводството.

Когато преброихме парите, направихме протокол и трябваше да им връча сумата от 800 000 лв., но всички решиха, че щом Учителят ги е предал на мене, означава да седят у мене. Освен това, аз прибавих към тези пари още 200 000 лв. братски пари и в касетката станаха 1 000 000 лева. Парите, впоследствие, бяха предадени на Антов и използвани за братски нужди. По-късно се разбра, че Никола Антов при осчетоводяване на сумите, вместо 800 000 лв. бе вписал сумата 500 000 лв. и така присвои за себе си 300 000 лв. Това бе първата голяма кражба, за която ние научихме по-късно, когато започна финансовата ревизия на Изгрева. Тази сума от 800 000 лв. беше много голяма сума и с нея се купуваше тогава двуетажна къща. Ето един пример, достоен за изучаване, защото чрез него се изпитваха учениците. Всеки бе изпитан и всеки получи своята оценка от Невидимия свят.

Минчо Сотиров беше отишъл да ръководи чифлик в село Нейчево при своя позната. На него му беше Предадена да съхранява една сума от 500 000 лв. Но когато всички богати хора, фабриканти и чифликчийи трябваше да се откупят от новата власт чрез пари, вложени в "Заема на Свободата", то Минчо Сотиров реши да се откупи също. Реши да откупи от посегателството на властите онзи чифлик, който не беше негов, а беше само негов управител. И той не го откупи с пари на чифлика, а с братски пари, с онези пари, които му бяха предадени. Без някого да пита, той купил облигации за 100 000 лв. Ето така, полека-лека сумата, оставена от Учителя, се топеше и то чрез ръцете на онези, които се смятаха за Негови ученици.

В град Айтос имаше братска градина и Георги Куртев отговаряше за нея. На него му бе връчена сума от 1 000 000 лв., които лично Георги Йорданов напъха в една раница и му занесе. От тази сума Георги Куртев внесе в Айтос 300 000 лв. за облигации за този заем. И той направи същото, за да запази братската градина.

И така, за "Заема на Свободата" бе внесена сума 1 300 000 лв. А това представляваше една пета част от сумата, която бе оставил Учителят.

Братският съвет реши да предаде на Панайот Ковачев от Стара Загора 500 000 лв. за съхранение. Но Ковачев решава да вложи тези пари и прави свинарник - започва да отглежда животни с цел да ги продава и да печели. А той беше вегетарианец. Ето ви пример, че вегетарианството е не само идея, но и живот на ученика! А какво се получи? Той смяташе, че с братски пари може да търгува. Разбира се, свинете и добитъкът не му донасят печалба, а дори започва да губи, И когато го подсещат, че трябва да върне сумата, той идва през 1948 г., преспива у Антов и какво са се разговаряли, никой не знае. По-късно Жечо Панайотов иска да се възстанови сумата, а той отговаря, че няма пари и че не може да върне нищо. Тази сума не бе върната. Братският съвет отказа да търси тази сума по съдебен ред, защото реши, че Братството има други принципи. За прехосването на тези пари той бе осъден по друг начин. Цялото Братство в

България бе възмутено от неговата постъпка и години наред се говореше, че с пари на Учителя е направен свинарник. А това бе подобен свинарник на онзи, който беше залепен на гърба на салона, откъдето се носеше смрад до стаята на Учителя. Панайот Ковачев в 1955-1956 г. заболя от тежка форма на атеросклероза, стана бреме за семейството си и поука за останалите. След това получи удар, парализира се и няколко години лежа на легло. Всички знаеха, че той сега има присъда от Невидимия свят. Ето така се изпитва всеки един ученик от Школата. Никой няма да напусне този свят без да се изпита от Учителя!

Борис Николов

Обикновено в нашия лагер на Седемте Рилски езера сметките за стола и лагеруването се водеха от сестра Буча Бехар. Тя много точно водеше сметките на всички присъстващи в лагера и когато някои тръгваха надолу, тя събираше направените разходи. Една година след приключване на сметките, сестра Буча констатира, че в касата има остатък от близо 7 000 лв. Тя се съветва с брат Боян Златарев и му предлага своето решение да внесе парите в пощата на свое име и така те да се увеличават от лихвите. В същото време брат Гавраил Величков беше успял да уреди сестра Буча да получи една голяма сума от банката, вложена от неин роднина отпреди войната и напуснал България. Буча внася парите в пощата на свое име, но след няколко месеца си замина от този свят.

Една година сметките се водиха от брат Тодор Стоименов. При приключване на лагера, в него се оказва остатък на повече от 8 000 лв, които няма на кого да отчете. Той решава, без да сподели с някого, да отиде на екскурзия в Гърция. Там прекарва един месец, купува си някои работи и се връща в България. Няколко месеца след това той си замина от този свят.

Светозар Няголов

Бай Сотир Костов още като малък виждал астралните тела на хората. Вървейки след погребална кола, той виждал мъртвия, седнал в ковчега и се чудел защо погребват жив човек. Не е имало кой да му обясни тези неща. Като по-голям, с един свой приятел правят изчисления и установяват, че в момента Христос е на Земята. Започва търсене, като се вглежда във всички известни личности в света. Накрая посещава беседа на Учителя на Изгрева. Той разказва: "Очаквах да намеря красиви, духовни хора, но бях потресен от това, което видях! Всякакви изкривени физиономии, точно противоположно на очакванията ми, срещнах там. Учителят седеше най-смирено на подиума с Библия в ръка. Погледна ме, леко се усмихна и после имах чувството, че цялата беседа е за мен. Накрая Учителят стана и преди да излезе, мина покрай мене и ме погледна в очите. След това бях шест месеца ясновидец."

- Как изглеждаха очите на Учителя отблизо?

- Направо детински очи - радостни, весели, чисти. После един приятел ми каза: "Та ти си видял Бога в очите!"

Годината е 1944. Скоро след това Учителят си заминава. Бай Сотир разбира защо не попада по-рано на Изгрева. Той проявява пълна непримиримост към безобразията на "братята", което по-късно му навлича и омразата им.

- Бай Сотире, разкажи ни нещо за следването си в Художествената академия.

- Рисувах най-добре от всички и ме оставиха като асистент след следването ми. Много бързо усвоявах всички техники от професорите. От една страна това ги радваше, но от друга - ставах по-предпазливи. След 9.IX.1944 г. се опитаха да ме привлекат на тяхна страна. Заявиха ми, че ако не се присъединя към тях, ще ме смачкат. Смятах, че няма да могат, но сметките ми се оказаха грешни. Не можех да си намеря работа и живеях в крайна беднотия. Едва 20 години по-късно си намерих работа като пазач на ведомствена вила над Панчарево.

- Бай Сотире, разкажи ни нещо за Изгрева и хората там.

- Там с тези хора работа нямате! - отсичаше бай Сотир. - Хармонията на Изгрева продължи шест месеца след заминаването на Учителя. Скараха се за една ябълка и всичко тръгна с главата надолу. Искях да знам всичко, което бяха научили от Учителя на Изгрева. Разпитвах ги непрекъснато. За всичките години, през които бях там, ме научиха на две неща - как да закопчавам дюкяна си след малка нужда и да нося лопатка в планината за след голяма нужда. Веднага след като Учителят си замина, жените превзеха Братството и изпожениха всички мъже. Като видяха, че с мен няма да успеят, започнаха всевъзможни атаки. Правеха молитви да бъда изпратен в лагер, но вместо мен, взеха един, който спеше в съседната барака. По едно време не можех да дишам, едва си поемах въздух. Силите ме напуснаха. Случайно видях две "сестри" да притичват пред бараката ми. Разбрах, че от известно време са изсипвали пред вратата ми водата, с която мият умрелите. Едва оживях!

Сутрин ходех да бера гъби, където е днешната аерогара. Едрите продавах, а с дребните се хранех. Веднъж на връщане от Черни връх с двама "братя", видях пред себе си Учителя. Беше в ръст и половина и целият сияеше в сребристо. Беше вдигнал дясната си ръка с длан към мен. Извън себе си от радост, попитах "братята" дали са Го видяли. Оказа се, че не са. Но вместо да се зарадват, ме намразиха още повече в Изгрева. Бях докаран до крайна мизерия. Знаех, че Борис Николов разполага с много пари и реших да му поискам. Той категорично ми отказа.

Веднъж отидох да питам Боян Боев за нещо. Когато влязох в стаята, го заварих с шапката на Учителя на глава, седнал пред куп с пари. Като ме видя, се стресна, легна върху парите и ме запита какво искам.

Преследванията срещу мен от страна на "Братството" продължиха и тук, където работя като пазач. Редовно ми носят различни храни, които обезателно изхвърлям. Веднъж ми бяха оставили пакет с бисквити. Посети ме приятел, който беше много изгладнял. Предложих му бисквитите. След няколко дни се появи на вратата, блед като смъртник. Попита ме: "Сотире, ти ли беше? Ядох на няколко места и не разбрах къде ми направиха магия."

Добре, ме знаех антисредства, иначе си бях заминал."

- Бай Сотире, какво значи да се оправи светът?

- Да започне нисшето да служи на Висшето.

Бай Сотир познаваше кога беседа от Учителя е редактирана и ни забраняваше да я четем. За него това беше кощунство, грях срещу Светия Дух, което не се прощава. Съветваше ни да не четем беседи, издадени след 1944 г.

Иван Манев

След като си замина Учителят, изведнъж решиха, че някой трябва да Го замести. Започнаха да се оглеждат и да си правят сметки. Понеже мнозина бяха кандидатите, затова си направиха Братски съвет от седем човека, пожизнено избрани. Само че друг е Този, Който управлява света и те един по един си заминаха и останаха малцина. Вече никой не може да се кандидатира, защото няма пред кого и пред какво, защото Изгревът беше разрушен. Учителят е Един, Духът е Един и Въздесъщ!

През декември 1958 г. салонът на Изгрева е одържавен.

На 29 Юли 1970 г. е направена първата копка от багерите на Изгрева.

На 8 февруари 1971 г. багерите разрушават салона.

На 15 април 1971 г. се изкореняват лешниците пред салона.

Пълно разрушение на Изгрева през лятото на 1972 г.

ЗАДАЧАТА НА УЧЕНИЦИТЕ И БЪЛГАРИТЕ

Спомени на ученици

Много пъти питаха Учителя колко е висок. Той отговори, че е 164 см, а в една беседа каза 165 см. Веднъж Галилей Величков Го бе запитал защо е взел такъв нисък ръст, когато е Учител и като такъв трябва да бъде висок поне два метра, както се пише в окултната литература. Учителят му казал строго: "Аз съм 165 см. Ако бях взел по-висок ръст, понеже България е малка страна, тя щеше да се разруши, защото нямаше да може да издържи на онова, което минава през мене. На българите не им трябва висок на ръст Учител, а им трябва висок идеал! Аз им го дадох. А те трябва да го приложат в живота си и тогава ще се възвисят високо и ще бъдат на висотата на своето призвание, за което съм дошъл в тази страна да предам Словото Божие."

Една сестра пита Учителя: "Кажете ни, Учителю, защо дойдохте в България, а не в някоя друга страна - по-голяма и с по-културен народ?" Той отговаря: "Господ ме прати в България, за да ви предам Новото Учение."

Отива Методи Константинов при Учителя и предава онова, което е чул от политическите лица: "Като свършим с евреите и ги изгоним от България, ще дойдем и до вас, дъновистите, и също ще ви изгоним от България." Съобщава това на Учителя и чува следния отговор: "До нас като дойдат, то България ще бъде заличена от картата на Европа. Тогава тяхното наказание ще бъде 2-3 пъти по-лошо от това на евреите. Господ е заличил много народи и империи и може много лесно да заличи и българите. Българите са важни дотогава, докато вършат Волята Божия. Щом не я вършат, ще бъдат зачеркнати от лицето на Земята."

Борис Николов

Като се върнахме на Изгрева от Мърчаево /1944 г./, в разговор Учителят ми каза следното: "Сега ще работите дълго време на групички по домовете. Това ще бъде, докато изтече мътната вода. След което ще се дадат условия наново за работа. Моето Учение ще залее целия свят. То ще бъде Учение на Любовта и на Истината. Братята не ме послушаха и не възприеха моя план за Изгрев. Затова аз го предавам на други, за да построят. След време Изгревът ще бъде най-високото духовно място. Това ще бъде новият Ерусалим!"

Ще се явят много търговци, които ще спекулират с моето Учение и ще се опитват да изопачат моите беседи. Но за това те ще си отговарят. Аз съм дал всичко в беседите - как да служите на Бога, как да живеете и да не грешите. Който изпълнява това, което съм дал, ще има благословение от Бога."

Юрданка Жекова

ЕЗЕРОТО НА МУСАЛА

Записки от беседите на Учителя

Аз бих желал българите да чистят тия извори. Ако всяка година българите

те биха ходили да чистят горното езеро на Мусала, знаете ли какво щеше да стане с тях? Няма да кажа какво биха придобили те. Вие ще кажете: "Малко ли работа имаме да чистим, че ще трябва да се занимаваме с тия неща?" Аз, доколкото виждам, работите на българите са оправени само наполовина. Доколкото е очистено онова езеро на Мусала, дотолкова са очистени и техните работи. Това може да е някакво съвпадение, но доколкото съм наблюдавал, така седи работата. Колкото ледовете се стопяват на това езеро, толкова ще се оправят и работите на българския народ.

БАРОМЕТЪРЪТ НА БЪЛГАРСКОТО ПЛОДОРОДИЕ

Спомени на ученици

Учителят използваше Природата наоколо и правеше тълкуване на явленията. Веднъж Той погледна преспите около езерото "Сърцето", които траеха дълго, дори до нов сняг, и каза: "Когато тези преспи се стопят, реколтата ще бъде добра." С нас имаше братя от селата, които след като чуа думите на Учителя, всяка година отиваха и проверяваха дали се е стопила въпросната преспа, за да разберат дали тази година ще има берекет. Следващата година ни докладваха, че преспата и този път е показала точно. Тя бе отличен барометър за реколтата в България.

Борис Николов

БАРОМЕТЪРЪТ НА БЪЛГАРСКОТО СЪРЦЕ

Шестото езеро на Рила беше любимото езеро на Учителя. Беше го нарекол "Сърцето". Като застанеш в горния край на 5-6 м над езерото, ще видиш, че то очертава формата на сърце. Обикновено към края на лятото и началото на есента, "Сърцето" се освобождаваше от снега и от една преспа, която стоеше вляво. Имаше години, когато преспата не се стопяваше. За тази преспа Учителят бе казал: "Тази преспа е барометърът на българското сърце. Когато се стопява, това означава, че българите същата година излъчват повече топлина чрез любовта си, която отдават на ближните си. Стопява ли се преспата, значи добре ще минат през тази година. Не се ли стопи, ще има препятствия." Затова всяка година, когато бяхме на езерата, поглеждахме преспата и записвахме в тефтерчетата си какво показва този барометър. Той никога не лъжеше.

Борис Николов

Моята задача е да ви предам Божественото Учение. Вашата задача като ученици, е да го предадете на българския народ. Задачата на българския народ е да го предаде на всички народи.

Аз отговарям пред Бога, ако не изпълня задачата си. Вие отговаряте, ако не предадете на българския народ това Учение. Българският народ отговаря пред Бога, ако не предаде Учението на другите народи.

Сега при българския народ иде Новото. Ако сега българинът изгуби, не знаей какво ще стане! Сега няма да има загуба. В Природата събитията не се повтарят. Това, което стана с богомилите, втори път няма да стане! За това Учение се работи тук, всред българите, които представляват сравнително една по-твърда почва. С това ще се опита силата на Учението. За да се покаже силата на едно учение, трябва да влезеш в една по-неорганизирана материя и тя да се организира и да се подготви за живота.

Тук, на Изгрева, е най-хилавото и най-твърдото и ако се оправи, всички останали ще се оправят. Тук са най-твърдите камъни и ако тях пробием, в света ще бъде по-лесно. България е най-трудната страна за приемане и приложение на новото Учение. Ако българите го приемат, колко по-лесно ще го приемат другите страни!

Тук, в България, ще се учите на една твърда почва. Ако тук изкарате нещо, хубаво ще е. Без това Учение няма изход. Двадесет години аз говоря на българите: Иде голямо зло, идат големи нещастия. Приемете тези работи. Престанете да мислите само за себе си. Мислете и за своите близки. Само така ще се подобри положението на семействата, на обществата, на народите. Само така ще се подобри политическото положение на България. Всички хора - свещеници, учители, съдии, управници, майки и бащи трябва да се молят за победа над злото. На коя страна да бъдем? - На страната на Бога и на Христа. Аз съм вече на фронта. Извадил съм меч си и воювам. Ако всички хора воюват против злото първо в себе си, а после вън от тях, светът лесно ще се оправи! Велико е бъдещето на човечеството! Какво ще стане с България? - Не мислете за това. Работите на България са оправени, но вашите не са оправени.

Някой казва: "Какво ще стане с България?" - Щом България приеме Божественото Учение, добре ще бъде за нея. Но ако не го приеме, зле ще бъде. Колкото евреите прокопсаха, толкова и българите, ако попречат на Бялото Братство. Да го знаят българите! Съдба има! Какво са дали българите на света досега? - Само една малка светлина: богомилството. Доколкото можем да служим за проводници на Божествените идеи, дотолкова ще имаме място в света.

Разберете, че всеки народ има определена мисия, която ако не извърши, както трябва, той е загубен - нищо не може да го спаси.

Когато една държава не се подчини на великите Божии закони, се заличава. Сега в България искат да кажат, че това е една секта и искат да убедят и вас. Защо? Вие ще станете изменници на българския народ - ако вие не сте ученици на тая Школа, вие сте изменници. И всички ги считат изменници, които не са ученици на тая Школа. Не само изменници на българския народ, но изменници на човечеството, понеже спъват великата Божествена енергия, която приготвя новия път на човечеството.

Ако българите мислят да вървят по този път, по който са тръгнали, не ги очаква никакво добро. Тази култура няма да им помогне! В света всичко трябва да се измени. Никой народ не трябва да изнасилва друг народ, никое общество не трябва да изнасилва друго общество и никой човек не трябва

да изнасилва друг човек, а всички трябва да живеят по този велик закон на Любовта. Ако приемете това Учение, всичко ще се измени и вие ще се благословите като народ. И този закон ще дойде. Ако ли не го приемете вие, други ще го приемат.

Ако България не приеме идеите, които проповядвам, ако изтърве благоприятните условия, които ѝ са дадени, тогава ще я оставят и тя ще има същите условия за повдигане в най-добрия случай след 2 000 години най-малко или при най-лошите условия - след 15 000 години най-късно.

Българският народ се освободи от турско робство, именно заради делото на Бялото Братство.

Българският народ е приготвяван от 5 400 години насам от Невидимия свят, да може в днешния век да извърши задачата, която му се възлага.

Сега е златният век на българския народ и ако изгубят днешните условия, тогава това Учение ще се пренесе в друг народ и България ще бъде на опашката на другите държави и то, окачена на косъм!

Ако българите не следват Божиите пътища и своя ум, ще минат през големи изпитания. Целият свят е обсаден от милиони войници от Невидимия свят. Специално България, 500 милиона войници я пазят.

Всеки, който почне да се противи на Истината, ще пострада! Това Учение искат да го загасят. Никога няма да го загасят! Казват, че това Учение е ново. То е старо и ново, то е винаги едно - това е Божествено Учение. Тази Светлина ще залее света, защото Тя е за цялото човечество, а не само за България. Това движение е Божествено и един ден от цял свят ще идват организации да му помагат, защото е Всемирно. Това, което носим в света, е така необходимо, както светлината, въздуха, водата и хляба.

Това Учение не е човешко, то е Божествено! Всеки народ, който е престъпил това Учение, добро не е видял! Евреите, които престъпиха това Учение, вече 2000 години се измъчват. В Русия не послушаха Толстой, не послушаха Йоан Кронщадски и дойде сегашното пречистване там. В Русия сега Господ говори. Болшевиките - това е Божественият глас. Когато хората не послушат Божия глас, в света започват да работят противоположни сили, дохожда глад, мор, раздори.

Христос проповядва на евреите преди 2000 години, но те не приеха това Учение. И ето, 2000 години се изминаха и те продължават досега да скитат по-света без отечество. Мислят ли българите, че ако не приемат Новото Учение, по-добра съдба ги очаква?

Ако българският народ не приеме това Учение, нещо страшно иде за него, няма да кажа какво, но да го знаете! Вие ще видите какво ще дойде. Ако го приемете, ще бъдете записани, че сте повярвали във възкресението на Христа.

Българският народ страда от живеница и ако не приеме Новото Учение, ще се съсипе. Ако не приеме Словото, онова, което се надига в този народ, ще го разруши.

Казвам ви, че ако българите не възприемат това Учение, което ние проповядваме, от България нищо няма да остане, нито помен! Даже името на

българите ще се зачеркне, знаете ли това? Ако възприемат това Божествено Учение, тяхното име ще се запише със златни букви. Това да го знаете всички, запишете си го!

Ако не слушате Господа, от вас нищо няма да остане. Ако приемете великите Божии закони, Любовта и Мъдростта, вие ще бъдете велик народ.

Ако българският народ приеме това Учение, ще стане велик народ. Ако го отхвърли, ще пропадне. Ако искат да ни изгонят, от България нищо няма да остане. Ако българският народ ви приеме като добре дошли, всичко ще му върви на добре. Иначе на зло ще му върви. Ако той приеме това Учение, ще напредне. Не го ли приеме, ще плаща контрибуции.

Обръщам специално вниманието си към българите да ги предупредя, че ще бъдат бити на общо основание. Готви се вече за тях камшик, не човешки, но Божествен! Този камшик ще се слага на гърбовете на българите дотогава, докато узреят главите им, докато се подчинят на Волята Божия и кажат: "Ще турим ума и сърцето си в съгласие с Великата Божия Воля."

Моите думи са свещени и вие всички може да ги опитате. Ако българският народ се намери в затруднение един ден, само моите думи ще го спасят. Вие може да преустроите живота си само върху моите думи. Това е наука.

Откакто се е сформирала Веригата в България, българите и респективно България зло не са видели. Виждате, например, през това лято имаше 5 милиона загуби, а после дойдоха 20 милиона печалба - заради нас, които живеем добре сред този народ. Господ го държи и поддържа и като е щастлив народът, щастливи сме и ние. Ние сме на Земята като гаранتي на българите, за да благослови Господ домовете им, чадата им, добитъка им, житото им и всичко. И като се благослови народът, благославяме се и ние. А че някои онеправдават този народ, за това Господ ще се погрижи. Господ сега ще бъде между вас, опитайте Го и ще видите, че Той е благ. И според степента на вашето развитие, вие ще срещнете проявлението на Духа Господен.

Докато ние сме в България и работим, българите могат да бъдат сигурни за своето съществуване и благоденствие. В който ден ние напуснем България, от нея нищо няма да остане. България ще се превърне в пустиня. Това всички трябва да го знаят. Нека да се напишат тези мои думи в Божествената книга. Всички трябва да знаят, че това е Дело Божие. Ако българите не изпълняват Волята Божия, те ще изпитат на гърба си Закона за непослушанието.

Мнозина искат да докажем това. Няма какво да доказваме. Вие ще бъдете свидетели на това време. Ще видите какво ще стане. Тогава ще си спомните, че моите думи са били верни. Тогава всички ще разберат, че Божиите закони не се изменят. Всеки трябва да служи на високия идеал. Като служи на този идеал, той ще приложи Закона на Любовта към своя народ.

Ако прилагате моето Учение, блажени сте, ако не го прилагате, два пъти сте блажени. Аз съм последователен: два пъти сте блажени, защото ще бъдете предметно учение за другите.

България никога няма да бъде голяма по територия. Но тя може да бъде велика само чрез Божественото Учение!

В това Учение и движение се разкрива предстоящият път на човечест-

вото. Хората сега трябва да го опитат! Ако България приеме Новото Учение, ще получи всичко, каквото ѝ е нужно. Ако не го приеме, нищо няма да ѝ се даде.

В България има много скрити богатства - въглища, скъпоценни камъни, злато и др., но не могат да ги намерят.

Аз бих искал да направя опит с българите: Ако приемат Словото Божие и се откажат от лъжата, от кражбата, от всички отрицателни прояви, ще им се даде такова изобилие, каквото никога не са имали.

Това, че българите имат много дългове, се дължи на неизпълнение задълженията си към Бога. Ако изпълнят задълженията си, аз ще им кажа де има заровено злато.

Казвам: Ако спазвате законите на Любовта, Мъдростта и Истината, върху вас ще се излеят всички благословения, обещани на човечеството от паметивека.

На българите ще кажа: Ако слушате великото разумно Слово, нивите ви ще раждат десет пъти повече, отколкото досега, лозята ще дават толкова много плод, че не ще може да се обере.

Докато един народ работи според законите на Природата, той е осигурен. Никой не може да го мръдне от неговото място.

Ако българският народ се обогати с новото отношение към Великия живот, ако се проникне от съвършената идея за единство между всички същества, то ще се разреде завесата на мрака, която забулва човечеството и пред нас ще изгрее действително светлият и творчески човек, който е определен да възглавява Новата култура.

Българите духовно трябва да се повдигнат. В материалното на тях не им върви. У тях трябва да се развие вярата, да бъдат носители на Божественото.

България се нуждае от герои, от хора с характер, с добродетели, с вяра, които могат да издържат на всички условия. Сега иде неприятел. Вътрешното разлагане, желанието на човека да се осигури, да живее само за себе си, трябва да се премахне. Няма защо да се осигурявате. Още със слизането си на Земята, човек се е осигурил.

Желая българите да бъдат извор, от който да изтича великата Любов. Желая ви да бъдете образец на чистата, необятна Любов, на Знанието и на Мъдростта, свободни от всякаква корист. Желая ви да бъдете носители на Правдата и на Истината, които ще ви направят свободни.

В България трябва да се изпълни следното: Между другото да се приложи новото възпитание в училищата, да се приложи преди всичко Паневритмията в него.

България трябва да бъде първата държава, от която да излязат велики духовни поети.

Българите трябва да станат добродетелни, та да могат да използват тази грамадна космическа енергия, която се отделя от Земята към Слънцето.

Ако българите искат да имат простор, трябва да приложат Божестве-

ното Учение. На българите, ако не се помага, не могат да се избавят. Те са толкова загازили, че само Божественото може да ги избави.

Сега, понеже Сатурн господства над България, вие ще бъдете внимателни спрямо него. В какво отношение? - Няма да му разправяте вашите идеи. Мълчете си, гледайте всякога да го изненадате. Когато реализирате, тогава да разбере. Ще кажем какво сме намислили, той ще развали работата. И затова на българите работата върви дотогава, докато никой не я узнае. Узнае ли я някой, всичко се разваля. Вземете пример с Балканския съюз. Създаде се, но чу Сатурн, дойде, намеси се и развали работата. Той направи такава каша, че българите и сърбите и до днес не могат да се помирят. И в религиозно отношение пак Сатурн е, който пречи. И в Школата - също, навсякъде е той. Аз гледам, дойдат съмнения, пак той - същата чорба.

И сега, ако питате как ще се излекува България, казвам ви: Вряла вода да пие и топли картофи да яде. Когато казвам "вряла вода", трябва да знаете откъде да черпите водата - оттам, дето я пие оселът, защото той избира де има хубава вода. Врялата вода, ако я употребявате, ще внесе у вас онези елементи, че 90% от съвременните кризи, които разяждат обществото, ще изчезнат. А врялата вода и топлиите картофи - това е живот в Любов и Мъдрост.

Ако мене ме попитате как ще се оправи светът, ще ви кажа: Когато всичките хора възлюбят Бога! Какво ще стане с българите? - Щом българският народ възлюби Господа, всичките му работи ще се оправят. Не само на един българин, но всичките българи - от малък до голям. Когато всичките народи по този начин възлюбят Господа, работите на всички ще се оправят.

България направи погрешка, че имаше неприятни отношения с Русия. България трябва да си поправи грешката. Да не се бие с Русия. В Русия ще стане духовна промяна. Те ще приемат новите идеи. Русия ще изпълни своята духовна мисия.

Евреите първоначално имаха република, но после поискаха и въведеха царство, имаха си цар. А пък българите ще вървят по обратния път: те досега са имали все царство, царе, а сега ще имат република. Какво трябва да правят българите? - Трябва да се върнат назад. А какво значи това? - Да се свържат с Русия!

Велико е Божието търпение към ония, които не вършат Божиата Воля, а своята воля.

Аз нямам никакво задължение към българския народ. - "Защо дойде тогава в България?" - Дойдох да ви попея, да ви посвирия и да кажа, че Бог създаде света, не както вие мислите. Вашите закони не са в съгласие с Божиите! Тъй, както живеете, това не е българщина, това не е човечина!

Ако бяхте толкова умни, отде са тия ваши дългове? Вие имате повече от 20 милиарда да плащате. Имате повече от 10-15 министри, избити по улиците като псета. Отде е това? Ами само това ли е? Аз съм толкова доблестен, че ви говоря една истина и не ви желая злото. Не трябва да се лъжете, това не е българщина, но това е варварщина. И когато западните народи искат да определят българите, казват: "Вие сте варвари." И донякъде са прави.

Нека българите отговорят: Живеят ли по Любов? - Не живеят още по Любов. Законът на Любовта трябва да се приложи. Той е първият закон на Всемирното Бяло Братство. Вторият закон е Мъдростта. Любовта носи живот, а Мъдростта - светлина и знание. Тези два закона работят усилено в света. Ние виждаме как бързо идат последствията на нещата. Докато разбереш причината, последствието иде вече. Третият закон на Бялото Братство е Истината, която носи свободата. Вън от тези закони не може да се съгради никакво общество, никаква държава. Те са основните принципи, на които се основава бъдещият живот. Вън от Любовта, Мъдростта и Истината никакво учение не съществува. Те имат приложение в цялата Природа.

Главното сега е да останат тия мисли у вас. Необходимо е Истината да се загнезди в сърцата ви. Да любим Истината с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила. Това е първото нещо, което е необходимо за българите, без разлика, от най-големия до най-малкия. Второто нещо: българинът трябва да обича светлината, абсолютната светлина за ума и да я желае с всичката си душа и с всичката си сила. После, третото нещо: българинът трябва да обича чистотата на сърцето си и да я желае с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила.

Ако можем да приложим тия три неща в България, вътре в една година ще има една съвършено нова култура - в една година българите ще отидат хиляда години напред. И не само това, но в 10 години черепът на българина ще се измени. И неговото лице няма да бъде като сега, ще придобие много правилен профил, правилен нос, ушите му ще се изменят, цялото му лице ще се измени, цялото му тяло. И европейците ще дойдат да видят новия тип на българина, който само при Истината, Светлината и Чистотата може да има. А при сегашното разбиране на българина, ще имаме сегашния тип, за който европейците се произнасят, както знаете.

Казвате: Какво могат да направят българите? - Ако приложат Христовото Учение, те биха запалили целия свят и биха го освободили.

Българите са изпратени на Балканския полуостров между славяните да развият религиозното чувство и Любов към Бога. И тия, които се запишат, ще се нарекат Божий народ. Те ще бъдат избран народ! Ще бъдат царе и свещеници на Живия Господ.

Христос се явява сега в славянството с център българския народ. Понеже цикълът е много напреднал, то време за отлагане няма, а за отменение и дума да не става! Българският народ, ще не ще, ще изпълни своята задача. Могат да останат и 300 000 българи, но възложената им от Небето мисия ще изпълнят! Българите духовно трябва да се повдигнат.

Всички в България ще преминат през изпитания. Тези изпитания ще засегнат и вас, учениците, за да се види кои ще устоят. Трябва да се види, кои ще могат да устоят при тези изпитания.

Иде Божествената вълна, която ще разтопи човешките езера; от тях помен няма да остане. Ти вече няма да бъдеш лед, но ще се превърнеш на чист извор, който ще тече по целия свят да разнася Новото Учение. Ако българите приемат това, което Бог казва, в три години най-много България ще

се поправи. Да не остане помен от критика! Мъжът да престане да говори против жена си, жената против мъжа си, ученици против учители, учители против ученици, слуги против господари и обратно - господари против слуги. Ако приложите така Учението, ще опитате думите ми. Жив е Господ! От кого очакваме ние? От великите сили ли? Толстой казваше в Русия да се обърнат към Господа, но гласът му остана глас в пустиня. След това Русия пострада. Мислите ли, че ако и вие не ме послушате, България няма да пострада? Когато се върна на Небето при Господа, ще Му разкажа цялата истина. Да възлюбим Господа, Който е бил всякога добър към нас! Да Му дадем място в себе си, да дойде Царството Божие в нас!

Кажете: "Господи, ние не вършим още Твоята Воля." - България се нуждае от искрени хора, които говорят истината. Само така ще се повдигне българският народ. Христос дойде между един народ, но Го разпнаха. Българите имат за задача да предадат това Учение на другите народи. Какво искат те? Да станат велик народ? Вашата земя е толкова голяма, колкото беше земята на евреите. Ако не слушате Господа, и от вас нищо няма да остане. Ако приемете Великите Божии закони - Любовта и Мъдростта, вие ще бъдете велик народ и държавата ви ще бъде по целия свят! Тогава ще царувате не чрез насилие, но чрез Божественото Учение, което ще излиза от вашите сърца.

Желая да се роди новият човек. Това е възможно, защото българинът има добро сърце.

Като българин, вие трябва да решите задачата си именно в България.

Това Учение го започвам в България не по мое желание, а по внушение от Невидимия свят, от Бога. Всички пречки ще бъдат преодоленни. Това Дело не е човешко, а Божествено и един ден то ще успее.

Много народи нямат представител в Божествения свят, а българският народ, макар да е малък, но има представител. Българите нямат право на земя и на държава, но заради ония българи, които са горе в духовния свят, им се дава.

Не се лъжете да мислите, че има още време. Всички трябва да бъдете честни, справедливи. Аз искам да намеря онези честни, справедливи, благородни българи, които не крадат, не лъжат, не злословят. Те са здравите и добри българи. На тези българи аз ще измия краката, ще им дам угощение и ще ги нарека мои братя.

Братко, нека България бъде страна, където няма никакви полици. Ще дадеш пари на заем без запис, без полица. Можеш само да си отбележиш в тефтерче, че си дал, например, 2 000 лв. Първата работа, която трябва да извършат българите, е да изхвърлят всички полици. Това се отнася до всички, без изключение! После аз ще отида пръв да работя на нивата по 5 часа на ден и без никакво възнаграждение. Тогава няма ли да бъдем един повдигнат народ? Ако всички индустриални и фабрични работници, мъже и жени, постъпват така, на какво ще прилича България? От всички европейски държави щяха да дохождат да я гледат и да кажат: "Каква идея е влязла в главата на този народ?" Културен народ ще бъде българският! Аз ще ви създам музика, поезия. С други думи, ще ви дам Добрата земя. Ще ви покажа нов начин на

възпитание на децата. Всички други системи сами ще паднат. Само една система съществува в закона на Любовта. По нея ще действат всички.

Влизайте в положението на страдащите. И аз съм готов да помогна на всички, които страдат. Аз ще отнема 50% от вашите мъчнотии. Като помагам аз, и вие ще помагате. Като съединим моята мисъл с вашата, всичко можем да направим. Ако искаме да имаме истинска култура, трябва да се обединим и да отправим мисълта си към Бога. Без Него не само че няма да дойде тая култура, но постоянно ще се натъкваме на раздори и недоразумения. Ако се обединим в Името на Бога, ще дойде великата култура. Така трябва да се говори и на свещениците. Всички трябва да изпълняват Божията Воля. Казано е и на партиите, че ако не послушат Господа, ще бъдат пометени. Бог ще изпрати Своего Добро Отгоре. Той казва: "Всички партии трябва да работят за доброто на своя народ." Бог желае доброто на Своя народ. Той иска да помогне на всички страдащи, на всички обременени. Днес всички очакват спасението си от Франция или от другаде някъде.

Всички сте призвани да помагате. Някои очакват деня, когато ще придобият чистота и светост, за да отидат на Небето да ги посрещнат с песни и венци. Не очаквайте такива неща! Вярно е, че човек трябва да се спаси, но работа се иска от него. Наготово нищо не се дава! Сегашните бащи и майки са роби. Първо те трябва да се освободят от робството. После ще дойде свиренето с китари и арфи. Идете в публичните домове да видите как живеят вашите сестри и братя. Първо те трябва да се освободят, а после ще мислите как ще ви посрещнат Горе. Като свършите добре работата си на Земята, тогава ще отидете Горе и ще ви посрещнат с китари и венци.

Какво трябва да направи българският народ в тези трудни времена, които преживява? Едно се иска от всички: да възлюбите вашия Божествен Баща, майка и сестра. Това значи да се обърнете към Бога. Така ще се спаси българският народ! Така ще се спасят всички българи: свещеници, учители, управници, съдии, майки и бащи. Готов съм да стана слуга на всички, само да се спасите и повдигнете.

Душевна сплотеност трябва. Всички вярващи в света трябва да се сплотят. Всички трябва да се сплотят. Всички трябва да се съгласят в един принцип: от каквото и да са верую, да турят Любовта като основа, да се съгласят, че трябва да имат Любов и братство. Тя е общата основа.

Това учение за майка България, за шовинизма - това учение е на падналите ангели. Трябва да дойдат новите българи! Новите българи са трудолюбивите пчели, които събират мед от цветята. Спасението няма да дойде от българите. От българите ще дойде Любовта. Любовта ще дойде от България. Любовта ще изтече от тях на целия свят. Ако в България изтича един извор, няма ли да напои света? Ако този извор е сто километра широк, няма ли да напои света? Любовта като мине през тебе, ти ще бъдеш носител на Божественото!

И ако всички българи се съединят с Бога и заработят заедно с Него, българският Дядо с бялата брада, с благородното сърце, с възвишения ум и с бялата тога на тялото, ще дойде между тях. И ако те Го познаят, Той ще

тури основа на Новата култура у тях и ще внесе мир, радост и веселие между всички хора. И тогава всички хора ще повярват, че в света е настанало нещо ново, нещо велико.

Ако всички приемат Новото Учение, пътищата им ще се оправят, семействата и училищата ще се повдигнат и тогава ще бъде приятно да преминаваш от единия край до другия. Ще бъдеш като в Рая! Ще вървиш и ще се радваш, че служиш на Бога. Дето минеш, дърветата и земята ще ти се усмихват, плодовете сами ще ти се предлагат. Моми и момци ще те посрещат с радост и веселие. Всички ще бъдат добре облечени и украсени.

Пожелавам ви сега като българи да бъдете образец на всички народи!

ЕДНА НЕИЗПЪЛНЕНА ЗАДАЧА

Спомени на ученици

На Рила една нощ се разви голяма буря, ама такава страшна буря, че счупи кола на палатката на Учителя. А Неговата палатка беше по образец на турска палатка, с конусовидна форма и с много дебел и як централен кол. Бурята беше толкова силна, че счупи кола на две и на много братя и сестри събори палатките. Сутринта Учителят каза: "Знаете ли защо се яви тази буря? Тя се яви, защото вие се карате тука. Какво има да делите и защо? Това ли е Братството - да се карате? Вие трябва да се отнасяте с любов, с благост един към друг, а не да се ненавиждате и мразите. Затова дойде тази буря нощес. И най-важното: моята палатка беше най-здрава, с най-здрав кол, а се счупи и той, защото аз съм виновен, че съм ви довел тука."

През 1944 г. Учителят е в Мърчаево. Веднъж излиза от стаята си, отива на верандата и търси някой от братята или сестрите, за да му предаде нещо. В ръцете си държи опакован пакет. В този момент, за най-голяма изненада, в дома на брат Темелко няма жива душа. Всички са се разпилели по своя работа - дори и онези сестри като Теофана Савова, Мария Савова и др., които непрекъснато висяха пред вратата на Учителя. В този момент около Учителя няма никой. Тогава Той слиза в мазето, носейки пакета. Там намира сестра Юрданка Жекова, която чисти някакви продукти за храна. По това време тя се грижеше за приготвянето на храната и всеки ден готвеше за 20-30 човека. Учителят се обръща към нея: "Рекох, сестрата да дойде при мен, за да й предам едни неща." - "Идвам, Учителю" - казва Юрданка, но продължава да почиства продуктите. За нея е по-важно в този момент да приготи храната, защото наближава обед, а онова, което Учителят има да й даде, Той ще й го даде, след като тя си свърши работата - така мисли Юрданка в този момент. Учителят през това време я чака. Накрая, след като си свършва работата, Юрданка отива при Учителя и Му казва: "Учителю, дойдох да ми предадете онези работи." Учителят е строг и мълчи. Юрданка повтаря думите си. Учителят отсича: "Българският народ не заслужава тези Откровения на Бога и аз току-що ги изгорих в печката!" - "Ама аз, Учителю, исках да свърша моята работа" - оправдава се Юрданка. - "Да, българският народ иска първо да свърши своята работа и ако му остане време, тогава ще умува дали да изпълни Волята на Бога. Затова те не заслужават и аз изгорих всичко." Учителят отваря вратичката на печката и там се виждат овъглени листа на тефтерчетата. Юрданка излиза и след това ни разказа какво се бе случило.

Ето това бе трагедията на българския народ и на всички братя и сестри, които бяха край Учителя. Непоправима! Тази трагедия започваше с невежеството и завършваше със своеволието, непослушанието и безотговорността. И ако българският народ, човечеството и учениците на тази Школа се лишиха от скрижалите на Бога, то причината не бе в Юрданка, а в това, че в този момент българският народ, учениците изпратиха своето невежество да бъде представител пред Великия Учител. Всеки от нас правеше, каквото си иска.

Затова се развиха събитията по този начин. Ще приведа някои мисли от томчето "Начало на Мъдростта":

"Мнозина от вас казват: "Ние сме окултни ученици, имаме право да мислим и чувстваме, както разбираме." - Нямате право да мислите, както искате. Ще мислите, ще чувствате и ще постъпвате като мене! Защо? Аз ви посочвам Пътя, Който води в Царството Божие. Ако искате да влезете в Царството Божие, ще следвате този път! Ако не искате, свободни сте да мислите, да чувствате и да постъпвате, както искате. Помнете: Който не иска да изпълни Волята Божия, ще бъде вън от Царството Божие! Законът е строг и безпощаден!"

При една среща на Начо Петров с Учителя в последните Му дни, Учителят казал: "Причината за моето заминаване ще намерите в беседата ми от 1 юни 1932 г." В тази беседа четем: "Ще кажете, че се трудите. За кого се трудите? - За себе си. Какво сте направили за Господа? Какво сте направили за мене? Аз не искам да ми правите паметници, не искам да правите църква на мое име - нищо не искам от българите. Достатъчно е това, което се прави в Името на Бога и Христа. Бог не обича лъжата."

По онова време, освен непослушанието на учениците към Учителя, мнозина не знаеха какво представлява Бялото Братство и на какви закони се основава То. Всеки смяташе, че може да взима собствено решение и да прави, каквото си иска. Резултатът от тези своеволия ние го проверихме като преминахме през страдания, мъчения и пред очите ни се разруши онова, което бяхме изградили.

Мария Тодорова

Често, като говореше и сваляше Своето Слово от Божествения свят, Учителят се спираше и казваше: "Изпейте ми някоя песен от братските песни!" Той търсеше с поглед някой да стане и да изпее. Но никой не ставаше. А имаше и певци - музикално образовани, с хубав глас, но не смееха, да не би да се изложат пред останалите или да станат предмет на приказки и одумвания. А тези неща ги имаше и затова рядко някой ще се претраши да изпее нещо пред всички. А когато имаше концерти, те се подготвяха и пееха с много трепет, вълнение и разбира се, с известен страх. Защо бе това, аз не можах да разбера. Имат глас, могат да пеят и Великият Миров Учител ги умолява да изпеят не кои да е песни, а онези, които бе дал и онези, които се причисляваха към братските песни. Та това бе цяло благословение - да пееш по молба на Учителя! И досега не мога да си отговоря на този въпрос. Накрая някой се претрашаваше след известно подканване, но то ставаше измолено, измъчено и не носеше в себе си онзи изблик на вдъхновение, който имаше при общото изпяване от всички на дадена от Учителя песен.

Бяхме се върнали от Мърчаево през есента на 1944 г. Учителят бе на Изгрева и всички, които бяхме около Него, подразбирахме, че нещо ще става, но не допускахме, че Учителят е решил да си заминава. Усетихме, че здравето Му е разклатено в Мърчаево, но не допускахме каквато и да е мисъл, че ще ни предстои раздяла с Него. Бяхме в клас, в салона. Учителят отново

каза: "Изпейте ми някоя песен от братските песни!" Отново неловка тишина. Мълчим всички.

Учителят ни огледа с голяма, неподозирана от нас тъга. Ние потреперихме от силата на тази тъга. Накрая вдигна поглед, впери го в нас и каза: "Рекох, аз съм говорил толкова години в България, дайте ми един образец, от вас да бъде Човекът, който аз исках и съм искал да създам." Ние потръпнахме от упрека Му, но видяхме онова, което Той ни изнесе чрез Словото Си и това, което ние представлявахме, седнали пред Него, като величини, които са несъизмерими; неща, които се разминават по време и пространство. Пред нас стоеше бездната на следващите векове, през които трябва да направим онова, което не можахме да направим сега, пред нозете на Мировия Учител.

Дълго време Той мълча. Гледа ни дълго, оглеждаше ни и накрая изрече най-горестните слова, които съм чувал някога: "Е, рекох, това може да излезе от вас." И разтвори леко напред длани. Ръцете Му леко потреперваха от напредващото влошено състояние на здравето Му. Значи, каквито сме - такива сме. Значи, няма образец. Каквито сме - такива сме. Беше тъжно за Учителя и плачевно за нас да видим толкова тъга у Него, заради нашето непослушание. А послушанието на ученика към Учителя е първата връзка между човешката душа и Божествения Дух.

Ние от нас не можахме да създадем и съградим образци. Това бе най-голямата пречка Учението да се разпространи сред българския народ. Народът търсеше образци, защото знаеше от вековен опит, че всяко нещо трябва да се види, опита и пипне. И ако бе видял тези образци у нас, по друг начин би се отнесъл към Словото и Делото на Учителя.

Пеню Ганев

Записки от беседите на Учителя

Питате: "Учителю, Вашите коси са прошарени, на възраст сте, а ние сме млади, неуки, невежи. Кога ще усвоим Вашето Учение, за да приемем силата, която то носи? Кога ще станем силни, влиятелни, за да тръгне народът след нас?" - Дайте ми прилежни ученици, които да учат, да прилагат. Ако трябва време, и сто, и повече години да остана на Земята, в моя власт е да продължа живота си. Дайте ми ученици!

В миналото Архимед е казал: "Дайте ми опорна точка и с лост ще изместя орбитата на Земята!" Аз пък казвам като Архимед: Дайте ми опорна точка и аз ще изместя с моя лост орбитата на живота. Опорната точка - това сте вие, учениците, а лостът е моето Учение!

Някой казва: "Аз си мога и без учител." - Можеш, но ако отиваш до село Драгалевци. Отиваш ли обаче до връх Мон Блан или до Хималаите да отидеш, трябва Учител, и то първокласен. Колкото детето може да се роди без майка, толкова ученикът може да отиде при Бога без Учител.

Като ви наблюдавам, виждам, че някои идват при мен с единствената цел да им разкрия известни тайни. Хиляди години още ще стоят при мене, няма да им открия нищо. Защо? - Защото още не са готови за това знание.

Някои сестри и братя не прилагат. Аз даже някой път съжалявам, че почнах духовна работа в България. Много братя и сестри са отдадени напълно на уреждане на материалните си, лични работи и не живеят идеен живот. Тези, които живеят и не прилагат новите идеи, не са в Братството. Задачата ти е да прилагаш в мълчание, това е всичко. Прилагайте Божествените закони и не се съмнявайте в тях!

Всичко това, което съставлява ядката на този български народ, трябва да се привлече. Не са много, но тая ядка е същината на народа. Те са българите. Тая ядка всичко друго може да образува и трябва да се образуват групи: по един, по двама, да имат метод в тяхната работа.

Духът иска да бъдете свободни всички, но свободата ви да не става съблазън, а нашите постъпки да служат за Слава Божия. Затова вие представяте сърцето на този народ, който е тялото, а вие сте душата. Душата никога не може да мрази тялото.

Сега бих желал да не съм ви говорил това нещо, което ви говорих. За мене щеше да бъде по-добре, ако съзнанието ви беше пробудено, но не е будно. Досега аз съм слушал толкова отрицателни мнения, слушал съм и съм търпял неща, които не обичам. Аз съм човек, който обичам абсолютната чистота. Толкова години как аз търпя това. Най-първо, храната, хлябът, който вие правите, не е както трябва. Вашите мисли и чувства не са чисти и са предизвикали големи пакости. Не е въпросът, че аз трябва и мога да търпя, но това не е добро за вашето бъдещо развитие. Вие сами ще се спънете от всичко това. Помнете, че онези, които ръководят съдбините ви, втори път няма да ви създадат такива условия. Ще кажете, че Христос е дошъл да спаси хората. Да, но ако вие не изпълните Волята на Бога и Той няма да ви помогне, ще се отрече и Христос от вас. Мнозина от вас сте добри, но и добрите пак са заразени. Те са заразени от околната среда. Трябва да се създаде една хигиенична среда и в мислите, и в чувствата на човека. Изгревът трябва да бъде едно чисто място, не само във физическо отношение. Аз не се спирам само върху външните постъпки. Аз извинявам вашите постъпки, но вие, без да знаете, ставате проводници на един съвършено чужд свят от вашите мисли и желания. Вие трябва да затворите крана за тези влияния! Направите ли една погрешка, изправете я! Вие постоянно сте проводници на тези течения, вследствие на което положението ви се влошава. Ако вървите по този начин, след десет години ще се намирате в голяма сиромашия. Не мислете, че работите на света по този начин ще се уредят. Ако мислите така, съвсем криво мислите.

Много често ми дотягате, като идвате да ми разправяте, че еди-кой си брат ходел с еди-коя си сестра или, че тази или онази сестра ходи с този брат. Рекох: Като ходи, какво има? На вас какво ви пречи това? Господ ги е направил да ходят. Щом Господ им е казал да се обичат, аз съм на тяхна страна. Защо ме занимавате с тези работи? Правото учение е това: Да не се месим в чуждите работи!

Всички вие правите известни връзки, които първо не са естествени. Вие искате да завържете приятелство, връзки, които не са естествени. И вие,

като света, постоянно се одумвате. Казвате: Еди-кой си къде е ходел. - Че идете и вие в света тогава! Какво лошо има в това, че някой обичал някого? Пък защо трябва да се месите в чуждите работи? Стига да е любов, но да не се лъжете. Ако вървите по този начин, аз ще ви оставя. Аз искам да бъда свободен. Не че не съм свободен. Аз съм свободен, но искам да ви кажа, че вие сте допуснали на Изгрева същества, които са от низша степен на развитие, а аз не искам да се занимавам с тях. Те ще ви спънат, лъжат само, без да постигнете нещо. Те ще ядат и пият и нищо няма да ви помогнат. Те ще развалят всичко. Има един брат тук, който е повече от 20 години (в Братството) и още не може да се откаже от тютюна. Така и много от вас боледуват, защото постъпките им не са естествени. Аз мога да направя един списък какви са вашите постъпки, сами да видите колко са неестествени. От такива постъпки не можете да имате никакви постижения. Сега, въпросът е какви ще бъдат техните последствия. - Много лоши ще бъдат! Сега не искам да кажа какво ще бъде, не искам да предсказвам какво ще бъде, не искам да предсказвам нещата, но казвам, че пред вас седи една голяма опасност за главите ви. Вие можете да изчезнете - не знаете това. Вие тук, на Изгрева, всички можете да бъдете пометени - и това не знаете. Цялата съдба на България виси на косъм. Не само вие, но и цялата европейска култура седи на една гнила греда и може да се помете, нищо да не остане от вас. Знаете ли това? Де ще отидете тогава? Вие мислите, че като сте си направили една малка къщичка, заградили сте я с тел, че сте се наредили. Наредили сте се!

Съжалявам, че съм сътворил тая Школа. Да ви кажа една истина. Знаете ли защо? - Когато дойда тук, изпитвам само болезнено чувство. Тия набрали се ваши желания ми причиняват най-големите страдания. И сега аз трябва да правя усилия върху себе си, за да ви говоря. И ако не спазим туй правило, тогава ще ви оставя да учите, както знаете. Решил съм! Аз не искам за в бъдеще да измъчвам себе си. Нито пък ще позволя на моите ученици да ме измъчват. Две правила: нито аз искам да се измъчвам, нито вие да ме измъчвате. Аз съм завършил своята еволюция, няма какво да се измъчвам повече. Туй, което зная, може лесно да ви го предавам, но вашите мисли и вашите преживявания се предават върху мене. Пък аз не искам да преживея вашите мисли. Ако вие сте грешници, аз нямам нищо общо с вашите грехове. Добрините ви бих изнесъл по-добре, но да съдите в умовете си и да говорите, че туй било, онова било, аз не искам да слушам. В душата си съм сит на укори и на неблагодарности. Аз не искам сега по никой начин да огорча Оногова, Който живее в мен. Туй не го позволявам! Онзи, Който ме е учил, Онзи, Който живее в мен, върху Него аз не искам да прехвърлям никакви укори. Аз може да нося, но заради Него, щом дойде до Неговото Име, аз съм готов да жертвам всичко. Между вас и мен трябва да се разчистят всички въпроси. Нищо повече! За в бъдеще оня, който не постъпва тъй, аз ще ви кажа, ще му обърна гръб и няма да го погледна повече.

И млади, и стари постъпвате така, че аз се срамувам от вашето поведение.

Досега не съм срещал нито един от вас, комуто като се каже нещо, да се

замисли поне няколко часа, да поседи на едно място и да помисли върху това, което съм му говорил. Той казва: "Аз вярвам в Бога." Какво вярва в Бога?

Вие сте между българския народ и трябва да повдигнете акциите на този народ. Повдигането на българския народ зависи изключително от вас. Ако вие работите, и той ще се повдига. Ако вие не работите, други ще свършат вашата работа, но за това вие колективно ще бъдете отговорни. Успехът на този народ зависи от това как вие ще работите.

И аз ви казвам, мнозина от вас вървите по един много крив път. И последствията за бъдеще, след 20, 30 години ще бъдат толкова лоши, че вие ще съжалявате много. Ще кажете: "Трябва да се живее." - Аз това не засягам. Може някой да каже: "Учителят иска да каже, че някой брат ходил с някоя сестра." - Не засягам аз това. Аз засягам онази поквара, че вие под булото на Новото Учение сте в една поквара вътре в себе си. Пред себе си вие не сте чисти. В дадения случай, когато направите една погрешка, пред себе си не казвате, че това е погрешка. И след време ще видите тази погрешка към какви резултати води. Пък тази погрешка може да стане причина за хиляди други хора да страдат.

Понякога аз се срамувам от вас и някога се срамувам от себе си, че съм Учител на такива ученици. Казвам си: Ако знаех, че са толкова неспособни, кракът ми не би стъпвал тук. От мое гледище, след като съм ви учил 10-30 години и нищо не съм ви научил, какво сте придобили вие, какво съм придобил аз? Вие сега се занимавате с въпроси, които не трябва да ви занимават: Отгде е дошъл Учителят, каква е Неговата задача...

Аз съм се жертвал за вас и вие сега трябва да се отречете от себе си.

Вие взехте тези места, за идея дойдохте да живеете около мене. Вие сте натурили телове около вашите дворове. Идејни хора сте. Това са крайни егоисти, никакви светии, никаква идея няма тук. Нито пък забелязвам някаква отстъпчивост във вас. Като дойде до материалните работи, не забелязвам във вас никаква отстъпчивост. По форма вие сте толкова добри, колкото и в света са добри. Аз не ви осъждам. Но ви казвам, че ще страдате. И главите ви ще се охлузят. Девет пъти ще снемат кожата от главите ви. И девет пъти да умираете, пак същите ще останете.

Защо ви помагам аз - защото искам да помогна и на другите хора, които са подир вас, а вие сте им запушили пътя.

Ако вие се съмнявате в мене и не ме слушате, аз ще си отида. Условието за работа сте вие. Лесно е да ви оставя, но понеже съм свързан с вашата карма, ще трябва да ви търпя такива, каквито сте.

Ако има нещо криво, което съм ви казал, мен ще ме съдят, че не съм го казал, както трябва, а пък вас ще съдят, че не сте изпълнили това, което съм ви казал, както трябва! И съдбата ще започне с най-добрите, с избраните.

Вие тука на Изгрева сте виновни за това, което става в света. Вашите дисхармонични мисли и чувства се разпространяват от този Божествен център чрез Божествената вълна, създава се от идването на Великия Учител. И вместо човечеството да приеме идеите на Словото като хармония и чистота, то възприема вашите недостатъци като дисхармония и несъвършенство.

Но нашите изгревчани, аз ги наричам помаци, се оградиха с телени мрежи, започнаха да се карат за една педя земя и по целия свят тръгнаха вълни на раздори, кавги и насилие. И ако светът знае, че всички революции се дължат на вашето поведение на Изгрева, с камъни ще ви избият!

Сега целта ми не е да ви изобличавам. Но вие излизате от един народ, който има няколко такива отрицателни качества. И казвам, вие не можете да се освободите от своята българщина. Аз го наричам "българанство". Българанството се отличава с една магарешка упоритост. И после, българанството се отличава с една такава безочливост и незачитане. Българинът, като българин, благородство няма. И той никога няма признателност за онова, което му е направено. Аз го наричам това: "благородство няма". И после разпасаност съвършена има. Голяма разпасаност и аз вече имам пример на българанство тук и между сестрите, и между братята, навсякъде. Десет години българанство! И аз съм решил - да се петня повече не искам! Влизам в друга една област, дето с българанството на българина не мисля да седя. Съм викан на друго място, имам друга работа и да имам желание да седя тук, то почти се свърши.

Разберете: Пътят, по който вървите е път на смъртта. И по този път главите ви ще побелеят, нищо няма да остане от вас, нищо няма да постигнете! Аз съм ви проповядвал толкова много, но вие не се интересувате. От това, което съм ви говорил, вие нищо не сте приложили. И аз ви опитвам, мене ме интересува дали се учите, или не. И то е ваш въпрос, аз зная причините защо не учите. Във вас има едно недоверие. Аз ви оставям.

ЗАКОНЪТ ЗА ХЛЯБА

Записки от беседите на Учителя

Трябва ли хлябът да се продава?

Когато създаде хляба, Бог забрани на хората да го продават.

Голямо проклятие виси върху човечеството. Защо? - Защото продават хляба - великото благо в живота.

Първите хора, които са злоупотребили с житото като са го продавали и купували, не са видели добро до четвърто поколение. Помнете: Кармичният закон не прощава.

В бъдеще хората ще се чудят на сегашните хора, че са били такива говеда, да продават и купуват хляба. Това са говедата на XX век!

В Господнята молитва се говори само за хляба: "Хлябът наш насъщний, дай ни го нам днес!"

Абсолютно забранено е да се продават хлябът и брашното! Не е позволено да продаваш хляб на брата си! Не е позволено да купуваш хляб от брата си! Няма по-голямо безчестие от това, да купуваш и продаваш хляб.

Знаете ли колко жени, колко момичета са продали своята чест само за хляба? Знаете ли колко хора са продали възвишеното и благородното в себе си само за хляба? След това казвате: "Господи, да бъде Твоята Воля!" - Да бъде Твоята Воля, но да се изпълни нашата воля. Обличате се добре, с хуба-

ви шапки и цилиндри, а вашите сестри гният в порока! За един хляб продават своята чест! Трябва ли след всичко това да питате защо светът е лош, защо хората са лоши?

Ако това разбиране не се промени, в бъдеще животът ще стане сто пъти по-лош от сегашния. В продължение на сто години само, хората ще се изродят. (Казано от Учителя в беседа държана пред учениците, 1921 г.)

Ще кажете, че Господ е наредил нещата така. Това е лъжа! Миналите поколения направиха това. Следователно, това, което хората са направили, хората трябва да го изправят! Ние трябва да оправим това. Ето защо, във всички трябва да влезе великият импулс на Любовта, а не само да се числим към някоя школа и да казваме, че Бог е такъв или онакъв.

Религиозните казват: Това не е наша работа, има държавници, които ще наложат новия закон за хляба.

Трябва да знаете, че вие не можете да предадете на хората онова, което вие нямате в себе си.

Днес всеки човек трябва да изправи погрешката на първите човеци в себе си. Този е пътът за изправяне на цялото човечество. Когато изправиш себе си, ще се изправят и окръжаващите. Помнете: Всеки човек, който се стреми да се повдигне, той едновременно помага на цялото човечество! Всеки човек, който не иска да се повдигне, той спъва цялото човечество! Та, въпросът е: Никой не живее за себе си. Ти като служиш на Бога, служиш на цялото човечество. И като не служиш, спъваш и себе си.

Най-първо трябва да се преобразят духовните хора в света и тогава целият друг свят да се преобрази. Духовните хора - това са възпитателите на света. И ако те се откажат от туй възпитание да вършат Волята Божия, тогава кой ще върши Волята Божия?

Ако мислите, че името ви като на добър човек, е записано в някоя църква и ще се приеме Горе, лъжете се. Горе тия списъци са празни. В каквото общество или църква да си записан, това Горе не важи. Важното е да си записан в книгата на Небето. Тия, които са записани там, се наричат с общо име: "чада Божии" - синове и дъщери на Бога. Те са готови да се жертват за благо на човечеството. В Божествената книга има още много празни листове, в които могат да се напишат и вашите имена.

Де е Раят? Били ли сте там? Раят, за който ви говоря, е недостъпен за вас. Оня, който е купувал и продавал хляба, не може да надникне в Царството Божие, т.е. в истинския Рай. Кракът му не може да стъпи там. Като отидете в другия свят, сами ще се уверите в това. Там е написано: "Който е купувал и продавал хляба, не може да стъпи в Рая." Това е горчива, но велика истина!

(В разговор между Господ и Авраама, Господ обещава на Авраама, че не ще погуби градовете Содом и Гомор, ако в тях се намерят десет праведника. /Първа книга Моисеева, глава 18/

След земетресението в Чирпан през 1923 г. Учителят открива пред учениците причините за това природно бедствие: "Чирпан и Пловдив пострадаха, защото в тях не се намери нито един човек праведен.")

Само оня може да приложи тоя закон, който е абсолютно чист и без-

грешен. Грешният, освен че няма да приложи тоя закон, но ще създаде още по-лош. Значи, само мъдрият, праведният и благородният може да приложи тоя закон.

Праведни хора се търсят днес и то не десет, но стотици и хиляди. Праведните, добрите и разумните ще спасят света от ударите на земетресенията и от ударите на съдбата. Бъдете готови всеки момент да посрещнете Бога, вашия Баща, с любов. Христос казва: "Блажен е онзи роб, когото господарят намери, че прави това, което му е заповядал."

Бог не иска от хората да вярват в Него, да Му пеят хвалебни песни, но иска да изпълнят Неговия закон, да подобрят живота си.

Питам: Продава ли се хлябът във вашия град? - "Продава се: черният по-евтино, белият по-скъпо. Ние сме културни хора." - Щом е така, аз имам особено мнение за вас и за вашата култура!

После се оплакват, че не съм погледнал, както трябва. Как ще ги погледна, както те искат, когато се опитват да ме лъжат. - "Учителят не се отнася добре с мене." - Как ще се отнесе добре, когато тъпчеш Истината с краката си?!

Какво отношение мога да имам към оня, който осквернява с ума си Божественото знание, а със сърцето си опетнява Любовта на Бога?

Това се отнася за всекиго от вас, никого не изключвам. Между вас няма нито един истински праведен човек.

Че хлябът и брашното се купуват и продават, това не те интересува! Казваш: "Това е в реда на нещата, установен чрез закон."

Всеки трябва да реши тоя въпрос сам за себе си. Ако вие не го разрешите, има други сили, вън от вас, които ще го разрешат. Съществуват разумни, интелигентни сили в света, които имат голяма мощ и активност. Ако доброволно не им се подчините, те ще ви заставят насила.

Като дойде законът на Любовта, няма да те пита какъв си и към каква партия принадлежиш, но ще те пита: "Купуваш ли хляба с пари и продаваш ли го?" - "Продавам го и го купувам." Господ ще каже: "Нямате право да продавате и купувате благото, което ви дадох! Нямате право да развърщавате вашите братя и сестри!" - Казваш: "Аз имам особени вярвания." - Долу вашите вярвания! Само един закон съществува в света - Законът на Любовта.

Някой заема високо обществено положение. Питат го: - Ти продаваш ли и купуваш ли хляба? - Да. - Тогава, вън от барабана! И царе, и министри, и владци - всички ще хвърчат във въздуха!

Какво е решил Бог, Който иде в света? - Нова епоха иде, Нова култура и нови условия. Бог иде в света да тури ред и порядък, да отдели смъртните от безсмъртните, грешните от праведните.

Пространството е пълно с Божии войни. Ако погледнете нагоре, ще видите войни, с извадени ножове, с вдигнати знамена, с бойни колесници. Там всички точат ножовете си и поглеждат към Земята, търсят праведни и добри хора в света. Ако не намерят, колкото трябва, те ще тръгнат напред, ще се пуснат в бой и ще извикат: "Край на всички неправди! Ред и порядък е нужен в света!"

Казвам: Вие, жени, проповядвайте на всички хора, че хлябът трябва да бъде без пари! Така е казал Господ първоначално. Тази истина - да ядеш хляб даром - трябва вече да се приложи на Земята!

Не казвам, че новата идея да се дава хлябът без пари, ще се възприеме изведнъж. Важно е тая идея да проникне в човешкия ум и постепенно да си пробива път.

Никакъв спомен не трябва да остане от мисълта, че хлябът трябва да се продава! България трябва да бъде първата държава - да приложи Божия закон на Земята, хлябът да се дава даром!

Яжте хляб без пари, даром! Това е Новото Учение! Ако го приложите, ще получите благословението на всички светли сили, които работят в света; на всички добри хора по лицето на Земята!

ТЕМИ ЗА РАЗМИШЛЕНИЕ ОТ БЕСЕДИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

ЗАКОНЪТ ЗА ХЛЯБА

Яжте хляб без пари - даром! Това е Новото Учение!

Учителят

Ясно и недвусмислено Учителят дава да се разбере, че Законът за хляба е задължително условие за учениците на Новото Учение. Предвид на това, се опитахме да разберем дали учениците по времето на Учителя са го спазвали.

Въпреки че няколко пъти по време на школата Той разяснява в Своите беседи значението на този закон, от направените проучвания става видно, че учениците не са го спазвали. Това се потвърждава и от Неговите думи: "Между вас няма нито един истински праведен човек."

Не знаем какви са били мотивите и съображенията на учениците по времето на Учителя и по какви причини не са спазвали Закона за хляба, но през последните няколко години направихме проучване сред голям брой дългогодишни последователи на Учението на Учителя, за да разберем спазват ли днес учениците този закон.

Един брат отишъл при две сестри, които са ревностни последователки на Учението и ги запитал дали от беседите са запознати със Закона за хляба. Те отговорили, че са запознати, след което ги запитал дали спазват този закон. Сестрите мълчали, а той отново им задал същия въпрос. Те го гледали и продължавали да мълчат, а от очите им започнали да текат сълзи. За трети път ги запитал, но отново не отговорили нищо, само сълзите им продължавали да текат.

От проведените разговори с други ученици, стана видно, че те са срещали този закон в беседите, но тази тема им е неприятна. Някои ученици, още при започване на разговор по въпроса, обръщат гръб и си тръгват, а други неохотно продължават разговора, като се опитват да сменят или приключат темата. Трети реагират остро и заемат поза на обидени или се озлобяват. Различни са отговорите и реакциите на различните ученици, но положението е същото, както някога.

Сред днешните ученици не се намериха такива, които да спазват Закона за хляба. Но думите на Учителя са ясни и недвусмислени: "Законът за хляба е първото условие за учениците на Новото Учение."

Когато в едно духовно учение влязат хора, които не желаят да се променят и не искат да се откажат от своето старо естество, те се стремят да променят духовните учения и да ги нагодят към себе си.

Прави впечатление факта, че неделните беседи, в които Учителят Петър Дънов разяснява Закона за хляба, не бяха произдадени!

ЗАДАЧАТА НА УЧЕНИЦИТЕ И БЪЛГАРИТЕ

"Моята задача е да ви предам Божественото Учение. Вашата задача като ученици, е да го предадете на българския народ. Задачата на българския народ е да го предаде на всички народи.

Аз отговарям пред Бога, ако не изпълня задачата си. Вие отговаряте, ако не предадете на българския народ това Учение. Българският народ отговаря пред Бога, ако не предаде Учението на другите народи."

"В България трябва да се изпълни следното: да се приложи новото възпитание в училищата, да се приложи преди всичко Паневритмията в него."

Учителят

РАЗМИШЛЕНИЕ:

Какво означава България да приеме Новото Учение?

1. България трябва да бъде първата страна, в която хлябът да се дава даром;

2. Да се въведе Паневритмията в училищата;

3. Да се създадат училища, в които да се възпитават младите хора.

За да се изпълни всичко това, за да приеме България Новото Учение, в нея трябва да има ученици, които да прилагат законите на това Учение.

Когато в Новото Учение влязат хора, които не желаят да се променят, те се опитват да заобиколят законите. Неделните беседи, в които Учителят разяснява Закона за Хляба, не излязоха на бял свят.

Как ще стане България първата страна, в която хлябът се дава даром, когато в нея няма ученици, които да спазват този закон?! Как учениците ще го предадат на българския народ, когато те самите не са го приложили?!

Тези ученици, които купуват и продават хляба, не са проводници на Новите идеи и не могат да въведат Паневритмията в училищата, нито са в състояние да създадат училища, където да се възпитават младите хора.

- Първото условие за учениците на Новото Учение е да спазват Закона за хляба. (Да не купуват и продават хляба, брашното и житото с пари.)

Този закон е пробният камък за учениците. Ако искаш да разбереш какво е нивото на един ученик или на една школа, виж дали спазват Закона за хляба! Това е първият и най-важен закон не само за последователите на Новото Учение, но за всички ученици от всички учения, за всички духовни школи и за всички хора по лицето на Земята. Думите на Учителя ни напомнят за това: "Когато Бог създаде хляба, забрани на хората да го продават."

- Ученикът трябва да владее един занаят.

Развиването на умение и сръчност е едно задължително условие за всеки ученик. В някои източни школи изискват от своите ученици да могат 5-6 пъти по-бързо да извършват определена работа, отколкото може да я свърши един обикновен човек. Учителят дава за задача ученикът да научи един

занаят, след което да научи втори, трети и т.н. Има много ученици, които не умеят да правят нищо, а считат себе си за духовно напреднали. Един ученик, който не владее никакъв занаят и не умее да прави нещо с ръцете си, е напълно негоден за духовния път. Учителят е категоричен по този въпрос: "Новият живот изключва бездарност." Същото казва и Христос: "Ако не разбирате земните работи, как ще разберете небесните?!"

- Всеки ученик трябва да се откаже от своята собствена воля, от своите собствени разбирания и да изпълнява волята на Учителя.

Един много здраво вкоренен недъг в учениците е, че не искат да слушат, те изобщо не искат да имат учител - искат сами да изготвят своята програма, сами да вземат решения по всички важни за тях въпроси и сами да направляват своя духовен живот. Тези ученици, които са взели ролята на духовни ръководители на своя живот, трябва да знаят, че човешкият интелект не може да проникне в духовните полета, нито пък може да управлява процесите в тях. Затова всеки ученик, който следва "собствено духовно ръководство", се самоограничава, себеутвърждава и засилва личния егоизъм в себе си. Той "прескача" целия етап на ученичеството и става "учител".

На един от първите събори на Рила след 1989 г. присъствал представител на някаква източна школа. Когато го запитали какво е неговото впечатление за събора на Бялото Братство, той отговорил: "Аз никога не съм виждал толкова много учители, събрани на едно място."

Никои ученик не може без Учител да намери правилната посока в духовния път. Учителят е категоричен по този въпрос: "Колкото детето може да се роди без майка, толкова и ученикът може да отиде при Бога без Учител."

Някои ученици още по времето на Учителя са казвали: "На мен не ми трябва Учител, на мен ми говори Духът." Днес също има голям брой ученици и вярващи, на които "им говори Духът". Духът не говори на обикновени хора. Духът е говорил само на онези Божествени пратеници, които идват на Земята с някаква мисия. Духът е говорил на Мойсей, на Христос, на Учителя.

На тези ученици и вярващи им говорят духовете. Духът е Един, а духовете са различни и много на брой. Някои от тях са добри, а други са лоши, някои от тях искат да помогнат на ученика, а други искат да му навредят. Изисква се тънко чувство, за да може ученикът да различава какви са духовете, които му говорят или му внушават да направи нещо.

Мнозина биха възразили, че Учителят не е вече на Земята и за конкретни въпроси няма към кого да се обърнат. Този момент е предвиден от Учителя още преди Неговото заминаване. Той остави свой заместник, който да отговаря на въпросите на учениците: "От сега нататък, така ще бъде - ще се събирате по десет души и ще се съветвате!"

"Съветът на Десетте" е заместникът на Учителя на Земята. (Десетте души, които образуват този Духовен съвет, трябва да бъдат ученици, които прилагат законите на Новото Учение в живота си.) Този Духовен съвет ще даде отговор на въпросите, които имат учениците. Така всеки ученик, който иска, може да се освободи от "ръководството" на своето лично "Аз".

ПРИЧИНИТЕ ЗА ПРЕЖДЕВРЕМЕННОТО ЗАМИНАВАНЕ НА УЧИТЕЛЯ

"Братята не ме послушаха и не възприеха моя план за Изгрева."

"От едно българско тяло, каквото можеше да се направи, направих, повече от това не може!"

"Аз си заминавам. Възрастта ми е 80 години. Пратен съм за 180 години. Сега остават 100 и понеже събитието е важно, тия 100 години ги подарявам на братята и сестрите за работа на Бялото Братство."

Учителят

РАЗМИШЛЕНИЕ:

Причината за преждевременното заминаване на Учителя е непослушанието на учениците.

След като разбира, че няма около себе си тези ученици, които могат да прилагат законите на Новото Учение, Учителят изпраща Борис Николов да потърси заравнени поляни - няколко хиляди декара за построяване на Новия Изгрев. Според откъслечни спомени на ученици проектът е: две сгради на два етажа във формата на полукръг, разположени една срещу друга. В едната сграда са братята, а в другата - сестрите. Около сградите - парцели по един декар, за да може всеки да има овощна и зеленчукова градина и всеки брат или сестра да упражняват някакъв занаят.

Работата със земята и упражняването на занаяти от много хора, събрани на едно място, са динамичен център на положителна енергия.

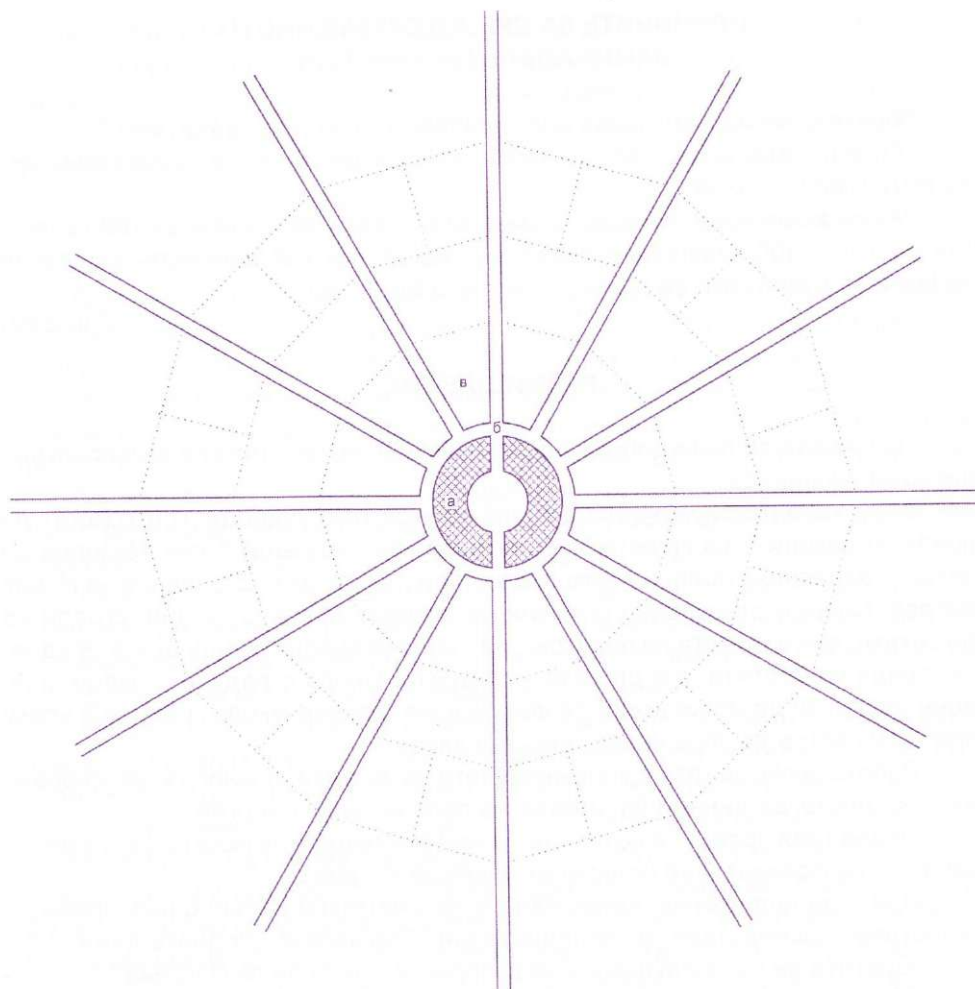
Обаче този проект не се осъществява! Учениците не искат да овладяват занаяти, не приемат и не подкрепят плана за Изгрева.

При това положение заминаването на Учителя е напълно разбираемо и естествено последствие. В последните дни, Той изрича следните думи:

"Братята не ме послушаха и не възприеха моя план за Изгрева."

"Аз си заминавам. Възрастта ми е 80 години. Пратен съм за 180 години. Сега остават 100 и понеже събитието е важно, тия 100 години ги подарявам на братята и сестрите за работа на Бялото Братство."

Следва предполагаем проект на Изгрева.

Легенда: а) сгради; б) улици; в) парцели по един декар

Ако притежавате допълнителна информация във връзка с проекта на Изгрева, моля свържете се с нас на посочените в края на книгата телефони или адрес.

ФАКТОРИ ЗА ДУХОВНО И МАТЕРИАЛНО БЛАГОПОЛУЧИЕ

"Всяка страна, в която се изсичат горите, е осъдена на страдания. Всяка страна, в която животните се избиват безразборно, е осъдена на страдания."

Учителят

РАЗМИШЛЕНИЕ:

Горите са свързани с материалното благосъстояние на хората и когато в една страна те се изсичат, хората в тази страна обедняват. Обърнете внимание, че след като започна изсичането на горите в България, материалното състояние на българите започна прогресивно да се влошава.

Швейцарците пазят своите гори и ако сравним стандарта на живот в България и в Швейцария, ще намерим голяма разлика. Швейцария е на едно от първите места, а България на едно от последните. Ако швейцарците изсекат горите си, ще дойдат до нашето материално положение. Те обаче пазят чисти въздуха, земята и водата си. Там за едно убито животно или за едно отсечено дърво може да отидеш в затвора.

Когато дишаме, непрекъснато приемаме жизнена енергия от въздуха. Когато въздухът е чист, дишането естествено става дълбоко и пълно, а когато въздухът е нечист и беден на жизнена енергия, дишането става плитко и пресечено.

Енергиите, които дават големите дървета са жизненонеобходими за хората. Когато изсичаме старите и вековни дървета, лишаваме се от жизненонеобходими за нас енергии, които не можем да набавим отникъде другаде. Големите дървета лекуват и носят на хората душевен покой. Ако застанете на място, където има млади, подрастващи дървета и храсти, вие ще установите, че там липсва онзи покой, който има в една вековна гора. В младата гора не бихте имали разположение да стоите дълго, тъй като там има електричество, има борба и надпвреара за растеж и в нея липсват лечебните сили и енергии. Ако обаче отидете в една вековна гора, ще имате съвсем различно усещане и разположение да останете по-продължително време там. Не случайно лечебни центрове се строят на места, където растат вековни дървета.

Горите пречистват и обеззаразяват въздуха. Колкото повече намаляват горите, толкова по-нечист става въздухът, а нечистият въздух е предпоставка за болести. Ако проверите статистиката, ще се уверите, че паралелно с изсичането на горите в България, се увеличават белодробните, нервните и вирусните заболявания, в големите градове "започва да не достига въздухът" и нервното напрежение се покачва.

Ако изсичането на горите в България продължава в същите темпове, последствията ще бъдат още по-лоши!

В една от Своите беседи Учителят казва: "Няма прокопсал касалин или дървосекач!" Този закон е валиден, както за отделните хора, така и за

обществата и народите. Изсичането на горите в България отрежда тежка участ не само за сегашното, но и за бъдещите поколения. Това е една грешка, която не може лесно да се поправи, с която се обрича на бедност целият български народ за десетилетия напред. И това ще се провери в бъдеще!

Не е по-различно и отношението ни към животните. Днес в България има дружества за тяхната защита, но те защитават предимно месоядни животни и бездомни кучета. Ако влезем в една кланица, където стотици животни се превръщат в колбаси или отидем в гора, където ловни хайки ги преследват и убиват, ще видим, че животните там нямат защита.

Когато домашните и диви животни живеят при нормални условия, те са проводници на жизнени сили и лечебна енергия, която е необходима за хората. Когато човек контактува с тях, се зарежда с жизнена енергия и се лекува. Животните приемат отрицателната енергия и я неутрализират, а човек приема от тях тази жизнена енергия.

Вие не можете да се лекувате в близост до кланица или в гора, където ловците преследват и убиват животните, но ако влезете в една вековна гора, в която спокойно живеят различни животни, ще намерите покой и ще можете да се лекувате.

Като не разбират истинското предназначение на животните, хората са започнали да ги убиват, за да ядат месото им, обаче избиването на животните нарушава енергийния баланс в природата и положението на хората става по-тежко. Обърнете внимание, че след като в България животните започнаха да намаляват, все повече хора в градовете започнаха да отглеждат в домовете си кучета, котки, хамстери и др.

Според учението на богомилите, в животните са затворени човешки души, които са дошли при нас, за да ни служат и да изправят своите грешки. Не случайно богомилите са считали за еднакво престъпление убиването на животно и убиването на човек.

Тепърва ни предстои да разбираме какви са последствията от едно отсечено дърво и едно убито животно!

МЕСОЯДСТВО И ХРАНЕНЕ

Грехопадението започва с месоядството.

Учителят

РАЗМИШЛЕНИЕ:

Съвременният човек е стигнал до най-ниската точка на падение по отношение на своето хранене, Той е започнал да яде всичко - изкуствени, преправени и химизирани храни, змии, охлюви, жаби, месото на животните, техните вътрешности и пр.

Месоядството е най-големият порок на съвременното човечество и е причина за хиляди нещастия и беди.

Днес милиони хора ядат месо без да искат да знаят, че месото на живот-

ните не е определено от природата за храна на човека. Навсякъде се шири твърдението, че месото е силна храна. Месото на животните за човека всъщност е силна отрова.

Още древните римляни са знаели това. Те са умъртвявали осъдените на смърт като са ги хранели само с варено говеждо месо без да им дават никаква друга храна. В резултат на това хранене, осъдените на смърт умирали за един месец, докато при пълно лишаване от храна, те умирали след 2-3 месеца. Ще запитате: "Защо днес много хора от години се хранят с месо и въпреки това не умират?" - Ако тези хора се хранят само с месо, наистина не биха могли да живеят дълго, но те приемат и вегетарианска храна и тази вегетарианска храна продължава техния живот.

През последните 50 години консумацията на месо в България се е увеличила над 10 пъти, вследствие на което болестите днес са толкова много, че хората масово пият лекарства, а 1/3 от тях са хоспитализирани. Раждат се деца с вродени увреждания, като всяко трето дете има високо кръвно налягане. Това кръвно налягане от какво е? - От месоядството. Като спреш месото за един месец, изчезва високото кръвно налягане. Като започнеш да ядеш месо, отново се повишава. При първия сняг през зимата, при най-леко падане много хора си чупят ръцете и краката. Костите на месоядеца стават крехки и трошливи. Ами тези инсулти и инфаркти от какво са? Защо сме на първо място по сърдечно-съдови заболявания в Европа и в света? - Месото на животните прави кръвта гъста и лепкава и това затруднява работата на сърцето. Като се откажеш от месото за един месец, дейността на сърцето се подобрява, а като не ядеш месо една година, забравяш, че си боледувал от сърце.

Човек разбира, когато греши и върши нещо нередно. Ето, ние рекламираме и показваме по витрините различни месни продукти, но клането на животните не показваме. Ако покажем убиването на животните в една кланица, едва ли ще се намери човек, който да не изпита ужас или душевен смут. Не е ли това достатъчно, за да ни покаже, че онова, което вършим, не е нормално, не е човешко?! Днес се знае, че месото на убитите животни е пропито от страха и ужаса, които те преживяват по време на смъртта и когато ядем това месо, впоследствие преживяваме техните страдания като различни негативни състояния. Но вместо да се откажем от месоядството, ние се опитваме да избегнем тези отрицателни последствия като търсим способ за безболезненото им умъртвяване, при който животните да не изпитват болка и ужас, а да са спокойни и щастливи, умирайки. Животните обаче разбират какво ги очаква и още като влязат в кланицата започват да треперят. Човек с ограничения си разум не е в състояние да надхитри природата и да заобиколи нейните закони. Последствията от месоядството са страдания и болка. Каквото правим, това и получаваме!

МЕСОЯДСТВО И ПРЕСТЪПЛЕНИЯ

Между тревопасните животни зверове няма. Зверовете са всички хищни -

ци, които със стръв и страст се хранят с месото на други животни, разкъсвайки ги още живи. С каквата храна се храни човек, такъв става. Не случайно източните мъдреци са дали определението: "Вие сте това, което ядете." Когато говеждото и свинското месо са всекидневно меню в продължителен период от време, хората, които ги употребяват стават бавномислещи и мързеливи или свадливи, агресивни и способни на различни престъпни действия.

При редовна консумация на месо и месни продукти, в зависимост от температура, вредните последствия при различните хора се проявяват в две направления: навън - като агресивност или навреждане на околните с различни отрицателни прояви и навътре - като болести, безпокойства, страх, леност, песимизъм и др. Затова с увеличаване консумацията на месо, прогресивно се увеличават болестите и престъпленията в обществото.

Месото било "силна храна". - Това е сентенция на черните братя. Да, засилва животинските прояви у хората, засилва агресията, лакомията, сладострастието, увеличава болестите и престъпленията...

Проф. Шиям Сундар Госвами, извършил продължителни изследвания и анализи на световните криминални статистики, установил, че около 88% от криминалните престъпници, на първо място вулгарните убийци, са хора страстни месоядци и постоянни консуматори на алкохолни напитки. Той казва: "Ако човечеството консумираше по-малко месна храна, сигурно и човешката кръвожадност би намаляла значително..."

Месоядството засилва низките страсти и влечения, и човешката агресивност. Има пряка зависимост между консумацията на месо и престъпленията в обществото. Колкото повече се увеличава консумацията на месо, толкова повече се увеличават измамите, насилието, кражбите, болестите, нервното напрежение. С увеличаване на месоядството се засилва човешката агресивност и се увеличават проявите на жестокост и убийства.

Когато човек се храни с месото на животните, става подобен на хищниците и зверовете и в него се събужда желание да убива.

Защо толкова много хора днес ходят на лов? - Заради удоволствието, което изпитват, когато преследват и убиват животните. И това влечение се нарича "излет в природата" или "спорт"!

Обърнете внимание, че децата в компютърните зали играят предимно на игри, в които се убива.

Днес усилено се говори, че употребата на алкохол и наркотици при младите хора нараства и зачестяват случаите, при които млади хора извършват престъпления с прояви на жестокост. Защо нарастват престъпленията при младите хора? - Казваме: "Защото употребяват алкохол и приемат наркотици." А кои са причините младите хора да употребяват алкохол и наркотици? - Причина са техните родители и обществото.

Всяка майка и баща, които възпитават своите деца в месоядство, извършват престъпление спрямо собственото си дете и спрямо обществото.

Родители, които са активни месоядци, какви деца ще родят и отглеждат?! След като две поколения наред хората активно са се хранили с месо, започват да се раждат деца със замърсена кръв и вродени увреждания, кои-

то от най-ранна възраст започват да изпитват влечение към тютюнопушене, употреба на алкохол и наркотици.

Хиляди животни умират всеки ден в кланиците и тяхното избиване замърсява духовно средата. Младите хора са чувствителни и импулсивни и се влияят от тази среда.

Всички месоядци, въпреки че не са преки извършители, са еднакво отговорни за неправдите и престъпленията, които стават в обществото.

С увеличение консумацията на месо, се увеличава употребата на цигари, алкохол и наркотици, увеличават се болестите и престъпленията. Как искаме да го променим това общество, как искаме да направим живота по-добър, когато хората в него активно се хранят с месо?! Това е невъзможно!

Последствията не могат да се избегнат, докато не се премахнат причините.

Ако не намалее месоядството, не могат да намалеят и отрицателните прояви в обществото!

Докато хората се хранят с месо, ще има болести, ще има неправди, ще има войни. Не, че хората искат войната, но чрез клането на животните се натрупва кармичен дълг, който трябва да се изплати. Кармичният закон не прощава! Който е причинил болка и страдание на което и да е живо същество, трябва да понесе тази болка върху себе си!

Месоядството е причина за човешката жестокост, за агресията и войните. Всеки активен месоядец е реален поддръжник на агресията и на войната, на насилието и на неправдите, ако и да е борец за социална правда, да участва в походи за мир и да размахва плакати с лозунги "НЕ на войната!", "НЕ на насилието и агресията!".

Истински поход за мир можем да поведем, когато сме вегетарианци и приемем идеята да не убиваме.

МЕСОЯДСТВО И ПРИСТРАСТЯВАНЕ

Какви ли не теории са измислили пристрастените към месоядството биолози. Една от тях е, че човек е всеяден като свинята. Само че ако вземем за пример дивата свиня, ще видим, че тя не е всеядна, но се храни с трева, жълъди, картофи, царевица. Всеядна е домашната свиня, но тя е приучена към това хранене от човека.

Ако искаме да разберем каква е определената от природата храна за човека, трябва да видим с какво се хранят човекоподобните маймуни. Те не се хранят с месо. Това показва, че месото на животните не е определено от природата за храна на човека. Човекоподобните маймуни се хранят с плодове. Следователно, определената от природата храна за човека, са различните плодове и зеленчуци.

Днес не се отрича вредата от тютюнопушенето, от алкохола и наркотиците. Много странен е обаче фактът, че за вредата от месоядството не се говори нищо, когато в действителност месоядството е първопричина за употребата на цигари, алкохол и наркотици. Когато човек се храни продължително

време с месо, неговото тяло и неговата кръв се замърсяват и той започва да изпитва влечение да пуши, да пие или да употребява наркотици. Обърнете внимание, че сред вегетарианците няма пушачи, алкохолици и наркомани, такива влечения изпитват само хора, които се хранят с месо.

Христос казва: "Истина, истина ви казвам, всеки, който върши грях, роб е на греха." (Евангелие от Йоана 8:34)

Месоядството е грях, който пристрастява и поробва човека и той не може да се откаже от своите пагубни влечения, даже когато от това зависи неговото здраве или дори живота му.

Някои хора се опитват да се откажат от тютюнопушенето. Докато се хранят с месо, това трудно може да стане.

Приемат за лечение някой алкохолик. Ще го лекуват от алкохолизъм. Как ще го лекуват, когато той е пристрастен към месоядството?! Ние не можем да се освободим от последствията без да премахнем причините.

Месоядството е причината за влеченията към тютюнопушене, пиене на алкохол и приемане на наркотици.

Първият наркотик е месоядството, вторият е тютюнопушенето, третият е алкохолизмът и четвъртият - наркотиците. В същата последователност се степенува и силата на пристрастяване. Затова повече на брой хора могат да се откажат от месоядството, по-малък брой хора могат да се откажат от тютюнопушенето, още по-малко на брой хора могат да се откажат от алкохолизма, а от наркотиците - почти никой.

За да се подобри животът, месоядството трябва да намалее. Защо? - За да намалее алчността, кражбите, насилието, за да намалее болестите и престъпленията, за да намалее животинските прояви, страхът и стресът.

Ако месоядството намалее, хората ще бъдат по-здрави, по-спокойни и по-добри. И най-активният месоядец може да намали консумацията на месо наполовина, от което ще се почувствува по-добре.

Много млади жени и момичета, за да поддържат своята линия, правят различни упражнения и процедури и спазват някакъв режим на хранене. За да имат добри резултати, те трябва да ограничат до минимум месото в своята диета, защото месото и месните продукти съдействат за увеличаване на наднорменото тегло и обезформяне на тялото.

Хората питат: "Какво ще ядем, ако не ядем месо?" - Вместо да ядете месото на кокошката, яжте яйцата! Те са по-силна и по-добра храна от месото на кокошката. Вместо да ядете месото на козата, кравата или овцата, яжте тяхното мляко. Млякото и млечните продукти са много по-добра храна от месото на тези животни. Яжте боб, ориз, леща, грах, плодове, зеленчуци. Така ще бъдете по-здрави, по-спокойни, по-добри и по-успешни в своите дела.

Моята задача е да ви предам
Божественото Учение. Вашата
задача като ученици, е да
го предадете на българския
народ. Задачата на българския
народ е да го предаде на
всички народи.

Аз отговарям пред Бога, ако
не изпълня задачата си. Вие
отговаряте, ако не предадете
на българския народ това
Учение. Българският народ
отговаря пред Бога, ако не
предаде Учението на другите
народи.